

RACHEL CAINE

GECENİN DÜŞÜŞÜ

"Heyecan verici, seksi ve komik! *Morganville Vampirleri* bağımlılık yapıyor. En sevdiğim tematik serilerden biri."

RICHELLE MEAD, ÇOKSATAR "VAMPİR AKADEMİSİ" SERİSİNİN YAZARI

GECENİN DÜŞÜŞÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 14

BAZEN VAMPİRLERDEN KAÇMAK İÇİN İNSANLARLA DOLU BİR KASABAYA GİTMEK, ALABİLECEĞİNİZ EN KÖTÜ KARARDIR...

Nüfusu insan ve vampirlerin tuhaf bir karışımından oluşan Morganville, büyük sorunları olan küçük bir üniversite kasabası. Kasabanın sakinlerinden Claire, Morganville dışındaki hayatı deneyimlemek için eline geçen bir fırsatı değerlendirmek niyetinde. Yalnız... Vampirlerle başı dertte olan tek kasaba Morganville değil.

Claire, hayallerinin okulu MIT'de misafir öğrenci olacak. Gerçi arkadaşlarını, özellikle de Shane'i geride bırakacak ama vampirsiz, "sıradan" bir öğrenci hayatı için her şeyini feda etmeye hazır. Ancak bir süre sonra bu "sıradan" hayatın da ne büyük tehlikeler sakladığı ortaya çıkacak.

Shane, Eve ve Michael yanında değilken Claire'in katillerden kurtulması çok zor. Onlar yanındayken ise, imkânsız.

"Birinci sınıf bir hikâye anlatıcı."
CHARLAINE HARRIS

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaratıcısı Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Artemis Kitap Artemis Yayınları

GECENİN DÜŞÜŞÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 14

RACHEL CAINE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

1

Morganville sınırındaki billboard, Claire on altı yaşındayken arabayla yanından geçtiğinden beri değişmemişti. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi ama üzerindeki yazı çöl rüzgârından solmuş bir hâlde hâlâ duruyordu. Billboardda, 1950'lerden kalma bir çift (tabii ki beyazlardı), kayık kadar büyük bir arabanın yanında durmuş, gün batımını seyrediyordu. MORGANVILLE'E HOŞ GELDİNİZ. BURADAN AYRILMAK İSTEMEYECEKSİNİZ.

Ama işte Claire şimdi buradaydı ve ayrılıyordu. Gerçekten de *ayrılıyordu.*

Bu düşüncenin ağırlığı aniden dayanılmaz hâle gelmişti ve panodaki yazı, Claire'in gözyaşlarına karışıp buğulu bir görüntü bırakmıştı. Genç kız nefes almakta güçlük çekiyordu. *Gitmek zorunda değilim,* diye düşündü. *Vazgeçebilirim, eve gidebilirim, güvenli yere dönebilirim.* Morganville her ne kadar çılgın ve tehlikeli bir yer olsa da Claire en azından

orada yaşamayı öğrenmişti. Nasıl uyum sağlayacağını, hayatta kalacağını ve hatta yükseleceğini biliyordu. Orası artık onun eviydi. Rahat bir ev.

Dışarıda... Dışarıda artık ne olacağını bilmiyordu.

Öğrenmenin zamanı geldi, diyordu içindeki daha yetişkin ses. *Burası için hayatını feda etmeden önce dünyayı görmelisin.* Doğru olduğunu düşündü. Amish toplumlar bile çocuklarını kendi halkının içinde yaşayıp yaşamayacakları hakkında karar vermeden önce *rumspringa* denen özgür döneme yöneltmiyor muydu? Belki Claire de bir çeşit vampir rumspringa'sına çıkıyordu.

O yüzden her şeyi geride bırakıyordu işte. Claire doğası farklı varlıklardan -vampirlerden- biri olmasa da Morganville onun eviydi. Bu kasabada bir bakıma her şey vampirlerle ilgiliydi. Her şey onları korumak, onlara para kazandırmak, onlara kan vermek için tasarlanmıştı. Vampirler de bunun karşılığında, teoride de olsa şehri ve içinde yaşayanları koruyordu. Her zaman işe yaramıyordu tabii ki. Ama şaşırtıcı tarafı, işe yaradığı zamanların yaramadıklarına kıyasla daha çok olmasıydı. Olayların yatıştığını ve kurucu Amelie'nin başta olduğunu hatırlayınca, şehrin güvende olduğunu düşündü. Ve de aklı başında. Aklı başında olması büyük bir artıydı.

"Gergin misin?"

Sesi duyunca aniden nefesini tuttu ve gözlerini kırptığında gözyaşları döküldü. Konuşanın kim olduğunun gerçekten de farkında değildi. Shane olamazdı. Claire, erkek ar-

kadaşı uyanmadan erkenden çıkmıştı. Böylece, üzüntüden kalbini paramparça edecek vedalar yaşanmayacaktı. Claire, bavulların ve tıka basa dolu sırt çantasının ortasında sesin sahibinin Myrnin olduğunu gördü.

Vampir patronu -tabii eğer deli bilim insanlığını gerçek bir iş sayarsanız- nadiren -neyse ki- kullandığı büyük, siyah arabanın yanında duruyordu. (İyi bir sürücü değildi demek bile hafif kalır.) Değişiklik olarak bu sabah çılgınca giyinmemişti. Hawai gömlekleri ve kocaman şapkaların yerine on sekizinci yüzyıl tiyatro oyunlarından çıkmış gibi giyinmişti. Kıyafeti parlak siyah botlarına kadar uzanıp içine giriyor, sarı renkte saten yeleğinin üzerinde de başka bir yelek salınıyordu. Normalde omuzlarına kadar uzanan dağınık saçlarını bile arkadan atkuyruğu şeklinde bağlamıştı.

Vampirler insanların aksine muazzam biçimde hareketsiz durabilirdi. İşte şimdi, Myrnin oyulmuş bir heykel gibiydi... Mermerden, siyah ve altın rengi.

"Hayır, gergin değilim," dedi Claire. Ona cevap vermekte çok geciktiğinin farkına varmıştı. Hafiften titredi. Burada, çölde, gün ortasında hava ılıkken geceleri buz gibi soğuk olurdu. *Ben artık burada olmayacağım*, diye düşündü. Ancak Morganville onsuz da var olmaya devam edecekti. Böylesi, ona garip geliyordu.

"Arkadaşlarının seni uğurlamak için gelmemesine şaşırdım," dedi Myrnin. Durumun içeriğinden haberdar olmadığı için temkinli konuşuyordu. "Böyle bir seyahate çıkanı uğurlamak âdettendir, değil mi?"

"Umurumda değil," dedi Claire. Yuvarlak ve dikenli bir çalı yumağı, üzerine doğru gelince yana doğru kaçtı. Çalı yumağı yuvarlanmaya devam edip Morganville yazan tabelaya çarptı. "Gözyaşı istemiyorum. Bak, zaten yeterince zor. Anlıyor musun? Lütfen yapma."

Myrnin omuz silkti. Arkasını döndüğünde Claire onun hayatında ilk kez atkuyruğu saçlarını siyah bir tokayla tutturduğunu gördü. Üzerindeki kıyafete uymuştu ve işin tuhafı ona yakışmıştı. *Mozart'a benziyor*, diye düşündü Claire, ya da en azından resimlerdeki Mozart'a.

"İnsanların böyle giyindiği devirde daha kolay olmalı," dedi Claire. "Vampir olmak yani. Hani insanlar yüzlerini pudrayla beyazlatıyor ya. Bu yüzden fazla göze batmıyorsunuzdur."

"Sadece yüzlerini değil," dedi Myrnin. "Peruklarını da beyazlatıyorlardı. Arsenik ve pudra kokusunu duyabilirdin. Yaşayanların akciğerleri için iyi olduğunu düşünmüyorum ama moda ne derse o olur. En azından o zamanlar kadınlar on santimetrelik topuklarla ayakları kırılacak diye korkarak yürümüyordu." Bir süre duraksadı. "Vampirler için en iyi tarafı bizim mum ya da gaz lambası ışığı altında yaşıyor olmamızdı. Bu durumda, hasta olsan bile sağlıklı görünürsün. Sizin bayıldığınız o parlak ışıklar... Şey... Zor. Bazı vampirlerin solaryum salonlarına gidip ten renklerini değiştirdiklerini duydum."

Claire, Oliver gibi belalı -acımasız ve korkusuz- bir vampirin slip mayosuyla spreylendiğini gözünde canlandırınca

az daha gülecekti. Ama Oliver da Morganville'i terk etmişti. Amelie tarafından sürgün edilmişti. Oysa Claire şehre geldiğinden beri onu Amelie'nin yanında görmeye alışmıştı. Üzülmeden edememişti ama yapılması gereken şeyin bu olduğunu da biliyordu. Oliver, Kurucu'ya ihanet etmişti. Bunu istemeden yapmıştı, başka seçeneği de yoktu.

İnsanların dünyasında hayatta kalabilecek bir vampir varsa, bu Oliver'dı. Zeki, acımasız ve çoğu zaman da vicdansızdı. Çoğu zaman.

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi Myrnin. Giysileri ve atkuyruğu yaptığı saçındaki tokası dışında, mükemmel biçimde hareketsiz duruyordu. "Gitmek zorunda değilsin. Kimse gitmeni istemiyor, gerçekten."

"Bunu biliyorum." Claire'in saatlerdir aklındaki de buydu. Uyumamıştı ve gerginlikten dolayı tüm vücudu ağrıyordu. "Bana bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Mesela Shane. Ama o daha sessiz ve kibardı. Claire ona kızmıyor değildi. Tanrım, hayır. Onu seviyordu ve gidişini bu kadar zor kılan da işte buydu. Ona *ihtiyacı* vardı. Ama Shane, düşmanlarından birinin Claire hakkında attığı iftiraya inanarak çuvallamıştı. Claire'in, onu en iyi arkadaşı Michael'la aldattığına inanmıştı.

Claire'in şu anda düşünmesi gereken, yaşadığı hayal kırıklığıydı ama gerçekten tek düşünebildiği, Shane'in onu güçlü ve sıcak kollarıyla sarıp ısıtmasıydı. Onu yeniden bir kez olsun öpebilmek, bir fısıltısını işitebilmek, bir kez daha...

"Dışarıda hayat buradakine benzemez," dedi Myrnin. "Senin için burasının kolay olmadığını biliyorum. Ayrıca ben de seni en çok sıkıntıya sokanlardanım. Ancak Claire, ben dünyayı biraz olsun biliyorum. Yüzyıllardır içindeyim, teknoloji değişse bile insanlar genelde aynı. Korkuyorlar ve bu korkuyu hırsızlık, nefret, şiddet veya cinayetleri için bahane olarak kullanıyorlar. İnsanlar korunmak için aileler veya gruplar kurarlar ve yabancılar... Yabancılar her zaman risk altındadır."

Myrnin haklıydı. Claire, Morganville'e yabancı olarak geldiğinde risk altındaydı. Ta ki grubunu, ailesini veya yerini bulana kadar.

Claire derin bir nefes aldı. Ayağıyla kuma vurdu ve "O zaman ben de gittiğim yerde grubumu bulurum," dedi. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Burada yapmıştım."

"Sen burada istisnasın," dedi Myrnin. "Orada neler olacağını kim bilebilir? Sana bizim verdiğimiz kadar değer vermeyebilirler."

Myrnin onu en büyük korkusundan yakalamaya çalışıyordu. En iyi olmama korkusundan. Sıradan, herkes gibi olma korkusundan. Claire ilerlemek için her zaman çok çabalamıştı, korkusuna yakın bir tutkuyla çalışmıştı. Massachusetts Teknoloji Enstütüsü'ne gitmek, macerasının en önemli noktası olsa da iki taraflı bir riski de içeriyordu. Ya yeteri kadar iyi değilse? Ya diğerleri daha hızlı, iyi, akıllı ya da güçlüyse? Başarısız olamazdı. "İyi olurum," dedi ve zoraki bir gülümsemeyle "Bunu yapabilirim," diye ekledi.

Myrnin iç çekip omuzlarını silkti. "Evet. Evet, yapabileceğini düşünüyorum," dedi. "Keşke diğer türlü olsa. Burada güvende kalmanı yeğlerim."

"Güvende mi?" Claire kahkahalarla gülmeye başlayınca Myrnin incindi. Ama gerçekten de söyledikleri komikti. Teksas, Morganville'de hiçbir şey gerçekten güvenli değildi. Üstelik bunu bir vampirin söylemesi... "Ben... Her neyse. Güvende olmak belki de her zaman iyi değildir. Oradayken kim olduğumdan emin olmalıyım Myrnin. Bir süreliğine Claire olmalı ve içimde, derinlerde gerçekten kim olduğumu keşfetmeliyim. Benim dışımda bir şeyin parçası olarak değil de..." *Ya da birinin parçası.* Çünkü sadece Shane değil, Myrnin de bu gruba dâhildi.

Myrnin doğrudan Claire'e baktı. Koyu renk gözleri insanlarınki gibiyse de bir o kadar da vampire benziyordu. Yıllar, çağlar görmüş, her çeşit korku, ölüm, ihtişam ve güzelliğe şahit olmuştu. Gözlerinden okunuyordu. "Seni özleyeceğim Claire. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Claire. Gözlerini kaçıramıyordu. Deniyordu ama Myrnin bakışları sanki bir mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu.

Derken Myrnin ona doğru uçtu, ani ve garip bir hareketle sarıldı; çok güçlü ve hızlıydı. Claire hafifçe inledi, vücudu eskiden boynuna saplanan keskin dişleri çok iyi hatırlamıştı. Ama sonra Myrnin uzaklaştı ve güneşin pembe ışığıyla boyadığı tepelerin ve çölün ardındaki ufka baktı. Rüzgâr gitgide daha soğuk esiyordu.

"Gitmelisin," dedi Claire, hızla çarpan kalbini bir şekilde dizginlemeyi başarmıştı. "Ailem yolda. Yakında burada olurlar."

"Seni burada karanlıkta bırakamam. Başka bir şey iste," dedi. "Haydutlar kol geziyor."

"Myrnin, en az yüz yıldır buralarda hiç haydut görünmedi. Belki de daha fazla zamandır."

"O zaman hırsızlar. Seri katiller. Yatak altına sızan öcüler. Doğru değil mi? Karanlıkta ortaya çıkan kötü adamlar daima olacaktır." Claire'e bakıp sırıttı ancak adamın kocaman köpek dişleri kızı ürküttü. Hâlâ huzursuzca ufka bakıyordu. Myrnin yaşlıydı. Güneşin doğuşuyla tamamen alev almazdı ama rahatsız edici biçimde yanabilirdi. "Söylediklerimi anladığına eminim."

"Çoğunu anladım," dedi Claire iç çekerek. O esnada, uzaktaki tepenin oradan yaklaşan arabanın ışığını gördü. *Annesi ve babası.* Heyecanlanmıştı. Ama heyecanı kısa sürdü, yerini mutsuzluk ve özlem aldı. Morganville'den ayrılmak beklediğinden farklı hissettirmişti. Arkadaşlarını geride bırakmak. *Shane'den* ayrılmak. "Geliyorlar. Gitmelisin."

"Seni uğurlamayayım mı?"

"Bu kılıkta mı?"

Myrnin kendine şöyle bir baktı, şaşırmıştı. "Üstümdekiler gayet şık ama!"

"Beethoven ile parti düzenlesen şık denebilirdi ama şimdi tıpkı maskeli baloya gidiyor gibisin."

"Günlük gömleklerden giymeliydim yani, öyle mi?"

Claire'in aklına Myrnin'in Hawai gömleklerinden birini giymiş hâli gelince az daha gülecekti. "Tanrım, sakın. Harika görünüyorsun. Ama durum uygun değil. Haydi git. İyi olacağım, tamam mı?"

Myrnin hızla yaklaşan arabaya baktı ve sonunda kafasını salladı. "Tamam," dedi. "Profesör Anderson seni bekliyor. Unutma, beni aramak istersen telefonum sende var."

Adamın bunu hatırlaması Claire'i gururlandırmıştı –teknoloji ile pek arası yoktu. Claire ona bakmamak için kendini zor tuttu. "Unutmam," dedi. "Arabana girsen iyi olur. Güneş doğmak üzere. Yanmanı istemem."

Gün doğuyordu. Güneşin sarı sıcak ışıltılarının doğudaki tepeye vurduğunu görebiliyordu. Gökyüzü ise tepede koyu çivit mavisine dönmeye başlamıştı. Dakikalar içerisinde gün tamamen doğmuş olacaktı. Myrnin'in korunması gerekiyordu.

Claire'e kafa salladı ve eğilerek resmi, eski zamanlara ait bir selam verdi. Hareketi kıyafetlerine tam uymuştu. "Dikkatli ol," dedi. "Her tehlikede vampir dişleri yoktur. Ya da vampir ön görünebilirliği..." Hızla arabasının yanına gitti, sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve sonra bir şey söylemek ister gibi duraksadı. "Seni çok özleyeceğim Claire."

Kapıyı kapadı ve Claire, "Ben de seni özleyeceğim, Myrnin," diyemeden arabayı çalıştırdı. Sonra da gitti. Morganville'e doğru gürültülü arabasıyla ilerledi.

Morganville'den hızla çıkan bir başka arabanın yanından geçti. Claire için gelen araba, hâlâ birkaç mil uzaktaydı.

tg: kaktusunx

Claire arabayı çok iyi tanıyordu.

Büyük, siyah cenaze arabası billboardun yanına gelince durdu. Araç aslında yan durmuş ve yolcu kapısı o kadar hızlı açılmıştı ki Claire kırılmamasına şaşırdı. Ve sonra erkek arkadaşı Shane, arabanın içinden çıkıp Claire'e doğru koştu.

"Hayır," dedi ona sarılarak. "Böyle gidemezsin."

Claire şaşkınlıkla ve yaklaşan acının korkusuyla bir an kaskatı kesildi. Ama sonra, genç adamın tanıdık bedeni kızı rahatlattı. Shane uzun olsa da, iki beden, sanki kaynak yapılmış gibi bütünleşti. Çılgınca, çaresizce, ızdırapla ve yürekler acısı bir hâlde öpüştüler. Nefes nefes durduklarında, Claire alnını Shane'in göğsüne yasladı. Soluk soluğa nefesini ve deli gibi çarpan kalbini hissedebiliyordu. *Bunu ona ben yapıyorum*, diye düşündü. *Canı acıyor ve bu benim hatam.*

Haklı olduğunun farkındaydı. Shane'i sevmişti. Onu sevdiğinden o kadar emindi ki bu sanki gün doğumu kadar kesindi. Ama ilişkileri devam edecekse onu -ve tabii kendini- farklı görmesi gerektiğinin farkındaydı. Onunla tanıştığında Claire çaresiz, savunmasızdı ve şimdi artık ona sadece eşit olduklarını değil özgür de olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Beğense de beğenmese de durum bundan ibaretti.

Biraz ileride park eden arabanın sürücü tarafındaki kapı açıldı, Michael dışarı çıktı. Tampona dayanıyordu.

Beklemekten şikâyetçi gibi görünmese de bir gözüyle gün doğumunu kontrol ediyordu. Dakikalar içerisinde güneş ışıklarını görebilirlerdi ve vampirlere göre genç sayılabilecek bir yaştayken güneşi görmek onun için hiç iyi olmazdı.

Claire elini Shane'in yanağına koydu. Sessizce söz verir gibiydi. Sonra Michael'a doğru koştu ve ona sarıldı. Michael şafağın ince ışığı altında, yeniden insan gibi görünüyordu. Teni pembeleşmiş, gözleri koyu bir yaz günündeki gökyüzü gibi masmaviydi. Onu yanaklarından öptü ve dikkatle, fazla güç kullanmadan sıkıca sarıldı. "Hoşça kal demeden seni buradan göndereceğimizi sanmadın, değil mi?"

"Hayır," dedi Claire.

Kibarca kızın alnını öptü. "Sağ salim geri dön. Çabucak geri dön," diye fısıldadı Michael. "Seni seviyoruz."

"Ben de sizi seviyorum Michael," dedi Claire, geri çekilerek. "İçeri girsen iyi olur."

Michael kafasını salladı ve arabanın camları siyahlatılmış arka bölümüne geçti. Vampirlerin araba camı boyaları, insanlarınkine kıyasla çok daha iyiydi. Böylece Teksas'ın bol güneşli bir gününden rahatça korunabiliyorlardı. Sırada Eve vardı.

Michael'ın eşi tuhaf giyinmişti. Çizgi film desenli pijaması ve kolsuz gömleğiyle az önce yataktan çıkmış gibi görünüyordu. Siyah saçlarını arkaya doğru dağınık biçimde taramıştı. Yanağında hâlâ yastık izleri duruyor ve gotik makyajını yapmadığı için gülünç derecede genç görünüyordu. Ayrıca tavşanlı vampir terlikleri giyiyordu. Myrnin her

ikisine de yılbaşında hediye etmişti onları. Hepsi hediyeyi komik bulmuştu. Eve, Claire'e doğru yürürken tavşanlı terliklerin ağızları aşağı yukarı sallanıyor, pelüş kırmızı dilleri yere değiyordu.

Açık havada giyilecek bir şey değildi ama Eve bunu pek dert etmemişti.

"Selam," dedi biraz uzakta durarak. Kollarını kavuşturmuştu. "Yani. Buraya kadarmış o zaman."

"Evet," dedi Claire. "Ben sadece... Yapamadım..."

"Sağlam bir kadın olup hoşça kal diyemedin mi? Tanrım, Claire. Bir not bile bırakmamışsın! Bunu nasıl yapabildin?"

Claire'in buna karşı bir savunması yoktu. Doğruydu. Birbirlerine iyi geceler demenin hoşça kal anlamına geldiğini düşünmüştü. Ama şimdi... Şimdi böyle olmadığını anlıyordu. Shane'in çektiği ızdırap ve Eve'in gözlerinde biriken yaşlar Claire'e bunu anlatmıştı.

Claire öne doğru ilerledi. Eve kollarını tam da sarılma anına denk gelecekken indirdi. "Aptal," dedi Eve. "Ahmak. Beceriksiz. Yani karanlıkta kaçıp gideceksin ve... Bizi bırakacaksın... Ve..." Ağlamaya başladı. Claire kazağından içeri sızan gözyaşlarını hissedebiliyordu. "Ve seni bir daha hiç göremeyebiliriz. Ve seni seviyorum Claire, sen benim kardeşim gibisin. Ve..."

"Geri geleceğim," dedi Claire. Sıkıca ona sarıldı. Eve kendini bırakmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Yemin ederim geri geleceğim. Benden öyle kolay kurtulamazsınız."

"Senden kurtulmak istemiyorum!" Eve yumruklarını kibarca sırtına vurmuştu. "Tanrım!"

Yapılacak tek bir şey vardı, ağlamasına izin vermek... Ve Claire de öyle yaptı. Bir yandan da kendini de ağlamamak için zor tutuyordu. İşte bu yüzden gizlice sıvışmak istemişti. Onları sevmediğinden değil, elveda demenin zorluğundan.

Ailesinin küçük karavanı Morganville tabelasının yanına varmış park ediyordu. Claire arabanın motorunun durduğunu duydu. Eve'in sırtını birkaç kere daha sıvazladı, en iyi arkadaşına içi titreyerek baktı ve ardından uzaklaştı.

"Merhaba canım," dedi Claire'in babası ve arabanın içinden ona gülümsedi. Claire adamın yorgun göründüğünü düşündü ve babasının saçındaki beyazların çoğalmış olmasına şaşırdı. Annesi her ne kadar daha iyiye gittiğine dair onu ikna etmeye çalışsa da hiç iyi görünmüyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Neredeyse," dedi. "Birkaç dakika daha?"

"Rahatına bak."

Anlamış gibi bakmıştı. Ama Shane'e attığı, onaylamayan *Baba Bakışı* çok ciddiydi.

Shane o bakışların farkına varmadı. O anda farkına varsa da çok üzerinde durmazdı. Claire geri gelmeye başlayınca ona doğru yürüdü.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi. "Beni affedemeyeceğini bilmek hoşuma gitmiyor Claire. Lütfen, sana üzgün olduğumu söyledim. Ne yapmamı istiyorsun? Yalvarayım mı?

Yaparım. İstersen tam burada dizlerimin üzerine çökerim, babanın tam karşısında..."

"Hayır!" dedi Claire. Kendini tutamamıştı. "Hayır, bu... Kızgın değilim. Gerçekten. Ama buna ihtiyacım var. Benim buna ihtiyacım var. Kendim için hiçbir şey istemedim Shane. Sadece bu. Çok uzun sürmeyecek ama uzakken birbirimize ne derece bağlı olduğumuzu anlamamıza yarayacak."

Ayrıca onun hata yaptığını, kendisinin herkesle düşüp kalkan diğer kızlar gibi olmadığını anlamasına da ihtiyacı vardı. Claire, Shane affedilmez şeyler yaptığında, onu affetmeye hazırdı. Ama Shane onun sözüne inanmamıştı. Onu bu kadar iyi tanımasına rağmen, arkasından iş çevirdiğine ve Michael'la birlikte olduğuna inanmıştı, ki bu imkânsızdı.

O yüzden Claire basit bir özre kanmıyordu. Burada, dizlerinin üstünde ve babasının karşısında olsa bile bu ona yetmiyordu.

Gözyaşları yeniden yutkunmasını engellemişti. Shane'in söylediklerinde ciddi olduğunu anlayınca ellerine uzandı. Büyük ellerinin üzerinde eski kavgaların izleri vardı. Yeri geldiğinde bir o kadar da nazikti elleri. Claire'in sevdiği ellerdi bunlar. Özellikle de şimdi olduğu gibi, alev alev yanan yanaklarını serinlettiğinde... Baş parmakları yavaşça kızın yanaklarını okşuyordu. Shane, Claire'e sokularak "Çok özür dilerim Claire," dedi. "Lütfen. Lütfen gitme."

"Ben..." Shane'in isteğinin yoğunluğundan Claire'in başı dönmüştü ve bu yüzden gözlerini kapadı. Derin bir

nefes bile işe yaramamıştı. "Shane, gitmem gerek. Bu seni sevmediğim veya geri dönmeyeceğim anlamına gelmiyor." Gözlerini açınca, Shane'in çaresiz bakışlarını gördü. "Seninle bir gün evleneceğim demiştim. Hâlâ aynı fikirdeyim. Eğer sen de istersen."

Claire'in son sözleri bir o kadar yoğun gülümsemeyle karşılandı.

"Ben istiyorum. Eğer sen de istersen hemen yarın..."

"Biliyorum," dedi Claire. "Ama yapamam. Henüz değil."

Shane kızı bıraktı ama geri adım atmadı. Claire'in ellerini tuttu ve öpmek için dudaklarına götürdü. Dudaklarının sıcaklığı ve sessiz arzulu bakışları, kızın içini titretti.

"Eğer bana ihtiyacın varsa..." dedi, sonra acı bir gülümsemeyle durdu. "Muhtemelen yok tabii."

Claire telefonunu gösterdi. "Hızlı aramadasın."

"Bugün beni ara," dedi Shane. "Beni her gün ara."

"Arayacağım," diye söz verdi Claire. "Shane..."

"Biliyorum," dedi Shane. "Bak, vedalardan ben de nefret ediyorum. Ama bazen, hayatta kalabilmek için böyle şeylere ihtiyacımız var."

Söylediklerinde samimiydi. Sözleri Claire'i şaşırtıp suskunlaştırmıştı. Aklındaki tek şey, onu bir kez daha öpebilmekti.

Claire bavulları yerleştirmeye çalışan babasına yardıma gitti. Shane de yardım için hareketlendi ama Claire başıyla, onaylamadığını gösteren bir hareket yaptı. Bunu kendi başına yapmalıydı. Eğer şimdi kendi başına buradan gide-

mezse, vazgeçip Morganville'de birlikte yaşadıkları eve döneceğinden korkuyordu.

Hayatını değiştirmesi fazla sürmedi. Belki de yaklaşık on dakika. Sabah güneşinin altın sarısı ışığı büyük panoya vurmaya başlamış, az ileride Shane cenaze arabasının yanında kolunu Eve'in omuzlarına sarmış, Michael güvenli biçimde aracın siyah camlı tarafına geçmişti. Claire sırt çantasını arabaya attı, kapıyı kapadı ve el salladı. Onlar da karşılık verdiler.

Bir anda kendini yolcu koltuğunda bulmuştu, kemeri bağlıydı ama bunu nasıl yaptığını hatırlamıyordu ve küçük karavan kuzeye doğru yol alırken Morganville'den giderek uzaklaşıyordu.

Arkasında bıraktığı her şey hızla gözden kayboluyordu.

Koltukta arkasını dönüp giderek küçülen Shane ve Eve'i izledi. Morganville yazan tabelayı bile görmemeye başlayınca, önüne döndü ve titreyerek derin bir iç çekti. *Ağlamayacağım*, dedi kendi kendine. *Ağlamayacağım.*

En sonunda babasına çoktan sorması gereken soruyu sordu. "Annem nerede?"

"Bizimle havalimanında buluşacağını söyledi. Sen iyi misin ufaklık?" Gözlerini yoldan ayırmıyordu ve ses tonu renk vermiyordu ama sağ elini Claire'e doğru uzatmıştı. Claire babasının elini tuttu.

"İşte benim kızım. İyisin. Seni arabayla okula götürdüğüm zamanları hatırlıyorum. O zamanlar ufacıktın canım. Ve tabii daha hassastın. Şimdi kendine bir bak. Çok hoş ve

kendinden emin genç bir kadın oldun. Seninle gurur duyuyorum. Büyümenin senin için ne kadar zor olduğunun da farkındayım."

Claire kendini çok hoş, kendinden emin ya da kadın gibi hissetmiyordu. Tek hissettiği gençlikti ve şu anda kaybettikleriyle, kendini daha toy hissediyordu. Yine de gülümsedi, gözyaşlarını içine attı ve sesi en sonunda düzelince, babasına işlerinin nasıl gittiğini, doktorun kalp sorunu için ne dediğini ve ona olan sevgisini gösteren bir sürü küçük şey sordu.

Midland'e varıncaya kadar konuştular.

Havalimanında bekleyen, sadece annesi değildi. Claire şaşırmıştı. Bir partiydi bu! Babasıyla valizlerini sürüyerek içeri girdiğinde, üzerinde "TEBRİKLER" yazılı büyük, pembe pankartı ve iki ucuna asılı balonları gördü. Bir de kalabalığı. Gürültülü kalabalığı.

Gördüklerinin kimler olduğunun gerçekten de farkında değildi. Derken yüzler giderek netleşmeye başladı. Liseden öğretmenleri –Bayan Street, Bayan East, Bayan Popp, Bay Shelton... En sevdiği öğretmenleri. Ardından sınıf arkadaşları. En az on kişiydiler. *Çoğu liseden yeni mezun olmuş*, diye düşündü Claire çünkü yaklaşık aynı yaştaydılar. En önemli derslerde başarılı olduğundan, onlardan iki veya üç sınıf ilerdeydi.

Hiçbirini özlediğini söyleyemezdi ama yine de onları görmek güzeldi. Aslında geçmişte kaldığını düşündüğü her şeyin geri geldiğini gördüğü bir rüya gibiydi. Herkes

çılgınca üzerine geliyordu. Herkes ona sarılıp sırtını sıvazlarken adeta sersemleten bir dans gösterisi sergiliyordu. Havalimanındaki herkesin ona baktığını hissetti.

Nefesi normale döndüğünde, aniden geride bıraktıkları aklına geldi. Shane, Eve, Michael, Myrnin... Belki de Amelie ve Oliver. Hatta şans eseri tanıştığı diğer yarım düzine insanın da burada olup yaşadıklarını görmesini isterdi. Myrnin mutlu olurdu. Tepsilerdeki küçük kekleri yer ve dolapdaki pançı içip şekerli içeceğin sulandırılmış kana benzediğinden bahsederdi. Shane de bıkkınlıkla, susmazsa onu kazığa geçireceğini söylerdi. Eve onu destekler, Michael ise gülerdi.

Aniden her şey hem çok fazla hem de çok az gelmişti.

Midland Havalimanı, kutlamalara alışkın değildi. Ancak şimdiki kutlama, güvenlik görevlilerinin ve hatta ellerinde kocaman valizleriyle bekleyen, yorgun iş adamlarının bile gülümseyen bakışlarla onları seyretmesine yol açmıştı. Claire'in valizleri yeni, benekli, limon yeşili ve pembe kumaştandı. Garip olup olmadıkları umurunda değildi. Renkleri sayesinde, en azından onları kaybetmiyordu.

Parti kısa sürmüştü –on beş dakika sonra Claire'in babası, insanlara kızının yakalaması gereken bir uçuşu olduğunu söyledi. Annesi, Claire'e sıkıca sarıldı ve "Seni görmek çok güzel, tatlım. Sadece bu an için bile," dedi. Claire'i hafifçe uzaklaştırdı ve baştan aşağı gözleriyle süzdü. Anne incelemesi... "Zayıf görünüyorsun tatlım. Yemek yemiyor musun?"

"Tabii ki yiyorum anne. Merak etme. Her yerde kafeterya ve pizzacılar var. Boston'a varır varmaz en az 5 kilo alırım."

"Beş kilo alsan da fark etmez zaten." Endişeli biçimde Claire'in saçını tarayıp yüzüne göre yeniden ayarladı. "Ah, canım. Saçlarını da kestirsen fena olmaz. Şey. Söyle bana, ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin misin? Yatak örtüsüne, havluya ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sorun yok anne," dedi Claire ve kadının elini avucuna aldı. "İyi olacağım."

Annesi kafa sallamadan önce, derin, iç çeker gibi bir nefes aldı. "Biliyorum," dedi. "Ama muhtemelen kıyafete ihtiyacın olacak. Her zaman olur."

Eskiden kalma bir hikâyeydi bu. Annesi kızının saçlarını güzelce düzeltir, makyajını yapar ve kazağı ile pantalonu her zaman uyumlu olurdu. Annesinin Claire'e kıyasla her zaman daha iyi bir moda anlayışı vardı ve bunun kızı için sosyal bir eksiklik yarattığını düşünürdü. Claire ise aynı fikirde değildi.

Böyle konularla ihtiyacı olduğunda ilgilenirdi. Şu an içinse ihtiyaç duydukları zaten üzerindeydi. Basit bir gömlek, geniş ceket ve kot pantolonu ona yetiyordu.

"Yeteri kadar kıyafetim var," dedi Claire. Kıyafetlerinin yarısını, gardırobunu gören Eve vermişti. Ve Claire de kendi standartlarına göre yeterince göze çarpmayan kıyafetlerden seçmişti.

"Peki ya paran? Yeteri kadar paran var mı?"

"Evet," dedi Claire. Morganville'deyken Myrnin'in asistanı olarak maaş alıyordu ve hatta kredi kartı bile vardı. Amelie, kartın dünyanın her yerinde geçerli olduğuna onu ikna etmişti. Çok havalıydı. "Anne, gerçekten. Ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum. Hep iyisin," diye iç geçirdi annesi ve ona bir kez daha sarıldı. Fondöten ve parfümünün kokusu her yerdeydi. "Elizabeth'i tekrar görecek misin?"

Claire'in liseden arkadaşı Elizabeth de Cambridge'e taşınmıştı ama başka bir okula devam ediyordu. Doğrusu, mesajlaşmaları, telefonlaşmaları ve son birkaç gündeki ani planlar dışında Claire, Elizabeth'i artık tanımıyordu. Sadece iki yıl ayrı kalmışlardı ama Claire'e göre sanki bir ömür geçmişti.

Elizabeth'in ilk e-postasını okurkenki şaşkınlık ve heyecanını hâlâ hatırlıyordu. "Annenler şehre taşındığını söyledi," diye yazmıştı Elizabeth. "Yurtta kalamazsın!!! Yeni bir ev kiralıyorum. Aynı evde kalalım mı? LÜTFEN, LÜTFEN, LÜTFEN!" Elizabeth işte böyleydi. Muhtemelen, o *lütfen*'leri yazarken yerinde duramayıp zıp zıp zıplamıştı. Ayrıca Claire'in bu teklifi kabul etmemesi için bir sebep de yoktu.

Ama Claire kendini yine de rahatsız hissetmişti. Belki de yurtta kalmalıydı. Gerçi eskiden Teksas Prairie Üniversitesi'ndeyken, yurtta kalma işinde de şansı pek yaver gitmemişti.

Annesi, kızının sessizliğini fark etti. "Canım ya... Bu kadar uzaklara gitmen hiç hoşuma gitmiyor ama başardıkların

beni hep gururlandırıyor. Bunun senin için yeni ve güzel bir başlangıç olacağına eminim."

Aniden bu düşünce Claire'e çok garip gelmişti. Geçen son birkaç yılda Morganville'de o kadar çok şey yapmıştı ki. Şimdi annesinin söyledikleri şaşırtıcı gelmişti.

Dallas uçuşu ve daha sonra Boston'a gitmek için yapacağı uçuş gibi... Daha önce Dallas'a sadece bir kere gitmişti. Michael ve Eve ile. Ve de Shane'le... Birbirlerini keşfetmeye başladıkları o tatlı, güzel, çılgın hafta sonunun her saniyesini hatırlıyordu. Büyülü bir hafta sonuydu.

Onsuz Dallas'a gitmek, büyülü kelimesinin tam zıddını çağrıştırıyordu. Claire kendini sanki lanetlenecekmiş gibi hissediyordu.

Babası Boston uçuşu için valizlerini vermesine yardım etti. Ardından, biletler için kimliğini göstermenin hafif heyecanı ve sonra aniden, yine sıra elveda demeye gelmişti. Zor anlardı. Kollarını babasına sardı, ona nefessiz kalana kadar sarıldı ve iki yanağından öptü. Genellikle daha mesafeli biri olduğundan, babası şaşırmış ama mutlu olmuştu. Claire annesine de aynısını yaptı. Hepsi de sıradan, sevgi dolu şeyler söylerken, birbirlerinin ne kadar huzursuz olduğunu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Sonra sıra güvenlik kontrolünden geçmeye ve biraz korkutucu olsa da geçmişini geride bırakmaya gelmişti. *Yalnızım,* diye düşündü Claire. Komikti. Geçen birkaç yılda bir sürü şey yaşamıştı. Kayıplar ve aşk. Kalp kırıklıkları ve mutluluk. En çok da tehlike. Sürekli ve aralıksız tehlike.

Yine de Ulaşım Güvenlik İdaresi memuruna kimliğini ve biletini uzatırken titriyor, bir taraftan da çılgınca, sırt çantasını gümüş nitrat, kazık, bıçaklar ve benzeri şeyler gibi Morganville'de hayatta kalmaya yardımcı gereçlerden temizleyip temizlemediğini düşünüyordu. Eğer bir şeyi atladıysa... Acaba ne olurdu?

"Hanımefendi? Bu nedir?" Üniformalı memur somurtarak ona bakıyor ve elindeki kimlik kartını gösteriyordu.

Ah! Morganville kimlik kartı. Yanlış olanı almıştı. Hafifçe kızardı ve onun yerine Teksas sürücü belgesini verdi. "Üzgünüm," dedi. "Kütüphane kimliği."

Şansına, memur kartın üzerindeki yazıları okumamıştı. Sadece omuz silkerek suratına dik dik bakmış ve Claire'i daha da germişti. Daha sonra da geçmesini işaret etti.

Ayakkabılarını çıkarması zordu. Önceden planlamamıştı. Ayrıca kapüşonunu da çıkarması gerekiyordu. Neyse ki sırt çantası sorun çıkarmadan cihazlardan geçmişti. Bariyerlerin arkasına geçip eşyalarını toparlarken oldukça rahatlamıştı. Claire oturma koltuklarına çıplak ayaklarıyla geçti, kapüşonlu eşofman üstünü ve *Skechers* marka ayakkabılarını giydi, kimliğini cüzdanına koydu. Morganville kimliğini karışıklık çıkarmasın diye yasal devlet onaylı belgelerin arkasına yerleştirdi. Sonra da yaptığı şeyin ürkütücülüğünü hissetmek için biraz bekledi.

Kararlıydı. Eşyalarıyla birlikte uçağa yöneldi. Babası geride kalan kutuları ona kargo ile gönderecekti. Kendi başınaydı. Tamamen, her şeyiyle yalnız bir hâlde, ailesi ve

Shane'in olmadığı yeni bir dünyaya açılıyordu. Hatta düşmanlarının bile olmadığı bir dünyaya...

Kimse onu dikkate almıyor gibiydi. Yanında geçen insanlar varlığından bihaberdi.

Claire bir süre durdu ve kendini Morganville dışındaki gerçeğe hazırladı. O sadece on sekiz yaşında, yanından geçen bir sürü kız gibi üniversiteye giden, orta karar güzellikte bir kızdı. Özel biri değildi.

Valizlerini alıp kalkış kapısına doğru ilerlerken, bunun şimdiye kadar yaptığı en ürkütücü şey olduğunu düşündü. Ama en çok istediği de işte bu özgürlüktü.

Doğrusu pek ironikti.

2

Elizabeth Porter, bagaj alım yerinde Claire'i DAİMA EN İYİ ARKADAŞIM yazılı kocaman bir tabelayı tutup heyecanla el sallayarak bekliyordu ki bu iyi bir şeydi. Çünkü aksi takdirde Claire onu tanıyamayacaktı. Okuldaki tombul, utangaç Elizabeth gitmiş, yerini kısa, platin sarısı saçlı, pırıl pırıl, uzun boylu bir kız almıştı. Dış görünüşü de ineklikten seksiliğe evrilmişti. Üstünde düğmeleri aşağıda iliklenmiş bir gömlek, pilili, mini öğrenci eteği, dize kadar gelen çoraplar, makosen ayakkabılar ve olmazsa olmaz zeki kütüphaneci gözlükleri vardı. Hoplaya zıplaya sevinç çığlığı atarken ve kollarını şampiyonluk maçındaki bir amigonun coşkusuyla Claire'in omzuna dolarken, delikanlılar da onu izliyordu.

"İşte buradasın. Tanrım, çok heyecanlıyım Claire!" Elizabeth arkadaşını aniden kendinden uzaklaştırıp uzun uzun şöyle bir süzdü.

Elizabeth'in boyu en az 7 santim uzamıştı. "Farklı görünüyorsun."

"Sen görünmüyor musun?" dedi Claire ve güldü. Elizabeth de ona katıldı.

Daha önce sanki bir an bile birbirlerinden ayrılmamış gibiydiler. Ama Elizabeth birden gülmeyi kesti ve yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. İki yıl öncesine kadar Claire bunun farkına dahi varmış olmazdı ama şimdi Elizabeth'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde, çok iyi bildiği korkuyu tanıdı. Çok tuhaftı.

Derken Elizabeth'in yüzünde tekrar canlı bir gülümseme belirdi. "Ben sadece bir değişim istiyordum," dedi. "Bilirsin, Teksas'tan ayrılmak, yeni bir insan olmak... Bunu sen de istiyorsun, değil mi?

Claire, "Doğru," dedi. Kalbinden geçen bu değildi; artık gerçekten değişmek istemiyordu. Zaten olduğunun daha fazlası olmayı istiyordu; daha fazla Claire olmak. Elizabeth ise tamamıyla farklı biri olabilmek için elinden geleni yapmış gibi görünüyordu. Ama bu durum, aralarındaki iletişimi bozmadı, Claire onu her zaman sevmişti. Elizabeth'in onun bavulunu bagaj bandından çekip almasına yardım etmesi ve otoparka kadar bütün yolu gevezelik ederek katetmeleri, paylaştıkları yaşama sevincini gösteriyordu.

Claire bavulunu arkadaşının külüstür Ford Taurus'unun bagajına koyarken, Elizabeth ani ve ciddi bir ifadeyle, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorum? Ne var, bavul bagaja konmayacak mı?" Dünya o kadar da değişmiş olamazdı, değil mi?

Elizabeth, "Arkana bakıyorsun," dedi. "Bunu terminalden çıktığımızdan beri her birkaç saniyede bir yaptın. Birinden mi çekiniyorsun? Biri seni takip mi etti?"

Liz çok ciddi görünüyordu. Claire, arkadaşının haklı olduğunu fark etti. Aralıklarla ve istem dışı, etrafı kontrol ediyordu; sinsice yaklaşan bir şey olmadığından emin olmak için.

"Ah," dedi Claire ve af dileyen bir gülümsemeyle cesaretini topladı. "Şey, sanırım yaşadığım kasaba hiç tekin değil. Sadece etrafıma dikkat etmeyi alışkanlık hâline getirdim." Elizabeth, "Pekâlâ, şu an medeniyettesin, Vahşi Batı'da değil," dedi ve bagajın kapağını çarparak kapattı. "Atla kızım, gidiyoruz."

Claire ve Elizabeth arabaya bindiler. Elizabeth heyecan içinde naralar atarak müziğin sesini açtı. Elizabeth, ikisini zayıf öğlen ışığında otoparkın dışına sürüklerken, şarkı sözleri ciğerlerinden havaya karışıyordu.

Sürüş gerçekten öğreticiydi, çünkü Cambridge, Dallas'a benzemiyordu. Dallas metal, cam ve sıcaktan oluşuyordu. Cambridge ise yıllanmışlık ve sonbaharın etkisi havada yoğun bir şekilde hissedilirken bile göz alıcı bir yeşillikteydi. Ağaçlar Claire'in beklediğinden çok daha uzundu ve renkler de çok farklıydı... Claire, Elizabeth'in şarkıyı bağıra bağıra söylemesini çok sevdiği hâlde, şarkıya katılmak yerine etrafın güzelliğiyle sersemleyip yılbaşındaki bir

çocuk gibi bakakalmıştı. Evler küçük, kare şeklinde, çok bitişik ve aynı zamanda çok eskiydi. Morganville'de de her şey eski görünüyordu ama bu, özenle ve sevgiyle korunmuş gibiydi.

"Sana bir araba lazım olacak," dedi Elizabeth, aniden radyoyu kapatarak. "Senin köyde yaya dolaştığını biliyorum ama bana güvenme, sürekli dip dibe olamayız. Evi gerçekten seveceksin. Çok şirin ve harika bir ev, küçük ama gerçekten rahat. Mağara gibi bir yer ama iyi vakit geçireceğiz, öyle değil mi? Şimdi, şu *çocuktan* bahset bana."

Konular aniden değişiveriyordu ama ne de olsa bu Liz'di. O hep böyle biriydi; trafik ışıklarından farksız, bir konudan öbürüne hemen kurbağa gibi zıplardı.

Claire, "Adı Shane," dedi.

Bunu söylerken sanki içinde bir şey koptu ve bir an nefes almakta güçlük çekti; kalbine atılan ve onu tamamıyla ezen bir yumruk gibiydi. Gözlerinde aniden yaşlar birikti ve kendine tekrar hâkim olabilmesi için derin derin nefes alması gerekti. "Şey, o..."

"Çok mu hoş?" diye tamamladı Elizabeth, Claire tereddüt ettiğinde. "Yumuşacık bir tavşan kadar sevimli mi? Korkunç, aşağılık herifin teki mi? Ne kızım, söylesene, dökül artık!"

Claire, "Mükemmel biri," dedi.

Hayır, bu doğru değildi. Shane aslında mükemmellikten uzaktı ve Claire'in, aralarına mesafe koymak için buraya gelmesinin gerçek nedeniydi.

Bana göre mükemmel. "Benden uzun, gerçekten geniş omuzlara sahip ve evet, çok hoş. Beni mutlu ediyor. Onu seviyorum."

"Sevmek mi?" Elizabeth iç çekti ve başını salladı. "Kendine gel kızım. Aklını bir Teksas eziğiyle bulandırmanı istemiyorum! Aranızda biraz mesafe olmasını istediğini sanıyordum?"

Claire, "İstiyordum," dedi. Tam o anda, sarsıcı bir şiddetle Shane'i özlüyordu. Sadece Shane'i değil tabii. Eve'i, Michael'ı ve birbirleriyle uyum içinde oldukları doğal arkadaşlığı da özlüyordu. Elizabeth ne kadar pozitif, eğlenceli ve enerjik olsa da bir yandan da Claire'i, olmadığı bir şey olmaya zorluyordu ve *hayır* cevabını asla kabul etmiyordu. *Eve olsaydı beni hemen rahatlatırdı*, diye düşündü Claire. *Daha eve varmadık bile ve Liz şimdiden benim adıma karar vermek istiyor.*

"Neyse, *Seksi Kovboy*'unu unut ve iki eğlenceli bekâr kız olarak işe koyulalım, her şey için hazırsın değil mi?"

"Elizabeth, şey..."

"Hazırsın, değil mi?" Elizabeth gözlerini yoldan ayırıp ona hükmeden bir bakış attı.

"Hazırım," dedi Claire. "Sadece, sadece arabayı sür sen. Beni geriyorsun."

"Çok ciddileştin, bunu biliyor musun?" Liz somurttu ama birkaç saniye içinde radyoyla birlikte mırıldanmaya başladı, bulutlar çekiliyordu. "Umarım mavi seversin, sana mavi odayı veriyorum."

*

Elizabeth şaka yapmıyordu. Oda cidden maviydi. Kaldıkları yer, bir zamanlar muhtemelen büyük bir ev olan, dökük bir binaydı, her biri üç odalı dört küçük bölmeye ayrılmıştı. Claire'in odası, gıcırtılı, basamakları ayrık bir merdivenin üstündeydi ve gerçekten maviydi.

Duvarlar, her şeyi gerçekte olduğundan çok daha tıkışık -ki gerçeği de cidden küçüktü- gösteren, rahatsız edici, parlak bir maviye boyanmıştı. Yıpranmış iki kişilik bir yatak, iç karartıcı, solgun maviye boyanmış kırık dökük bir şifonyer ve üzerinde bütün soluk lekeleri barındıracak kadar eski bir ayna vardı içeride. İyi niyetli bir yaklaşımla vintage da diyebilirdiniz.

Claire yatağa oturdu. Vintage onun için de doğru kelime olurdu.

"Harika, değil mi?" dedi Elizabeth, arkasındaki büyük, tekerlekli valizi çekerek.

İkisi, bir de valizler girince odada adım atacak yer kalmamıştı. "Çok ucuz bir yer. Kirası aylık sadece iki bin, artı faturalar."

Claire çökük yatağından fırladı. "İki bin mi?"

"Tek kişi için değil," dedi Elizabeth. "Toplamda demek istedim, senin için bin yani." Claire'in yüzündeki ifadeye güldü. "Ne yani, burada yaşamanın ucuz olacağını sanmıyordun, değil mi? Haydi ama. Teksas'ta fiyatlar kimse orada yaşamak istemediği için düşük!"

Ben orada yaşamak istiyorum, diye düşündü Claire ama kendini tuttu. Bu kadar fazla kira ödeyeceğini hesaba kat-

mamıştı ama yine de üstesinden gelebilirdi. Makarna ve fıstık ezmesi dışında hiçbir şey yemeyerek.

Elizabeth birden üzüntüye kapıldı. "Bu senin için sorun değildir umarım?"

"Hayır," dedi Claire. "Sorun değil. Ben şey, sadece..." *Odadan nefret ettim* cümlesini yuttu ve "Sadece bu kadar fazla olmasını beklemiyordum," dedi. "Daha önce sormam gerekirdi."

"Sana daha önce ben söylemeliydim aslında," dedi Elizabeth. Claire'in yanındaki yatağa oturdu ve zıplamaya başladı ki bu zaten yıpranmış yayları iyice zorladı. "Üzgünüm, ben sadece sandım ki... Şey... Hayır demenden çekindim sanırım. Hayır deseydin buna dayanamazdım Claire. Yani bilirsin, eski hayatından birinin yanında olması çok güzel bir şey, değil mi? Sen beni tanıyorsun. Gerçekte kim olduğumu biliyorsun."

"Şu an sen gerçekte olduğun gibi değil misin?" Claire bütün bedeniyle mimiklerini kullandı; elini, kolunu, saçını, her şeyini.

"Sanırım değilim. Bazen kendimi çok tuhaf hissediyorum. Keşke olduğum kişiye geri dönebilseydim. Bir çocuğa... Bilirsin, hiçbir şeyden endişe etmeyen evdeki bir çocuğa..."

Elizabeth iç çekti ve zıplamayı kesti. "Kendim olmayı isteyerek çok zaman harcadım. Ama şimdi kendimi çok tuhaf hissediyorum. Sorumluluk altında olmaktan çok korkmuş bir hâldeyim. Haksız mıyım?"

Claire bu kez cevap vermedi. Kolunu arkadaşına doladı ve uzun bir süre, sessizlik içinde, öylece kaldılar. Yakması gereken bir sürü enerjisiyle hiperaktif bir *Ritalin* çocuğu olan Elizabeth, birden Claire'in ellerini yakalayıp kendine çekti. "Gel, odamı göstereyim sana!" Çok neşeliydi. "Seninkini de toparlarız. O zaman gerçek anlamda senin olur." Claire'i odaya doğru çekerken konuşmayı kesti. Doğruyu söylemek gerekirse Claire, Elizabeth'in söylediklerini dinlemiyordu. Ta ki arkadaşı merdivenlerin ortasında cümlesini "ve hayalet," diye bitirene kadar.

"Dur!" dedi Claire olduğu yerde kalarak. "Ne dedin sen? Hayalet mi?"

"Evet, doğru duydun! Ev lanetli. Süper değil mi?"

Claire bir saniye bekledi. Morganville'de etrafında normalin ötesinde tuhaf şeyler olurken daima bunları açıklayabilmişti. Ama burası sadece, soğuk ve gıcırtılı bir eve benziyordu. "Emin misin?"

"Eminim tabii ki! Onu gördüm. Beyazlar içinde bir kadındı, sanırım bazen merdivenlerin etrafında dolaşıyor. Ürkütücü, değil mi? Muhtemelen burada öldü ya da belki de korkunç bir şekilde öldürüldü."

Belki de Morganville'deki gibi bir şeydi ama doğrusu Claire bir kadının katledilişini böyle büyük bir şevkle anlatmazdı. Ne de olsa onun örneklerini gerçek hayatta da görmüştü. Şimdi Elizabeth ile arasında büyük bir uçurum oluştuğunu fark etti. Hayat deneyimi... Elizabeth, insanın başına gelebilecek en kötü şeyin, cüzdanının çalınması ya

da önemsiz kazalar olabileceği bir dünyada yaşıyordu. Bazı şeylerin hassasiyetini ve dünya kontrolden çıktığı zaman bir arada kalabilmek için savaşmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyordu.

Claire ondan bir yaş daha genç olmasına rağmen kendini yaşlanmış hissetti. "Şey, sakıncası yoksa artık odanı görebilir miyim?"

"Ürpertici konuşmalar seni korkutuyor mu?"

"Evet, biraz." Shane olsa müthiş bir cevap yapıştırırdı, ya da Eve. Ama Claire onlar kadar hazırcevap değildi. Önemi yoktu. Elizabeth onu merdivenlerden çekti, kapıdan içeri girdi ve ışıkları açtı.

"İşte!" Elizabeth şarkı söylemeye başladı. Kollarını sallayarak abartılı bir şekilde dans ediyordu. Claire'in odası ne kadar maviyse burası da o kadar turuncuydu. Aslında sadece bir duvar bu renge boyanmıştı. Ama bu, en uzaktaki duvardı ve karanlıkta kor gibi parlıyordu. Huzursuz edici bir parlaklık yansıtmasına rağmen yine de güzeldi. Elizabeth duvara müzik grubu posterleri ve fantastik sanatın örneklerinden, kanatlı, yarı çıplak erkek melek resimleri yapıştırmıştı. Şifonyer tamamen makyaj malzemeleri ve takılarla kaplıydı. Claire'in gördüğü en dişi odaydı aslında, hatta Eve'in odasından bile dişiydi. En azından Eve'in odası *karanlıktı.*

"Burası gerçekten çok hoş," dedi Claire. Ama oda, bir yandan da başını ağrıtmıştı. Belki de taze soyulmuş portakal kokan tütsü yüzündendi. İnsan böyle bir ortamda nasıl

aklı başında kalabilirdi ki? Diğer yandan Liz'in onun için mavi odayı seçmesi, Claire'i birden sevindirdi. "Pekâlâ, haydi valizleri boşaltalım. Sonra da bana buranın geri kalanını gösterirsin, olur mu?"

"Küçük bir salon ve boktan bir mutfak dışında görecek fazla bir şey yok aslında. Televizyon da yok. Bir şeyler izlemek istediğinde internetten indirebiliriz diye düşündüm ama bu zımbırtılar bana göre değil."

"Ne zımbırtısı?"

"Bilirsin, televizyon, kitaplar, filmler, bunun gibi faso fiso şeyler." Liz elini önemsemediğini belirtmek için havaya savurdu. "Ben gerçek dünyayı seviyorum. Ayrıca uydurulmuş hikâyeleri sadece inekler sever."

Bu sözler şok etkisi yarattı çünkü Claire, Harry Potter'ın en son kitabı üzerine Liz'in ona haykırdığını ve Snape'in gelecek sefer ne yapacağıyla ilgili heyecanla konuşup durduğunu açık bir şekilde hatırlıyordu. Şimdi karşısında duran Elizabeth... Platin sarısı saçlı, özenle makyaj yapmış, modaya duyarlı genç kadın. Bir yabancıydı sanki.

"Ben bunları hâlâ seviyorum," dedi Claire. Kendini savunur şekilde konuşmamıştı. O sadece bir gerçeğe değiniyordu.

Ama Elizabeth bunu kişisel bir saldırı olarak aldı. Yüzü, yanakları ve alnı al al oldu, ters ters baktı. "Peki, ben sevmiyorum. O zaman bazı temel kurallar koyalım. Bundan böyle etrafta boş boş oturmak isteyen, oyunlar oynayan ve filmlerden veya bunun gibi zırvalardan bahse-

den geyik arkadaşlarını getirmek yok. Asla böyle bir oğlan bulamayacağın gibi, benim tercihlerimi de berbat edemeyeceksin!"

"Bir... Oğlan mı?" Claire kendini aniden çalkantılı bir denizdeymiş hissetti çünkü bu konuşma gittikçe tuhaflaşıyordu. "Liz, ben bir oğlan filan aramı..."

"İyi, sen de etrafta boş boş otur ve aptal kovboyun için gece gündüz surat as. Ama ben, zaman harcamaya değer birini arıyorum."

"Nasıl zaman harcamaya değer?"

Elizabeth bir an için çok şaşırdı ve istediği şeyi, işaretle anlattı. "Para," dedi. "Düzgün bir iş; tıp, finans ya da bunun gibi bir şey ve bir araba. İyi bir arabası olsun tabii. Ayrıca kısa saçlı olmalı ve kravat takmalı. Güzel, ipek kravatlardan, ürkütücü pazar mallarından değil."

Olağanüstü özel kuralları var, diye düşündü Claire. "Peki öyle birini buldun mu?"

"Henüz değil ama ne yapacağımı biliyorum. Bu tür erkeklerin boy gösterdikleri yerlere gidiyorum, lüks restoranlar, opera gibi. Ve birinin beni fark edip konuşmasını bekliyorum. Şu ana dek birçok sohbetim oldu. Öyle veya böyle, sonunda biri beni dışarı yemeğe çıkartacaktır."

Claire söyleyecek tek kelime bile bulamadı. Tuhaf. "Yani, doğru kişiyle tanışıp da âşık olmayı istemiyor musun?"

Liz omuz silkti ve "Gerçekten umurumda değil bunlar," dedi. "Romantizm aptallar içindir. Bütün bu zırvaları aştım ben."

Claire başka bir şey daha söylemek istemiyordu. "Sana ne oldu böyle? Sen... Sadece... Sen aynı değilsin. Eski Liz değilsin sen."

Elizabeth ona uzun ve acı bir bakış attı. "Bilmek istemezsin," dedi. Claire havaalanında Liz'in gözlerinde beliren korkuyu hatırladı ve daha fazlasını merak etti.

"Bak beni dinle. Erkek arkadaşına çok mu güveniyorsun? Şimdi beyaz atlı prens gibi davranıyor olabilir ama gerçek yüzünü bir gün gösterecek." Odasına doğru yürüdü ve kapıya tutunarak "Valizini boşalttığında haber ver," dedi. "Akşam yemeğini hazırlayacağız."

Kapıyı kapatmıştı. Claire merdivenlerde kalakaldı ve kendini çok yalnız hissetti. Elizabeth çok değişmişti. Claire'in Morganville'de değiştiğinden çok daha fazla. Yetişkin olmaya o kadar çabalıyordu ki. *Birine zarar verebilir, muhtemelen kendisine*, diye düşündü Claire.

Liz haklıydı. Valizini boşaltmaya ihtiyacı yoktu. Merdivenlerden geri dönüp bunaltıcı mavi odayı tekrar süzdüğünde, yapmak istediği tek şey, çantasını alıp arkasına bile bakmadan kaçmaktı.

Shane'e.

Claire telefonunu çıkardı ve adres defterini karıştırdı. Bütün benzer, acı veren adlar. *Onu arayabilirim*, diye düşündü Claire. *Onu tam şimdi arayabilirim.*

Ama bunun yerine, telefonu yerine koydu ve yavaşça, derin bir nefes aldı. Valizini gıcırdayan, basık yatağın üstüne attı.

Belki eşyaları çekmecelere ve daracık dolaplara koymak, kendini daha az kaybolmuş hissettirecekti. Bir saat sonra valizler boşalmış, çekmeceler iç çamaşırlarıyla, penyelerle, elbiselerle dolmuş, askıya asılması gerekenler asılmış ve çeşit çeşit yıpranmış ayakkabılar düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Yanında getirdiği az sayıda kişisel eşyaya da odada yer buldu. Posterleri sorun etmedi ama Shane'in çerçevelenmiş resimleri ve Michael'ın, Eve'in, Myrnin'in, Amelie'nin ve Morganville'de tanıdığı, onun için anlamı olan herkesin olduğu fotoğraf albümü vardı. Mazide kalan Oliver gibi, artık olmayanların da... Arkasında kalan iyiye ve kötüye dair kanıtlardı bunlar. Myrnin'in evcil hayvanı örümcek Bob da fotoğraflar arasındaydı. Çok şirin görünüyordu.

Claire kendini hâlâ kaybolmuş ve yalnız hissediyordu. Etrafında tanıdık nesneler olması orayı daha da yabancı kılıyordu.

Bir saplantıya dönüştüğünü fark edene dek eşyaları düzenlemeye devam etti ve sonunda bilgisayarını, internete bağladı. En azından bağlantı düzgündü. Gelen kutusuna birden mikrodalgada patlayan mısırlar gibi e-postalar düştü. Biri babasındandı, yeni yerinde güvende olup olmadığına dair haber vermesini söylüyordu. Michael'dan ve Eve'den de benzer postalar gelmişti. Hatta Myrnin bile çekingen, resmi bir e-posta göndermişti. Claire onun bunu tek başına başarmasına çok şaşırdı. Gerçekten hepsi çok hoştu ama Claire onlarla şimdi konuşmaya dayanamazdı. Bu kararı al-

manın çaresizliği üstüne çökmüştü. Tanıdık bir ses duyarsa dağılıp ağlayacaktı. O yüzden hepsine e-posta yollamaya karar verdi.

Gelip onu almaları ve eve götürmeleri için yalvarmamanın tek çaresi buydu.

Hayır, bunu yapmayacağım. Pes etmedim. Birden kendine geldi. *Morganville'e geldiğim zaman vazgeçmemiştim ve üstelik o zaman beni öldürmek isteyenler vardı. Şimdi bırakıp gitmeyeceğim. Sadece odamdan ve kafayı oynatmış ev arkadaşımdan nefret ediyorum.*

Birden Shane'den hiç mesaj olmadığını fark etti. Bir tane bile.

Boğazında bir şey düğümlendi ve gönülsüzce, Shane'in bulunduğu ilk resme baktı. En sevdiği resimdi bu. Biraz olsun yatıştı ve yüzünde tebessüm belirdi. Shane'in yüzündeki sıcaklık, ona daima kendini güvende ve mutlu hissettiriyordu.

Ya onu bir daha asla göremezse? Ya Claire gider gitmez Shane onunla ilgili her şeyi unuttuysa ya aralarındaki her şey değiştiyse? İçinden bir ses, *bu senin hatan olurdu*, dedi. *Çünkü basıp giden sendin.*

Claire telefonunu aldı ve ekranın üzerinde parmaklarını hafifçe dolaştırdı. Onu aramak çok kolaydı. Birkaç hareketin sonunda telefon çalacaktı ve...

Ya telefonu açmazsa?

Claire telefonu bıraktı ve avuç içini yanan alnına bastırdı. Gıcırtılı, dökük yatağına doğru sürünerek gitmeye ve

ağlamaya tam hazırdı ki bilgisayarından, yeni bir ileti geldiğine dair hafif bir uyarı sesi duyuldu.

Fareyi kaptığı gibi çılgınca tıkladı ve önüne bir video geldi. İlk önce bulanıktı, daha sonra bir ışık yandı ve Shane'in parlayan yüzünü gördü. Shane odasındaydı. Her zamanki gibi dağınıktı ve görünüşü, Claire'in boğazını çılgınca bir hasretle tıkadı.

"Merhaba," dedi Shane'in görüntüsü. Canlı bir bağlantı değildi, sadece bir video kaydıydı. Claire, onunla konuşmak, onu ne kadar özlediğini, sevdiğini ve ona ihtiyacı olduğunu söylemek için can atan çılgın dürtüsünü kontrol etti. Ekrana elini götürmekten ve parmaklarıyla dudak çizgilerine dokunmaktan kendini alıkoyamadı. "Sanırım oradasın, yeni evinde. Umarım harika bir yerdir. Eğer değilse bile sen orayı harika bir yere dönüştürürsün çünkü bu her zaman yaptığın bir şey. Seni olağanüstü yapan da bu... Bu video Claire için. Yanlışlıkla başka birine denk geldiysem, izlemeyi kesin. Yoksa sizi öldürmek zorunda kalacağım."

Claire güldü. Shane de bunu biliyor olmalıydı zaten, çünkü o da hafiften gülümsedi. Gözlerinin kenarı hafifçe kırıştı. "Her neyse," dedi. "Claire, eğer bunu izliyorsan ve bana kızgın değilsen, bütün her şeyi unutalım. Seni özlüyorum, hem de çok... Evin etrafında dolanıp duruyorum ve keşke burada olsaydın diye iç geçiriyorum. Keşke burada olsan ve berbat ettiğim şeyleri nasıl düzeltebileceğimi bilebilsem. O zamana kadar sana tek söyleyeceğim şey, seni ne

kadar özlediğim. Hepsi bu kadar. Eğer orada yalnızsan, partilere gidip çekici Boston erkeklerine takılmıyorsan, belki yalnızlığı birlikte de yaşayabiliriz."

Shane kameradan uzaklaşırken göz teması kurdu ve Claire kendini tam da onun gözlerinin içine bakıyor gibi hissetti. Shane'in gülümseyişi kalbini parçalamıştı.

"Seni seviyorum," dedi ve ona yakalanmaktan korkuyormuş gibi bağlantıyı kesti.

Claire'in gözleri yaşlarla doldu ve videoyu tekrar tekrar oynatıp Shane'in dudaklarından çıkan sözleri izleyerek bir süre daha oturdu.

Belki yalnızlığı birlikte de yaşayabiliriz.

Elizabeth kapıyı çalmadan içeri daldığında, Claire telefona uzanıyordu. Elizabeth valizlerden birini devirdi. "Orada mısın?" dedi, canlı bir şekilde. İçinde bulunduğu karanlık ruh hâli gitmişti. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Lezzetli ev yapımı yemeği için hazır mısın? Açlıktan ölüyorum da." Ellerini dudaklarına götürdü ve odaya şöyle bir göz attı. "Valizleri açmadın mı sen?"

"Açtım."

"Gerçekten de sana nasıl dekore etmen gerektiğini göstermem gerekiyor, değil mi?"

Duvarların rengi gibi olacaksa almayayım, diye düşündü Claire ama bunu kendine sakladı. Sessizce bir kutu alıp etraftaki ıvır zıvırları toparladı. Karşı çıkmadan, abartmadan, sakince.

"Akşam yemeğinde ne var?"

"Peynirli makarna ve biraz tavuğa ne dersin? KFC'den kalma ama hâlâ iyi, yemin ederim."

Kulağa hoş geliyordu. Claire, karnı guruldayana kadar aç olduğunu hiç fark etmemişti. Bilgisayarın başından kalkıp telefonunu cebine attı.

Akşam yemeği *o kadar* da uzun sürmezdi.

Ama bu kez sürdü. Elizabeth pişirme konusunda çok kötüydü, her şeyi daima hazır isterdi. Claire kaynayan suya makarnayı koydu. Liz sinirlendi ve tencereyi ocaktan aldı, çünkü ilk önce suyun sıcaklığını kontrol etmek istiyordu. Claire nedenini sordu. Sorusu da doğru derecelerde makarna pişirme, yemeğin kimyası ve fiziği konusunda anlamsız açıklamalara sebep oldu. Dürüst olmak gerekirse, Claire kadar fizik bağımlısı biri bile, bu açıklamalarla kutusu bir dolara satılan peynir ve makarnayı bağdaştıramazdı. Claire sonunda geri çekildi ve Liz'in bütün derece gözlemlerini yapmasına, sosu karıştırmasına izin verdi. Her şey bitince de Liz makarnayla yenecek tavuk kütlesinin ne büyüklükte olması gerektiğini değerlendirdi. Hepsini yapmak yaklaşık bir saati buldu ki bu, Claire'in peynirli makarna ve tavuk için harcayacağı zamandan yarım saat daha fazlaydı. Liz yemeğe bir de Çin otları ve yer mantarı yağı ekledi. Sonunda, beklediği gibi tadı çok güzeldi ama o sırada Claire tencereyi bile yiyebilirdi.

Claire temizliği üstlendi ki Liz bu durumdan memnun görünüyordu. Claire işini bitirince merdivenlere yöneldi.

"Bekle," dedi Liz. "Hemen gidiyor musun böylece yani?"

"Nasıl böylece?"

"Buradaki ilk gecemiz! Bunu kutlamamız gerektiğini düşünmüyor musun? İzleyebileceğimiz bir film var. Ya da konuşup arayı kapatabiliriz." Liz neredeyse yalvarıyordu. "Lütfen? Biliyorum çok uzun zaman oldu ve belki de kendini gerçekten kaybolmuş hissediyorsun. Ben senin burayı sevmeni istiyorum. Bırak da yardım edeyim sana."

Sadece yukarı gitmek, Shane'i aramak ve bütün geceyi onunla konuşarak geçirmek istiyorum. Ama bunu yüksek sesle söyleseydi, erkeksiz var olamayan biri gibi görünecekti. Bütün o MIT'ye gelmeler de bunun tam aksini kanıtlamak için değil miydi? Shane'den uzak kaldığı bu ilk günde Claire'in ilk testi geçememesi gülünç olurdu.

"Elbette," dedi Claire ve sesine biraz neşe katmaya çalıştı. Kendini korkunç hissediyordu ama Liz yüzünden değildi. Eski en iyi arkadaşı soğukluğu gidermeye çalışıyordu ve en azından Claire'in yapabileceği, ona izin vermekti.

Ayrıca... Shane'i daha sonra da arayabilirdi.

Elizabeth'in tam bir film fanatiği olduğu ortaya çıktı. Altı saat sonra Claire bu film tacizinden kurtulmak için yalvarırken, yaşayan ölülerin saldırısından kurtulan bir insandan çok zombi gibi hissederek merdivenleri tırmandı. İlk geceyi, ürkütücü, eski bir evde tuhaf bir ev arkadaşıyla kan donduru korku filmleri izleyerek geçirmek, sevdiği ve güvendiği insanlarla çevrili Cam Ev'de olduğu kadar eğlenceli değildi. Cam Ev her zaman *canlı* ve koruyucu görünürdü üstelik.

Burası ise soğuk ve tuhaftı. Claire ölse de kalsa da ne evin umurunda olurdu ne de içindekilerin. Evden gelen gıcırtı ve patırtıların, cinayet işlemeye gelen bir seri katile ait olduğunu kolaylıkla hayal edebilirdiniz.

Claire yukarıya çıkmayı başardı, ışıkları yaktı ve telefonunu alarak yatağın üstüne çıktı. Işığı tekrar kapamayı düşündü. Ama uyku sersemliği ve aşırı hassas durumu yüzünden, her gölge ona canavar gibi görünüyordu. Sanki bir şeyler hareket ediyordu. Bu yüzden açık bırakmak daha iyiydi.

Shane'in numarasını çevirdi ve yatağa yabancılık çekmesine ve örtülerin, tanımadığı bir deterjanın kokusuna sahip olmasına rağmen yastığıyla sıcak, güvenli battaniyesinin altına kıvrılıp uzandı.

Telefon uzunca bir süre çaldı ve sonunda telesekreterin sesini duydu.

Kalbine saplanan buzdan bir hançer gibiydi. Kendini uyuşmuş ve perişan hissetti. Shane cevap vermemişti. Claire onu aramıştı, videoyu izlemişti ve şimdi Shane orada değildi. Cevap vermiyordu. Claire mantıklı düşünemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden aklından, Shane'in çok kızdığı ve telefonu kapattığı ya da aramaları engellediği gibi şeyler geçiyordu. Ya ondan vazgeçmişse? Claire, Morganville'e taşındığında, Shane ciddi olmasa bile diğer kızlarla çıkıyordu. Belki de onlardan birini aramıştı ve film izlemeye falan gitmişlerdi ya da...

Ya da daha kötüsü, Claire'i çoktan unutmuş ve başka bir kızla dalgasını geçiyordu. Daha olgun ve daha güzel biriyle.

Kes şunu! Kendini azarladı ve telefonu kapattı. *Kes artık!*

Claire telefonun sesini kapatıp yatağının altına soktu ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Daha önce kendini hiç bu kadar terk edilmiş ya da yalnız hissetmemişti.

3

Shane

Tıvır zıvırlarımı toparlamam çok vaktimi almamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse çok fazla eşyam da yoktu. Ben Eve gibi bir moda kurbanı ya da bir koleksiyoncu değildim. Michael'ın bile benden çok eşyası vardı. Birkaç eski penyeyle, çok fazla asit, kan lekesi ve saçma izi görmüş kot pantolonum vardı sadece. Ve bunlar, moda tasarımı sonucu değil, daha çok atlatılan ölüm kalımlık durumların bir sonucuydu.

Müzik setimi bırakmaya karar verdim, zaten üçüncü el, antika bir şeydi. Ve silahlarımın yanında sahip olduğum en büyük şeydi.

Esas silah meselesi zor olacaktı. Tüfek bir hayli ağırdı. Buna başka ölümcül keskin aletleri, birkaç kazık ve birkaç arbalet daha eklersek epey sorun çıkardı. Özellikle de bir süre nerede kalacağınız belli değilse... Diğer bir deyişle, bir zamanlar babamın aynı amaç için kullandığı yıpranmış sırt

çantasının içinde en kolay ne taşıyabilirsem onu almalıydım. Elbiselerimi, telefonumu, iğrenç kokmamak için gerekli temel malzemeleri çıkardım ve çantayı test etmek için sırtıma taktığımda ağırlığı 20 kilo kadardı.

Fena değildi. Askerler bu kadar ağırlığın yanında bir de zırh giyerdi. Üstelik ben tam olarak Afganistan dağlarında savaşmaya gitmiyordum.

Sırt çantamı çıkarıp duvara yasladığım sırada beni birinin izlediğini hissettim. Yanılmamıştım. Michael kapının eşiğinde duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni izliyordu. "Seni bundan vazgeçiremem," dedi. Bu bir ifadeydi, soru değil.

"Hayır."

"Doğru şeyi yaptığından emin misin?"

"Evet. Sen ve hanımefendinin biraz yalnız vakit geçirmeye ihtiyacınız var. İhtiyacınız olan en son şey, Claire'in odasında sürekli vakit geçirerek yeni ev hayaleti gibi etrafta dolanmam. Ayrıca duygusallık falan yapmıyorum."

"Gitmen gerektiğini asla söylemedim."

"Hiç gerekmedi," dedim ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Çağrı yoktu. Kontrol ettiğim her seferinde Claire'in adını göremedim. Üzgündüm ve içimde gittikçe büyüyen bir endişe, kafamı allak bullak etmişti.

"Sınıra kadar beni geçiriyor musun yoksa?"

"Shane!"

Ona uzun bir bakış attım ve sustu. "Michael, senin erkeksi kollarına çöküp bunun için ağlamayacağım,

tamam mı? Sana seni suçlamadığımı zaten söyledim. Suçlamıyorum. Bizi terk etmesi senin hatan değil. Bu benim hatam. Ona daha fazla güvenmem gerekirdi. Sana daha fazla inanmam gerekirdi. Telafi etmem gereken bazı şeyler var. Sadece ona karşı değil, sana karşı da. Sanırım bunu bu şekilde yapsam daha iyi. Böylece sen ve Eve, ben arkanızda gizli gizli dolaşmadan, evli bir çift olduğunuzu hissetme şansı bulursunuz."

Onları arkada bırakmışım gibi hissediyordum ve bu düşünce bana hâlâ acı veriyordu. Ama Eve'le ikisinin yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı.

"Seni geçireyim," dedi Michael. Sırt çantama doğru yürüdü ve onu sanki içini tüyle doldurmuşum gibi kaldırdı. "Bunun içinde silah mı var?"

"Birkaçı."

"Dışarıda bunların tutuklanma sebebi olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Sadece şansım kötü giderse ya da bir içki dükkânını soymaya karar verirsem."

"Sen kendini beğenmiş serserinin tekisin, bunu sana daha önce söylemiş miydim kardeşim?"

Ona sırıttım. "Gerçekten söylemen gerektiğini düşünüyor musun?"

Yanımdan geçerken sırtıma vurdu.

"Haydi suçlu. Sana hoşça kal demesine izin vermezsem Eve beni öldürür."

"Of ya, bu yine ağlayacağı anlamına mı geliyor?"

tg: kaktusunx

"Salya sümük. Neyse ki elbisesi siyah. En azından rimeli üstüne aksa da belli olmaz."

Onu merdivenin başında durdurdum ve bir an için sadece birbirimize baktık. Bana sıkı sıkı sarıldı. Kelimelere, konuşmalara ya da bunun gibi şeylere hiç gerek yoktu. Sadece yumruğunu uzattı, ben de tokuşturdum. Biz böyle anlaşırdık.

Daha sonra merdivenlerden aşağı indik. Eve neon ojeli başparmağının tırnağını kemirerek volta atıyordu. Son birkaç yıldır kızlar tırnaklarını tuhaf renklere boyuyordu. Neon renkli olan, diğer dört tırnakla uyuşmuyordu. Diğerleri, standart koyu siyahtı. Araya renk attırdığı saçlarını öyle sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ki başının ağrımamasına şaştım. Beyaz pudrasını bugün sürdüğü hâlde solgun görünüyordu. Aslında abartılı göz kalemi ve farı dışında o kadar da gotik görünmüyordu.

Üstünde savaş kıyafetleri vardı. Dar, siyah bir tişört, kargo pantolon, kalın botlar. Bir silah kemeri eksikti sanki.

"Demek gidiyorsun?" dedi. Sesi şaşkınmış gibi çıkmadı. Tehlikeli, düz bir ses tonu vardı. "Kaçık mısın yoksa âşık mı, emin değilim."

"Bu şimdi çok fark etmez Eve. Birkaç haftalığına gidiyorum. Boston'a doğru. Claire'in bana ihtiyacı olursa diye onun yakınında olacağım. Eğer istemezse, her şey yolundaysa ve beni görmek istemiyorsa, eve dönerim." Kendimi bir sapık gibi onu takip ediyormuşum gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Çünkü bir yanım uzaktan da olsa onu gör-

mek istiyordu. Onun özgürlüğüne kavuşmasını istiyordum. O da bunu istiyordu ve dahası buna ihtiyacı vardı. Yine de mıknatıs gibi sorunu kendisine çeken Claire'in, tek başına buraları terk edip gitmesi fikrini de sindiremiyordum.

"Sadece, iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Ben de," dedi Eve. Dudağını ısırdı ve içinde gizlendiğini bildiğim gözyaşlarını zorlukla tuttu. "Sen en azından, gecenin ortasında tek kelime etmeden gizlice çekip gitmedin."

"O, işleri kolaylaştırmaya çalışıyordu," dedim. "Bu bizi sevmediği anlamına gelmez, biliyorsun."

"Biliyorum. Bir sabah uyandığında onun gittiğini görmek işleri daha iyi yapmadı, değil mi?"

Beni koyu bir bakışla çiviledi ve kabul etmek zorunda kaldım. Şok, terk edilmişlik, bütün vücudumu sarmıştı. Ben bir şey yapamadan Eve'le birbirimize sarıldık. Çok uzun zaman önce yitirdiğim kız kardeşim kadar sıcak ve yakındı bana karşı. Aniden aklıma karanlık bir düşünce yerleşti. Bir kez ayrıldıktan sonra, Morganville'e geri dönemeyebilirdim. Kazalar olurdu. Her yerde olabilirdi.

"Kendine dikkat et Shane. Ciddiyim." Sesi titrek çıkıyordu. "Bize geri döneceksin, yoksa seni bulup kokuşmuş cesedini olduğu yerden çıkarırım ve kahrolası poponu parçalara ayırana kadar tekmelerim."

Sırtını sıvazlayıp yanağını öptüm. Çiçek kokuyordu ama masum ve tatlı olanlardan değil. Daha çok geceleri açanlardan. "Sen Michael'ın arkasını kolla, benimkini merak etme belalı kız ve kendi arkanı da kolla."

Burnunu çekti ama gözyaşlarına hâkim olamadı. Bir adım geri çekilip omzuma şöyle sert bir vuruş göndererek bunu telafi etti. "Her zaman öyle yapmıyorum sanki. Oraya gittiğin zaman ne yapacaksın? Oraya varabilirsen tabii. Çünkü eğer seni tanıyorsam, Teksas'tan çıkamadan önce maceran bir bar kavgasında son bulacaktır."

"Çok kötüsün, ben bara filan gitmem bir kere." Benim yaşımda olan birine izin verilmezdi zaten. "Benim kavgalarım daha çok otoparklarda olur. Bunu öğren."

"Aptal."

"Söyleyebileceğinin en iyisi bu mu Gotik? Senden daha kaliteli hakaretler bekliyordum. Bunlar beni tatmin etmiyor açıkçası."

"Bak ya, taş kafa..."

"Tamam, bu daha iyi ama üstünde biraz çalış."

"Sen tam bir sapıksın! Seni seviyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ürkütücü kız."

Bana bir öpücük gönderdi ve ağladığını görmemem için arkasını döndü. Çantamla kapının yanında bekleyen Mikey'e bir bakış attım.

Cam Ev'e son bir kez baktım, *evime*... Saatlerce oturup oyun oynadığım kanepeye, bulaşıkları yıkama ve çöp dökme sırasını birbirimize yıkarak bağırdığımız mutfağa, günün birinde buharla temizleyeceğimizi söylediğimiz halıya, en çok da hayatlarımıza mâl olan savaştan kalma duvardaki izlere...

Son kez eve baktım.

"Geri döneceğim." Onlara ve kendime söz vermiştim. Kapıya yürüdük, soğuğa, dünyanın ötesine doğru...

Merdivenlerin aşağısında telefonumu tekrar kontrol ettim. Claire aramamıştı. Artık çok geçti. Belki gönderdiğim videoyu izlememişti. Belki de izleyip umursamamıştı. Belki düşündüğümden daha da kızgındı.

Belki de dışarıda eğleniyordu ve beni çoktan unutmuştu. En korkunç ihtimal buydu. Elbette, Morganville standartlarına göre çekici olabilirim ama Claire kendini bir kuyunun içine de hapsetmiş değildi. Benden başka tercih edebileceği çok seçenek vardı. Gerçek anlamda zeki, üniversiteli çocuklar.

Doğrusu, bunları düşünmek beni aptallaştırmıştı. Telefonumu kontrol edip etrafımdakileri unutmaktan daha iyisini biliyordum oysa. Çünkü Morganville'de yaşıyorduk ve açık havada, özellikle de gece dikkat çekmek, yapmak isteyeceğiniz son şeydi.

Michael sırt çantamla arabaya doğru yönelirken, telefona bir kez daha bakıp bir çağrıyı gözden kaçırmış mıyım diye kontrol ettim. Ama bu bana pahalıya mâl oldu çünkü karanlıktan biri fırlayıp üstüme atladığında hazırlıksız yakalandım.

Bir vampir değildi. Bir vampirin üstesinden gelebilirdim. Büyük, korkunç bir köpekti bu. Rottweiler gibi bir şeydi ve havlamıyordu. Beni ısırmak istedi, hırıltılarını işitiyordum. Çenesini koluma geçirdiğinde telefonum birden fırladı.

Belli belirsiz metal ve cam sesini duydum ama o anda yaşadığım en büyük problem bu değildi. Neyse ki üstüme kalın montumu giymiştim ama köpek bana sıkı tutunmuştu ve koca ağırlığıyla elimi acıtıyordu. İri kafasını salladı ve gözlerinde kırmızı bir parlaklık gördüm, bu doğal değildi.

Geri çekilmeye çalışmayarak onu şaşırttım. Tam tersine, kendimi onun üstüne atıyordum. Onu böğrünün üstüne çevirmeye çalıştım. Şaşkın bir havlayışla beni serbest bıraktı. Ayaklarımı topladım ve telefonuma baktım.

Parçalanmıştı.

Yas tutmanın zamanı değildi; bu çok ciddi bir durumdu çünkü bu yaratık sadece bir köpek değildi. Gözlerindeki zebani bakış bunu yeterince kanıtlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, Morganville'de bile. Köpeklerin ne yapacağını önceden kestirebilirsiniz ama bu sanki bir biftekmişim ve aylardır açlıktan ölüyormuş gibi peşimden geliyordu. Bütün silahlarım Michael'daki çantamdaydı, yine de bir köpek öldürme fikrini gerçekten sevmedim, beni öldürebilecek olanı bile...

Ani bir sıçrayışla hırıldayarak ve sivri dişlerini göstererek üstüme atıldı. Sırtüstü çimenlere düştüm ve gole doğru giden bir futbolcu gibi ayağımın birini yukarı kaldırdım. İyi zamanlamaydı. Ayağım köpeği altından yakaladı ve yönünü değiştirdi. Artık alt tarafımda değil üstümdeydi ve boğazıma doğru yönelmişti.

Michael'ın arabasına doğru sert bir iniş yaptık. Köpek sektiği sırada Michael onu yakaladı. Daha düzgün bir şekil-

de kafasından kavradı ve hırlamasına aldırmadan onu tuttu. Köpek etkisiz bir şekilde pençesini havaya savurdu. Nefes nefese, güçlükle kalktım, ayaklarım bir adrenalin patlaması yaşıyordu. Paltomun kolu parçalanmıştı. Kolumdaki derin morlukları hissedebiliyordum ama en azından etimden parça koparamamıştı. Şanslıydım.

"Bu da neydi böyle?" dedim. Michael başını salladı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Dönüşmüş gibiydi ama bu olamaz. Hayvanlar vampire dönüşemez. Onlarda yeterli irade yok sanırım."

"Git bunu o iğrenç yaratığa söyle çünkü o lanet olası şey dönüşmüş görünüyordu."

"Her neyse, onun dışarıda koşuşturmasına izin veremeyiz," dedi Michael. "Bunun icabına bakana kadar biraz beklemenin sakıncası var mı?"

"Başka seçeneğim mi var?"

"Yok, kendini arabaya kilitleyip onunla koltuğu paylaşmak istemezsen tabii."

"Silahım yoktu... Bana telefonunu versene," dedim. "Benimki tarih oldu, geri vereceğim."

"Koluna bir bakayım."

"Ben iyiyim dostum."

"Bırak bakayım."

Paltomu çıkardım ve içime giydiğim termal giysinin uzun kolunu sıvadım. Birkaç dakika içinde koyu maviye dönüşecek olan kırmızı yaralar, belirgin siyahlıklar ve benek benek olmuş kanlı noktalar...

Kanı temizledim.

Yara izi yoktu.

"Shane?" Michael'ın sesi endişeli geliyordu. Buna hakkı da vardı doğrusu. Başımı salladım ve telefonu bana attı, düzgünce yakaladım ve 911'i aradım. Vampir kafalı, cani bir köpeği rapor ettim. Hiç şaşırmadılar. Ne de olsa burası benim memleketim. Michael soruyu tekrarladı, daha telaşlı bir sesle...

"Ben iyiyim!" Pekâlâ, belki de değildim ama bunun nasıl devam edeceğini biliyordum. Kimse neler olduğunu bilmiyorsa Kurucu'nun karşısına çıkacaktım. Ya da daha kötüsü Myrnin'in önünde. Benden kan alıp eveleyecek geveleyecek, çılgın açıklamalar yapacak, sonra da neler olduğunu bilmediğini söyleyecekti. Bu yüzden drama kısmını atlamayı ve kendi sorunlarımı kendim çözmeyi tercih ederdim. O anda birinin kurcalaması düşüncesi korkunç geldi. "Yoldalar," dedim.

Hızla geliyorlardı. Polis arabasının tiz sesi köşeden duyuldu. Kapılar açıldığında, içeriden iki polis çıktı. Biri neyse ki bir vampirdi. Çünkü görünüşe göre, kızgın şeytanı zapt etmek için vampir gücü gerekecekti.

Diğeri ise eski belediye başkanı, şimdiki polis şefiydi ki bu bence daha iyidi. Şef Hannah Moses hepimize sırayla baktı, kolumun ve ceketimin durumunu inceledi, ardından Michael'la köpeğe odaklandı. "Hal, sen köpekle ilgilenir miydin?"

Diğer polis Hal başını sallayıp olaya müdahale etti. Michael, hâlâ şeytani, kırmızı bakışlarını benden ayırma-

yan, tekditkâr şekilde kıvranıp duran köpeği Hal'e teslim ederken biraz zorlandılar. Hal köpeği polis arabasının bagajına tıktı. Bize dönerek "Bu üçüncü," dedi, başını sallayan Hannah'ya.

"Üçüncü mü?" diye sordum. "Eğer sakıncası yoksa..."

"Sorabilirsin ama bir cevabım olduğundan emin değilim," dedi Hannah. Güçlü, uzun boylu ve tamamıyla mükemmel görünüyordu. Hiçbir şeyden korkmayan bir kadının duruşu vardı onda. Daha doğrusu çoğu şeyden korkmuyordu. Ama mesela başarısızlıktan korkuyordu ve belediye başkanlığı konusunda başarısız olmuştu. Çünkü bu, kimsenin kazanamayacağı bir işti. Ama ona bir silah, bir üniforma ve bir de problem verin, gerisini düşünmeyin.

"Sana ne olduklarını söyleyemem Shane çünkü bilmiyorum. Bütün bildiğim, geçen akşam insanlara saldıran vahşi bir köpeğe dair bir raporumuz olduğu. Onu vurmak zorunda kaldım, bir çocuğun peşinden gidiyordu. Bu akşam iki tane daha. Bu cehennemin, sonuncusu olduğunu umuyorum."

"Myrnin'in laboratuvarında kötü giden bir deney mi oldu?" Michael ilerledi. Aslında benden yarım adım ötedeydi sadece.

"Kontrol ettim," dedi Hannah. Aralarındaki konuşmayı duymak için para vermeye razıydım doğrusu. "Hayır diyor, böyle bir şeyi yapmayacağını söylüyor, köpekleri seviyormuş."

"Muhtemelen doğrudur," dedim. "Zaten Claire, savunmasız hayvanlar üzerinde deney yapmasına asla dayanamaz-

dı. Myrnin başka birini umursamasa da Claire'in ne düşündüğünü önemsiyor." Bagajdaki köpeğin sesi konserve kutusundaki bir şeytanınki gibiydi ve sinirlerimi bozuyordu. Polis arabasının tamamı lastikler üzerinde zorlanıyordu. Hannah bu durumla çok fazla ilgilenmedi, Michael boğazını temizleyerek "Bununla ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Neler olduğunu öğrenmeye çalışacağız," dedi Hannah. "Bugüne kadar kimse öldürülmedi ama bundan hoşlanmıyorum. Bu kasabada olan tuhaf şeyler... Hiçbiri hayra alamet değil." Ardından bana odaklandı. "Kolun nasıl?"

Ona gösterdim. Üzerindeki kanı silince bir yara izi yoktu. Sadece morarmıştı. "Bir şeyim yok. Montum biraz yıprandı."

"Bu seni daha sert gösterir," dedi ve gülümsedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Şey, bilirsin, uzağa."

"Kasabadan uzağa mı?"

Sustum. Morganville'den biraz uzaklaşmak için Kurucu'dan izin almıştım ama bu, Amelie'nin fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Sıklıkla fikir değiştirirdi. Bana da pek bayıldığı söylenemezdi.

"Peki," dedi Hannah, uğuldayan rüzgârın arasında. "Yola çıkman gerektiğini varsayıyorum o hâlde. Claire'e onu özlediğimizi söyle."

"Gideli sadece bir gün oldu."

"Olsun," dedi Hannah. Bana karşı hâlâ oldukça profesyonel bir gülümsemeyle karşılık veriyordu ama şimdi içinde

sıcaklığın gevşeticiliği vardı. "Bu kızın değerini bilsen iyi edersin Shane."

"Teşekkür ederim anne!" Alaycı bir ifadeyle konuşmuştum ama bilirsiniz, Hannah benim annem olsaydı, şimdi çok daha sağlam bir tip olmuştum. Aptalca hatalar yapmaya daha az eğilimli olmaktan bahsetmiyorum bile. "Michael kasabanın dışına kadar bana eşlik ediyor."

"Gitseniz iyi olur o hâlde." Bana ve Michael'a başını salladı. Hal'le birlikte sallanıp duran polis arabalarına bindiler, sinyali kapatıp bu korkunç, vahşi köpekleri her nereye kapatıyorlarsa, oraya doğru yola çıktılar.

Kolum ağrımaya başlamıştı. Ama çok kötü değildi. Sadece sızlıyor ve yanıyordu. Daha kötülerini de yaşamıştım, daha korkunçlarını. Michael çantamı arka koltuğa dayadı ve yeniden eve girdik. Michael güzel, deri ceketini yolculuk için bana verdi ve ona iyi bakmam konusunda beni sıkı sıkıya tembihledi. Eğer tek çizik, yırtık dahi olursa, derimi soyup oraya yama yapacağını da söylemeyi ihmal etmedi. Kardeşlik böyle bir şey.

Daha önce de birkaç kez Morganville'den ayrılmıştım. Bir keresinde ailemle, evimiz yandıktan ve kız kardeşim öldükten sonra her şeyi bırakıp gitmiştik. Sonra tekrar Michael, Eve ve Claire'le. Korkunç vampir Oliver da dâhil. Kasabanın sınırına yaklaştığımızda kalbim hâlâ hızla atıyordu ve ellerim nemliydi. Havadaki serinliğe rağmen, nerede olduğumuzu görmek için camı indirdim. Michael'ın arabası Claire'e şafakta veda ettiğimiz gıcırtılı tabelanın ya-

nından hayalet gibi geçerken çok üşümüştüm. Yavaşça bir soluk koyverdim ve hafif boyalı camı tekrar geri kapattım. Doğrusu bu vampir arabalarında gezmek, uzayda seyahat etmek gibiydi.

"Kendini tuhaf hissediyorsun değil mi?" dedi Michael. Araba panelinin yeşil ışığında, solgun bedeni uzaylı gibiydi. Gözleri geniş ve karanlık, göz bebekleri bütün yeşili içine alacak kadar büyümüş görünüyordu. "Kasabadan ayrılmak gerektiğini kendimize her ne kadar söylesek de bedenlerimiz buna inanmıyor. Bu kafeste yaşamaya alışkınız biz."

Şunu kabul etmeliyim ki biraz şaşırmıştım. "Bunu sen de hissediyor musun?"

"Elbette." Gülümsemesi yüz çizgilerini keskinleştirdi. "Ben burada büyüdüm ahbap ve bir vampir olana kadar da burayı asla terk etmedim. Sezgilerimi hâlâ yitirmiş değilim. Onlarla doğduk ve onlarla yaşıyoruz, öyle değil mi?"

Sessizce başımla onayladım. Kolumdaki ağrı derinleşiyordu. Üstümdeki ağır ceketle bile üşüyordum. Ayrıca ceketten gelen tuhaf bir kokunun farkına varmıştım. Bir vampir kokusunun. Daha önce bu kokuyu hiç duymamıştım. Michael bir vampire dönüştüğünden beri, sadece Eve'in parfümü gibi kokardı. Vampirler asla terlemezdi. Tuhaf, şimdi başka bir şeyin kokusunu alıyordum.

Cebimde bir şey vızıldadı. Telefonu çıkarıp bir saniye için süzdüm ve sonra gözlerimi kırptım.

"Senin telefonun. Pardon."

"Sende kalsın, seninki kızarmış tavuğa döndü. Ben yeni bir tane alırım. Böylece en azından izini kaybetmeyiz ve güvende olduğunu bilebiliriz."

Bir an vampirlerin telefonumu takip edecekleri fikri yüzünden tereddüt ettim. Ama düşündüm ki isteselerdi beni bulmak için Michael'ı ya da başka bir vampiri gönderebilirlerdi. Çok zor olmazdı herhâlde. Nereye gideceğimi de biliyorlardı.

"Teşekkürler," dedim. "Eve sana gecelikli fotoğrafını göndermiş."

"Ne?" dedi. Telefona atıldı ama onu uzakta tutuyordum.

"Şaka yapıyorum. Sadece ne zaman eve geleceğini soruyor. Bilirsin, bütün elbiselerini çıkarmak için."

"Belki de telefonu sana vermek gerçekten de kötü bir fikir."

"Eve'in sana ne tür resimler yolladığına göre değişir."

"İyi ki kıskanç biri değilim."

Sonra bir an tuhaf, koyu bir sessizlik oluştu.

Çünkü kıskanç olan bendim, bunu ikimiz de biliyorduk. Olmamaya çalışıyordum ama içimdeki yeşil gözlü canavar, bazı durumlarda bağırarak söyleniyordu ve yeşil dev, son olarak Claire'in bana duyduğu güveni parampar-ça etmişti.

Dolayısıyla, yolculuğa yalnız çıkıyorum.

"Bütün resimleri sileceğim, yemin ederim," dedim. "Şimdi Eve'e yazıyorum." Tuşlara bastım ve kendimi teknoloji dünyasında kaybettim. Geri döndüğümde, en iyi

arkadaşımla aramdaki tuhaflık hemen hemen bitmişti. "Gönderdim. Eğer şimdi tekrar yazarsa, sen bakarsın."

Kolumu hafifçe yumrukladı. Neyse ki yaralı olmayan kolumdu. Diğeri hâlâ sızlıyordu. Of, evet, kesin iz kalacaktı. "Şanslısın, seni seviyorum dostum."

"Şanslısın ki senin o zombi özentisi kıçına tekmeyi basmıyorum."

Sadece başını salladı. "Cidden mi? Dışarıda iyi olacağını mı sanıyorsun?"

"Claire dışarıda," dedim. "Tek başına. Gitmek zorundayım, tamam mı?"

"O kendi başının çaresine bakabilir, biliyorsun. Bunu en az yüz kez kanıtladı zaten."

"Biliyorum," dedim. Şimdi sesim istediğimden daha yumuşak çıkmıştı. "Bu da beni korkutan şeylerden biri. Ya bana artık hiç ihtiyacı olmazsa?" Michael dikkatini tekrar yola vermeden önce bakışlarımı başka yöne kaçırdım.

"Korumana değil sana daha fazla ihtiyaç duyuyor," dedi. "Bu işler böyledir. Güçlü kızı istiyorsan seninle sadece istediği için birlikte olduğunu bilirsin. İhtiyacı olduğu için değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Yani, evet ama bu alışkanlığı bırakmak zor..." Pencereye döndüm ve bütün gördüğüm, kararmış camdaki bulanık yansımamdı. Michael tekrar bana bakıyordu, bunu hissedebiliyordum. "Durağa ne kadar kaldı?"

"Yarım saat," dedi. "İstersen biraz uyu."

"Evet," dedim. "Evet, uyuyacağım."

Uyumadım.

Ama uyuyormuş gibi yaptım.

Uzun ve yorucu bir yolculuğa çıkarken Claire'e yazmak ve telefonumun kırıldığını söylemek aklıma bile gelmemişti.

Artık çok geçti.

4

Claire'in yanındaki kız, "Gergin misin?" diye fısıldadı. "Gerginim," dedi Claire. Bir üst sınıf öğrencisinin liderliğinde gezdirilen, yeni gelen öğrencilerden oluşan büyük bir grubun içindeydiler. Claire'in ilk oryantasyon gününün sonuydu bu. Bütün gün boyunca tüm bilgileri algılamaya çalışmaktan bir hayli bitkin düşmüştü. Beyninde haritalar, insanlar, isimler, sokaklar, göz alıcı binalar uçuşuyordu. Ertesi sabaha kadar müsait olmayan proje öğretmeni Profesör Anderson'la hâlâ tanışmamıştı. Gününü MIT kampüsü hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışarak doldurmuştu.

Bunun dışında, *özel gezi* için nerede buluşacaklarını yazan turuncu bir kâğıt vermişlerdi ona. Buna karşı gelememişti ve gezi neyse ki onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Karışık kurallarla dolu bir saat boyunca Turuncu Tur ona kesinlikle inanılmaz şeyler göstermişti; tüneller, bina çatıları

ve birçok sır... Claire yükseklikle arasının iyi olmadığını sanıyordu ama belli ki iyiydi. Hem de turdaki çoğu kişiden daha iyi. En uzun binaların kenarında durup aşağıya bakabilmişti. Heyecan vericiydi. Baş döndürücü ama heyecan verici.

MIT eşsiz bir yerdi. Morganville gibi onun da kendine ait bir geçmişi, kuralları, çevresi ve sistemi vardı. Kampüse girdiğinizde MIT evreni, önemli olan tek evrenmiş hissini veriyordu insana. Claire birçok insanla tanışmıştı ama zihninde hepsi bulanık bir hâldeydi. Geziye önderlik eden en az beş üst sınıf öğrenci vardı ama sadece biri, BURADA DEĞİLİM yazılı bir tişört giyiyordu. Adı Jack'ti. Aynı zamanda en çok konuşan kişiydi.

Claire, yurtların yaratıcı enerjisini ve rahatlığını gördükten sonra, Elizabeth'le kampüs dışında kalmanın büyük bir hata olduğunu anlamıştı. Ama artık iş işten geçmişti. Şimdi vazgeçip arkadaşına anlayış göstermesi için yalvarmak onun için çok fazla olurdu. Ayrıca kirayı önceden ödemişti.

"Hey," dedi kız yine. "Sorun mu var?"

"Hayır, iyiyim," dedi Claire. Herhâlde bu tur normal insanları geriyordu. Ne de olsa saatler geçmişti, karanlığın içinde herkes güçlükle yürüyordu. Geziye önderlik edenler, onları korkutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama Claire buna kafayı takacak hâlde değildi. Morganville ürkütücü olmak konusunda çıtayı epey yükseltmişti.

"Bize hiçbir şey olmasına izin vermeyecekler, güven bana," dedi Claire.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum," diye tekrar fısıldadı kız kaygıyla. Claire gibi kaşlarını çatarak haritaları karıştırıyordu. Bir dolu broşürü falan vardı ama Claire gibi dolu bir sırt çantasıyla gelmemişti. "Biliyor musun? Sanırım Baker House'a gidiyoruz, doğru değil mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Ama yoldan çıktık, değil mi? Bak, sanırım kampüste bile değiliz... Hayır, dur bir dakika, biz..." Kız paniğin kıyısında bocalıyordu ve Claire'in yardım etmek için yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. GPS'e bakmak için telefonunu kontrol etti ama aslında ileti alıp almadığını görmek istiyordu.

Almıştı. Michael'dan sesli mesaj vardı. Tekrar. Son üçünü dinlemeden silmişti çünkü Shane'in her an arayacağını umuyordu ama telefonu tam cebine koyacakken birden bir mesajın belirdiğini gördü.

Yine Michael'dandı. *Ben Shane, bana geri dönüş yap.*

Ne?

Claire mesaj yazmakta biraz gecikti. Karanlıkta, alışık olmadığı bir yerde yazmaktan çekindi. Ama bu bekleyemezdi. *Michael'ın telefonu sende mi?*

Birkaç saniye sonra tekrar mesaj geldi. *Benimki kırıldı, üzgünüm.*

Sesi özür dilercesine çıkıyordu. Ama kazalar her zaman olurdu. *Bekliyordum*, yazdı Claire. *Videoyu izledim.*

Uzun bir an mesaj gelmedi. *Ciddiydim*, dedi Shane sonra. Hepsi bu kadar.

Claire yürümeyi kesti, bir an gözlerini kapadı ve derin, rahat bir nefes aldı. Ve tekrar yazdı. *Seni özledim.*

Shane cevap verdi. *Seni seviyorum.*

Claire'in gözlerine yaşlar hücum etti ve tekrar mesaj yazmadan önce bir saniye tereddüt etti. *Yakında tekrar konuşuruz.*

"Hey!" Claire birkaç adım öteden gelen ani bir fısıltıyla başını yukarı kaldırdı. İçgüdüleri hücuma geçmişti. Ama o kızdı. Endişeli kız. Broşürlerini, haritalarını ve dosyalarını hâlâ sıkıca tutuyordu. Öncekinden daha da paranoyak görünüyordu. İsmi neydi acaba? V'yle başlıyordu. Vita mıydı? Hayır, Viva'ydı. "Viva," dedi Claire ve kız başını salladı. "Sorun ne?"

"Baker House'a gideceğimizi sanıyordum," dedi. "Ama haritada yok ki."

"Zaten gizli bir tur olması gerekiyordu," dedi Claire. "Belki de haritada başka bir adla geçiyordur."

"Ama..." Viva endişeyle kaçamak bir yanıt verdi. "Ben... Ben sadece geri dönmek istiyorum. Beraber bir taksiyle gidelim mi? Lütfen. Yolda bir tane bulabiliriz."

Grubun geri kalanı, ağaçların arasından geçerek hızla yola devam ediyordu. Gittikçe gözden uzaklaşıyorlardı. Her neyse, hangi koşullar altında olursa olsun iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Claire telefonunu kaldırıp sırt çantasının yerini değiştirdi. Çok ağır değildi, içinde tablet bilgisayar, sevdiği birkaç kitap ve oryantasyonda verdikleri birkaç eşya vardı. Böyle

yüksüz olmaya alışkın değildi. "Sadece onlara yetişelim," dedi. "Haydi ama... Şimdi öylece çekip gidemeyiz. Sonra bizi merak ederler." Viva'nın geldiğinden emin olmak için, arkasına bakıp gruptakilere yetişmek için hızlandı. Kız muhtemelen geliyordu çünkü arkada yalnız başına kalmak istemezdi.

Claire'in o eve planladığından daha erken dönmeye asla niyeti yoktu. Liz onun oryantasyona gitmesine burun kıvırmış, geri döndüğünde de şikâyet edip durmuştu. Claire'in akşam da çıkacak olmasına surat asmıştı. Claire'in tüm bunlara bir de programı kesip eve döndüğünde olacakları eklemeye niyeti yoktu. Muhtemelen bu, Liz'in planlarının nasıl bozulduğuyla ilgili abartılı bir sahneye yol açacaktı, çünkü Claire onun söylediğini yapmamıştı.

Daha iki gün oldu ama burada yaşamaktan nefret ediyorum, diye düşündü genç kız. Muhtemelen iyiye işaret değil. Ama önceleri de Morganville'den nefret ederken şimdi orayı gerçekten özlüyordu.

Ve Shane'i. Gerçekten de onu çok özlüyordu. Eve'i, Michael'ı ve -aptalca da olsa- Myrnin'i de özlüyordu. Gün boyunca ne zaman komik ya da etkileyici bir şey görse arkadaşlarının, erkek arkadaşının ve Myrnin'in yapacağı yorumları kafasında canlandırmıştı. Myrnin'in görüntüsünü kafasında canlandırmak gittikçe kolaylaşıyordu. Bu biraz endişe vericiydi doğrusu.

Cambridge çok hareketli bir yerdi. Yollarda bir sürü araba, yıldızsız, açık gökyüzünde bir sürü uçak, parkların ve

dükkânların etrafına gizemli sebeplerle toplanmış bir sürü kalabalık vardı. Claire'in Morganville'de kalan yanı insanlara evlerine gidip güvende olmalarını haykırmak istese de Claire bunun çılgınca olduğunun farkındaydı. Mutlu insanların yaşadığı bu dünya, gerçekten çok farklı bir yerdi.

Rehberlerin yönlendirdiği öğrenci grubu durdu çünkü az ileride bir başka bir grup daha toplanmıştı. Belli bir amaç yoktu, sadece toplanmışlardı. Bazıları oturuyor, bazıları konuşuyor, bazıları oyunlar oynuyordu. Bazıları da sanki diğerleri hiç yokmuş gibi gruptan ayrı duruyordu.

Claire onlara yetiştiğinde (ve Viva nefes nefese onun yanına geldiğinde) bütün grup yolun ortasında duraklamıştı ve rehberleri elini kaldırdı.

"Durun," dedi onlara. "Neredeyse vardık, sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Burada kalın ve güvenlik göründüğü zaman size söylediğim şeyi yapın. Onlara adımı söylemeyin, nereye gittiğimizi de."

Viva elini kaldırdı. "Şey, Jack? Baker House'u bulamıyorum."

"Sadece bir saniye," dedi Jack. Ama kelimeler, aniden çalan telefonun sesinde kayboldu. Etrafındaki insanlar hemen telefonlarını yokladı ve Claire de kendinkini alışkanlıktan kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Ama etraftaki insanlar haykırıyor, neşeyle birbirlerine beşlik çakıyordu... Dans etmeye başladılar. Bütün telefonlar Claire'in bildiği bir şarkıyı çalıyordu ve ortam, saniyeler içinde çılgın bir partiye döndü.

Küçük grupları birden dans eden, hoplayıp zıplayan bir insan yumağına döndü. Tam o sırada Claire gezi rehberlerini gözden kaybetti. Yer yarılmış da içine girmişlerdi sanki.

Viva'nın gözleri korkudan kocamandı ve MIT broşürlerini, haritalarını, biri ondan çalmak istiyormuş gibi göğsüne bastırmış, sımsıkı tutuyordu. Kulaklarından kocaman delikler olan, kafası kazınmış bir genç onların yanında kanguru dansı yapmaya başlayınca Viva, Claire'e sokuldu. Ses sağır ediciydi.

Claire yaklaşan güvenlik üniformalarını fark etti. Viva nefesini tuttu, bayılacakmış gibi görünüyordu. "Jack!" diye bağırdı dehşetle. "Jack, geliyorlar, Jack!"

Gezi rehberleri hiçbir yerde görünmüyordu ve şimdi daha fazla sayıda kampüs güvenliği aşağı indiğinde, delilik fabrikası patlak verdi. Kalabalık yüzlerce farklı yöne karınca sürüsü gibi dağılırken şaşkın çömezler ortada kalakalmıştı.

Rehberlerin herhangi bir yerde olduğuna dair bir iz yoktu.

Hayatta kalma sezgileri güçlü olan Claire çekip gitmeye hazırlanmıştı ama kolundaki Viva'nın sallanan başı, üst sınıf öğrencilerini takip etmesini engelliyordu ve artık çok geçti. Onları yandan kuşatan, kaşları çatık, ciddi görünümlü, üç güvenlik görevlisi vardı.

"Bu bölgeye girişin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?" dedi onlardan biri. "İsimleriniz?"

Sesler kafa karıştırıcı bir tondaydı.

"Claire Danvers," dedi Claire. "Biz sadece bir tur gezisi yapıyoruz. Buraya girişin yasak olduğunu bilmiyorduk."

"Her zamanki hikâye Bayan Danvers. Eğer bir tur gezisi yapıyorsanız, rehberiniz nerede?"

"Şey," Viva elini kaldırdı. "O çekip gitti. Ben Viva Adewah."

"Ya, öyle mi? Adı ne bu rehberin?" dedi görevli, alaylı alaylı.

"Bilmiyorum ki. Birdenbire çekip gitti ve bizi burada bıraktı."

Üç güvenlik de birbirleriyle bakıştı ve biri, elindeki deftere bir bakış yolladı. "Nereye gidiyordunuz?"

Kurnaz bir bakışı vardı. Diğer terk edilmiş gruplardan fısıltılar yükseliyodu ve Claire iç geçirerek "Baker House'a," dedi. "Jack Florey, gerçek biri değil mi?"

"Görüş ayrılıkları var," dedi polis ve defterini yerine koydu. "Bu bir Turuncu Tur, bu arada. Eski bir gelenek... Bazen bizi başınıza salıyorlar. Tahminen bu sizin şanslı gününüzdü. Hepiniz beşinci doğudan mısınız?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Viva.

"Çünkü eğer olmasaydınız, farklı bir rehberiniz olurdu. Yolu takip edin. Bu yoldan geri dönebilirsiniz. Birlikte kalın. Kendi başınıza ortalıkta dolaşmak yok. Ve tebrikler, artık siz de tarihin bir parçasısınız. Bu gezide hayatta kaldınız. Şimdi, sakın karşımıza taşkınlık yaparken çıkmayın."

MIT dilinde *taşkınlık*, herkesin bildiği, illegal bir eğlenceydi. Mesela en sonuncusunda, Yer Bilimleri binasını renkli aydınlatmalarla dev bir tetrise çevirmişlerdi. Taşkınlar yıkmazdı, onlar sadece yaratıcı bir şekilde değişikliğe giderlerdi. Jack Florey onlara taşkınlık kurallarını önceden vermişti. Olağanüstü bir şekilde, kulağa Morganville kuralları gibi geliyordu. *Çalmak yok. Mala zarar vermek yok. Ve asla yalnız taşkınlık yapmak yok.*

Tabii gezideki çoğu insan taşkınlık yapacaktı ya da en azından iyi bir örnek görecekti.

Ama muhtemelen o kişilerden biri Claire değildi. Çünkü o buraya çılgın üniversite hayatını yaşamak için gelmemişti. Morganville'de onaylanmış ders programı üzerinde Profesör Anderson'la çalışmak için buradaydı. Ve Amelie müfredatta olmayan şeyler konusunda pek anlayışlı değildi.

Kampüs güvenliğinin bakışları altında, Maclaurin Binası'nın çatısının manzaraya hükmettiği kampüsün merkezine doğru yorgun argın yürüyorlardı. Viva hâlâ Claire'in dirseğine yapışıktı. Küçük ve kaybolmuş görünüyordu. Gruptaki diğerleri coşkuluydu ve heyecan verici bir macera yaşamanın sevinciyle mutlu mutlu gülüyorlardı. Sanki burada doğmuş gibi görünüyorlardı.

Claire birden Viva'nın, ondan ve gruptaki diğerlerinden daha genç olduğunu fark etti. "Hey," dedi Claire ona. "Nerelisin sen Viva?"

"Iowa," dedi Viva. "Rockwell City. Muhtemelen hiç duymamışsındır."

Doğru, Claire duymamıştı. "Güzel mi?"

"Burası gibi değil."

"Yani, burası gibi derken?.."

Viva elini salladı. "Burası farklı bir yer, güzel. Aslında nasıl bir yere geldiğimi biliyorum sanıyordum ama burası çok..."

"Gerçek," dedi Claire. Kızın ne hissettiğini biliyordu. "Senden daha büyük..."

"Evet." Viva elindeki broşürleri koruyucu bir kalkan gibi göğsüne bastırdı. "Biraz baskı altındayım. Üstelik daha dersler bile başlamadı ama ben..."

"Yalnız mı hissediyorsun?"

Viva utangaç görünerek başını salladı. "Herkes çoktan uyum sağlamış görünüyor."

"Keşke sana yardım edebilseydim ama ben bu yurtta kalmıyorum. Bekle, belki de yardım edebilirim."

Claire, Viva'nın kolunu kavradı ve neşeli kızlarla erkeklerden oluşan karışık gruba yöneldi. Gruptakiler arkadaş canlısı görünüyordu. Claire içlerinden birinin giydiği tişörtü beğendi. En azından espri anlayışının iyi olduğunu gösteriyordu.

"Selam arkadaşlar. Bu Viva. Ben gitmek zorundayım da onun sağ salim yurda döndüğünden emin olabilir misiniz? Ben Claire bu arada, Claire Danvers."

"Merhaba," dedi tişörtlü çocuk. Gözlerine inen, dağınık, kıvırcık saçları vardı ve mükemmel bir gülüşü. "Ben Nick Salazar. Bu kaçık da Oded. Şunlar da Jenny, Amanda ve Trent..." Çocuk hepsini bütün hayatı boyunca tanıyormuş

gibi emin bir şekilde hızlıca saymıştı isimleri ama Claire, onun hepsiyle daha yeni tanıştığından emindi.

"Tanıştığıma memnun oldum. Viva'ydı, değil mi?" dedi Nick. "Güzel isim."

"Teşekkürler," dedi Viva. Korkmuş ama kararlı görünüyordu.

"Hey, bir çantaya ihtiyacın var," dedi Jenny ve sırt çantasından MIT logolu bir çanta çıkarıp Viva'ya uzattı. "Al, bunu dene. Hangi odada kalıyorsun?"

"Geç bunu. Asıl soru, hangi bölümde okuyorsun olacaktı," dedi Oded. "Çünkü şimdiden söyleyeyim, *World of Warcraft* ya da Üst Seviye Ninja Bilimleri dışında bir cevap kabul edilmeyecektir."

"*Dövüş Kulübü*," dedi Viva. Oded düşündü ve yumruğunu uzattı, Viva da yumruğuyla hafifçe vurdu. "Şimdi durumlar eşitlendi."

Claire onlarla beraber kalmayı gerçekten çok istiyordu. Rahat, sersem arkadaşlıklar, ona arkada bıraktıklarını hatırlattı, özlemle doldu. Gerçekten de Shane ile konuşmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden onların yanından ayrıldı. Yeni arkadaşlarıyla kaynaşan Viva onun gidişini fark etmedi bile. Claire, Stratton Öğrenci Merkezi'ne açılan patikaya yöneldi. Öğrenci Merkezi o saatlerde çok da meşgul değildi. Claire sessiz bir masa buldu ve bir kahve alıp telefonuyla oturdu.

Michael'ın numarasını tuşladı.

"Merhaba." Shane'in sesi belirsiz, sıcak ve derindi. Battaniyenin içine dalmış gibiydi. "İyi misin sert kız?"

"Şu an iyiyim," dedi Claire. Olduğu yer sessizdi. Aniden bir ses duydu. Belki tekerlek sesiydi. "Araba mı kullanıyorsun?"

"Yoldayım, evet. Beni bilirsin, köpek balığı gibi yerimde durmuyorum. Sensiz çok huzursuzum."

"Seni özlüyorum," dedi Claire ve duvara yaslandı. "Seni gerçekten çok özlüyorum Shane."

"Ne kadar?"

Güldü. "Toplum içinde sana söyleyecek kadar değil, özellikle sen araba kullanırken."

"Lanet olsun, birazcık seksi konuşma yapma şansım elden gidiyor."

Shane'in sesi Claire'in kadınsı içgüdülerini harekete geçirdi ve içinde hissettiği cinselliğin kıpırtıları ateşini yükseltti. "Ev arkadaşımdan nefret ediyorum," dedi Claire, daha güvenli bir konuya geçmek için.

"Elizabeth'ten mi? Lisedeki en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Lisede ama..."

"Değişmiş mi? Ah, evet. Bunlar olur. Michael'a ne olduğuna bak."

"Shane!"

"Şaka yapıyorum Claire. Ben sadece insanların değiştiğini söylüyorum. Buna uyum sağlamak her zaman kolay değil. Benim nefret etme nedenim de bu. Seni özlemekten nefret ediyorum. Seni değiştiren bu küçük anları özlemekten nefret ediyorum. Çünkü onlar bizi değiştirecekler."

Shane haklıydı. Ama bir yandan da değildi. "Biraz kendimi değiştirmem gerek," dedi Claire. "Shane, seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum ama biraz nefes almaya da ihtiyacım var. Biraz uçmaya ve ne kadar uzağa gidebileceğimi görmeye ihtiyacım var. Sonsuza kadar değil, sadece bir süreliğine."

"Belki de ev arkadaşın seni kısa bir süreliğine çıldırtırsa. O ne yapıyor?"

"Bir bakalım. Bir drama kraliçesi. Eğlenceli biri değil, her şeyi o kontrol ediyor ve bir pasif agresif."

"Drama kraliçesi dediğin an bittim. Bu hatunla tanışmam gerek."

"Hayır, gerçekten gerek yok, inan bana. Eskiden eğlenceli ve biraz inek tipliydi. Şimdi havalı olmak için öyle çaba sarf ediyor ki bu hiç havalı değil. Belki de kötü bir ilişki yaşamıştır."

"Anladım. Çok trajik örnek var tabii. Mesela Jack White'la Aston Kutcher'ın garip aşk çocuğu gibi görünmeye çalışan hipster şapkalılar oluyor ya hani."

"Bugün yeni bir kelime öğrendim."

"Hangisini?"

"Lidyot."

"Ah, çok tatlısın. Bu kelimeyi bilmiyor muydun? Ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

"Lanet olası idyot," dedi Claire sesini iyice alçaltarak.

"Bana lanet etmek için bu kadar çaba göstermek zorunda kalmana bayılıyorum. Birini yaralamaktan endişeleni-

yorsun gibi. Cidden tapılası. Neyse, henüz vampirler tarafından saldırıya uğramadın mı?"

"Hayır, uğramadım."

"Zombiler? Dev örümcekler? Su canavarları?"

"Doğaüstü saldırı öncesi sessizliğini yaşıyorum şu an."

"Çok kötü. Çünkü ben vahşi bir köpeğin saldırısına uğradım. Korkunç değildi."

"*Neyin* saldırısına?"

"Gözleri kor gibi parlayan, büyük bir köpek... Güven bana, bu kötü çocukların bedeniyle karşılaşmak istemezsin. Fino köpeğini bile kurda dönüştürüyor."

"Ama iyisin, değil mi?"

"Evet," dedi. "İyiyim, morluklar dışından hiçbir şeyim yok. Vampir polisler, vahşi köpek sorunuyla ilgileniyor. Merak edecek bir şey yok, güven bana. İyi olacağız. Daima değil miyiz?"

"Neredeyse daima."

Yutkundu çünkü sesindeki güven, onu beklenmedik bir şekilde korkutmuştu. "Lütfen Shane, ukalalık yapma, tamam mı?"

"Peki, şimdi seksi konuşmamıza dönmek ister misin?"

"Ben ciddiyim, lütfen. *Lütfen.*"

Claire'in tam o an hatırladığı Shane'in görüntüsü, bulanık suda yüzüyor ve vampirlerin düşmanlarının ellerinde can veriyordu. Bu hatıra Claire'i korkuttu.

"Bundan nefret ediyorum, ben burada güvendeyken sen orada..."

"Köpek balıklarıyla tehlikeli bir havuzda yüzüyorum, değil mi? Hey, bu erkeklerin genelde yaptığı şey zaten. Bu ve bunun gibi kafa ütüleyen zorluklar."

Konuşma artık ciddiyetten uzaklaşıyor ve bu da Claire'i öldürüyordu.

"Shane!"

Shane uzun bir an sessizleştikten sonra sordu. "İyi misin Claire?"

"Evet... Ben... Ben..." Derin bir nefes aldı. Karşısındaki duvarda lezzetli simitlerin reklamını yapan bir poster vardı, Claire renklere ve şekillere odaklandı. Aklındaki bütün çılgın sesleri temizlemeye çalıştı. "Ben iyiyim. Yeni telefonunu aldığında bana bildir. O zamana kadar bu numarayı arayabilir miyim?"

"Eğer istersen..." Shane konuşmanın gidişatından memnundu. "Biliyorum, her şeye uyum sağlamaya çalışıyorsun ama akşam seni arayabilir miyim? Telefonun açık olacak mı?"

"Evet, açık olacak."

"Çünkü sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum." Claire sessizleşti çünkü aynı fikirde değildi ama öyle yoğun bir duygu dalgasına kapıldı ki kelimeler ağzından çıkmadı. Sonra aceleyle konuştu. "Evet, neyse artık kapatmam gerek. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam." Shane duygularını bastırmayı başardı. "Seni sevdiğimi söylemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Bir duygu dalgası değildi bu, bir denizdi ve içinde bulanıyordu. "Seni seviyorum." Bütün yapabildiği

buydu. Telefonu kapattı ve birden gözyaşlarına boğuldu. Kendine hâkim olmaya çalışsa da herkesin ne düşüneceğini biliyordu. Sadece başka bir üzgün, ev hasreti çeken, yalnız başına bir birinci sınıf öğrencisi çöküntü yaşıyor. Harika.

Claire tuhaf bir şekilde kendini iyi de hissediyordu. Gözyaşlarını silmek için altı peçete harcadıktan sonra, içinde boş, yorucu bir ağrıyla kalmıştı. Beyni de boş, bomboştu. Gözleri çökmüştü ve dağınık göründüğünü biliyordu. Ama bazen... Bazen duyguları içinde barındırmak çok zordu.

Diğer öğrencilerin bakışlarından kaçınarak çöpünü döktü ve eve doğru yola koyuldu. Elizabeth'le paylaştığı patırtılı ev çok uzak değildi.

Yaklaşık altı blok ötede, Teksas Prairie Üniversitesi'nden eski evi Cam Ev'e yürüdüğü mesafeyle aynıydı. Claire öğrencilerin bazılarının yürürken kulaklık taktığını, müzikle sallandıklarını fark etti. Onun bunu yapmasına imkân yoktu. Morganville Claire'e en çok güvenli olmayı öğretmişti çünkü.

Bu sayede birinci bloktan itibaren birinin onu izlediğinin farkındaydı.

Claire'in adımlarının ne kadar hızlı olduğunun bir önemi yoktu, aradaki mesafe gittikçe kapanıyordu. Claire, yanından geçtiği bulanık pencere camlarından onu izleyenin gölgesini yakalıyor ama onunla ilgili daha fazlasını çıkaramıyordu. Kendisinden daha uzun ve iri olduğu dışında.

(Zaten kim ondan uzun değildi ki?) Shane kadar uzun değil ama ona zarar verecek kadar...

Morganville'de her zaman silahı hazır olurdu ama burası Morganville değildi. Kendini savunmak, burada o kadar anlaşılır bir şey değildi. Ya gerçekten masum birini riske atarsa?

"Hey!" Arkasındaki adam, yaklaşık yirmi adım daha yaklaştığında, sonunda ona seslendi. "Hey, Claire?"

Claire arkasını döndü ama yürümeye devam ediyordu. Arkasındakinin, kampüsteki çocuklardan biri olduğunu gördü. Nick'ti. Claire beden diliyle onu uyarmış olmalıydı çünkü çocuk yavaşladı ve aniden temkinli görünerek iki elini de havaya kaldırdı. "Üzgünüm," dedi. "Benim, Nick. Biliyorum, seni takip etmem çok tuhaf çünkü yeni tanıştık ama şey... Senin yalnız başına yürümeni istemedim, hepsi bu."

"Ah," dedi Claire. Sürekli şüphe ve birinin masum niyetlerine inanmaktaki yoğun arzusu arasında bir kopukluk hissediyordu. Muhakkak ki dünya bu kadar berbat bir yer olamazdı, değil mi? Evet, kötü zamanlar geçirmişti; evet, güvendiği insanlar ona ihanet etmişti ama herkesi aynı kefeye koymak da doğru değildi. "Çok teşekkür ederim. Viva'ya ne oldu?"

"Bizim çeteyle beraber yurda doğru gidiyorlardır. Aslına bakarsan, bir çeteden ziyade, bir sürü. Kaz sürüsü de diyebiliriz. Neyse, sen yenisin değil mi? İlk yılın mı?"

"Evet," dedi Claire.

"Kampüs dışında yaşıyorsun herhâlde?"

"Evet, ama galiba bu bir hataydı. Yurt gayet eğlenceli görünüyor."

"Acayip bir macera sayılır." Nick ağırbaşlılıkla başını salladı. "Belki de sana göre değildir."

Güldü. "Tam üstüne bastın. Çok korkmuştum."

Gülümsedi ve adımlarını ona uydurdu. Aralarında yine de mesafe vardı, niyeti iyi olan birinin bırakacağı makul bir mesafe.

"Çekingen birine benzemiyorsun."

Nick öyle arkadaş canlısı ve doğaldı ki birden düşündüğünde, bu Claire'de şok etkisi yarattı. *Sanırım benimle flört ediyor. Ediyor mu? Peki, ben ediyor muyum? Hayır, etmemeliyim, değil mi?* Biraz kafa karıştırıcı ve tuhaftı. Aklının bir köşesinde isyan vardı. *Neden yapmayayım ki? Ben buraya kanatlarımı açmaya geldim. Evet, işte bu benim kanat çırpışım.*

"Aslında utangaçımdır," dedi Claire. "Bayağı utangaç."

"Viva'yı yanımıza getirip onu herkesle tanıştırmana bakılırsa pek öyle değil bence. Eee, sen hangi bölümde okuyorsun?"

Kaçınılmaz okul sorusu. Claire tereddüt etmedi. "Fizik."

Nick memnun görünüyordu. MIT ve başka herhangi bir yer arasındaki fark buydu. "Sadece fizik demekle kaçamazsın. Yani, en çok neden tat alırsın? Çikolata, vanilya, uygulamalı, kuramsal?"

"Hepsinden biraz."

"Seni bozan ilk kişi ben olmaktan nefret ediyorum ama hepsinden biraz diye bir bölüm yok. Henüz bilmiyorsun, değil mi?"

Claire cevap vermeyince Nick omuz silkti ve ellerini kot pantolonunu cebine soktu. "Peki, literatüre göre insanlar değişir. Muhtemelen bir şeyi yapmadan önce iyice düşünmek gerekiyor."

Bu benim burada olma sebebim, dedi Claire içinden. Bir şeyi iyice düşünmek... Bu alan seçiminden çok daha fazlasıyla ilgili bir şeydi ama o bunu nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu ve yanlış bir fikir de vermek istemiyordu. "Seninki ne?"

"Benim bölümüm mü? Mekanik mühendislik, daha çok robot teknolojisi. İkinci yılım. Bugüne kadar okulu bırakmak zorunda kalmadım."

"Bir insan beynini alıp kontrol etmek için bilgisayara bağlamak mümkün mü sence?"

Nick bir adım geride kaldı ve "Ah, anlıyorum, bana klasik bir *Trek* sorusu soruyorsun," dedi. "Mister Spock'ın beyni değil mi? Kadınlar gezeni Mister Spock'ı ele geçirdiğinde, beyni aldı ve sistemlerini güçlendirmek için bir makinenin içine yerleştirdi."

"Ben..."

Claire'in, Nick'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç *Uzay Yolu* izlemişti ama eski bölümleri değil. O zamanlar Claire'in annesi babası bile çocuktu. "Hım, ben de öyle tahmin ediyordum."

"Beni atlatmaya çalıştığın için puan alırsın ama üzgünüm, bundan daha iyisini yapman gerekecek. Mesela animeyi deneyebilirsin." Claire boş boş baktığında, o da omuz silkti. "Hangisini seçiyorsun? Anime mi yoksa *Risk* oyunu mu?"

"Sanırım anime hakkında bir şeyler biliyorum."

"Biraz mı? Kızım, seninle bir çalışma programı yapmamız gerek, hem de hemen. Pop kültürüyle ilgili kendini geliştiremezsen burada bir hafta bile barınamazsın. Ya *Yüzüklerin Efendisi, Sherlock Holmes, Doktor Who*? Hayır mı? Açıkçası, seninle çok işimiz var."

Nick gevezelik etmeye devam etti ve böylesi, sıcak, eğlenceli, tatlıydı. Claire zamanın izini kaybetmişti ve aniden patırtılı evinin önünden az önce geçtiğini fark etti. Aynı yoldan geri döndü ve Nick'e özür dilercesine gülümsedi.

"Ah, anladığım kadarıyla çok eski bir ev. Pekâlâ, ben centilmenlik sorumluluğumu yerine getirdim, bundan sonrasını halledersin."

"Evet, tamam hallederim," dedi Claire. Kısa bir süre bakıştılar. Elizabeth'in penceresi karanlıktı, çoktan yatağa gitmişti. "Ben artık..."

"Gitmelisin, tamam. Evet, tekrar görüşeceğiz değil mi?"

"Görüşeceğiz Nick."

"İyi geceler Claire."

Claire tekrar gülümsedi. Nick telefonunu çıkardı. "Pekâlâ, bu gerçekten çok uygunsuz bir davranış ve kendimi savaşçı gibi hissediyorum ama şey..." Nick, Claire'e

telefonunu salladı ve bir köpek yavrusu kadar şirin görünüyordu. Claire neredeyse evet diyecekti.

Usulca, "Yapamam," dedi. "Üzgünüm benim bir erkek arkadaşım var."

"Hım, pekâlâ, tabii ki vardır. Ne sanıyordum ki? Gerçekten üzgünüm."

"Hayır, olma. Bak, üzgünüm. Sanırım, ben sadece... Böyle düşünmene izin vermemem gerekirdi. Ben sadece kendimi yalnız hissediyordum, anlıyor musun?"

"Yalnızlığı bilirim. Yalnızlık benim iyi bir dostumdur. Zararı yok Claire. Ceninin içine girip tekrar girip orada altı saatten daha fazla ağlamayacağım." Komik bir şekilde güldü. Claire de karşılık verdi. "Tekrar görüşürüz o hâlde."

"Görüşürüz."

Nick ellerini düşük bel pantolonunun cebine sokarak yola koyuldu. *Onda ve Shane'de benzer olan tek şey güven,* diye düşündü Claire. Shane inek argosuna çok hâkim değildi, Nick ise onu kullanmadan bir cümle bile kuramazdı. Shane kavga esnasında ne yapacağını bilirdi ve Claire, arkasından tek kolu bağlı olsa bile Nick'i alt edebileceğinden kesinlikle emindi.

Ama hâlâ haince, küçük bir ilginin sızısını içinde hissediyordu. Muhtemelen bu, Nick'in Morganville'de olmayan her şeyi yansıtmasındandı. Yeni bir dünyayı. Çoğu insanın en büyük endişesinin, en sevdikleri dizinin son bölümü ya da bir kızın telefon numarasını alıp alamayacakları olduğu bir dünyayı.

Claire, bu dünyayı sevmişti. Sadece bunu bir parçası olduğundan ya da olabileceğinden emin değildi. Nick'in Claire'e hatırlattığı da buydu işte. Bir erkeğin sadece eğlenceli, ilginç, komik olabileceği ve her gün tuhaflıklara karşı hayatı için savaşmak zorunda olmayacağı bir dünyayı ona gösteriyordu. Evli, çocuklu bir hayatın ve sadece olağan, dünyasal sorunların mümkün olduğunu da.

Vampirlerin ve canavarların olmadığı bir hayat. Şüphesiz, bunlar Claire'e cazip gelmişti.

Claire ön kapıyı açtı. Gülümsüyor ve rahatlamış hissediyordu. Gardını indirmişti. Arkasından gelen adımların sesini duyduğunda, hâlâ gülümseyerek arkasını döndü, "Nick... Ben düşündüm de..." diye başladı söze.

Ama bu Nick değildi.

Adamı tanımıyordu. Uzun ve geniş omuzluydu ve muhtemelen birkaç yıl içerisinde onda mutsuzluğa dönüşecek, acayip bir yakışıklılığı vardı. *Monica Morrell'in tipi*, diye düşündü Claire ve bütün her şey zihnine aynı saniyede bir tehdit değerlendirmesi olarak işlendi. Adamın silahı ya da bıçağı yoktu ama her an üzerine atılacakmış gibi duruyordu ve Claire'in içinde, derinlerde bir yerde, kor gibi kırmızı bir alarm onu ikaz ediyordu.

Hareket etmek için hazırlandı.

"Merhaba," dedi adam ve Claire'in birkaç adım ötesinde durdu ama yolu kesiyordu. "Sen Liz'in yeni oda arkadaşısın, değil mi? Onunla aynı evde yaşayan eski bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Ben Derrick."

"Derrick," diye tekrar etti Claire. Liz ondan hiç bahsetmemişti.

Claire'in bir ayağı yavaşça kapıya doğru yöneldi ve aceleyle sonraki adım için ihtiyacı olan mesafeyi hesapladı. *Sağa dön, dönüşü tamamla, kapıya hızla kapa ve kilitle.* Sadece bir ya da bir buçuk saniyelik bir hareketti. Derrick o kadar hızlı görünmüyordu ama Claire'in daha önce de aptallık ettiği olmuştu. "Liz'i arıyorsanız, sanıyorum çoktan uyumuştur."

"Sorun değil," dedi adam. "İçeri gelmeyeceğim. Sadece merhaba demek istedim."

"Merhaba," dedi Claire, soğuk bir şekilde. Kendini hâlâ tuhaf hissediyordu. Özellikle, gözlerinde tuhaflık olan bir adam tarafından kapının eşiğinde bekletilmekten hoşlanmamıştı.

"Bakın, çok geç oldu. Özür dilerim, kabalık etmek istemem ama ben..."

Adam ellerini kaldırdı ama her nedense Claire bunu özür veya teslim belirtisi olarak almadı. "Sorun değil, ben sadece ismini öğrenmek istiyordum."

"Claire," dedi kız. "İyi geceler."

Claire içeriye girerken gözlerini ondan ayırmadı, kapıyı kapatıp kilitledi. İlk defa çok kilit olmasından memnundu.

Derrick kımıldamadı, en azından kapı kapanana kadar. Claire, adamda, her kası üzerine atılması için hırsla titriyormuş gibi tuhaf bir gerginlik hissetti.

Claire kapı dürbününün üzerindeki metal sürgüyü kaydırıp baktı. Rahatlayarak nefesini saldı ve sürgüyü çekti. Yine de merdivenlere kadar geri geri yürüdü. Dürüst olmak gerekirse Claire basamaktaki vampirleri daha önce yenmişti ama genellikle bu kadar ürkütücü değillerdi.

Basamaklara oturdu. Karanlıkta, masa ve merdivenler arasındaki gölgelikli boşluk arasında hırıltılı bir fısıltı duydu. "Bu o, değil mi? Derrick?"

Nedense Liz'in orada olmasına şaşırmamıştı. Dizlerini göğsüne çekerek toplandı. Liz tüylü pijamalarını giymişti ve loşluk ışıkta koyu gri görünüyordu. Korkuya kapılmış küçük bir kız gibiydi.

Claire kalktı ve dar, karanlık boşluğa, arkadaşının yanına oturdu. Kolunu ona doladı. Liz, Claire'e yaslandı, titriyordu. Gerçekten titriyordu. Claire paltosunu çıkardı ve Liz'in üzerine örttü. "Sen iyi misin?" dedi ona sarılarak. "Liz, sorun yok. O şu an dışarıda. Kapı da kilitli."

"Ama o burada." Fısıltıyla konuştuğu hâlde, sözleri çaresizliğin çığlığı gibi ses getirdi.

"Nerede olduğumu bilmediğini sanıyordum. Ama o burada, biliyor."

"Liz, kim o?"

"Onunla eski okulumda tanıştım. Bizi arkadaşım tanıştırdı. Ondan hoşlanmadım ama o sürekli çıkmak için ısrar etti. İlk olarak mesajlarla, aramalar ve çiçeklerle başladı. Ama sonra beni takip etmeye başladı. Ben de başka biriyle çıkıyordum ve o, o..." Liz'in sesi iyice titriyordu ve zorluk-

la yutkundu. "Erkek arkadaşım birden ortadan kayboldu. Sonunda beni aradı ve gitmek zorunda olduğunu söyledi çünkü Derrick karşısına çıkıp ona bunu yapmazsa öleceğini söylemiş. Bana o söyledi. Başka biriyle olmamdansa, beni ölü görmeyi tercih ettiğini söyledi. Bu yüzden ayrıldım, okulu bıraktım ve kasabadan taşındım. Saçımı ve giyinişimi değiştirdim. Yeni arkadaşlar edindim. Beni takip edeceğini sanmıyordum. Gerçekten sanmıyordum."

"Ama takip edeceğinden korkmuştun," dedi Claire. "Kapıdaki bunca kilit bu yüzden miydi?"

Liz sefil bir hâlde başını salladı. "Bana mektuplar gönderdi. Ayrıldığım için gerçekten çok kızgındı. En son kaldığım yerden başlayarak izimi sürdü ve ne kadar hoş göründüğümü söyleyen yeni saç stilimin fotoğraflarını gönderdi bana. Bunları anneme ve babama da yollamış. Bütün ailemin nerede yaşadığını da biliyor."

"Polisi aradın mı?"

"Elbette." Liz burnunu çekti, biraz doğruldu ve sesi biraz güç kazandı. "Bunu gerçekten ciddiye aldılar. Ama bunu kanıtlayabileceğimiz tehditlerde hiç bulunmadı. Gerçekten dikkatli davranıyor. Daha önce bunu yapmış gibi ve yakalanmamak için ne yapmaması gerektiğini iyi biliyor. Onu daha korkutucu yapan şey de buydu. Üzgünüm, seni daha önce uyarmam gerekirdi. Nasıl bir olaya karışmış olabileceğini söylemiş olmam gerekirdi. Demek istediğim, sen çok... Sen her zaman çok iyi ve nazik oldun. Seni bu işe karıştırmak istezdim."

"Çok da nazik biri değilim," dedi Claire. "Nasıl dövüşüleceğini öğrendiğimi biliyor muydun? Ok ve yay kullanabilir miyim sence?"

"Sen ne?" Sesi güvensiz çıkıyordu. "Ne yani, sen silah mı kullanıyorsun? Her neyse, bunun bana nasıl bir yardımı olacak?"

"Demek istediğim, benim yaşadığım kasaba, iyi bir amacın olursa kendini iyi hissedeceğin bir yerdi," dedi Claire. "Ve güçlü bir mideyle sağlam sinirlerin... Her neyse, eğer Derrick korku salmak istiyorsa, onu içeride büyük, çirkin bir sürpriz bekliyor. Evimi, kendimi ya da arkadaşımı savunmak için tereddüt etmeyeceğim. Beni anladın mı?"

"Sen, sen ciddisin. Ne yani, onu bir okla vuracağını mı düşünüyorsun?"

"Şimdilik değil, çünkü onları valizimde getirmedim," dedi Claire. "Okları paketleyip kargoladım. Yakında burada olur. Peki, bıçak kullanma konusunda ne biliyorsun?"

"Ben, pardon?"

"Haydi ama," dedi Claire. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Haydi, göstereyim sana."

"Claire, onunla dövüşemem ben."

"Neden dövüşemeyesin?"

Liz söyleyecek söz bulamamış görünüyordu. Claire'in elini tuttu ve kendini yukarı çekti. Claire ışıkları açtı. Liz ürkmüş görünüyordu, elektrik düğmesine uzandı.

Claire onu durdurdu. "Ne yapacaksın?" dedi. "Burada hep kilit altında, karanlıkta mı yaşayacaksın? Etrafına baka-

rak, kapıyı kollayarak ve dışarı çıkmaktan korkarak... Evet, o dışarıda ve üç şeyden biri olana kadar da ayrılacak gibi görünmüyor: Ya sana zarar verir ve tutuklanır ya bir hata yapıp tutuklanır ya da onu durdurursun."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Sana öldür demedim, durdur dedim. Bu, kendini savun demek. Bir kavgayı kaybetmek ve ondan vazgeçmek arasında bir fark vardır. Savaşmak istiyorsan gel benimle."

"Ben..." Liz uzun ve belirsiz bir an için ona baktı. "Sen farklısın. Uçaktan indiğinden beri bunu düşünüyordum ama bu, görünüşünle ilgili bir şey değil. Sen gerçekten farklısın. Sen... Çok güçlenmişsin."

"Morganville'de sadece güçlenirsin," dedi Claire. "Ya da muhtemelen ölürsün. Evet, buranın Morganville olmadığını da biliyorum ama hâlâ kendimiz adına hareket edebiliriz. Haydi, ilk ders, kendini etrafında olanlara karşı nasıl koruman gerektiği..."

Liz, Claire onu mutfağa doğru çektiğinde tereddüt etti ve kapıya bakakaldı. "Hâlâ orada olduğunu düşünüyor musun?"

"Belki," dedi Claire. "Gerçekten umurumda bile değil. Bırakalım soğuktan donsun ya da röntgencilik yapmaktan tutuklansın. Onun oyununu oynama, kendininkini oyna."

"Benim bir oyunum yok."

"Olacak." Claire gülümsedi. Derrick'te olan herhangi bir şey kadar korkutucuydu bu. "Olacak."

*

Myrnin, Claire'e yeni akıl hocası hakkındaki bütün bilgiyi vermemişti. Sadece bir isim; Irene Anderson. Bir de bir zamanlar Morganville'de yaşadığı ve Myrnin'in asistanı olduğu. Myrnin'den yakasını sağ salim kurtarması tam anlamıyla etkileyiciydi ama Claire, Anderson'ın neye benzediğiyle ilgili pek de bir bilgiye sahip değildi.

Müthiş olduğu kanısına vardı.

Öncelikle, Claire'in beklediğinden çok daha gençti, en fazla otuzlarındaydı. Claire onun ofisinin kapısına tıkladığında yanlış bir yere geldiğini düşündü çünkü narin yapılı kadın masada oturmuyordu. Daha iyi günler görmüş iş elbiseleri içinde, bir metal yığını üzerinde bir tür, çok küçük el pompası kullanıyordu.

"Sadece bir saniye," dedi, gelenin kim olduğuna bile bakmadan. On saniyeden daha fazla sürdü, elindeki aleti kapattı ve bir tarafa koydu. Yanındaki bir kâğıdın üzerine hızlıca bir not düştü. "İşte burada, gördüm, öyleyse sen benim saat ondaki randevumsun, değil mi?"

"Ben Claire Danvers. Siz de..."

"Doktor Irene Anderson." Kadın sarı atkuyruğu saçını neşeyle salmak için koruyucu gözlüklerini başının üstünden sertçe çekip çıkardı. "Biliyorum, beklediğin gibi biri değilim? Herkes, ailem de dâhil, öyle söyler. Merhaba." Tezgâhın etrafından dolandı ve Claire'e elini uzattı. Kararlı ve sıkı bir tokalaşmaydı. Claire'in, onun sarı saçlara yakışan mavi gözleri olduğunu anlayabileceği kadar uzunca bir süre bakıştılar. Shane muhtemelen onun için,

çok ateşli derdi, Claire kadının tarifinin tam olarak neye benzediğinden emin olmadığı hâlde. Tipten ziyade etkileyici bir duruşu vardı. "Tanıştığıma memnun oldum. Bir iki yıl boyunca yaptığın şeylerden sonra hayatta kalmak için çok gençsin."

"Oradan bahsetmemiz yasak değil mi?"

"Morganville'den mi? Hiç sakıncası yok. Pardon. Tedbirli olman çok normal. Myrnin'den bahsetmemeye o kadar alışmıştım ki bazen gerektiğinde adını unutuyordum. Ondan bahsetmişken, daha iyi olduğunu duydum."

"Eskisinden daha iyi."

"Ah, bu güzel... Ben bırakmak istemezdim ama kendi sağlığı veya benimki için çok tutarsız biriydi. Bir süreliğine vampir asistanı olsa daha iyi olur diye düşündüm. Bir asistanı var mı?"

"Bilmiyorum. Benden önce beraber çalıştığı insanlar hakkında çok fazla bir şey anlatmazdı. Tek bildiğim..."

"Hepsini öldürdüğü mü? Evet, bunu da biliyordum ve tabii ki zavallı Ada'yı da o öldürdü. Onu hiç unutamadı." Doktor Anderson gözlerini devirdi ama sonra Claire'in gülümsemediğini fark etti.

"Ne?"

"Sanırım, Ada gerçekten öldü! Teknik olarak, bunun üçüncü veya sonuncu olduğunu sanıyorum. Geri gelmemek üzere..."

Doktor Anderson eliyle ağzını kapadı ve kısa bir an için gözlerini yumdu. "Bunu nasıl atlatacak?"

"Çok iyi değil. Bayağı kötü oldu ama şimdi daha iyi. Gitmesine izin vermesi daha iyi oldu galiba. Böyle vakaları hâlâ var ama genellikle olduğu kadar kötü değil. Korkutucu olmaktan ziyade sinir bozucu."

"Bu tam bir değişim," dedi Claire'in yeni profesörü ve kızı uzun uzun süzdü. "Benim asla yapamayacağım bir şeyi yaptın o zaman. Tebrik ederim. Myrnin'in hastalıktaki kodu kırdığı haber verilmişti."

"Biz ona bugünlerde Bishop Vebası diyoruz."

"Ha, Bishop Vebası. Ama hâlâ yapılacak çok şey olduğunu sanıyorum. Doğru mu?"

Claire cevap vermedi, ofisin etrafına bakıyordu. Ofisten ziyade bir hurdalığa ya da laboratuvara benziyordu. Köşeye yerleştirilmiş, küçük, darmadağınık bir masa gördü. Monte edilmiş, eğik bir sandalyesi vardı ama ziyaretçi salonu yoktu.

"Çalıştığın yer burası mı?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Seni beklerken biraz tamir işi yapıyordum sadece. Gitmeden önce bir kimliğe ihtiyacın olacak."

"Bir öğrenci kimliğim var."

"Öyle değil." Masaya gitti, çekmeceleri açtı, kapattı, söylendi ve sonunda ürpertici bir şekilde tanıdık görünen, siyah manyetik şeritli bir tür kartla çıkageldi. Üzerinde Kurucu'nun işareti vardı. Bilgisayara geldi, fareye tıkladı, bir şeyler yazdı ve kartı bir manyetik şerit cihazına soktu. "İşte burada. Başparmağını kutunun içine bas." Claire'i kü-

çük tablet bir aletten geçirdi ve kız, istenildiği gibi yaptı. Tablet tık diye ses çıkardı ve Claire onun resim çektiğini de fark etti. Sonra Doktor Anderson onu arkaya aldı, ekrana hafifçe vurdu ve yaptığı manyetik çizgili kartı, bilgisayara bağlı, küçük beyaz bir aletin içine koydu.

Hafifçe *pırrr* diye sesler çıktı ve alet, otuz saniye sonra, tamamlanmış bir kimlik çıkardı. Tam resimli ve parmak izine sahip... Doktor Anderson kartı kontrol etti, iyi olduğunu söyledi. Elindeki MIT ipini karta geçirdi. "Bunu boynuna tak," dedi. "Belinde ya da arkanda kullanma, saç bandı olarak da takma. Güven bana, bu gibi şeyler yapmaya çalışan öğrenciler gördüm. Eğer bu doğru yerde değilse, güvenlikle bir geziye çıkarsın ve gerçekten bunu istemezsin. Gittiğimiz yerde güvenlik çok sıkı..." Doktor Anderson, Claire'in kimlik kartını taktığını gördü. Fotoğraf dışında, kimlik gibi duruyordu. "Saçını keser veya boyarsan ya da fiziksel görünümünü değiştirirsen, yeni bir kimlik edin. Bütün verilerin bunun içinde kodlandı. George Orwell'i hatırlatıyor, değil mi? Neyse, alışırsın."

Claire, Doktor Anderson önlüğünü çıkarıp askıya asarken onu takip etti ve ofisin dışına çıkıp elektronik okuyucu geçişli bir kapalı kapıya doğru giden koridora doğru indiler. Anderson kapının düğmesine basarak içeri girdi ama Claire onun yolunu takip etmeye başladığında, diğer kadınlar onu durdurdu. "Benden sonra kartını kullan," dedi. "Cihazı geçmeden gelirsen, alarm devreye girer. Dediğim gibi, güvenlik..."

Claire başını salladı ve kapı kapandı. Kimlik kartını kullanınca kapı yeşil yandı ve Claire içeri girdi. Kordonu tekrar başından geçirdi ve çok farklı bir dünyaya adım attı.

Binanın bu kısmı, yeni, parlak ve steril görünüyordu. Yüksek lisans öğrencileri, profesörler ve resmi devlet çalışanları ya da özel endüstridekiler gibi takım elbiseli görünen insanlar koşuşturuyordu.

Claire genetik bilimi, ilaç tedavileri, nanoteknoloji hakkındaki konuşmaları kesik kesik yakalıyordu ve hepsi iki dakikalık hızlı yürüyüş sırasında oldu. Doktor Anderson çoğuyla karşılıklı kafa salladı ama hiç konuşma olmadı.

Dr. Anderson'ın laboratuvarının girişindeki düz, beyaz kartta GİRİLMEZ yazıyordu. Sadece o kadar. Ama Claire, doktorun geçmesi için yana çekilirken kartın üstünde başka bir şey daha gördü. Kurucu'nun logosu, kartın üzerine holografik olarak basılmıştı. Bu yüzden sadece bazı açılardan görülebiliyordu.

Kapı, hafifçe ses çıkararak açıldı. Metal ve kimyasal kokan serin bir hava Claire'in yüzüne çarptı. Doktor Anderson arkasından kapıyı kapattı ve Claire kimliğini gösterdi. Claire'in, güvenlik önlemlerinin iki kez söylenmesine ihtiyacı yoktu.

İçerisi... Tıpkı Myrnin'in laboratuvarı gibiydi. Sadece daha aklı başında, düzenli ve temizdi. Karanlık Çağlar'daki simya tekniklerini kullanmak yerine, Doktor Anderson

modern kurulumlara, teknoloji harikası aletlere ve bilgisayarlara sahipti. Claire çalışma masalarının her birinde olanları tanımıştı.

"Vay canına," Claire nefes aldı ve parmaklarını fırçalanmış bir demir masa üzerinde çekinerek gezdirdi. Göz kamaştırıcı güzellikte bir alete parmaklarını dokunduracak kadar cesaret edemedi. "Siz..."

"İyi oranda finanse edildim mi? Evet, Amelie başka bir tane daha kurmayı istedi. Myrnin'in buluşlarını doğrulamak ve kaydetmek için daha az karmaşık bir araştırma yöntemiyle... Onu bilirsin; parlak bir zekâsı vardır. Kaos teorilerinin ta kendisini yaşıyor. Benim görevim de onun keşiflerinin neden işe yaradığını bulmak. Sonra da onları modern aletler ve tekniklerle yeniden üretilebilir hâle getirmek. Ve artık bu senin de görevin..."

"Ben zaten bunu yapıyordum. Yani yapmaya çalışıyordum, bana izin verdiği zaman."

Doktor Anderson kıza bilindik, sıcak bir gülümseme gönderdi.

"Evet, nasıl gittiğini biliyorum. Myrnin için çalışmak, bir hayvanat bahçesi bekçisi, dadı ve en iyi arkadaş olmak demek. Sorun, bunlardan her birinin gerekli olduğunu bilmek. Çünkü bir hata yapman, onun öğle yemeği olman anlamına gelir. Bu deneyimden sağ çıktığın için onur belgesini hak ediyorsun Claire. Ve Morganville cehenneminden kaçtığın için... Bahse girerim, düşündüğünün en kötüsü sona ermiştir."

Claire draug'ları, Bishop'ı ve kasabaya geldiğinden beri üstesinden geldiği binlerce ölüm tehlikesini düşününce ürperdi. "Neyse ki," dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Doktor Anderson. Sesi kesin ve ağırbaşlı çıkmıştı. "Sen orada yaşıyorsun. Bu, bir video oyunun içinde yaşamak gibi... Hayatta kalmak büyük bir başarı. O sırada buraya, gerçek dünyaya geliyorsun ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu, işe el koymaya başlıyor. Çünkü kimse ne gibi bir durumdan geçtiğini ya da neyden kurtulup hayatta kaldığını önemsemiyor. Ve bedenin devamlı bir adrenalin pompasına alışkın hâle geliyor. Bu, kullandığın bir ilacı kesmek gibi... Seni henüz sarsmadıysa, mutlaka sarsacaktır... Normal bir hayata alışmak çok şey götürür Claire. Ama eğer biriyle konuşmak istersen, pekâlâ. Ben de bunu daha önce yaşadım. Bugüne kadar en çok özlediğin şey ne?"

"Shane," dedi Claire. Boğazı sıkıştı, hırıldadı ve bir süre devam edemedi. "Erkek arkadaşım."

"Ah," dedi Anderson. Kaşlarını yukarı kaldırdı ama hiçbir şey sormadı ve bir an bekledikten sonra, Claire'in anlatmayacağı fikrine kapıldı. "Haydi, seni gezdireyim o hâlde. Myrnin'in portallarına aşinasındır sanıyorum. Onları nasıl çalıştıracağını sana öğretti mi?"

Teknik tartışmalarla, denklemlerle ve yıldırım gibi inen düşüncelerle dolu saatler akıp gidiyordu, her biri bir diğerinin üstüne eklenerek geliştiriliyordu. Öğlene kadar portalların nasıl çalıştığına dair matematiksel bir söylem çalışması

yaptılar. Claire, Myrnin'le aynı şey üzerinde yaptığı çalışmayla aralarındaki bağlantıyı kurdu.

Doktor Anderson'ın en son versiyonu daha iyi, daha temizdi ve daha teorik bir temele sahipti.

Öğlen, Claire'in çoğunu daha önce duyduğu ama hiç görmediği aletleri öğrenmekle geçirildi. Daha büyüleyici olanı, bir Vampir DNA'sının kodunu kırmaya yarayan bir gen ayrıştırıcısıydı. "Aldatıcı bir şekilde insan..." dedi Doktor Anderson. "Aralarındaki farkı anlatmak güç. Çünkü bunu bulmak için aralarında çok fark var. Neredeyse vampirlerin nasıl değiştiğiyle alakalı denklemin tek parçası gibi. Bu sadece fiziksel bir süreç. Ve sadece ruhani bir uçaktaki şeyleri yakalayabilecek bir donanımım yok, en azından henüz..."

"Ben yakalayabilirim," dedi Claire. Gerçi bununla ilgili tedirgindi ve Doktor Anderson'ın ışıltılı laboratuvarında yaptığı şeylerden öyle etkilenmişti ki... O kim oluyordu da mucit gibi davranmaya kalkıyordu. Oysa Myrnin'leyken her şey daha rahattı, daha mümkündü.

Burada kendini çok küçük ve deneyimsiz hissediyordu.

Ama Doktor Anderson'ın bütün dikkatini çekmişti. "Haydi, devam et."

"Ben... Ben, Myrnin vampirlerin güçleriyle etkileşime giren makineleri yaptığında, onları iptal edecek başka bir makine daha yapmanın mümkün olabileceğini düşündüm."

Uzun ve tuhaf bir sessizlik oluştu ve Claire, Anderson'ın sağlam bakışlarının altında, rahatsız ve artan bir sıcaklık

hissetti. Tam o sırada, profesörü ona çok dikkatli bir şekilde, "Böyle bir alet var mı?" diye sordu.

"Belki? Demek istediğim, vampir duygularının güçlendirileceğini biliyorum. Sanırım bunu tersine kullanırsam, onları kızdırmak yerine korkutabilir, saldırganlıklarını ve açlıklarını yok edebilirim. Bunların hepsi, şu an için sadece bir varsayım."

"Ama onu sen yaptın."

"Bir örnek modelim var."

"Nerede?"

Doktor Anderson bu yolu Claire'in beklediğinden çok daha ciddiye alıyordu. Myrnin çok ciddi görünmese de. "Paketlendi ve bütün eşyalarımla birlikte bana gönderiyorlar."

"Onu *kargoya* mı verdin?"

"Havaalanında güvenliği aşmasının zor olabileceğini düşündüm."

"Ah, mükemmel fikir. Ama gerçekten, bir kargo şirketine güvenmenin daha güvenli olacağını mı düşündün? Vampirler bu aletin sende olduğunu biliyor mu?"

"Myrnin biliyor."

"Amelie'ye söyledi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. Kendini, kötü bir şey yapmış gibi hazırlıksız yakalanmış hissetti ama tam olarak ne olduğundan emin değildi. "Bilmemeli mi?"

"Myrnin senin hayatta kalmaya değer olduğunu düşünüyorsa, söylemeyecek," dedi Doktor Anderson. Mavi göz-

tg: kaktusunx

lerinde kurnaz, yabancı ve dondurucu bir bakış belirdi aniden. "Amelie'nin isteyeceği en son şey, insanlara vampirleri kontrol etme gücünü veren, bunun gibi bir alet. Bu aletin buraya gelmesini ne zamana ayarladın?"

"Hımmm, yarına sanırım. Eğer ben dışarıdaysam, sadece kutuları yatak odama koymaları gerekiyor."

"Dışarıda olma," dedi Anderson. "Evde ol ve onların kutunun içinde olup olmadığını kontrol et. Yalnız kalır kalmaz da beni ara. Sana bir koruma ayarlayacağım. Senin bu aleti mümkün olduğu kadar çabuk, güvenli bir bölgeye koymanı istiyorum. Sadece, söylediğin gibi çalışması ihtimaline karşılık. Vampirler onlara karşı yeni silahlar geliştirmemizden hoşlanmıyorlar Claire. Bunlardan ihtimal olarak söz eden bazılarının ölümüne neden olduğunu biliyorum ve aslında sen bir tane yaptın bile. Bu, Amelie'nin yapamayacağı ve yapmayacağı bir şey. Bunu göz ardı etmeyecektir. Myrnin'in buna izin verdiğine gerçekten çok şaşırdım. Hatta Amelie'ye bundan hiç bahsetmediğine daha çok şaşırdım."

Claire içinde ani, soğuk bir patlamayla, Morganville'i terk ettiklerinde, Shane'in ailesine ne olduğunu düşündü. Amelie sır tutma konusunda fazla katıydı. Shane'in annesi çok fazla şey hatırlamaya ve konuşmaya başladığında, ölmüştü. Shane ve babasının hayatta kalması ise şans eseriydi.

Claire'in bu aleti -hayır silahı- geliştirmesi ise Morganville hakkında gevezelik emekten çok daha kötüydü. Onlar için gerçek bir tehdit olabilirdi.

Doktor Anderson haklıydı; bu, vampirlerin görmezden gelmeyeceği bir şeydi ve şimdi Claire, Morganville'in dışındaydı. Her an başına bir şey gelebilirdi. Arkadaşlarından hiçbiri neler olduğunu bilemeyecekti.

Yalnızdı.

"Hey," dedi Doktor Anderson ve ona gülümsedi. "Rahatla, ürkmüş görünüyorsun."

Claire daha fazla bir şey söylememek için başıyla onayladı.

"Onlarla güvende olduğunu düşünmeye alıştın, değil mi? Onlar senin tarafındaydılar. Bu hatayı yapmak kolay. Sana değerli bir şey ya da bir arkadaş gibi davranacaklar. Çizgiyi aşıp bir tehdit olana kadar da istediğini yapacaklar Claire. Bunu henüz bilmeseler bile zaten aştın. Teknik olarak, Amelie'nin deneğiyken düşmanı oldun, ona asla ihanet etmediğin hâlde... İhanet etmeni de beklemeyecek. Sadece bir kıvılcım yeterli..." Anderson'ın gözlerinde hâlâ kurnazlık ve soğukluk vardı. "Silahın var mı?"

"Hayır, burası gerçek dünya. İhtiyacım olacağını düşünmedim. Hem silah taşımanın cezası var, öyle değil mi?"

"Gizli bir bıçak taşıdığın için ceza alman mı daha iyi olurdu yoksa bir çıkmaz sokakta öldürülmen mi?"

"Seçeneğim sadece bunlar mı?"

Doktor Anderson'ın gülümsemesi Claire'in içini ısıttı ve ciddi hava biraz olsun kırıldı. Sadece biraz... "Tam olarak değil. Ama en kötü senaryoya hazırlıklı olmak gerektiğine inanıyorum."

"Tanışaydınız erkek arkadaşım Shane'i severdiniz," dedi Claire. "Pekâlâ, bir bıçak ve gümüş taşımaya alışkınım, tamam mı?"

"Ucuna gümüş tabakası yerleştirmemizi sağlayan yeni olanaklarımız var. Daha güvenli ve keskin." Doktor Anderson kilitli bir kabine yürüdü ve avuç içiyle açtı. Tuş takımına karışık bir kod girdi. İçeri daldı ve deri bir kılıfın içinde bir bıçakla çıkageldi. Göz korkutucu bir şekilde büyüktü ve Claire onu eline aldığında, alışkın olduğundan daha ağır olduğunu düşündü.

"Daha şeyi yok muydu?"

"Küçüğü mü? Hayır, üzgünüm. Sırt çantana kolayca girer. Eğer onu üstünde taşımak istiyorsan, günümüzün kocaman el çantası taşıma modasına senin de katılmanı tavsiye ederim. Kenarlara dikkat et. Elmas dışında bir şey dilimlemek için fazlasıyla keskin. Ve Tanrı aşkına dikkat et Claire. Ölü olman asla işime yaramaz. Çalışmaya başlayana kadar da işime yarayacağından emin değilim ama sana bu şansı vermek istiyorum." Anderson, kızın sırtını sıvazladı. "Saat kaç? Of! Lanet olsun! Yirmi dakika içinde ders vermem gereken bir sınıf var. Laboratuvar kuralları... Her sabah erkenden burada olacaksın. Ben altıda gelirim. Yediden önce burada olmanı umuyorum. Benden önce gelme, benden sonraya da kalma. Güvenilir olduğuna karar verirsem, ben ders verirken laboratuvarda kalmana izin vereceğim. Ama önce bir değerlendirme sürecin olacak ve tabii ki laboratuvar algılayıcıları, yaptığın her şeyi izleyecek. Bu bir tehdit

değil, sadece dürüstlük... Burada izlenmeye alışmanı öneririm."

Doktor Anderson açıkça onu kovmuştu, çünkü kâğıtlara gömülmüş, onları karıştırırken Claire'in, "Hoşça kalın," demesine bile karşılık vermemişti. Claire de kapıya yöneldi. İkinci kez kimlik kartını gösterdi ve koridora giden yolu açtı. Birkaç saniye için çevreyi tanıyamadı. Çünkü çok az işaret vardı. Sonunda nasıl geldiklerini çözdü. Yine normal okul çevresine dönmeden önce, kimlik kartını ikinci defa çıkardı. Böylesine son teknoloji eseri bir dünyadan çıkıp sürekli gülen, çimlerde top koşturan ve en iyi beceri flört etmekmiş gibi davranan yaşıtlarının sıradan dünyasına adım atmak bir tuhaftı doğrusu.

Belki de normal dünya umduğum kadar normal değildir.

İç karartıcı bir düşünceydi bu.

Kampüse yöneldi. Çantasındaki bıçaktan ötürü kendini tuhaf hissediyordu. Elinde olmadan bıçağın dışarıdan görülüp görülmediğini sık sık kontrol ediyordu. Tabii ki bıçağın göründüğü filan yoktu. Eski hayatının yenisine sapladığı bir gümüş gibiydi ve bununla ilgili hissettiklerini çözümleyemiyordu.

Yine de mutlu olmak için bir sebebi vardı.

Claire, Albany Sokak'tan karşıya geçti ve Chicago Pizza'ya yöneldi. Çünkü aniden açlık bastırmıştı. Önceden denediği tek yerdi, bu yüzden biraz olsun tanıdık sayılırdı. Dilimlenmiş pizzasını ve sodasını aldı. Duvar kenarındaki küçük bir masa için, tıkış tıkış dolmuş bir bölmeden geç-

mek zorunda kaldı. Pencerenin diğer tarafında bekleyen birini gördü. İçeri bakıyordu.

Tanıdık biriydi bu.

Derrick.

Liz'in sabık röntgencisi, sadece günün pasta, çörek önerilerini gözden geçirmiyordu... Gözlerini doğruca Claire'e dikmiş bakıyordu. Bakışları matkapla deler gibi rahatsız ediciydi. Ani bir şok dalgası Claire'in kalp atışlarını hızlandırdı. İçgüdüsel bir şekilde masayı geriye çekti, dizinin üstüne koyduğu pakete elini uzattı; hayatta kalma içgüdüleri devredeydi. Derrick hiçbir şey yapmadığı hâlde... Sadece ona bakıyordu.

Gözlerinde bir şey vardı. Yanlış olan bir şey...

Yanındaki küçük masanın diğer tarafında sandalye yoktu ama o sırada biri kalktı ve çıktı. Kalkan öğrenci dışarı çıkarken, Derrick içeri giriyordu. Yol üstündeki masayı kaptı ve Claire'inkine doğru patır kütür sürükledi. Oturdu ve dirseklerini masanın üstüne koydu. "Merhaba Claire. Günün nasıldı?"

Claire havadan sudan konuşmaya hazır değildi. Geçmişten öğrendiği bir şey vardı. Yeri gelince konuşmak, yeri gelince de susup sadece izlemek... Onun oyunu ve onun kurallarıydı. "Beni rahat bırakman gerekiyor Derrick," dedi ve sesini bastırmaya çalışmadı. Restoran insanlarla doluydu ve bazıları onları süzüyordu. Paniklemiş değillerdi, sadece meraklı izleyicilerdi. "Bas git buradan, hemen."

"Hiçbir şey yapmıyorum Claire. Sadece arkadaş olmak istiyorum. Liz benim için özel biri. Hoşlandığı insanları bilmeliyim, öyle değil mi?"

"Liz seni görmek istemiyor. Ve ben de öyle." Claire aniden ayağa kalktı ve sandalyesini geri iterken çok ses çıktı. Etrafındaki uğultular kesildi. "Git buradan, hemen!"

"Yoksa?" Derrick hiç de paniğe kapılmış görünmüyordu. "Polisleri arayıp onlara yaptığımız nazik konuşmayı mı anlatacaksın?"

Claire bile ne yapacağını bilmiyordu. Düşünseydi de muhtemelen ne yapacağını bulamazdı.

Sodayı aldı ve Derrick'in yüzüne fırlattı. Derrick nefes nefese kaldı ve sandalyesinden fırladı. Sırılsıklam ve deliye dönmüş bir şekilde ayakta duruyordu. Buz kütleleri saçında parlıyordu ve gömleği ıslanmış, leke içinde kalmıştı.

Biri hafifçe alkışladı. Diğerleri de ona katıldı.

Derrick'in tehdidi, artık yüzeyde fokurduyordu. Claire'e canına okumak ister gibi bakıyordu ve aralarındaki masa, artık koruma sağlamıyordu. Sert hareketlerden coşkuya kapılan ama kavgadan daima kaçan etraftaki insanlar da.

Claire, arkasında bıraktığı Shane'i hiç bu kadar özlememişti.

Derrick derin bir nefes aldı ve bütün dişlerini ortaya sererek zoraki gülümsedi.

"Bütün bu insanlar şahit. Ona elimi asla kaldırmadım, tamam mı? İlk saldıran o."

İki elini de kaldırdı, saçındaki buzları aldı ve masadan geriye çekildi. "Kahretsin, kızım kafeini azalt biraz. Ben dışarıdayım." Sesi kotrollüydü. Verdiği tepkiden ötürü etraftakilerin kafası karışmıştı ve alkışlar kesildi. "Seni kor-

kuttuysam özür dilerim, bunu yapmak istememiştim." Sesi samimiydi.

"Evet, istedin," dedi Claire düz bir şekilde. "Bunu sen de ben de biliyoruz ama beni korkutmuyorsun Derrick. Ben..." Az kalsın, *senden daha korkunçlarını öldürdüm*, diyecekti. "Senden daha kötü yığınla insan tanıyorum. Hâlâ gördüğün gibi, buradayım."

"Çılgın piliç," dedi Derrick. Son sözü ortaya söylemişti. Derrick'e kaşlarını çatan bir kız açıkça telaşlandı. En azından birkaç adam da onun tarafında değildi. Erkeklerden yeteri irilikte biri ayağa kalktı.

"Belki de gitsen iyi olur," dedi.

"Neden o gitmiyor?" diye karşılık verdi Derrick.

Adam omzunu silkti. "Pekâlâ, onun pizzası var ama senin yok."

O sırada çalışanlardan biri, muhtemelen müdür, tezgâhın arkasından geldi ve boyun eğdiren bakışlarla Derrick'e ve Claire'e ayar çekti.

"Burada her ne oluyorsa hemen kesin," dedi. "Yoksa polisi arayacağım."

"Sorun yok," dedi Derrick. Ellerini hâlâ yukarıda tutuyordu. "İşte gidiyorum dostum."

Kapıdan geri geri çıktı ama Claire'in onu ilk gördüğü vitrin camının önünden geçerken, kıza hızla ve kısa bir an baktı. Öyle kötücül bir bakıştı ki kansere neden olabilirdi.

Claire, yüksek adrenalinden ötürü bütün bedeninin titrediğini fark etti. Sandalyesini yine arkaya itti ve tezgâhtan

biraz kâğıt havlu istedi. Soda, Derrick'in oturduğu yerin etrafına dökülmüştü ve şikâyet etmeden yeri temizledi. Sessizce etrafındakilerden özür diledi ama zaten kimse aldırış etmedi.

Pizza bir zamanlar lezzetli olsa da artık toz ve karton gibi tadı vardı. Claire cama gözlerini dikmiş hâlde, hızla yemeğini yedi. Dışarı çıktığında olabileceklerden korku ve endişe duyarak...

"Hey!" Claire ürkerek geri çekildi. Derrick'e karşı duran delikanlıydı bu. Ona doğru yürüdü ama Claire fark etmedi çünkü bakışları cama kenetlenmişti. "Ondan korkuyor musun?"

Claire sarsakça güldü. "Biraz, evet."

"Arkada bir kapı var," dedi. "Dar bir sokağa açılıyor ama caddeye birkaç adımlık yolu var. Ön taraftan izliyorsa, oradan sıvışabilirsin ama bana soracak olursan polisi ara. Onunla ilgili doğru olmayan bir şey var sanki."

"Biliyorum," dedi Claire. "İnan bana, biliyorum."

Elini uzattı ve tokalaştılar. "Teşekkür ederim. Bu arada, ben Claire."

"Rica ederim," dedi delikanlı. "Kendine dikkat et."

Adam onu evine götürmeyi teklif etmedi ama zaten Claire de kabul etmezdi. O anda çantasındaki bıçak, güvenebileceği tek şey gibiydi.

Arka kapının tahminen alarmı vardı. Ama kapı açık bırakılmıştı. Muhtemelen pizza ocaklarından gelen yüksek ısının çıkmasını ve içeri serin havanın girmesini sağlamak

içindi. Claire biri onu durdurmadan aradan çıktı ve dar sokağı ikinci kez kolaçan etmek için durdu. Issız bir yerdi ve Derrick'in saklanabileceği bir yer yok gibiydi.

Yan sokağa doğru koştu, sola döndü ve eve yöneldi. Bütün yürüyüşü boyunca omzunun üstünden arkasını kolaçan ettiği hâlde, Derrick'e dair hiçbir iz göremedi. Belki de saçındaki dağınıklığı temizlemek ve üstünü değiştirmek için eve gitmişti ya da ona bunun hesabını nasıl soracağının planını yapmaya...

Sonuç olarak, bunların hiçbiri Claire'i teselli etmedi.

Claire'in kargosu küçük bir teslim arabasıyla bir saat sonra dairesine ulaşmıştı. Çok fazla değillerdi, odasına taşınırlarken Claire imza atıyordu. Doktor Anderson'ın talimatlarına uydu ve kartonu açtı. Morganville icadı aleti içindeydi ve buharla çalıştırılan bir ışın silahı gibi duruyordu. Oradaydı ve dokunulmamıştı.

Liz evde değildi. Claire kargo şirketinden sonra aletleri hemen kilit altına aldı ve önem sırasına göre kutuları ambalajlarından çıkarıp istiflemek için tekrar yukarı çıktı. Doktor Anderson'a kutunun güvende olduğunu söylemek için mesaj attı. Anderson hemen yanıt vererek ona evde beklemesini söyledi. Görünüşe göre, Claire'in yanına destek gönderiyordu.

Claire zamanını pencerelerin kurcalandığına dair bir işaret olup olmadığını kontrol ederek geçirdi. Hiçbir şey yoktu. Her şey güvenliydi. Ya da olabileceği kadar güvenli. Sonunda biri onun telefonunu aradığında, son kutudan

kışlık elbiselerini çıkarıyordu. Arama Doktor Anderson'dan değildi, bilmediği bir numaradan geliyordu.

"Evet?"

"Merhaba Claire. Beni tanımıyorsun ama telefonu kapama. Irene Anderson benden seni ziyaret edip laboratuvarına götürmemi istedi. Benim adım Jesse." Sesi sakin, rahat ve hafif egzotik çıkıyordu. Derin sesinin ardında belirsiz kalmış bir şey vardı ama iyi gizlenmişti. "Arkadaşım Pete'le birlikte altı gibi orada olacağız."

"Bu çok geç," dedi Claire. Şaşırmıştı. "Mümkün olduğu kadar çabuk gelmemi istediğini sanıyordum."

"Günlük işler sosyal hayatına engel olur," dedi Jesse ve kahkaha attı. Sıcak bir sesi vardı. "Gelebileceğimiz kadar erken geliyoruz. Ah, belki tetiği çekmeye hazır olabilirsin, lütfen ateş etme. Barış içinde geliyoruz, kendini kaybetmemeni tavsiye ederim."

"İlk işim bunu sormak olacak," dedi Claire. Jesse tekrar güldü ve telefonu kapadı.

Ve Claire, gerçekten de bunu sordu. Doktor Anderson'ı aradı ve kadın, Jesse ile Pete'i tanıdığını hemen onayladı. Claire'in şüphesi silinmişti ama Derrick hakkında hâlâ endişeliydi. Derrick'in Doktor Anderson'ı tanıması ve gönderdiği korumalardan haberdar olması mümkün görünmüyordu. Ama paranoya, içinde bulunduğu durumda bir avantajdı.

Boş birkaç saatini, çalışarak, internette takılarak ve Shane'in nerede olduğunu, ne yaptığını merak ve endişe

ederek geçirdi. Bir e-posta aldı. Şimdiki bir video değil, ona yeni bir telefon aldığını söyleyen düz bir mesajdı. Shane'in telefon numarası yazılıydı. Claire numarayı ezberledi ve telefonuna kaydetti. Sonra özel telefon listesindeki bilgisayara bağladı; her zamanki üçlü destek planı... Ve onu aramayı düşündü. Sadece numaranın doğru olduğundan emin olmak için tabii ki.

Tam parmaklarını rehberdeki ismin üzerine getirmişti ki birden bir kapı sesi duydu. Bakışlarını yukarı kaldırdı. Saat altıydı ve beklendiği gibi tam zamanında gelmişlerdi.

Kilitleri açmadan önce gözetleme deliğinden dışarıyı kontrol etti. Elbette Derrick değildi. Claire'den biraz daha küçük bir delikanlıyla bir kızdı. Dikkati üstüne çeken ilk kişi kızdı, çünkü uzun ve yapılıydı. Ateşli kızıl saçları vardı ve belinden aşağı sarkmış, parlıyordu. Ayrıca Eve gibi gotikti. Kalın çekilmiş siyah göz kalemi, solgun makyaj, doğal olmayan renkli dudaklar... Kafası ve derisi, elbisesine uyum sağlıyordu.

Claire kapıyı yine de temkinli açarak "Jesse ve Pete?" diye sordu.

Jesse gülümsedi ve arkadaşına baktı. Bir buldog gibi yapılıydı ve mutlu bir suratı vardı. Bıkkın bir şekilde gülümseyip elini salladı. "Ben Pete."

"Ben de Jesse," dedi kızıl saçlı. "Neyse, seni Doktor Anderson'a götüreceğiz, değil mi? Haydi, gidelim o hâlde. Uğrayacağımız yerler var."

"Bir dakika, çantamı alacağım," dedi Claire. "İçeri gelin."

Pete ve Jesse başlarını neredeyse birlikte salladı. "Bir gözün arabada olsun," dedi Pete. "Ceza yazabilirler."

"Ha?" Claire bunu hiç düşünmemişti. Kaldırımın aşağı tarafında bir araba vardı. Parlak ve koyu maviydi. Renkleri ölü metal şeritleri gibi görünüyordu. Muhtemelen Jesse sürüyordu. "Sadece kapıyı kilitlemem gerek, hepsi o kadar." Jesse kapıyı açık bıraktığından korkmuştu.

"Ben içeri gireceğim ve Jesse dışarıda kalıp arabaya göz kulak olabilir," dedi Pete. "Bu senin şey çok ağır mı?"

"Biraz," dedi Claire. "O kadar kötü değil."

Jesse, Pete'in omzunu sıvazladı. "Bırak adamım bu işi halletsin. Kadınlara kaslarını göstermeyi çok sever."

"Cinsiyet ayrımı yapma. Ben erkeklere karşı da öyleyim."

"Tabii ama öyle şekilden şekle girmiyorsun." Jesse göz kırptı. "Sen devam et. Ben gerekirse trafik polisini hallederim."

Claire, Pete'e yolu gösterdi ve kutuyu işaret etti. Pete mutlu bir şekilde ve kolayca kutuyu aldı ve sorunsuzca aşağı indirdi. "Eve yeni mi yerleşiyorsun?" dedi. "Yeni öğrenci misin?"

"Belli oluyor mu?"

"Çoğunda olduğu kadar değil. Duvarda kedi yavrusu veya müzik grubu posterleri görmüyorum."

Claire gülümsedi. "Benim tarzım değil. Işıl ışıl tek boynuzlu bir at posteri alabileceğim herhangi bir yer biliyorsan o başka."

"Jesse'ye sor," dedi bir yandan kapıyı açarken. "O bir tek boynuzlu at meraklısı."

Jesse'nin duyması için sesini yükseltmişti. Kızıl saçlı muhtemelen bunu cevaplardı da ama çok durgun görünüyordu. Yüzü başka tarafa dönüktü. Yılın bu zamanında gökyüzü, binaların yüksekliğiyle, alaca karanlığın içinde koyu karanlıktı. Claire sokakta daha fazlasını göremiyordu bu yüzden Jesse'nin dikkatini neyin çektiğini anlayamadı.

O sırada bir sokak lambası, betonun, köşedeki yangın musluğunun ve bazı çöp kutularının üzerine, donuk, solgun bir ışık yayarak yandı. Kaldırımda bir adam, duvara yaslanmış, onları izliyordu.

"Arkadaşlarından biri mi?" diye sordu Jesse. Sesi sakin ve rahatlamış çıkıyordu ama bedeni başka bir dili konuşuyordu.

Claire adamın yüzünü göremiyordu ama boyundan tanımıştı. "Bu muhtemelen Derrick. Oda arkadaşımın eski sevgilisi. Bir röntgenci."

"Gidip biraz konuşmamızı ister misin?" diye sordu Jesse ve Claire kızın bu konuda çok ciddi olduğunu fark etti. "Pete?"

"Candan konuşmalar için daima hazırım," dedi, "ama Anderson, önceliğimizi bu şeye vermemiz konusunda çok sertti. Belki de bunu sonraya bıraksak iyi olur, tamam mı?"

Jesse kımıldamamıştı. Sonunda iç çekti ve hayal kırıklığını ifade eden bir bakışla Pete'e döndü. "Hayatımın bütün eğlencesini imha ediyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?" Pete omuz silkti ve kutuyu basamaklardan indirip arabaya taşıdı. Jesse yerinden kımıldamadı ama Claire kapıyı kapa-

tıp sokağı yeniden kontrol ederken, dikkati karşı kaldırımda dikilen Derrick'in üzerindeydi. "Evin alarmı var mı?"

"Hayır," dedi Claire. "Liz'e bir tane yaptırmasını söyledim ama buna durumunun elverdiğini düşünmüyor."

"Ölü olmaktansa, parasız olmak daha iyi," dedi Jesse. "Adamın üstündeki çılgınlığın kokusunu buradan alıyorum. Burnumun bunun için özel bir yeteneği var." Loş ışıkta geçen bir arabanın ışıkları Jesse'nin yüzüne çarptı ve kızı bir billboard gibi aydınlattı. Mavi gözleri çok, çok parlaktı ve bir an için Claire, kendini Morganville'de hissetti ama burası gerçek dünyaydı ve Jesse de sadece bir belalıydı. Pete gibi...

Belki de bu kadarı yeterliydi.

5

Shane

Dirseklerime kadar sıcak suyun içine batmıştım. Mecazi anlamda söylemiyorum. Köpüklü, gerçek sıcak suydu ve bar bardaklarını yıkıyordum. Cambridge'deki ikinci günümdü ve Florey'in Yeri diye -berbat- bir yerde işe başlamıştım. Izgara menüsünün birkaç burger ve kızarmış kanattan ibaret olduğunu ilk defa görmüştüm. Bir kartvizite sığacak küçüklükte bir yemek menüsü sunan ve dokuz sayfalık içecek listesi olan bir yerdi.

Resmi unvanım, bulaşıkçıydı. Dolayısıyla bulaşık yıkıyordum, bol bol bardak. Arada bir değişiklik olarak, bir tabak ya da çatal da çıktığı oluyordu.

Bütün endüstriyel mutfaklar gibi burası da rutubetli, sıcak ve pisti. Bina en az yüz yıllıktı ve birçok kez el değiştirmişti. Su tesisatı muhtemelen bütün bu süre boyunca hiç yenilenmemişti. Kahretsin, burada fareler eminim benden yaşlı ve daha büyüktü. Bardaklarla uğraşırken, eğer müm-

kün olsaydı, yerlerin paspaslamasını ve kirlerin ovarak çıkarılmasını isterdim.

Bir mutfağı idare etmek bir orduyu yönetmek gibidir. Buna, mutfak personeli arasındaki hiyerarşik sistemi sağlayan ekip sistemi deniyor. *Chef de cuisine* başkumandan. Komutada ikinci sorumlu *sous chef* ve bireysel iş durumlara bakan *chefs des parties*... Bu organizasyon çizelgesinin el alt bölümünü bulaşıkçı oluşturur. İşte bu, benim yaptığım şey. Büyük bir restoranda çok daha fazla pozisyon olur ama bu mini ekipte her şey şeften sorulurdu. Yani donanmada çalışmış ve bir denizci gibi küfreden Roger'dan. Onun altında ise küfretmek dışında her şeyi yapan Bridget vardı.

Evet, bu sistemi biliyordum. Açıkçası, ilk bulaşık yıkama işim değildi.

Şaşırtıcı olan, pişirdikleri çok az şeyin harika olmasıydı. Getir götür işleri ve temizlik için işe alınmıştım. Ayrıca bana geçerli bir iş kimlik kartı verdiklerinden beri çok sevinçli ve çok şaşkındım. Teknik olarak böyle bir yerde hiç içmemiştim ama bunu telafi etmek için bedava yemek yiyordum. Bridget ise şirin ve anaçtı. Güvenlik elemanı Pete ile de çoktan arkadaş olmuştuk. Kısa, kaslı bir tipti ve çok neşeliydi.

Beni endişelendiren, barmendi. İsmi Jesse'ydi. Sımsıkı deri elbiseleri ve çekici kızıl saçıyla baş döndürücüydü. Tamamıyla doğal bakış açışından yanayım ama onda tehlikeli bir şey vardı, Morganville tehlikesi gibi...

Paranoyak olduğuma kendime inandırmıştım ama Florey'in Yeri'nde çalıştığım iki günlük sürede, kendimi ondan şüphelenmekten alamıyordum. Pete başkaları hakkında çok fazla konuşmayanlardandı ama sonunda, Jesse'nin birkaç yıl önce kasabaya sürüklendiğini ve iyi bir barmen olduğu düşüncesinden vazgeçtiğini söyledi. Jesse fazla sarhoş olduklarında insanları tereddüt etmeden nasıl kapı dışarı edeceğini iyi biliyordu. Pete'e göre o iyi bir barmenin yüzde doksanı ederdi.

Diğer bir deyişle, Pete kendini ortaya sermeyi hiç sevmezdi. Ben bunu onaylıyordum. Bir bar güvenliğinin değeri, kaslarını nasıl gerdiğiyle değil, bunu ne kadar nadiren yapmak zorunda olduğuyla ölçülür.

Diğer türlüsünü daima sorun oluşturan, kavga arayan güvenlikler yapar.

İşte bu da benim bir güvenlik olarak işe alınmama sebebim.

Bulaşıkları doldurdum ve tekrar yıkamaya başladım. Akşam yemeği aramdan önce birazını yıkadım ve tepsileri çıkarıp dizdim. Dışarıda gökyüzü alaca karanlığa doğru kayıyordu. Biraz mola verdim ve dar sokağa çıkıp içerideki çöpün kokusu beni geri dönmek zorunda bırakmadan önce, Morganville'in kuru çöl rüzgârlarından farklı, serin havanın tadını çıkardım. Roger, yapma zahmetine girmediğim bir şey yüzünden küfrediyordu. Bardaklar, tabaklar, kaplar, kadehler, tavalar ve temizlik... Bridget leke içindeki bir bıçakla kereviz doğruyordu ve mutfak önlüğümü

asıp akşam yemeği için dışarı çıkarken bana göz kırpıp sırıttı.

Pete'i aramaya gittim.

Bar, yorucu bir iş günü sonunda rahatlamak isteyen insanlarla dolmaya başlamıştı. Barmen hâlâ görevinin başındaydı. Jesse'nin yediye kadar gelmesi gerekiyordu ama saat daha altıya çeyrek vardı. Pete işe genellikle erken akşam yemeğiyle başlardı, bu yüzden onunla oturmaya karar verdim.

Girişin camından Pete'i gördüm ama sokakta ters yöne doğru gidiyordu. Omzuna hafifçe dokunup müsait olup olmadığını sormak için onu takip ettim ama tam o sırada kaldırımın kenarına düzgünce çekilmiş bir arabaya doğru gittiğini fark ettim.

Ön kapıyı açtı. Ateşli kızıl saçlı birinin -Jesse'nin- üzerine eğildiğini gördüm.

Ve gözleri...

Pete ön koltuğa geçip kapıyı çarparak kapattı, uzaklaşırlarken kapı önünde öylece kalakaldım.

Gözlerindeki kızıl alevi gerçekten görmüş müydüm? Yoksa sadece arabanın göstergesinden bir yansıma mıydı? Belki de bu yerde hep Morganville halüsinasyonları görüyordum? Belki de... Yine de solgun makyaj yapan her ateşli kız, vampir olamazdı.

Ama belki de düz bir görünüm içinde kendini saklardı.

İşte onun hakkındaki gerçekler; güneş batana kadar asla ortaya çıkmaz, geceleri çalışırdı. Morganville yasalarının

izin vermeyeceği kadar siyaha boyanmış bir araba kullanırdı. Daima pudra suratlı gotik görünümü severdi.

İçecekleri idare etme konusunda hiç sorun yaşamazdı.

Haydi ama... Gerçekten mi? Vampir dolu bir kasabadan ayrılıyorum ve tüm ülkedeki diğer vampir nüfusuna yarı yolda rastladığımı mı sanıyorum?

Bazı insanlar böyle şanslıdır. Ayrıca, bu işe sebepsiz yere talip olmadım. Claire'in yeni profesörünü takip ediyordum. Kadın öğle yemeğini burada yiyip Jesse ve Pete ile sohbet ediyordu. Bunu, Doktor Anderson'ın nasıl biri olduğunu öğrenmek için yapmıştım. Kadın, dikkatle denetlemem gerektiğini düşündüğüm Amelie Onay Mührü'ne sahipti. Dolayısıyla, Jesse ve Pete'i de inceliyordum. İşe de bu yüzden girmiştim.

Ve tabii ki gözlerindeki kızıl aleviyle özellikle Jesse... Benim görevim de, öyle çok tesadüf sayılmazdı. Claire'in güvende olduğundan, aslanın inine dikkatsizce yürümediğinden kesinlikle emin olmak istiyordum.

O an çok emin değildim.

Barın üstündeki küçük odamda sakladığım birikimlerimle külüstür bir motosiklet almıştım. Hiç vakit kaybetmeden ona atladım ve Jesse'nin modifiye edilmiş vampir arabasını takibe koyuldum. Claire bunu yapmamdan nefret edecek, işine engel olduğumu düşünecekti ama nasıl olsa sahnenin arka tarafında kalacaktım... Kasabada olduğumu bilmesini bile istememiştim. Bana ihtiyacı olduğunda, yakınında olmam yeterliydi. Yoksa beni

görmek istediğini söylediğinde, birkaç romantik gösteri yapmaya ya da kapısının önünde davetsiz ortaya çıkmaya niyetim yoktu.

Ama Jesse beni çok tedirgin ediyordu.

Jesse arabasını daha önce bir kere önünden geçtiğim ve hakkında her şeyi ezberlediğim evin kaldırımına çektiğinde, daha da gergindim. Geri dönmemek için kendimle mücadele ettim çünkü bu kadar yakın olup içeri girmemenin beni deliliğe sürükleyeceğini biliyordum. Jesse'nin arkasından, bloğun etrafında birkaç tur attım ve sonunda durdurup motordan indim. Neler olduğunu görebilmek için, köşede uygun bir yer buldum.

Jesse ve Pete, evin basamaklarından yukarı çıkıp kapıyı tıklattılar. Bir süre karşılıklı konuşmadan sonra Pete içeri girdi. Kapıyı açanın, Claire'in ev arkadaşı Liz olup olmadığını bilmiyordum. Pete'in içeri girmesine izin veren ya Liz'di ya da Claire. Jesse dışarıda kaldı.

O sırada, Jesse'nin, sokakta bekleyen birine dikkatle baktığını gördüm. Adama benim olduğumdan daha yakındı. Adamın hakkında, yapılı olduğu dışında başka bir şey söyleyemezdim ve Jesse'nin bakışlarından rahatsız olmuyordu. Rahatsız edici bir vampir bakışının nasıl olabileceğini kendi deneyimimden biliyordum.

O sırada kapı tekrar açıldı ve Claire ile Pete dışarı çıktılar. Claire kapıyı kilitlerken, bakışlarımla, çölde su bulmuş gibi onu içiyordum. Lanet olsun, iyi görünüyordu. Hâlâ birkaç gün önce beni öpen kızdı. Hiç değişmemişti

ama zaten bu kadar kısa zamanda değişmesini beklemiş miydim?

Pete'in kaslı kollarında kocaman bir kutu vardı ve onu Jesse'nin arabasına taşıyordu. Bense Claire'i izliyordum. Tehlikeyi sezdim.

Binme sakın. Haydi ama. Bundan daha iyi içgüdülere sahip olduğunu biliyorum.

Ama arabaya bindi ve bilmediğim bir yöne doğru uzaklaştılar. Motora bindim ve dikkat çekmemek için trafikte birkaç araç geriden takibe koyuldum. Aynı istikameti öğrenciler yoğun olarak kullandığı için dikkat çekmedim.

Gezi, Doktor Anderson'ın çalıştığı binanın önünde sona erdi. İşte bir çıkmaz sokak. Elbette oraya gidemezdim yoksa Claire ile yüz yüze gelme ve orada bulunma sebebimi açıklamam gereken rahatsız edici bir konuşma riskini yaşardım. *Seni merak etmiştim*'le başlardım ve o da muhtemelen, *bunu kendi kendime yapmaya ihtiyacım olduğunu sana söylemiştim*'le bitirirdi.

Biraz düşündüm ve bara geri dönmeye karar verdim. Hâlâ, sıcak suyun içine girmeden önce iyi bir akşam yemeği kapabilirdim.

Geri döndüm ve Claire'in evinin önünden yavaşça geçerken, kapıyı açmaya çalışan birini gördüm. *Çalışan* diyorum, çünkü açıkça hiç şansı yoktu. Elinde muhtemelen anahtar olmayan bir şey vardı. Benden daha iriydi. Kız arkadaşımın kapısını zorla açmak gibi bir iş edinmiş olabileceğini de dü-

şünmüyordum. Durup motordan indim, yolunu kapatmak için alt yolda dikildim ve "Hey, senin için yapabileceğim bir şey var mı ahbap?" dedim.

Bana doğru döndü. "Senin derdin ne?" diye bağırdı ve kaslarının doğal silahı olduğunu göstermek için omuzlarını kastı.

Etkilenmemiş göründüm. "Sadece anahtarımla ilgili bir sorun yaşıyordum," dedi. "Geçen hafta kırılmıştı, kilidi değiştirmek zorunda kalmıştım."

Yalancılar hakkında bilinmesi gereken bir şey: Yalanlarını bir adım uzağa götürme fırsatına asla karşı koyamazlar. Anahtar hakkında ilk söylediği şeyle yetinseydi, bu inandırıcı olabilirdi ama o konuşup duruyordu ve konuşmaya devam etmesi, uydurduğunun kanıtıydı.

Tabii ki orada yaşamıyordu. Açıkça ele vermişti bunu.

"Dur bir bakayım," dedim ve bir adım yukarı çıktım.

"Geri çekil." Anahtar olmadığından artık emin olduğum şeyi cebine soktu ve iki adımda aşağı gelip girişe yöneldi. Saldırmak için hazır olduğunu belli etti. "Bu seni ilgilendirmez serseri. Sen yürümeye devam et."

Önümde birkaç müthiş seçenek vardı. İlk olarak, önüne geçip yumruğumla suratını dağıtabilirdim. Doğrusu kulağa hoş geliyordu. İkinci olarak, önüne geçip bana vurmasına izin verebilir ve ondan sonra suratını yumruğumla dağıtırdım. Ya da daha az müthiş olanı, bir olaydan ve muhtemel polis durumundan kaçınıp geri çekilebilir, neler olacağını görmek için dikkat edebilirdim.

Ben daha az müthiş olanı tercih ettim. Claire beni değiştirmiş, ters yüz etmişti. Muhtemel sonuçlar hakkında beni düşündürmüştü, bu yüzden her zaman saldırı tavrında değildim. Yani bunu çok da sevmiyordum ama yararını görüyordum.

Yolundan çekilerek iri çocuğa kafa salladım. "Üzgünüm," dedim pek de içten olmayarak. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum ahbap."

"Defol git," diye tersledi. Omzunu benimkine çarpmak zorunda değildi ama çarptı. Onun bloğun aşağısına doğru yürüyüp köşeyi dönüşünü izlerken, azıcık keder, kendimi erdemli hissetmem için yeterliydi. O uzaklaşırken içimi tuhaf bir duygu kapladı.

Bu yüzden motora atladım. Köşeyi dönerken bir motor şovu yaptım. Birkaç tur atıp sokağa geri döndüm. Motoru sessiz bir yere çektim.

Adam evden biraz uzak bir köşede duvara yaslanmış dikiliyordu. Bunu bütün gece yapabilirmiş gibi duruyordu.

Bunu daha önce de yaptığını düşününce canım iyice sıkıldı. Bir süredir pusuda beklediğini anlamıştım.

Tam olarak neler oluyordu? Jesse'nin bir vampir olmasıyla ilişkili miydi? Doktor Anderson'la? Ya da başka bir şeyle?

Onu on dakika kadar izledikten sonra istemeye istemeye motora bindim ve Florey'in Yeri'ne geri döndüm. Yoksa işimi kaybederdim, şimdilik maaş çekine ihtiyacım vardı.

Ayrılmadan önce cep telefonumu çıkardım ve polislere haneye tecavüz girişimini bildirdim, sadece bu aşağılık

herifin yıldırıldığından ve iflah olduğundan emin olmak için.

Gerçek dünya, Morganville'den daha belalıydı sanki.

6

Claire, kendisini takip eden Jesse ve Pete ile birlikte ortak kullanılan koridorlardan geçip özel bölüme ulaştıklarında geçiş kartını cebinden çıkarıp duraksadı. "Mmm, belki de kutuyu bana verseniz iyi olur," dedi. "Kimlik kartınız olmadan içeri girebileceğinizi sanmıyorum..." Sesi giderek zayıfladı çünkü Pete kutuyu içinde hiçbir şey yokmuş da içi sadece fıstıkla doluymuş gibi tek eliyle dengeleyip cebinden bir geçiş kartı çıkardı. Kartı boynundan geçirdi. Jesse'de de bir tane vardı. "Dert etme sen."

Jesse kartını okuyucudan geçirirken Claire'e göz kırptı. "Takma kafana sen," dedi Claire'e. "Biz resmi olarak gayriresmiyiz. Sadece senin gibi ezici okul harcı yükü ödemeden..."

"Ben bursluyum," dedi Claire

"Duydum," dedi Jesse.

"Haydi ama gidip büyücüyü görelim."

Claire, *Prenses Gelin*'i mi yoksa daha çok *Oz Büyücüsü*'nü mü ima ettiğinden emin değildi. Sonra *Dorothy* olduğunu varsaydı. O zaman Jesse de *Bostan Korkuluğu* mu oluyordu? O kıvrımlarla biraz zor. Aynı şekilde Pete de *Ödlek Aslan* için kötü bir seçenek gibi duruyordu. Sevimli görünüyordu ama güvenlik olarak çalışıyordu. Yani pek sevimli bir şey değildi bu.

Jesse ve Pete tek kelimeyle burayla uyumsuz duruyorlardı. Jesse gotik tarzı, solgun benzi, alev saçlarıyla Pete ise kaslı vücuduyla... İçinde bulundukları bilim adasında, insanlar daha az dikkat çekici olma eğilimindeydiler. İkisi de geçtikleri laboratuvar katlarına ya korkuyla ya beğeniyle bakıyordu. Jesse sürekli gülümsüyor ve esnek adımlarla yürüyordu. Pete kutuyu sürüklerken insanların ona nasıl baktığını fark etmiyor ya da önemsemiyormuş gibi görünüyordu.

Claire yanındakilerin gerçekte ne yaptıklarını merak ediyordu. Belki de Doktor Anderson'la karşılıklı sempati dışında hiçbir şey...

Korumalar zaten laboratuvar kapı protokolünü biliyorlardı ve Pete nazikçe onu beklediği hâlde, Claire içeri en son giren kişiydi. İçeri girerken laboratuvarın arkasına doğru Pete'i takip etti. Claire vardığında, Doktor Anderson, çoktan kutunun kapağını açmış, aleti çıkarmak için elini daldırmıştı.

Alet, onu özenle kucaklayan Anderson'ın yetenekli, güçlü ellerinde silah gibi duruyordu. Çağ ötesi bir tür ışın silahı

gibi. Onu bir filmde bir karakterin taşıdığını görseydiniz, ne olduğunu hemen anlardınız.

İnsanlara zarar veren bir şey...

Claire yutkundu. Daha önce alete bu şekilde bakmamıştı. Şimdi diğerleri, ağırlığı, dengesi ve yapısını değerlendiriyordu.

Doktor Anderson aleti ustaca eline aldı, Claire'in gözleriyle karşılaştı ve "Onu kontrol ettin mi? Hasar görmüş mü?" dedi.

"Görebildiğim kadarıyla hasar yok," dedi Claire. "Gücü hâlâ açık."

"Mükemmel." Doktor Anderson derin bir nefes aldı ve başını onaylarcasına salladı. "Peki, teşekkürler Jesse, Pete... Çalışmanız gerektiğini biliyorum. Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Endişelenmekte haklıydın," dedi Jesse. "Birisi evini izliyor. İri yarı bir adam."

"Derrick'ti," dedi Claire. "Ev arkadaşımın eski sevgilisi. Bu kişisel bir şey... Yaptığım şeye ilgi duyduğunu sanmıyorum."

"Belki ama yine de tedirgin edici," dedi Doktor Anderson. "Biri onu kukla gibi kullanıyor olabilir."

Claire bu açıdan bakmamıştı. Derrick'in buraya kadar Liz'i takip edecek parayı nereden bulduğu ve bütün vaktini kaldırımda dolaşarak nasıl harcayayabildiği düşündürücüydü. Çalışmıyor muydu? Bütün gün aylak aylak dolaşmak için yeterince zengin olamazdı.

"Onu kontrol edeceğim," diye öneride bulundu Jesse. "Ondan hoşlanmadım Irene. Tuhaf. İki genç kadının evinin yakınlarında dolanmak tüyler ürpertici değil tabii ki." Doktor Anderson'la karşılıklı gülümsediler. Uzun zamandır birbirlerini tanıyor gibiydiler. Aralarında biraz meydan okuma da vardı. Biraz karışık bir arkadaşlıktı bu.

Pete, "Kutuyu alıp götürmemi ister misin doktor?" diye sordu. Söylediği tek şey buydu ve Doktor Anderson bakışlarını Jesse'den koparıp ona baktı. "Yani, bu lazım değilse, barda kullanabilirim," diye devam etti Pete. "Onları geri dönüşüm için kullanıyoruz."

"Övülmeye değer bir davranış," dedi Doktor Anderson ve Pete'e gülümsedi. "Claire'in buna ihtiyacı yoksa, hay hay..."

"Tavan arasında yığınla kutu var," dedi Claire ve başıyla onayladı. "Alabilirsin."

Pete kutuyu biraz fazla bir kuvvetle masadan kaptı ve içindeki köpükler kar yağıyormuş gibi havada patladı. Jesse güldü. Düşen köpükleri havada kapıyordu. Tüy kadar hafif köpük kütlelerinin hepsini zeminde kovalayarak topluyorlar ve bunu yaparlarken çocuklar gibi gülüyorlardı. Bütün köpükler Pete'in iri ellerindeki kutuya geri dönene kadar Claire nefessiz kaldı ve şimdi daha huzurluydu. Karşılıklı gülüştüler.

"Gitmemiz gerek," dedi Pete ve Doktor Anderson'a başını salladı. "Irene. Bir ara barda görüşürüz."

"Yakında," dedi Anderson. Başıyla Pete'i onayladı ve sonra Jesse'yi. Jesse için bir de göz kırpma ekledi. "Siz iki-

niz, kendinize dikkat edin. Neden bilmiyorum ama içgüdülerim bana çok yakında hazır olmamız gerektiğini söylüyor. Ve ben daima içgüdülerimi dinlerim."

"İşte bu!" Jesse göz kırptı ve Claire'e gülümsedi. Sallanan saçlarıyla ve uzun bacaklarıyla uzun uzun adımlar atarak dışarı çıktı. Kapıyı tutan Pete, Jesse'yi takip etti. Boş kalan mekâna ani bir sessizlik çöktü.

Tek bir köpük zeminin üstünde yuvarlanarak uçuşuyor ve Claire içinde küçük, şen şakrak bir kıkırdama hisssediyordu. Kıkırdamayı içinde tuttu çünkü Doktor Anderson'ın gülümsemesi kaybolmuştu ve şimdi bütün dikkati Claire'in cihazındaydı.

"Bu şeye ne diyorsun?" diye sordu Doktor Anderson. Tuşları tuhaf bir şekilde yerleştirilmiş alete dokunarak.

"Vampir Kontrol Aleti," dedi Claire. "Kısaca, VAKA. Yani ben bu adı vermeyi düşünmüştüm, her neyse."

"VAKA," diye tekrar etti Anderson ve gülümsedi. "Ciddi misin?"

"Erkek arkadaşım beğenmişti."

"Erkek arkadaşının kuşku uyandıran bir mizah anlayışı var."

"Seninle bu konuda aynı fikri paylaşan tek kişi olurdu," dedi Claire. Shane bu adı düşünmeden ağzından çıkardığında Claire gözlerini devirmişti ama şimdi bunu çekici ve uygun buluyordu. VAKA. Onu bütünüyle görebiliyordu.

Doktor Anderson da öyle. Yavaşça tek kaşını kaldırdı ve manikürlü tırnaklarını namlu boyunca gezdirdi. "VAKA,"

dedi tekrar. "Evet, bu fena bir isim gibi durmuyor. Bunu benim için incele Claire. Tam anlamıyla çalışıyor mu?"

"Çalıştığından emin değilim. Yani bir şey yapıyor ama yapmak istediğim şeyi değil. Amaç, açlık gibi özel vampir duygu kanalını ayarlamak ve etkisini yok etmek. Vampiri acıktırmamak. Teorik olarak, bir saldırıyı durdurabilir ya da en azından sert bir biçimde onu yavaşlatıp yoğunluğunu kırabilir." Güçlükle yutkundu çünkü şimdi Anderson'ın bütün dikkatini üstüne çekmişti. "Teoride, vampirlerin diğer insanları kendilerine itaat ettirmek ve hafızalarını silmek için yapabileceklerinin etkisini ayrıca yok edebilmeli. Oyun sahasını dengeliyor. Bu yüzden buna VAKA dedim."

"Bunun, onların birilerine saldırmasını engelleyeceğini düşünüyorsun."

"Ya da en azından yavaşlatacağını ve dengelerini bozacağını... Onları ciddi bir şekilde etkisiz hâle getirmesi mümkün."

"Kalıcı olarak mı?"

"Bunu bilmiyorum. Muhtemelen geçici."

"Kaç deneme yaptın?"

"Çok değil," diye itiraf etti Claire. "Bunu kazara Myrnin'in üzerinde denemiştim ama bana pek geri bildirim vermedi. Onu rahatsız ettiğini sanıyorum. Tam şimdi, vampir gücünün yankılandığı yere özel dalga boylarını yerleştirmeye çalışmak için ayarlarını yapıyorum. Bunu yerleştirebilirsem, etkiyi yok etmek için bir ters dalga oluşturabilirim."

"Bir vampir, avından korkmaya başladığında, etkisiz kalacaktı."

"Yani, seni korkmaktan alıkoyamazdı. Demek istediğim, vampirler korkunçtur. Seni korkudan paniğe sokacak yöntemleri vardır."

"Ve kendilerini saklayacak, anıları gölgeleyecek, insanları bir şeyler yapmaya zorlayacak zihinsel yetenekleri..."

Her vampirin böyle yetenekleri yoktu ve hiçbir vampir, Amelie gibi en güçlü biri bile, bu özelliklerin hepsine sahip değildi. Ama başını salladı. "Teorik olarak işe yaramalı," dedi. "Ama çözmemiz gereken bir güç sorunu var. Ana dişlisi çok ağır ve iri. Bunun nedeni, Myrnin'in bana yardım etme girişimi. Dişlilerden hoşlanıyor."

"Daima," dedi Anderson, neredeyse abartılı bir gülümsemeyle. "İlk yapmamız gereken bunun her parçasını test etmek ve daha gelişmiş sürümleriyle tasarlamak. Tepkisinin ne olduğunu görmek için, düzenin içine bir simülasyon koyarız. Sonra onu canlı bir nesne üzerinde de deneriz."

"Bir vampirin üzerinde mi? Bunun için tekrar Morganville'e gitmek zorunda kalırız."

"Hiç de değil," dedi Anderson. "Bu şey eğer çalışırsa, Morganville'de ya da Amelie'nin ona ulaşabileceği herhangi bir yerde olması çok tehlikeli. Aslında bu güçlü bir olasılık..." Duraksadı çünkü laboratuvarda hafif bir müzik sesi duydu ve yüzünü arkalarındaki duvara yerleştirilmiş bilgisayar ekranına döndürdü. Ekran, kolayca fark edilmemesi için yarım bir duvarla örtülmüştü. Ekranda şimdi, koridor-

da yürüyen, sıkı giyinmiş, dörtlü bir topluluk vardı. Hepsi aynı şekilde giyinmişti. Hayır, aslında tam olarak değil ama siyah takım elbise içindeki herkes ilk bakışta aynı görünürdü. Üçü adam, biri kadındı. Kadının takım elbisesinin altında bir gömlek ve özel platform ayakkabılar vardı. Sadece kravatı eksikti ama bu, dördünü birbirinden ayırmanın tek yoluydu.

"Claire, VAKA'yı al," dedi Anderson. Birkaç saniye daha ekranı izlemeye devam etti. O sırada şüphesinden eminmiş gibi başını salladı. "Çabuk ol."

Claire aleti kaldırdı ve Doktor Anderson boş, beyaz bir duvara doğru laboratuvar masalarının etrafından dolanarak ilerlerken onun arkasından koşuşturdu. Doktor Anderson duvarın içine kurulmuş, neredeyse görünmez bir panele elini bastırdı. Parıltılı bir gümüş ışık yandı ve panel açıldı.

Panelin arkasında raflar vardı. Çoğu, etiketli kutular ve şişelerle doluydu ama en altta, büyük, boş bir raf vardı. Claire hızlıca eğildi ve VAKA'yı boş rafa koydu. Geri çekilirken, Anderson elini kilit mekanizmasına tekrar bastırdı ve panel küçük bir tıslamayla kapandı.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Anderson. "Doğrudan sana soru yöneltirlerse onlara sadece bu araştırma hakkında hiçbir şey bilmediğini ve henüz geldiğini söyle. Her ne yaparsan yap onlara yalan söyleme. Ama bunu yapmak zorunda kalırsan, mümkün olduğunca, bedelini ödeyebileceğin kadar azını söyle."

"Ama kim onlar?"

"Umalım da asla bilmen gerekmesin. Maaş dereceni aşan şeylere müdahil olmanı gerçekten istemiyorum."

Dış kapı açıldı ve dört kişiden ilki içeri girdi. Belli ki protokolü de biliyorlardı. İlk olarak içeri en uzun adam girdi ve kenara çekilirken Anderson'a başını salladı. Soğukkanlı, kahverengi gözleri vardı ve profesöre tekrar odaklanmadan önce, Claire'i kısaca süzdü.

Diğer üçü, başlarını sallayarak ve en sonuncunun kendilerine katılmasını nazikçe bekleyerek hızlıca birbirini izledi. Sonuncu, soluk mavi gömlekli, orta boylu bir adamdı ve parlak mavi bir kravat takıyordu. Diğerlerinden daha farklı, alışılmamış tondaydı. Elini Doktor Anderson'a uzatarak öne çıktı.

"Irene," dedi ve gülümsedi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Seni de Charles. Bu ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Rutin denetleme, her zamanki şeyler işte." Omzunu silkti. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Protokol."

"Rutin denetleme için dört kişi tahsis etmenin biraz fazla olduğunu biliyorum," dedi kadın. "Acente için gerekli olan bir şeyle mi ilgili?"

"Senin için özel işlem Doktor Anderson," dedi adam. "Biyologlar ilerleme kaydediyor mu?"

"Evet," dedi kadın ve Claire'e bir bakış attı. "Bunu özel konuşalım."

"Bir dakika," dedi siyah takım elbiseli kadın, bir adım öne çıkarak. "Adınız..." Telefonunu kontrol ediyor gibi yaptı. "Claire Danvers, doğru mu?"

"O, benim laboratuvar asistanım," dedi Doktor Anderson. "Konu nedir?"

"Pekâlâ, sadece sorgulayacağız," dedi ajan. "Bir görüşme ayarlamam gerekecek."

"Bir görüşme mi? Ne için?" diye sordu Claire.

"Güvenlik nedenlerinden ötürü," dedi asıl adam. "Bütün bilmeniz gereken şey şu: Projelerin hakkında bilgisi var mı?"

"Hayır, o daha yeni geldi," dedi Doktor Anderson. Claire'e doğru döndü. "Bu insanlar için birkaç iş yapıyorum. Korkarım ki biraz paranoyak olmaya meyilliler. Üstünde çalıştığımız şey gayet sıradan olduğu hâlde. Merak edecek bir şey yok." Diğer kadına doğru gülümsedi. "Ona bir bak, sadece on sekiz yaşında. Bir casus olabileceğini ciddi düşünüyor musun?"

"On sekiz yaşından daha küçük olanların şaşırtıcı ve korkunç şeyler yaptığını biliyorum," dedi kadın. "Bayan Danvers'la, görüşme için temas hâlinde olacağım. O zamana kadar bizimle yaptığın projelere ilişkin herhangi bir şeye erişmesi yasak. Anlaşıldı mı?"

"Tamamıyla anlaşıldı," dedi Anderson. Claire'e başını salladı. "Sen kendi işine baksan iyi olur Claire. Bu seni ilgilendirmiyor."

"Tamam," dedi Claire ve bir saniye için duraksadı. Havada, bu dört resmi tipin Doktor Anderson'la yüz yüze gelme yöntemiyle ilgili çok tuhaf bir titreşim vardı. "Herhangi birini aramama ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

Siyahlı kadın, kızmış görünüyordu. "Kimi arayacağını sanıyorsun? Seni güvenliklere teslim etmeden toz ol!"

Doktor Anderson kıza bir bakış attı, Claire bunu git olarak yorumladı ve sırt çantasını alıp kapıya yöneldi. O anda arkasını döndü ve "Bu arada Doktor Anderson, bir sonraki randevunuzu iptal edeceğinizi bildireyim mi?"

"Evet," dedi Anderson hiç tereddüt etmeden. "Sadece Doktor Florey'i ara ve bildir."

"Bildireceğim," dedi Claire.

Doktor Florey. Jesse ve Pete, Florey'in Yeri'nde çalıştıklarını söylemişti. Ve tabii ki Jack Florey, tamamıyla hayal ürünüydü. Kesinlikle bir mesaj vardı bunda.

Kapı açıldı ve ajanlardan biri Claire'e başka herhangi bir şey soramadan önce, kız çıkıp gitti. Ardında ayak sesi duyduğunu zannederek koridordan hızlıca aşağı indi. Bir sonraki güvenlik bölgesinde kimlik kartının çalışmamasından endişe ediyordu ama cihazdan geçerken yeşil yandı. Claire, binanın akademik kısmına doğru sızdı.

Aklında ateşlenen bir milyon soru vardı ama Doktor Anderson'ı yalnız yakalayıp soruları cevaplayana kadar onları düşünmenin bir yararı yoktu. Doktor Anderson'ın görünüşe göre, boğazına kadar casus bilimine batmış olduğu gerçeği ürkütücüydü. Vampir işinden çok daha ürkütücü.

Claire öğrenci salonlarından birine daldı ve o an kimsenin üstünde şekerleme yapmadığı, eski püskü, yıpranmış bir kanepe buldu. Telefonunu çıkardı ve internette Florey'in

Yeri'nin telefon numarasını aradı. Numarayı bulunca tuşlayıp Jesse'yi istedi.

Telefonun öteki ucundan gelen gürültü, indirimli içki saatini işaret ediyordu. "Şu an meşgul," dedi telefonu açan adam; gürültünün ortasında duyulmak için bağırmak zorundaydı. "Daha sonra tekrar arayın."

"Bekle! Ben..."

Huysuz herif. Telefon kesilmişti. Claire tekrar aradı ve uzun süre çalmasına rağmen kimse cevap vermedi. Çok şaşırtıcı değildi. Telefonun sesini gürültü yüzünden duyamadıklarını düşündü. Televizyonda da tezahürata sebep olan bir maç falan olmalıydı.

"Sadece Doktor Florey'i ara ve ona bildir," demişti Anderson. Claire'in, kadının Jesse ve Pete'i kastettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Pekâlâ, telefona cevap vermiyorlarsa geriye yapacak tek bir şey kalıyordu:

Oraya gitmek.

Claire, Florey'in Yeri'ne daha önce hiç gitmemişti. Yasal olarak içmek ve Morganville'de karanlık bastıktan sonra uğursuz yabancılarla dolu izbe yerleri keşfetmek için yeterince büyük değildi. Buradaysa, bunun onu sosyal olarak daha acemi yaptığını düşünüyordu ama ona uyardı. Öğrencilerin gözdesi yerel parti mekânlarını keşfe çıkmaya dair herhangi bir arzu hissetmemişti ve Liz de partiye giden tiplerden değildi.

Tüm bunlar, Claire'in barların nerede olduğunu bilmediği anlamına gelmiyordu. Barlar da kitap mağazaları, ba-

lonlu çay bahçeleri ve çamaşırhaneler gibi, kentin bir parçasıydı. Tahminine göre, alkol ana öğrenci hizmetiydi. En azından bazıları için.

Yürümek zaman alacağı için el sallayarak bir taksi durdurdu ve Florey'in Yeri'ne gideceğini söyledi. Oraya vardığında çok şaşırmıştı çünkü mekân ağzına kadar doluydu. Televizyonda bir futbol maçı vardı ve açık kapıdan, içerisinin içip neşelenen insanlarla tıklım tıklım dolduğunu görebiliyordu. Bara göz atamıyordu bile. Jesse'nin çalışıp çalışmadığını da göremiyordu.

Tek kanatlı geniş kapının dışında, üç ayaklı bir taburenin üzerinde oturan bir adam vardı. Pete değildi bu ama açıkça, resmi bir güvenlikti. Claire ona doğru yaklaşırken güvenlik kıza bir bakış attı ve "Kimlik," dedi. Hepsi bu kadardı; merhaba, nasılsın filan gibi konuşma faslı yoktu.

Claire hızlıca cüzdanını çıkardı ve kimliğini gösterdi. Adam kimliğe baktı ve başını salladı. "İçme yaşı yirmi bir," dedi. "Yabancı öğrenci olman durumunda, alkol içmemen şartıyla, giriş beş dolar."

Elini para istercesine uzattı.

"Sadece içeri girip bir arkadaşa bakacaktım."

"Gerçekten mi? Bunu daha önce duymamıştım sevimli kız. Beş dolar yoksa sıradan çık." Claire arkasında sıraya dizilmiş insanlar olduğunu fark etti; hepsi de ondan daha büyüktü. Cüzdanını karıştırıp beş dolar çıkardı ve adama verdi. Güvenlik elini aşağı uzattı ve kutudan parlak neon

yeşili bir kolluk çıkarıp Claire'in bileğine sıkıca sardı. "Su, meşrubat, çay, kahve... Anladın mı?"

"Evet," dedi Claire.

"Haydi o zaman."

"Ben... Ben Pete ya da Jesse'yi arıyorum."

Güvenlik biraz öne eğildi ve kızı inceledi. "İyi bir zaman değil," dedi. "Burası çok yoğun. Jesse baştan aşağı içki ve şişe kapağının içinde. Pete'in de içerideki her şeye göz kulak olması gerekiyor. Dikkatinin dağılmaması lazım."

"Ona bir mesajım var," dedi Claire. Pete'e Jesse'den daha kolay erişebilirmiş gibi geliyordu her nedense. "Onu nerede bulurum?"

"Bilmiyorum. Sana iyi şanslar. Sıradaki!"

Kalabalığın içine girmekten başka bir seçeneği yoktu. İnsanların uğultusunda, şişe ve bardakların tokuşturulma sesinde, ter ve dökülmüş biranın keskin kokusunda hemencecik kaybolmuştu. Televizyon ekranlarının ışıltısı üzerine düşüyordu. Odada, içkiden yamulmuş, kararmış biçimsiz suratlar bakıyordu tek tek. Burada birini tanısaydı bile onların farkına muhtemelen varamayacaktı. Üst üste insan bedenleri onu boğuyordu, üstüne çöken gürültü ise sağır ediciydi.

Onları asla bulamayacağım, diye düşündü çaresizlik içinde ve tam o sırada, odanın en uzak kısmındaki barın uç tarafında, Jesse'nin kırmızı saçı görüş alanına girdi. Soluk benzi ve kendine güvenen gülümsemesiyle, kesinlikle oydu.

Bütün bu kalabalığın içinde Pete'i bulmak mümkün görünmüyordu ama Jesse oradaydı. Claire bara yönelerek akıntıya karşı ilerledi ve sıra bekleyen kadınlı erkekli sert bir grubun içine düştü. Boğulacak gibiydi; bir yandan yiyip bir yandan da içmekte ve yemekte sabırsızlık gösteren insan sürüsüne karşı kendi alanını oluşturmak için fazla kısa ve fazla inceydi.

"Hey," dedi biri. Claire yanında duran, uzun ve genç bir adam gördü. Yükleniyordu. "Bir şey mi sipariş etmen gerekiyor? Bırak, kahramanın ben olayım."

"Eğer kahramanım olmak istiyorsan, kızıl saçlı barmene Claire'in onu dışarıda görmesi gerektiğini söyle," dedi. "Lütfen."

Genç adam sırıttı. İyi görünümlü, kendini beğenmiş, istediği her şeyi elde edebileceğinden emin biriydi. "Benimle daha sonra bir şeyler içeceğine söz verirsen."

"Ben senin tipin değilim," dedi Claire ve ona gizemli bir tebessüm gönderdi. Genç adam kaşlarını kaldırdı ve kafa denizinin üstünden Jesse'ye odaklandı, daha sonra da Claire'e.

"Ah," dedi. "Üzgünüm. Pekâlâ, ateşli bir barmenle birleşmene yardım etmeseydim ne tür bir kahraman olurdum. Sana bir içecek ya da herhangi bir şey getiremeyeceğimden emin misin?"

"Eminim," dedi Claire. Yabancıların kendisine içecek getirmesine izin vermemesi gerektiğini bilmesine yetecek kadar Morganville partilerinde bulunmuştu. "Teşekkür ederim."

"Brian," dedi adam. "Brian Taylor. Boston Taylor'larından." Eğlenceli, yavaş bir aksanla ve mümkün olduğu kadar baskın bir tonlamayla konuşmuştu. "Ve senin adın..."

"Claire Danvers, özel olarak kimselerden değilim," dedi. "Teşekkürler Brian. Memnun oldum."

"Hiç endişelenme. Devam et sen. Seni onunla dışarıda buluşturacağım."

Adam bara doğru hızla ilerledi ve Claire, insan denizinin kendisini geriye sürüklemesine izin verdi. Ekranda kötü bir şey olmuştu herhâlde, çünkü bir araya toplanmış, söylenen ve el kol hareketleri yapan, patırtılı bir kalabalık vardı. Claire yüzüne bira atılmasından ya da bir dirseğin çarpmasından kaçınmak için bir kuytuya sığınmak zorunda kaldı.

Tam o anda temiz yıkanmış bardaklarla dolu kocaman bir tepsiyi taşıyan, barın arkasındaki çift kanatlı kapıdan çıkan, uzun beyaz önlüklü birinin görüntüsünü yakaladı. Ve bir saniye için donakaldı çünkü çok tanıdıktı.

Aniden parlayan ışıkta, tepsiyi taşıyan çocuk bardakları götürmek için hızla hareket ediyordu. Ama Claire yine de mantıksızca küfredebilirdi. O...

O, Shane'di.

Ama olamazdı. Claire ayak ucunda yükseldi ve bir kez daha bakmaya çalıştı ama önünde çok fazla insan vardı. Üstelik Shane, Morganville'deydi. Gördüğü, uzun boylu, geniş omuzlu ve kahverengi saçlı herhangi bir çocuktu. Cambridge'de ve Boston'da bu tanıma uyan yüz binlerce

çocuk vardı. Claire, onu öyle çok özlüyordu ki ona uyan her kalıbı başkalarında görüyor gibiydi.

Tanrım, onu çok özlüyordu. Aniden nefesi kesildi, yüzü kızardı. Verdiği tepkinin yoğunluğundan korkmuştu. Aslında, gerçekte ne hissettiğini bile bilmiyordu. Acı, hasret ve gücünü ondan alan bir yokluk...

Akıntı onu girişe kadar sürükledi. İçeri girenler ve arkadaşlarına beşlik çakanlar arasında kaldı ama sonunda taze havayı solumayı başardı.

Güvenlik ona baktı, saatini kontrol etti ve "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"İnanılmaz zaman geçirdim," dedi Claire. "Teşekkürler."

Adamın yüzünde yırtıcı bir sırıtış belirdi ve kimlik kontrolüne devam etti.

Claire, Florey ile doğusundaki komşu bina arasında kalan dar geçide yöneldi. Issız, eskimiş ve bunaltıcı bir yerdi. Tuğlalar İç Savaş döneminden kalma gibi duruyordu, daha eski değil. Cambridge ve Boston, Claire'in henüz kavramaya başladığı, etkileyici bir tarihe sahipti.

Claire, Brian Taylor'a çok güvenmiyordu. Yine de adam belki sırf iyiliğinden ona yardım ediyordu. Claire şimdi bu dar geçidin ve Florey'in arkasındaki daha geniş sokağın köşesindeki açıda, eskimiş içkiyle çürümüş yiyeceklerin kokuştuğu büyük endüstriyel bir çöp kutusunun yanında oyalanıyordu. Kimsecikler yoktu. Uzun bir süre bekledi ve saatini kontrol etti. On beş dakika geçmişti ve hâlâ Jesse'den hiçbir iz yoktu.

Belki de Brian bu sorumluluktan kaçmıştı ya da Jesse hiç umursamamıştı.

Bir on beş dakika daha geçmişti ve Claire şansını tekrar denemek için güvenliğin yanına gitmeye hazırlanıyordu. Sonunda kapı hızla çarpılıp açıldığında, Jesse dışarı çıktı. Bütün kıvrımları, uzun bacakları ve kollarıyla gerindi. Bir paket sigara çıkardı ve birini çekti. Ağzına koydu ve çakmakla yaktı.

"Kötü bir alışkanlık," dedi Claire, yukarı doğru adımlayarak. Jesse sigarasından derin bir nefes çekti. Etrafı duman bulutu sardı ve güldü.

"Biliyorum," dedi. "Evet, bu benim değerli molamı harcamak zorunda olduğum acil durum ne acaba? Lütfen bana şu çocuğun, evini izlediğini söyleme. Şu an hiç zamanım yok."

"Doktor Anderson'ı ben oradayken birkaç resmi tip ziyaret etti," dedi Claire. "Bunu bilmeni istedi."

"Ha." Jesse kaşlarını çattı ve sigarasından uzun bir nefes daha aldı. Dumanı tuttu ve gri bir sis tabakası hâlinde yavaşça saldı. "Herhangi özel bir şeyi arıyorlarmış gibi görünüyorlar mıydı? Bizim onunla ne üzerinde çalıştığımızı sordular mı?"

"Onunla ne üzerinde çalışıyorsunuz ki? Çünkü alınma ama bir barmenin bir fizik profesörüyle birlikte çalışması hiç de mantıklı görünmüyor?"

"İkimiz de derinlik sahibiyiz," dedi Jesse. "Ortak yanlarımız var."

"Evet, anlıyorum, arkadaşsınız ama neden CIA'in ya da her ne iseler, yaptığı bir ziyaret hakkında seni aramamı istesin? Ayrıca seni özellikle aramamı belirtmedi. Doktor Florey'i aramamı söyledi. Ya seni kastediyordu ya da Pete'i, değil mi?"

Cevaplama sırası Jesse'deydi. Son bir nefes çekti ve sigarayı tuğlanın üzerinde söndürdü. "Florey bizden biri demek doğru ama bak, bu gerçekten seni ilgilendirmez Claire, bunu anlıyorsun, değil mi? Peki sen neden bu şeyin içindesin?"

"Çünkü Doktor Anderson'la çalışıyorum ve korkutucu bilim insanları için çalışmak konusunda öğrendiğim bir şey varsa, kendini beladan uzak tutmak istiyorsan, onların tam olarak neyin içinde olduklarının farkında olman gerektiğidir," diye karşılık verdi Claire.

Claire'in sözleri, en azından kısmen hayranlık ifade eden bir bakışla ödüllendirildi. "Pekâlâ, o hâlde, kıçının çevrildiğini düşün. Şimdi bana onun tam olarak ne söylediğini söyle. Kelimesi kelimesine. Bunu yapabilir misin?"

"*Doktor Florey'i ara ve ona bildir*, dedi. Hepsi buydu."

"Bu genel bir uyarı," dedi Jesse. "İçinden çıkılmaz bir durum arz eden, dört aşamalı SAVUNMA DURUMU değil sanırım. Öyleyse hâlâ iyiyiz. İyi olduğundan emin olması için Pete'i göndereceğim."

"Senin gideceğini sanıyordum."

"Pete bunları benden daha kolay halleder. İnsanlar benim gittiğimi fark ederler. Yine izdiham zamanı... Tanrım,

gece maçlarından nefret ediyorum. Tabii benim bahşiş kavanozumu saymazsak."

Claire başını salladı. "Tamam. Yapmamı istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Eve git," dedi Jesse ve ona göz kırptı. "Tabii mesajını bana ileten çocuğu beklemeyeceksen. Çok nazikti."

"Bana sadece bir iyilik yapıyordu," dedi Claire ve yanaklarının al al olduğunu hissetti. "Ben eve gidiyorum."

"Senin kaybın. Arkanı kolla," dedi Jesse. "Gözleri Anderson'ın üstündeyse, muhtemelen yakında senin üstünde de olacaktır ki gerçekten de bir şey görmeyi beklemiyorlar. Teksas'taki uzak bir kasabadan gelen, on sekiz yaşında bir kızsın sen. Belalı bir tip olduğunu bilmiyorlar henüz."

"Öyle miyim?" diye sordu Claire. Jesse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ah, evet," dedi Jesse ve gülümsemesi karanlıkta kayboldu. "Eğer öyle olmasaydın, büyük olasılıkla Myrnin'den sağ kurtulamazdın."

Jesse içeri girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Claire, kızın arkasından bakakaldı, düşünceleri karmaşa içinde yuvarlanıyordu. Sonunda, Jesse'nin, Myrnin'i ve Morganville'i nereden bildiği konusuna saplandı kaldı.

Kimdi o?

Claire'in çözmek zorunda olduğunu bildiği bir gizemdi bu ama bu gece değil... Hava karanlıktı ve dar sokak tüyler ürperticiydi. Aniden kendi küçük, güvenli evinde

inzivaya çekilmeyi ve kapıyı kilitleyip Shane'i arama arzusu duydu.

Sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Eve döndüğünde kendini güvende hissetmenin mümkün olmadığını gördü çünkü ön kapıya saplanmış, resmi görünümlü bir kartla karşılaştı. Kartı çekip çıkardığında, polis tarafından yazıldığını anladı. Üstündeki notta, buradan geçen bir yolcu tarafından ihbar edilen, bir haneye tecavüz girişiminin olduğu yazılıydı. İç mekânı ve kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kilitleri iki kez kontrol etmesi gerektiği de.

Masal gibi...

Derrick her zamanki yerinde değildi, ki bu iyiydi. Çünkü not Claire'i daha da paranoyaklaştırmıştı. Aceleyle içeri girip kapıyı kilitledi. "Liz!" diye bağırdı. Aksi gibi, Liz evde değildi. Eğer olsaydı, zaten notu almış olurdu. İçerisi hâlâ karanlıktı. Claire hızla içeriyi toparladı, bütün pencereleri kontrol etti ve en son, yukarı, odasına çıkıp kapısını kapattı. Bütün ışıklar ışıl ışıl yanıyordu. Birkaç kutuyu daha boşaltmak için çaba sarf etti ve hepsini üst üste koyarak biraz yer açtı. Dizüstü bilgisayarını çalıştırdı ve Shane ile Skype üzerinden bağlantı kurmaya çalıştı. Cevap yoktu. Yeni telefonunu deneyip cevap alamayınca bu kez Eve'i aradı.

Eve o kadar hızlı cevap verdi ki orada oturup onu bekliyormuş gibiydi. Görüntüsü ekrana yansıdı, yüzü bilgisa-

yarın yansıttığı ışıkla soluk maviye döndü ve görüntüsü, Claire'i gözyaşlarına boğmak için yeterliydi. "Merhaba."

Claire kendini dizginlemeye çalıştı. "Bilgisayara girip her şey yolunda mı diye bir bakayım dedim."

"Claire!" Eve sandalyenin üstünde yerinden zıpladı, arkasını döndü ve "Michael, hemen o ölümsüz poponu buraya getir, tahmin et bakalım, kim arıyor?" diye bağırdı.

"Benim tahmin etmeme gerek yok, senin de bağırmana," dedi Michael. Claire onu yaklaşırken görmemişti ama aniden Eve'in omzuna yaslanmış, ona hafif, tatlı bir öpücük kondururken göründü. "Merhaba Claire, yeni evin nasıl? Alıştın mı?"

"Çok değil ve burası..." Nasıl tanımlayacağını düşünemedi ve bu yüzden bilgisayarı kaldırıp sağa sola çevirerek etrafı gösterdi. "İşte böyle bir yer."

"Ah," dedi Eve. "Bu duvarı kim boyadı böyle? Renk körü sarhoş bir üniversiteli velet mi? Çünkü renk körü sarhoş bir üniversiteli kız daha zevkli olurdu."

"Biliyorum," dedi Claire ve iç çekti. "Burası biraz... acayip. Yeni profesörle çalışmaya başladım. Ondan hoşlandım sanırım ama iş biraz çetrefilli olacakmış gibi görünüyor."

"Ah, o zaman ihtiyar profesörler ve sıkıcı sınıflar hakkında konuşarak vakit harcamayacağız. Seksi değillerse haber değeri yok. Önemli olana dönelim. Oradan, bize geri dönecek kadar nefret etmiyor musun henüz? Ve tabii, evet diyeceğini umut ediyorum. Üzgünüm ama seni çok

özlüyoruz Claire." Eve ağlamaya daima hazırdı ve gözlerinde gözyaşları belirdi. "Sen gittiğinden beri, buralar eskisi gibi değil."

"Eve haklı," dedi Michael. Muhtemelen devam edecekti ama Eve elini onun ağzına kapatarak söyleyeceklerini engelledi.

"Pardon, sadece açıklığa kavuşturmam gerek... Son söylediğin neydi?"

"Haklısın," dedim.

"Ah. Ben de öyle söylediğini düşünmüştüm. Sadece emin olmak istedim. Daima kelimesini kullanmayı unutmana rağmen, onu oraya eklemek istediğini biliyorum," dedi Eve. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Michael iç çekişini zapt etmeyi başardı ama sadece kameraya doğru öne eğildi. "Hey," dedi, "buradaki kadınıma her zaman beni bezdirmek zorunda olmadığını söyleyebilir miydin acaba?"

"Pardon, bunu yapmak zorundayım. Bu da evlilik yemininin bir parçası... Satır aralarını okumadın mı? Sahip olmak ve bezdirmekle ilgili olan kısmı..."

"Sevgilim, sana bunu çıtlatmaktan nefret ediyorum ama gözlüğe ihtiyacın var."

Eve, Michael'a bir tane şaplattı. Bir vampir için hiçbir şeydi ama Michael acı çekmiş gibi görünme nezaketini gösterdi. Eve tekrar denediğinde, elini yakaladı, tuttu ve öptü. Ateşli ve romantikti. Claire aralarında birkaç dereceye ulaşan sıcaklığı hissetti.

"Mmm, siz çocukların bir odası yok mu?"

"Bir tane var," dedi Eve ve öyle duru gülümsedi ki Mona Lisa gibi görünüyordu. "Birkaç tane var ve güven bana, hepsini çökertmeye çalışıyoruz..."

Claire eliyle kulaklarını kapattı. "La la la, seni duyamıyorum!" Ellerini indirdi ve "Bekle bir saniye... Benim odam?"

"Tam olarak Shane'in odasını kullanmıyordunuz, değil mi? Orası terli çorap ve Mentos gibi kokuyor. Ayrıca, o bunu keşfetseydi yemek masasında, herkesin ihtiyacı olduğundan daha fazla tuhaf konuşma olurdu." Eve elini sallayarak konuyu değiştirmek istedi. "Pekâlâ, senin duymak istemediğin çekici seks hayatımız hakkında bu kadarı yeter. Amelie bizi yeni Morganville Şehir Meclisi'ne davet etti. Eski vampir vekil olan birinin yerini alıyor ve insanların yüzde ellisinden daha fazlası olmak zorunda. Ben ve Michael'ın bu yeni, *birbirimize karşı iyi olalım* saçmalığını nasıl bu kadar ciddiye aldığına dair bir mesaj göndereceğimizi anlamışlardır sanıyorum."

"Nasıl gidiyor peki?"

"Bu zamana kadar mı? Amelie yeni planlarıyla çıkageldiğinden beri herkes sessiz... Vampirler bunu sevmiyor ama şu ana dek dişlerini gıcırdatıyorlarsa bile kurallarıyla oynuyorlar."

"Ya Bay Malum?"

"Şu ana dek sessiz. Herifin, başarılı olması için yeni düzene şans verdiğini düşünüyorum." Michael istem dışı olarak Bay Malum'un erkek olduğunu ima etmişti. Tamam, baştan beri onun erkek olduğunu düşündüklerinden arala-

rında *Bay Malum* diye kodlamışlardı ama insan yanlısı son direniş lideri dişiydi. Ve arkadaşlarıydı... "Herkesin bir arada kalabileceğini umalım."

"Öyle umalım," dedi Claire. "Shane'in her zaman dediği gibi, bütün istediklerin için dua et ama silahını daima dolu tut."

Shane'in en sık kullandığı sözüydü bu ve hep beraber gülüştüler. O sırada Michael ve Eve'in tebessümleri soldu ve bakıştılar.

Claire o bakışmadan hoşlanmamıştı. "Ne?" diye sordu. İkisi de cevap vermedi. "Shane nerede?"

"Çalışıyor," dedi Michael, Eve cevaplamadan önce. "Üzgünüm, onunla şu an bağlantı kurmamız biraz zor, yoksa onu da konuşmaya dâhil ederdim. O da özlüyor seni."

"Evet, bütün gün boyunca bana mesaj attığını söyleyebilirim."

Eve'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ, onun elleri çok büyük zaten," dedi Eve. "O yüzden bu konuda hiç başarılı olamadı."

"Umarım sadece mesajlaşmadan bahsediyorsunuz," dedi Michael.

"Tamam, sen öyle umabilirsin," dedi Eve sakince ve Michael gülmesini bastırdı. Eve devam etti. "Michael cidden haklı. Shane seni özlemekten başka bir şey yapmıyor. Seni rahatsız etmeyeceğine dair söz verdi ve etmiyor da. O sadece sana süre tanıyor. Ama bu, onun için çok güç."

Michael elini karısının omzuna koydu. Eve ona baktı ve gülümsedi. "Michael bana beklememi söyleseydi, ben bunu yapamazdım. Ben bu kadar güçlü ya da sabırlı biri değilim."

"Siz Shane'i çok çabuk affettiniz," dedi Claire. "Siz ikiniz."

Michael omuz silkti. "Bana çok güvenir ama ona yalan söyledim. Biz beraber büyüdük. Bu yüzden, bana inandığı için onu suçlamıyorum." Michael bu konuda sert görünüyordu ve Eve bunun, onun içinde yara oluşturduğunu biliyordu. Michael başka bir vampir tarafından kontrol altına alınmış ve kendisini onu seven insanlardan uzaklaştırmıştı. Eve, Shane ve Claire gibi... Üstelik bunu tek bir cesur hamleyle yapmıştı. Claire'i öpmüş ve herkese bunu bir süredir yaptığını söylemişti.

Ona inanmışlardı. Bir süreliğine...

Ama Claire'e inanmamışlardı.

"Ben hâlâ sana aidim," dedi Michael, Eve'e usulca. "İnan bana, unutmamıştım."

"Daha iyisi olamazdı," dedi Eve ama bunu söylerken gülümsedi. "Ben hâlâ deli değilim Michael."

"Biliyorum. Ama nerede olduğunun veya olmadığının bir önemi yok. Ben hâlâ sana aidim."

Eve konuyu kapattı çünkü Michael teslim olmayacaktı. Eve konuyu değiştirdi. Kasabadaki en zengin kadınların bulunduğu özel Morganville kulübüne davet edilmişti. Hepsi züppeydi. Eve onları reddetmişti –onlara ızdırap çektirmek için katılmayı düşündüğü hâlde. Daha sonra vampirlerin bir

tg: kaktusunx

tür çay toplantısı için yaptığı daveti kabul etmişti. "Yaşayan ölüler mavi saçlı yaşlı bayanların bir türüne sahipse bu, çay toplantısındakiler olurdu," dedi Eve. "Yüzüme karşı kaba olamayacak kadar nazikler. Bu eğlenceli olacak. Aşağılamaları hakkında çok ince olurlarsa anlamazlıktan geleceğim."

"Her zamanki en iyi davranışını yapacak," dedi Michael. Eve dudak büktü ve Claire, eliyle gülüşünü gizledi.

"Dinle, geç olduğunu biliyorum, artık yatağa gitme vakti. Shane'e söylememi istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Ona söylemek istediğim bütün seksi romantik şeyleri söyleyecek misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman ona müsait olduğunda beni aramasını söyle," dedi. "Ya da mesaj atsın, eğer o koca parmakları bu minik tuşların üzerinde işe yarıyorsa."

Claire'in birine sarılmaya ihtiyacı vardı ama Eve'in gönderdiği abartılı öpücüklere ve Michael'in sevgi dolu gülümsemesine razı oldu. O sırada bağlantı kesildi. Boş ve soğuk eviyle baş başa kaldı.

Hâlâ uykusu yoktu, bazı posterleri kutudan çıkardı ve onları serip duvara yapıştırdı. Posterlerden biri, ailesinin hediyesi, *Yenilmezler* filminden Şahingöz'ün posteriydi çünkü Claire'in bu okla yayı çok istediğini biliyorlardı. Bir de sevdiği birkaç grup posteri... Bir tanesi de *Açlık Oyunları*'ndandı. Katniss harikaydı ve Claire o oklara ve yaya da gıptayla bakıyordu. Posteri raptiyelerle duvara geçirirken öylece kaldı çünkü aşağıdan bir tıngırtı duyuldu ve kapı çaldı.

Claire ses çıkarmadan korkulukların dibinden geçerek aşağı doğru süzüldü ve kapı deliğinden dışarı baktı. Gelenin tiksindirici Derrick olduğunu sandı ama gördüğü şey onu şaşırttı. Bir grup insan, aralarında gülerek konuşuyordu.

Grubun önündeki, Claire'le birlikte eve kadar yürüyen Nick'ti.

Kilitleri çevirip kapıyı açtı. "Hey, Nick," dedi. "Çocuklar."

Çoğu Claire'e gülümsedi. Birkaçı onu fark etmeyecek kadar kendi işlerine gömülmüştü. Nick'in tebessümü oldukça neşeliydi.

"Merhaba Claire. Bak, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kafeye gidip biraz kitap karıştıracaktık. Ayrıca, kahve sever misin? Ve kitap? Seveceğini biliyorum çünkü buraya kaydoldun ve bu, bir tür ön koşul."

"Bu onun mantık akımının bir ürünü," dedi kızlardan biri. Örgülü, kulaklıklı şapkası ve sallanan iplik yumağıyla, şirin bir Afrikalı Amerikalıydı. Gözlerini devirdi. "Elbette kitap karıştırması gerekiyor çünkü kritik bir yolda ilerliyor. Bu arada, ben Kassy."

"Merhaba Kassy. Ama teşekkür ederim Nick. Gerçekten çok kibarsın ama ben ev arkadaşımı bekliyorum. Akşama yemek yiyeceğiz. Belki başka zaman?"

"Daha sonra bir parti olacak, bizim hızlı Nick söylemeyi ihmal ediyor bu kez," dedi diğer çocuklardan biri. Shane'in yaşlarında, sıska bir çocuktu. Taytıyla, küçük düğmeli hırkasıyla, kenarları kalkık kot pantolonuyla bir hippiyi andırıyordu. Şapkasını muhtemelen *Breaking Bad* dizisindeki

karakterden çalmıştı. "Akşam yemeğini bırakıp bizimle gelmelisin." Kolunu, saçları pembe çizgili ve kedi gözlü, tombul bir kıza dolamıştı. Pamuk şekerine benzeyen pembe bir elbise giyiyordu.

"Öyle değil mi Sarah?"

"Öyle," diye onayladı Sarah ve sırıttı. "Belki dövme de yaptırabiliriz. Bir ejderha düşünüyordum."

"Dövme," dedi Claire ve üstünde düşünüyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ, kulağa eğlenceli geliyor ama dürüst olmak gerekirse evde kalmam gerekiyor. Size iyi eğlenceler. Nick..." *Asla olmayacak*, demek istedi ama çocuğun arkadaşlarının önünde söyleyemedi. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Nick. "Son kez; ders çalışma, kitaplar, parti, dövmeler... Ne diyorsun?"

"Hayır," dedi Claire. "Ama teşekkür ederim. Siz eğlenin."

"Ah, eğleneceğiz," dedi diğer çocuk ve kıkırdayarak Sarah'ya güldü. "Senin kaybın... Adın neydi senin?"

"Claire," dedi Nick, hâlâ kızı izleyerek. "Onun adı Claire."

"Peki, benimki Robert ama herkes beni Drag diye çağırır. Nedenini sorma."

"Sormayacağım," dedi Claire ve kapı eşiğinde geriye doğru adım attı. "İyi geceler, belaya bulaşayım demeyin."

"Sen de!" dedi hepsi koro hâlinde. Grup coşkuyla oradan ayrıldı. Claire bir an için, fikrini değiştirip onlara katılmayı çok istedi. Tekrardan bir şeyin parçası olmak ve karanlığa saplanmamak için...

Ama kapıyı kapatıp kilitledi ve tekrar yukarı çıktı.

Liz yoktu. Claire e-postalarını kontrol etti ve ailesini aradı. Pijamalarını giydi. Liz'in o ana kadar aramamasından ötürü yeterince meraklanmıştı ve sonunda sesli bir mesaj aldı.

Liz sarhoştu. Sesten anlaşıldığına göre ya bir bardaydı ya da partide. Claire onu çok fazla duyamadı ama anladığına göre, Liz eve erken gelmeyi planlamıyordu. Sonra bir taksiye atlayıp gelecekti.

"Herkes burada çok eğleniyor, benim dışımda," diye söylendi Claire ve telefonu kızgınlıkla komodinin üzerine attı. Işıkları söndürdü, yatağa girdi ve uykuya dalabilmek için bir o yana bir bu yana döndü. Yabancısı olduğu bu evin gıcırtısından uyuyamıyordu.

Yataktan kalktı ve ışıkları açmadan sessizce mutfağa indi. Buzdolabını açtı ve bir kutu süt çıkarıp bardağa doldurdu. Sütü geri koydu ve dolabı kapattı. Tam o sırada ön kapının açıldığını işitti. Neredeyse, *nasıl içtin sen*, diyecekti ama bir şey onu durdurdu.

On saniye boyunca tam anlamlandıramadığı bilinçaltından bir şey... Bir araba sesi ya da Liz'in tökezlediğini duymamıştı. Liz sarhoşsa, öyle olması gerekiyordu.

Ama gelen, tamamen sessiz sakindi.

Claire sütünü kaptı ve geri geri, eski baharat kokusunun sindiği dar kilere çekildi. Hemen yere çömeldi. Kilerde büyük bir süpermarketten alınmış tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu paketleri duruyordu. Ne olur ne olmaz diye onları önüne

çekti. Kiler kapısını tamamıyla kapatmadı, bu yüzden ışıklar açıldığında içeriyi görebileceğini biliyordu.

Işıklar açılmadı. Ama mutfağın karşısından içeriye bir fener ışığının süzüldüğünü gördü. Tam o sırada kiler kapısı açıldı ve içerisi aydınlandı. Claire kâğıt havluların arkasına sindi. Kalbi hızla çarpıyordu ve biraz sonra ışık hüzmesi kayboldu. Kilerin kapısı kapandı.

Hepsi çok *sessizce* yapılmıştı.

Claire merdivenlerin gıcırtısını duyana kadar bekledi ve tam o sırada, kapıya doğru hareket etmek için önündeki havlu kâğıtları yolundan çekti. Çok fazla bir şey göremiyordu ama mutfağın boş olduğunu düşünüyordu. Yukarıdaki her kimse tepesinde ayak seslerini duyuyordu ve Liz'in odasına girmişlerdi.

Derrick miydi?

Bunu düşününce kalbi duracak gibi oldu. Her ihtimale karşın yanına bir kasap bıçağı aldı. Shane ona bıçağı nasıl kullanacağını öğretmişti ama bu, dehşete düşmediği anlamına gelmiyordu. Derrick onu ele geçirirse hiç şansı olmazdı. Adam fazla iriydi.

Gelme Liz. Her neredeysen orada kal.

Claire mutfak telefonunu aldı ve tuşlara hafifçe dokundu. Elleri titreyerek 911'i aradı. Bir bıçakla mutfakta saklandığı ve evde birinin olduğu bilgisini operatöre fısıldadı. Operatörün sesi soğukkanlıydı ama bu konuda uzmanlaşmıştı. Ekibin yola çıktığını, polisler varana kadar orada saklanmasını ve telefonu açık tutmasını söyledi.

Claire denileni yapacakken yukarıdan bir adamın sesini işitti. Ses, oldukça durağandı. Telsizle konuşuyormuş gibiydi. Claire mutfak kapısının köşesine geçti, duvara yaslanarak yukarıyı izledi. İçeridekilerden biri onu izliyormuş gibi görünmüyordu.

Aralarından biri konuşuyordu. "Evde hiç kimse yok ve hiçbir şey bulamadık. Bana normal üniversite kızı evi gibi geldi efendim. Duvarda *Açlık Oyunları* posteri, etrafta ders kitapları ve elbiseler var. Başka bir şey yok. Yatak bozulmamış, gördüğümüz kadarıyla o burada değil. Bütün kutular gitmiş, hiçbir şey yok efendim. Eminim, dışarıda arkadaşlarıyladır."

Onun hakkında konuşuyordu ve bu Derrick değildi. Sesi sakin ve profesyonel çıkıyordu. İki adam da basamaklardan aşağı indi, hiç duraklamadan ön kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Claire kapı dürbününe doğru koştu ve dışarıyı gözetledi. Sokak ışıklarının parıltısı içinde, tamamıyla normal görünümlü, siyah gömlekli iki adamın merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Yirmi beş - otuz yaş arası görünüyorlardı. Atletik vücutlu ve kısa saçlıydılar. Yehova Şahitleri ya da CIA olabilirlerdi. Açıkçası, Claire'in bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Her hâlükârda, eve girmiş ve hiç iz bırakmadan ayrılabilmişlerdi.

Doktor Anderson cihazı güvenli bir yere kaldırmakta haklı çıkmıştı çünkü Claire bu adamların kim oldukların-

dan neredeyse emindi; Morganville'den küçük bir öğrenciye ya da başka bir şeye dair bir kanıt arıyorlardı.

Ve her nedense, gerçeği ortaya çıkarırlarsa, bunun bir yığın sorun anlamına geleceğini de biliyordu.

Telefon hâlâ açıktı ve operatörün sesi arı gibi vızıldıyordu. Claire telefonu kulağına dayadı ve "Özür dilerim, yanlış alarm. Benim oda arkadaşımmış. Şu an her şey yolunda, sorun yok," dedi.

Ama her şey o kadarla bitmemişti çünkü operatör, Claire'in baskı altında tutulduğundan endişe ediyordu ve polis yine de kontrol etmek için geliyordu. Ama Claire sonunda onları her şeyin yolunda olduğuna inandırdı.

Oysaki değildi.

Gerçekten değildi.

Liz eve geldi, çok içmişti ve adımlarını atmakta zorlanıyordu. İçindeki her şeyi banyoya kustu ve Claire, yeri temizlemek, onu yatağa yatırıp akşamdan kalma zavallıyla ilgilenmek zorunda kaldı. Ve sürekli düşünüyordu: Beni arayan kim ve neden arıyor?

Zaman zaman da, *neden Shane beni aramadı*, diye düşünüyordu.

7

Shane

Claire beni gördü.

Bir saniyeliğine kafam allak bullak oldu. Tek düşünebildiğim, onun orada olduğuydu ve donakalmıştım. Çünkü bakışlarını tekrar yakalamayı çok istemiştim. Çalıştığım bölmenin tam karşısındaydı ve tam bana bakıyordu.

Ne yapacağımı düşünmedim bile, sadece yaptım. Hızla hareket ettim ve bara yaslanmış yaygaracı tiplerle görüşünü kapattım. Barmenlerin kolayca erişebileceği, bardaklarla dolu çıkıntının oraya çöktüm ve Jesse'nin kulağına bağırdım, "Kız arkadaşım Claire şu an barda, burada olduğumu belli etme, tamam mı? Cambridge'te olmamam gerekiyordu."

Jesse gözünü fal taşı gibi açmış, inanmadığını ifade eden bir bakış attı ama tartışacak vakti yoktu. Bir eliyle biranın kapağını açıyordu. Birine rom kattı ve diğerine de kola. Barın arkasındaki diğer iki barmen çok meşguldü. Yaklaşık

bir saat önce gönderdiğim bardakları tüketmişlerdi. Çalışan iki bulaşıkçım vardı, elleriyle bulaşıkları yıkıyorlardı. Kesinlikle Florey'in Yeri'ne geldiğimden beri gördüğüm en yoğun gündü.

İçinde kirli bardakların olduğu leğeni kaptım, sol omzuma hizaladım ve mutfağa kadar onunla kendimi gizledim. Ağırlıktan ötürü, köpeğin ısırdığı kolumun sancısı azdı ama küçük bir alıştırmadan sıkıntı gelmezdi. Zaman zaman hâlâ yanıyordu ve evet, beni endişelendiriyordu. Neticede bir köpek tarafından ısırılmıştım. Yan etkileri de olabilirdi ama ateşim çıkmıyor, kendimi hasta ya da rahatsız hissetmiyordum. Geleneksel bir doktora gitmenin bu işi çözemeyeceğini de biliyorum.

Olmasını istediğim en son şey, vampirlerin merhametine kalmak ya da kan emicilerin gittiği, oldukça iyi biri olan yerel doktora uğramaktı. O düşünce tüylerimi ürpertti.

Arkaya gittiğimde, tezgâhın arkasından çöpü döktüm ve biraz sıcak su koydum. Claire'i ve bardaki diğer insanları düşünmemeye çalıştım. Buraya birisiyle beraber gelmiş olmalıydı. Kiminle? Arkadaşlarıyla belki de. Evet, arkadaşları olmalı. Çünkü burası onun tarzı bir mekân değildi. İçeride tek başında değildi ve buraya yeni sarhoş arkadaşlar edinmek için de gelmemişti.

O zaman neden bedenimin her parçası önlüğümü çıkarıp onu kolundan tutarak uzaklaştırmak istiyordu? Kalabalıkta ezilmek dışında bir tehlike yoktu. Kimse onu incitmezdi. Pete ortamı sıkı yönetiyordu.

Claire neden buradaydı?

Beni arıyor olamazdı. Olamazdı.

On bardak yıkadım ve sonra kuruladım, yeni telefonumu çıkardım, tuşladım ve duvara yaslandım. Üç kez çaldıktan sonra Michael sonunda cevapladı. "Merhaba," dedim. "Konuşacak zaman yok. Claire'e nerede olduğumu söyledin mi?"

"Ne? Hayır dostum. Ona söylemeyeceğime dair bana söz verdirmiştin."

"Eve? Eve ona söylemiş olabilir mi?"

"Hayır, söylemek istiyor ama söylemeyecek."

"Vay anasını, Claire burada."

"Burada, nerede?"

"Çalıştığım ve yaşadığım yerde. Eğer anlarsa onu sokabileceğim bir yer değil."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, onunla konuşmadım! Arkada bulaşıkları yıkıyordum!" Onu takip ettiğim için benden nefret etmesinden korktum. Sözümde durmadığımı düşüneceğinden korktum, gerçekte sözümü bozmadığım hâlde, uzak durmaya gayret ediyorum sonuçta. Sadece bana ihtiyacı olursa diye, ona ulaşma mesafesindeyim. "Bak, tam olarak beni görüp görmediğini bilmiyorum ama eğer benimle konuşmak isterse, ona sadece işte olduğumu söyle. Bu yalan olmaz."

"En iyi arkadaşından yalan söylemesini istiyorsun," dedi Michael. "Sadece ikaz işaretini yakıyorum. Birinin, kız arkadaşına yalan söylenmesini istemek, ilişkilerde hiç de iyi bir adım sayılmaz."

"Biliyorum. Bak, tamam. Ona söyleyeceğim ama daha zamanı değil. Yolundan uzak durmaya çalışacağım." Bardan gelen bir bağırtı konuşmayı böldü, bardaklarını tüketmişlerdi. Ben de, "Geliyorlar," diye bağırdım. Diğer bulaşıkçı Luis onları götürdü. "Bak, gitmem gerek. Tamam mıyız?"

"Tamamız," diye onayladı Michael. "Arkanı kolla."

"Seni çok iyi anlıyorum. Şu anki en büyük problemim bulaşıklı ellerim."

"Sana biraz losyon bir de tırnak cilası göndereceğim. Manikür pedikür seti de almamı ister misin?"

"Anne..." Geri kalanını duymadan önce telefonu suratıma kapattı. Başımı salladım ve gözlerimi ovaladım.

Çok harika.

"Kız arkadaşının ismi Claire Danvers mı?" diye sordu Jesse ve martini bardağını temiz tepsinin üzerine koydu.

"Evet, hâlâ orada mı?"

"Hayır, onu hiç görmedim ama beni arkada beklediğine dair bir mesaj aldım. Onunla konuşmak ister misin?"

Evet. Onunla konuşmayı o kadar çok istiyordum ki kanım kaynıyordu.

"Hayır," dedim. "Sadece ona burada olduğumu söyleme, tamam mı? Bu çok karışık bir durum." Lanet olsun, kolum tekrar sızlıyordu ve kaslarım yanmış, büzülmüştü. Kaşlarımı çatarak ovaladım ve iyileşmek için fazla çalışıp çalışmadığımı merak ettim.

"Anlaşıldı dostum. Pekâlâ, beni çağırdığına göre gidiyorum. İşleri sen idare et." Bana göz kırptı ve evet, bana şu ana

kadar göz kırpan herhangi bir kızdan daha ateşliydi. Ateşli vampir piliçlerle birçok deneyimim oldu ama hiçbiri iyi bitmedi bu yüzden tarafsızlığımı belli eder şekilde başımı salladım ve o kapıya doğru giderken poposuna bakmamaya çalıştım.

Açıkçası, buna karşı koymaya çalışan tek kişiydim. Etçil bitkilerin böcekleri içine çektiği gibi o da erkekleri üzerine çekiyordu ve sonuç aynıydı.

Jesse on beş dakikalık mola vermişti ve geri döndüğünde bana hızlıca, "İyi olduğunu," söyledi. "Eve gidiyor. Bana söylemediğin hâlde, onunla aynı yerden olduğunu tahmin ediyorum."

İfadesizce başımı salladım, Jesse'nin, Claire'in aslında nereden olduğunu bildiğini bilmiyordum ama öğrenmiş olmalıydı. Çünkü kan kırmızısı gibi parlayan gözleriyle bana dönmeden önce, Luis'in boğazına kadar işe battığından emin olmak için etrafa göz gezdirdi. Dudakları, keskin dişlerini göstermek için yeterince ayrıktı. Dişleri düzgünce aşağı sarkıyordu ve bir metali parçalamak için yeterince keskindi.

Karşılık olarak ben de ince, gümüş bir zincir halkayla çevrili sol bileğimi ona gösterdim. Tarz görünüyordu ama ayrıca bir silahtı. İyi bir silah. O sırada bedenime uyumlu kolyeyi açığa çıkarmak için, tişörtümün yakasından çekerek boynumu gösterdim.

Tebessüm etti ve köpek dişleriyle gözlerindeki parıltı birden kayboldu. "Sadece sana sataşıyorum," dedi ve yüzünde,

kurnaz, şaka yaptım gülümsemesi belirdi. "Sen soğukkanlı birisin Shane."

"Zorunda olmadığım sürece değil."

"Senden hoşlanmakta haklı olduğumu biliyordum." Dudaklarını yaladı. Hiç de imalı bir şekilde yapmadı bunu. Belki biraz -ya da çok- *çekici* bir şekilde.

"Benim o taraklarda bezim yok. Bunu bir davet olarak alma. Bende senin için hiçbir şey yok Jesse."

"Kendini küçümseme yakışıklı şey. Ama her hâlükârda tercihim değilsin ve ben de davetsiz içeri dalanlardan biri değilim. Gayemi anlarsan."

"Anlıyorum. İyi bir vampir olduğunu düşünmeyi seviyorsun."

Gülümsemesi kayboldu ve yerini daha tehlikeli bir şey aldı.

"Birbirimizi böyle çağırmayalım. Biri zarar görebilir. Burada ne yapıyorsun? Avlanıyor musun? Çünkü öyleyse, seninle, dışarıda bir yerde de halledebiliriz bunu. Burada yaşamımı sağlamak zorundayım."

"Ben de senin gibi, sadece para kazanmak için buradayım," dedim. "Bak, gerçekten herhangi bir vampirle karşılaşmayı beklemiyordum. Böyle bir şehirde senin gibi güzel kadınlarla da... Anladığım kadarıyla hepsi Kurucu'nun göz kulak olduğu evlerde kümelenmiş."

"Elini üstümüzde tutmayı seviyor," diye onayladı Jesse. "Otuz yıl önce kasabayı terk ettim, biraz seyahate çıktım ve diğerlerini bulup eve getirdim. Profesör Anderson buraya

geldiğinde, Kurucu tarafından onu izlemek üzere görevlendirildim."

"Sadece onu izlemek için mi?"

Omuz silkti. "Görünen o ki, karşılıklı olarak ayrıcalıklı değiller."

Claire ile yaptığım şeye çok yakındım, bu yüzden kalan kısmı anlatmasına izin verdim.

"Görevlendirildin demek. Resmi olarak mı?"

"Evet." Bir kez daha bakışlarıyla etrafı kesti ve saatine baktı. "Biz bu konuyu seninle hiç konuşmadık. Anlıyorsun değil mi? Yoksa evle temasa geçip senin sevimli, boşboğaz ağzınla ilgili ne yapmam gerektiğini sormak zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedim. "Burada avlandığını görürsem, ben de mutlu olmayacağım."

"Pekâlâ, bunu ben de istemem, şimdi anlaştık mı?"

"Hayır, anlaşmadık," dedim, "çünkü ben Frank Collins'in oğluyum."

Son sözüm, biraz duraksamasına ve beni tekrar incelemesine neden oldu. Tekrar gülümsedi, biraz yumuşamıştı. "Babanla bir keresinde karşılaşmıştık. Senin yaşlarındayken. Ondan hoşlanmıştım," dedi. "Daima açık sözlüydü ve senin de onun gibi olduğunu görüyorum."

"Hayır," dedim. "Değilim ama nereden geldiğimi bilmen yeterli bir şey. Ve ben, saçmalıklarla ilgilenmiyorum. Claire'e senin yüzünden bir şey olursa, bu gerçekten çok farklı bir konuşma olacak."

"Onunla ilgilenmiyorum," dedi Jesse. "Burada olduğu gibi, dışarıdaki dünyayı seviyorum. Yaba ya da meşale taşımak gibi nostaljim yok bu yüzden ihtiyaçlarımı karşılamak için istekli bir arkadaşım var. Farklı bir gıdaya ihtiyaç duyarsam, bana bağışta bulunmaya istekli insanlar daima vardır. Sadece nereye kadar gideceğini ve nerede duracağını bilmek zorundasın."

Kulağa hoş geliyordu ama hâlâ dikkatliydim. O da bana karşı tetikteydi. Kapıdan çıkarken bana attığı son bakışı gördüm. Artık onun ve Pete'in etrafında, arkamı kollamak zorunda kalacaktım. Pete de Jesse'nin sırrını paylaşıyorsa, öyle olduğunu farz etmek zorundaydım.

Diğer barmenlerden biri shot kadehlerinin azaldığına dair fırça kayıyordu ve işe dönmek zorunda kaldım.

Büyüleyici hayat.

Kapanış saati, herkesin eve gittiği ya da kapıdan sendeleyerek çıktıkları zamandı ama geri kalanımız için vardiyanın sonu değildi. Mutfağı savaştan bitap düşmüş gruplar temizledi ve masaları kaldırıp bulaşık makinelerinin içine bardakları doldurdular. Barmenler kasalarını kapattı, müdürden paylarını aldı ve uykulu gözlerle esneyerek bahşişlerini saydı. Pete ve diğer iki güvenlikçi çöplerin dökülmesine ve ortalığın toparlanmasına yardım etti. Biz bunları yapana kadar saat sabahın üçü olmuştu, sokaklar sakin ve boştu. Yukarı yatağıma gitmeden önce çöp kutusuna çöpleri boşalttım. Kaldığım yerden nefret edi-

yordum ama lanet olsun ev ile iş yerinin bu kadar yakın olması harikaydı.

Yatak soğuk ve topak topaktı. Bütün her yer, ben de dâhil, bulaşık sabunu, bira ve rahatsız edici bir toksin karışımı kokuyorduk. Florey'in Yeri'nin müdürü Mick, soğutucudan zaman zaman bir bira eksilirse kırılmış olabileceğini söylüyor ama iki tane olursa o zaman da kontrol etmek zorunda kalıyordu.

Yürütüp yukarı çıkardığım ilk biraydı. İthaldi ve yerlilerden çok daha güzel bir tadı vardı. Michael ve benim ilk olarak içmeye başladıklarımızdan daha ucuzdu. Babamın buzdolabından aşırırdık onları. Babamın bir buzdolabı varken; bir evi ve bir ailesi...

Sadece babam gibi yaşıyorum, diye düşündüm ve biradan bir yudum aldım. Mideme inerken biraz yaktı. Bir sırt çantam, sakladığım birkaç silah ve kötü bir alışkanlığımdan başka hiçbir şeyim yoktu. Ve vampirlerle karşılaşıp duruyordum; bende Collins şansı olmalı.

Collins şansı. Evet, biz şanslı bir kabileydik. Kız kardeşim evle birlikte yandı. Annem kanla dolu bir küvette öldü; belki bir vampirin kollarında, belki değil. Babam da bilgisayara bağlanıp vampire dönüştürülmüştü ve Morganville'de öldü ya da en azından öyle olduğunu umuyorum.

Geride bıraktığım bir ailem yoktu; beni, bütün sarsıntılarımla beraber evlat edinen Michael, Eve ve sığınağım Claire dışında... Sadece Claire, bir evin sınırlarının olduğunu açıkça belli etmişti. Ve ben o sınırları geçtim, şim-

di dışarıda onu arıyorum. Böylesi, kendine acıyan kızgın bir kuş gibi acı veriyor ve kendine acıyan kızgın bir kuş gibi derinden sarsıyor... Suçlu olduğumu biliyordum ve bu benim hatamdı ama yine de içimdeki küçük çocuğun, onu beni dışladığı için suçlamasına engel olamadım. Beni affetmesi gerekirdi, doğru değil mi? *Annenin, babanın ona vurduğunda onu bağışladığı gibi mi? İstediğin bu mu?* Tanrım, bu lanet olası nedenden nefret ediyordum, ki bu çoğu zaman içimdeki bencil, küçük, kızgın çocuğu tutuyordu.

Biradan bir yudum daha aldım ve bir daha, sonra bütün acılarım uçup duvarların üstünden akıp gidiyordu. Claire'i ilk gördüğüm zamanı hatırladım, sürünüyordu, yaralı ve yardıma muhtaçtı. Onu ilk öptüğüm ve bunun yoğunluğuyla titrediğim zamanı hatırladım. Onunla yataktayken arzuyla yanıp tutuşarak ilk nefessiz kalışımı. Binlerce harika şey hatırlıyordum ve tam o sırada bütün kötü şeyler iyi olanların üstüne çöktü. Çünkü duvar bir kere çöktü mü onu eski hâline getirmek çok zordur.

Pandora'nın kutusu açıldı.

Kutu boş çıktı. Soğutucuya gittim ve altılık birayı kaptım. Babamın benimle ilgili şiddetli hayal kırıklığını ve beni bu yüzden feda etme konusundaki istekliliğini unutmaya çalışarak kendi yoluma gitmiştim. Hepsini geri püskürttüğümde, Morganville'de her seferinde sivri dişli vampirlerin merhametine kalmıştım.

O sırada draug hakkında kara kara düşünmeye başladım.

Onlar sudaki en kötü yaratıklardı, vampirlerden, uzaylılardan ve hayal edebileceğim bütün yaratıklardan daha tehlikeliydiler. Kaçınılmaz açlıkları dışında hiç duyguları yoktu. Uzun bir süre beni su havuzlarında tutmuşlardı. Benimle besleniyorlardı. İkisi arasındaki fark belirsizleşene kadar rüyalarda ve kâbuslarda beni kapana kıstırıyorlardı.

Sarsıntıdan kurtulmayı başarana kadar tüm biralarım bitmişti, körkütük sarhoştum ve kendimi boşlukta hissediyordum. Artık korku veya öfke kalmamıştı. İçimdeki hışımdan daha başka bir şeyle doldurulması gereken engin bir boşluk vardı içimde.

Claire'e ihtiyacım vardı. Ona çok ihtiyacım vardı.

Ve Florey'in Yeri'nin kilidini açtım ve çıkarken alarmı kurdum. Onun evine giden yol üzerinde, kaldırımlarda sallana sallana yürüdüm. Ona ne söyleyeceğimi önceden düşünmedim. Birayla bulanmış beynimin bu işi mantıklı bir şekilde halledeceğini sanıyordum. Böylelikle, her şeyi unutup beni gördüğüne mutlu olacaktı çünkü herkes, sabahın köründe kapısını durmadan vurarak kendine acıyan sarhoş bir erkek arkadaşının olmasından hoşlanır. Tam o sırada, bu harika bir fikir gibi göründü.

Ama oraya gidemedim.

Morganville'de kafamın içine matkapla deldiğim bütün dersleri unutmuştum. İlk ders, asla sarhoş olup sendeleyerek yürüme. Çünkü aklına ne zaman ihtiyacın olacağını ve reflekslerinin ne yapacağını asla bilemezsin. İkincisi, ilk dersi tekrarla.

Ve üçüncüsü, karanlık bastıktan sonra bunu sakın yapma.

Bazı sebeplerden dolayı, Morganville'in Dead Space video oyununda seviye on ikiye eşit olduğunu düşündüm ve bundan sağ kurtulmaya... Cambridge'in seviye ikideki vampirler için rahat, modası geçmiş sokaklarını saymadım.

Görünen o ki bu, vampirlerin endişe duymak zorunda olduğu bir yer değildi. Burası sadece gecelerini kötü bir şekilde sonlandıran bir çetenin olduğu yerdi ve onlar da suçlayacak birini arıyorlardı. Ben de yanlış sokağa doğru sersem sersem yürüyordum. Altı kişiydiler ve bir bilgisayar oyunundan fırlamamışlardı. Gerçeklerdi.

Gerçek hayatta, yeniden başlatma diye bir şey ya da fazladan can gibi bir seçeneğin de yoktu ve tam olarak çok kötü bir durumdaydım. Nasıl oldu bilmiyorum ama bağırıp çağırarak geldiklerini görüyordum. Beni gördüklerinde hepsi sessizleşti ve sanırım üzerime giydiğim tişörtten hoşlanmamışlardı. Belki de zengin bir züppe veya yürüyüşe çıkmış aptal bir çocuk olduğumu düşünüyorlardı. İlk yumruktan sonra bu bulanıklık içinde altısıyla birden başa çıkmanın bir yolu yoktu. Aslına bakarsanız bu, yere çöküp kapanarak hayatta kalmaya çalışma durumuydu ve içtiğim biranın etkisi, acıyı daha az hissettirirdi. Onlardan birinin kulağıma, "İbne," deyip karnıma vururken, yüksek, keskin ve hırpalayan bir sesi vardı.

Tam o sırada betonun üzerinde bir metalin sesini duydum ve donakaldım. Çünkü biri etrafta duran bir beton demiri buldu ve ani bir kesinlikle, bu çocukların beni bu

aptal kaldırımda öldüreceklerinden emin oldum. Bir hiç için, adımı ve düşüncelerimi dahi bilmeden, sebepsizce... Sadece beni öldüreceklerdi çünkü birini öldürmeye ihtiyaçları vardı ve ben ellerinin altındaydım.

En azından, zombilerin bir nedeni olurdu.

Vampir takımı o sırada baskın yapıp sarhoş kıçımı kurtarmasaydı, kesinlikle ölü olurdum.

Olanları çok fazla görmedim, beyin sarsıntısı geçiriyordum ve gözlerim kanlanmıştı ama soluk benizli bir katil gülümsemesi gördüm. Sokak lambalarının altında, kızıl saçlarını kırbaç gibi şaklatıyordu. Çizgilerini büsbütün unutmak imkânsızdı. Jesse beni kurtarmaya gelmişti ve Pete de. Birisi beton demiriyle hissizce bacaklara ve kollara dehşet yaşatıyordu. Sadece saniyeler içinde her yer çığlıklara gömüldü ve her şey bitmişti. Betonda yatan altı adam vardı.

Jesse kalkmama yardım etti. "Merak etme, ölmediler," dedi ve acımasızca bir değerlendirmede bulundu. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Pekâlâ, bu yürüyüş zehir oldu."

Ben ağız dolusu kanı tükürürken güldü. Boşa harcanan bir yiyecek olduğumu düşünseydi, en azından öyle söylemezdi. Pete demiri yanında getirdi ve bir blok aşağı park edilmiş arabaya doğru gittik. Uzun bir yürüyüştü. Yol boyunca Pete'in bu demir çubuğu bizimle neden getirdiğini düşünerek -muhtemelen sesli- zaman geçirdim. Sesli düşündüğümü biliyordum çünkü sonunda, "Parmak izleri," dedi, arabanın

bagajını çarparak kapatırken. Pete, Jesse'nin beni arkaya oturtmasına yardım etti. "Sen kafayı bulmuşsun."

"Senin kafan çok yerinde," dedim ve kapıya yaslandım. Acıyla kıvranan kafam, pencere camıyla birlikte çöktü. "Aaah!" Canım çok yanmıştı ama bir kız gibi ağlamayı da düşünmedim. Geriye doğru yaslandım ve dünyanın nasıl döndüğünü düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Sadece altılı biraydı."

"Markası neydi?"

"Rus imparatorluk içkisi."

"Ah, tatlım," dedi Jesse, sürücü koltuğundan, memnuniyet içinde. "Rusların kışın hobi olarak içmekten başka yapacak hiçbir şeyleri yoktur. Bu şeyi gerçekten düzene sokmalısın. Bundan sonra beni takip et. Gregory Rasputin, içki oyununda herkesin üstesinden gelen tek adamken, ben oradaydım. Buna üzüleceksin."

"O buna biraz daha üzülecek," dedi Pete, beni kışkırtıyordu, geç fark ettiğim bir gerçekti bu. Onu durdurmak için etkisiz bir şekilde tokat attığımda, ıskaladım ve çoktan morarmış bir yere, kendime tokat attım. "Onu hastaneye götürmemiz gerekebilir. İç kanama geçiriyor olabilir."

Jesse başını kaldırıp bana baktı ve gözlerinde kızıl parıltıyı tekrar gördüm. Tuhaf bir şekilde, o an rahatlatıcı görünüyordu; ev gibi. "Olabilir ama geçirmedi," dedi. "Geçirseydi anlardım. Sadece çok kan kaybı var ama hayatı tehlikede değil ve o, morarmalara, kesiklere yabancı değil. Başına da dikkat et, en az iki kere darbe aldığını gördüm."

"Çok kötü bir baş ağrısı geçirecek ama kötü bir şey varmış gibi görünmüyor," dedi Pete. "Yine de X ışını gerekebilir."

Cambridge'te zamanımı hemen hemen Morganville'de olduğu gibi harcıyordum. Hastane ziyaretleriyle. "Ne oluyor?" Omuz silktim. "Çok uzun zamandır hiç X ışını yemedim. Eğlenceli olabilir çünkü birçok sarhoş sert çocuktan farklı olarak, baş ağrılarının bir hobi olarak ilgilenilecek bir şey olmadığını bilecek kadar yeterince şey gördüm. Bir gün kendini iyi hissedebilirsin daha sonra damarların şişmiş ve patlayacak bir hâlde başının düştüğünü görürsün."

"Sanırım, porno filmleriyle X ışınlarını birbirine karıştırıyorsun," dedi Jesse. "Ama emin ol, bir acil servis ziyareti seni kendine getirir. Bu çocuklarla her ne halt ettiysen, umarım bütün bunlara değer. Sana ne yaptılar? Yavru köpeğini mi vurdular yoksa annene mi sövdüler?"

"Hiçbir şey," dedim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece birini incitmek istiyorlardı ve ben de o sırada oradaydım."

Bir an sessizlikten sonra, "Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Pete. Sesi sertti, bunu bizzat yaşamış gibiydi. Muhtemelen biliyordu da. Olayın olumsuz tarafında bulunmuş dahi olabilirdi ama vampirlerin başına böyle şeylerin gelebileceğini asla düşünemezsin. "Karanlıkta neden dolanıyordun Shane? Morganville'den geliyorsan, bunları daha iyi bilmen gerektiğini sanıyorum."

"Buranın daha güvenli olduğunu düşündüm."

Pete güldü. Tuhaf bir gülüşü vardı. "Dışarı çok çıkmıyorsun anlaşılan Shane. Bu çok şirin... Soykırım bölgesinde

yürü ve insanların bana kan emicilerden daha kötü olamayacağını söyle. Bizim serseri takımlarıyla fiziksel bir bağımız var."

Söylediği şeyi zaten çok iyi biliyordum. Çünkü Morganville'in kurucusu Amelie'nin neden korktuğundan da haberdardım. Onun en çok korktuğu, biz insanlardık. Korktuğumuz veya nefret ettiğimiz her şeyi öldürmeye karşı eğilimimiz...

Farklı olan şeyleri hedef alma yeteneğimiz...

Ben hiçbirinden iyi değilim, diye düşündüm. Hayatımın çoğunda vampirlerden nefret ettim ve hâlâ da tam manasıyla etraflarında kendimi rahat hissetmiyorum, Jesse bazen beni kurtarmak için popoma neşeli bir şekilde vursa bile.

Fiziksel olarak bağlanmak... Pete sanırım bu konuda haklıydı.

Oldukça ıssız bir yere geldik. Beni X ışınına sokmaları yaklaşık dört saat aldı, hâlâ işler durumdaydım. Hafifçe zedelenmiş bir beyin dışında başka bir şeyim yoktu. O zamana kadar, biranın ağrı engelleyen rahatlığı buhar olup gitmişti ve gün batımının soğuk ışığı yüzüme vuruyordu. Jesse arabadan indi ve beni Pete'e bıraktı. Pete, güzel uykusunu bozduğu için özellikle üzülmüş görünmüyordu. Belki de gün doğumuna kadar uyanık kalmaya alışkındı. Jesse ile bar işinde anlaşıyorlardı ve memnuniyetten ziyade, daha çok iş gereği bir durum söz konusuydu aralarındaki. Jesse onu arabada bıraktı ve yürüyerek yoluna gitti. Buralarda, yakında bir yerde bir sığınak edinmiş olmalıydı çünkü gün ışığı ko-

nusunda epey kayıtsız görünüyordu. Çok yaşlı olmadıkça, gün ışığının sebep olduğu yanıklara karşı hâlâ hassas olması gerekirdi. Hatta yaşlı olsa bile. Dışarıda olmak onu eğlendiriyor olamazdı.

Faturayı ödediğim gibi arabanın arkasına çöktüm ve Pete de beni Florey'in Yeri'ne götürdü. Yolda Claire'in evinin önünden geçtik. O sırada, sarhoşken kurduğum bulanık planı, kapısına sendeleyerek gidip beni bağışlamasını dileyeceğimi hayal meyal hatırladım. En azından onurumu kurtarmıştım.

Çünkü şimdi, ağırbaşlılıkla, bunun işe yaramayacağını tam olarak biliyordum. Claire bana karşı nazik ve merhametli olurdu. Bana bir aspirin, bir battaniye ve bir de yastık verirdi ve ben de asla ulaşılamayan odasına doğru uyuklayarak giderdim. Daha sonra utanmış bir şekilde uyanırdım. Açıklamalar, özürler... Eee, sonra?

"Siz orada ne yapıyordunuz?" diye sordum, Pete, Florey'in önüne arabayı çekerken. "Beni nasıl buldunuz?"

"Bulmadık," dedi kısa ve öz. "Biz bu budala herifleri arıyorduk. Aşağıda, iki blok ötede, bir çocuğu pataklamışlardı. Polisler her zaman bu şeyle yeterince hızlı ilgilenemiyor. Bu yüzden biz ilgileniyoruz. Bir tür hobi..."

Kapıyı tam açarken durdum ve bir çizgi film karakterininki kadar geniş gözlerine baktım. "Bekle bir saniye," dedim. "Öyleyse siz, deriden hoşlanan ateşli vampir piliçle iyi arkadaşsınız."

"Evet."

"Ve birlikte suçla mücadele ediyorsunuz?" Elimde değildi. Birden sinirlerim bozuldu.

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır ahbap," dedi Pete. "Şimdi içeri gir. Çünkü birazdan kusmaya başlayacaksın ve bunun benim döşememde olmasını istemiyorum."

Lanet olsun.

Haklıydı.

8

Claire gece ziyaretçileri hakkında bilgi vermek için Profesör Anderson'ı aramaya karar verdi ama sonradan kötü bir fikir olduğunu düşündü. Eğer hükümet bu işin içindeyse, nefes almak kadar kolay bir şekilde konuşmayı dinleyebilirlerdi. Michael ve Eve ile olan konuşması Morganville sistemiyle şifrelenmiş olsa da bir şekilde saldırıya açıktı. Amelie'nin paranoyasının bu tür şeylere karşı nasıl bir güvenlik duvarı oluşturduğunu hatırlasa bile, yine de risk vardı. Gerçi bazı şeylerin bizzat söylenmesi gerekir. Güvenli bir bölgede...

Çok az uyuduğu için kendisini akşamdan kalma hissetmesine rağmen erken kalktı ve hızlı adımlarla laboratuvara doğru yola çıktı. Gün doğumundan hemen sonra, sokaklar çok sakindi. Derslerine yetişmeye çalışan birkaç uykulu öğrenci vardı. Güvenli bölgenin koridorları sessiz ve sakindi. Claire aceleyle Anderson'ın bölgesine kartıyla geçiş yaptı ve

profesörü orada buldu. Köşedeki masasında oturmuş, yazı yazıyordu. Anderson güvenlik kapısının ikaz sesini duyduğunda kaşlarını çatarak arkasına döndü ve Claire'i gördüğünde gözleri daha da büyüdü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve kalkıp kıza daha da yakınlaştı. "Solgun görünüyorsun."

"Uzun bir geceydi," dedi Claire ve derin bir nefes aldı. "Burada konuşabilir miyim?"

"Bana cep telefonunu ver." Claire telefonu uzattı ve Anderson da bilgisayarına yükledi. Bir kabloyla bağlandı, birkaç kez tuşa tıkladı ve yaklaşık bir dakika sonra iade etti. "Gizlice erişmek isteyen birisi olursa diye bir uygulama indirdim. Artık, ulaşırlarsa banttan virüslü bir konuşma dinleyecekler bu yüzden de bir şeylerin ters gittiğini anlayamayacaklar. Şimdi rahatça konuşabilirsin."

"Evim geceleyin iki adam tarafından arandı. Evde olmadığımı düşündüklerini sanıyorum. Profesör, içeri girerken zorlanmadılar, anahtarları vardı."

"Onları gördün mü?"

Claire başını onaylarcasına salladı. Anderson bilgisayar sandalyesine oturdu ve bir dosya açtı. Birkaç tıklamadan sonra Claire'e açılan fotoğrafları gösterdi. "Bunlardan herhangi biri olabilir mi?"

Claire, profesörünün üstünden fotoğraflardan işaret etti. "Bu onlardan biriydi, kesinlikle. Diğerinden emin değilim. Sadece bir an bakabildim. Diğerlerinden biri olabilir ama gerçekten hiç emin değilim. Kim bunlar?"

"Pekâlâ, doğrudan çalıştığım insanlardan değiller ama sahada oynayan çok oyuncu var. En iyisi dikkatli olmak... Evde alarm sistemi var mı?"

"Hayır, ev arkadaşıma ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

"Onu ikna et. Sana verdiğim bıçağı kullanmayı öğrenmenin de zararı olmazdı."

"Nasıl kullanılacağını biliyorum," dedi Claire, oldukça sakin bir şekilde. Bütün bunların vampir politikalarıyla ilgili olduğunu fark ettiğinde, etrafın yabancı ajanlarla ve casuslarla dolu olduğunu düşündü. "Profesör, onların tepemizde olmadıklarından emin miyiz, şu veya bu şekilde? Bu VAKA ile ilgili bir durum mu?"

"Neyle ilişkili olduğunu hiç bilmiyorum," dedi Anderson. *Mantıklı olan da buydu*, diye düşündü Claire. "Birkaç hükümet ve fon grubuyla kontratım var. Onlardan herhangi biri, senin dikkatli bir şekilde kontrol edilmene karar vermiş olabilir. Her şeyden farklı anlamlar çıkarmayalım, değil mi?"

"Benim evime girdiler!"

"Ve sana ve sahip olduklarına zarar vermediler. Bunun için hava kuvvetlerini mi arayalım?" dedi Anderson ve kıza, uyaran, avutucu bir gülümseme yolladı. "Şimdi, buraya erken geldiğin için memnunum. VAKA hakkında hâlâ beni şaşırtan şeyler var. Bugünkü testimizden önce onları incelemek istiyorum."

"Test mi?" Claire bir an için paniğe kapıldı. Kimse onu bir test olacağına dair uyarmamıştı.

"Senin için değil," dedi profesör gülerek çünkü Claire'in paniği gözle görülür bir hâl almıştı. "VAKA'yı öğlen, canlı bir denek üzerinde deneyeceğiz."

"Denek derken?"

"Vampir, evet işte, tam olarak kastettiğim bu."

"Burada vampir mi var?"

"Okulda değil. Amelie, Morganville'den ayrılan birine güvenmez. Özellikle, bu kişi Myrnin'in güvenine derinden sahip olmuşsa. Şanslıyım ki elimde bir seçenek var ve sırrı koruma konusunda aynı fikirdeyiz. Şimdilik. Onu bu işin içine karıştırmamayı tercih ederdim ama canlı bir deneğe ihtiyacımız var. Ve şu an elimde bir tek o var."

"Ama... Senin, Amelie'nin VAKA'yı bulmasından korktuğunu sanıyordum!"

"Korkuyorum ama gerçek şu ki Amelie, onu zaten bulacaktır. Hızlı hareket etmek bizim için daha önemli. Dikkatli gitmek yerine etkili ilerleme... Myrnin benim tarafımda olurdu, senin de öyle. Onun paranoyasını zapt edebileceğini sanıyorum, en azından bir müddet için. Ve ortada bir risk varsa, biz de bu riski alabiliriz. Şimdi soruları geçelim."

Doktor Anderson VAKA'yı güvenli bölgeden çıkarıp getirdi ve Claire yaklaşık bir saat boyunca cihazın işleyişiyle ilgili detaylı sorulara yanıt verdi. Sorulardan birinden tedirgin oldu. Üretilen enerjiyi sabitlemenin ve yönlendirmenin en iyi yolları hakkında tartıştılar. Çok heyecan vericiydi. Problem çözmek, Claire için daima çok heyecan verici olmuştu ve öyle görünüyordu ki Anderson için de.

Sonunda profesör başıyla onayladı, VAKA'yı kaldırdı ve Claire daha heyecanlı bir şey yapmak umuduyla hazırlandı.

"Bazen asistanım olmak heyecan verici olmayabilir," dedi Anderson ve kâğıtlarla dolu büyük bir çöp kutusunu gösterdi. "Hepsini parçala ve koridorun sonundaki çöp yakma kazanının içine dök. Kusursuz olmasını istiyorum."

"Bütün bunlar ne için?"

"Eski projeler," dedi profesör. "Sadece parçala ve yak, yoksa gözlerin eriyecek." O kadar duygusuzca konuşmuştu ki Claire bir an tereddüt etti. "Merak etme. Göz eritme teknolojisini henüz tamamlamadım. Kâğıt öğütücü orada."

Bir sandalyede oturarak bir makineyi kâğıtla beslediği, capcanlı, heyecan dolu bir sabah başladı. Makine kâğıtları tükürüyor Claire de çöp kutusu dolduğunda parçalanmış kâğıtları kocaman plastik bir çantaya dolduruyordu. Kâğıt yığınlarını halletmek tam üç saatini aldı. Claire, hızlı bir şekilde, parçalanmış kâğıtların düz olanlardan daha hacimli olabileceğini öğrendi ama bu, toplam ağırlık olarak daha hafif değildi. Çantayı kâğıt yakma kazanının olduğu odaya yerleştirdi. Ocağın yanması için büyük, kırmızı tuşa basmadan önce, bütün hepsini çöp bacasından aşağı döktü. Böyle bir şeyin laboratuvara bu kadar yakın olmasının son derece işe yarar olduğunu düşünmeden edemedi. Ya da bütün gizemli ve biyolojik şeylerin... Bütün hataların bu çöp bacasıyla kaybolduğunun ve parçalandığının tüyler ürpertici senaryolarını hayal etti.

Arkasını döndüğünde, boş çantayı elinde tutan Jesse, çöp yakma mahallinde ayakta dikilmiş, onu izliyordu. Kızın aniden ortaya çıkışı Claire'in sinirlerini hoplattı ve yüzünde rahatsız edici bir yanma hissetti. Jesse'yi tutarsız dürtüler davet etmiş gibiydi. Deri giymediği hâlde, önceki gece olduğu kadar sakin ve kendinden emin görünüyordu. Üzerinde siyah, bol bir gömlek ve Eve'in bayılacağı türden kaba botlar vardı. Kızıl saçı gevşek bir şekilde arkaya bükülüp bir çift yemek çubuğuyla dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı.

"Merhaba," dedi Jesse. "Irene, işini bitirdiysen seni bulmamı istedi. Bitirdin galiba?"

Claire çantayı şöyle bir salladı. "Öyle görünüyor."

Jesse'nin onu tuhaf bir yolla tartmaya çalıştığını düşündü. İkisi de temiz, bembeyaz koridordan geçerek laboratuvara doğru giderken, Claire, "Yüzümde mürekkep lekesi falan mı..." dedi.

"Hayır," dedi Jesse ve yavaşça gülümsedi. "Sadece göze görünenden daha farklı bir kişiliğin olduğunu düşünüyordum. Başkalarında dikkatsiz bir tutku yaratıyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Öyle mi? Kimde?"

Jesse bunu cevaplamadı. Anderson'ın laboratuvarına kartıyla geçiş yaptı ve Claire, o içeri girene kadar arkasında beklemek zorunda kaldı. Jesse profesörün masasındaydı ve cihaz da sünger serilmiş başka bir masanın üzerindeydi. "Pek benzemiyor," dedi Jesse. "Sen emin misin Irene?"

"Hayır, tabii ki emin değilim yoksa seni buraya çağırmazdım," dedi Anderson, sabırsızca. "Ve ben de bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Yani gerçekten sonucun ne olacağını bilmiyorum ama bir dayanağa ihtiyacımız var. İstesek de istemesek de, sahip olduğumuz tek kart sensin."

"Tek kart ..." diye tekrarladı Claire ve gerçek, onu canevinden vurdu. Bakışlarını Jesse'ye mıhladı. "Sen bir vampir misin?"

"Bu kız kurt," dedi Jesse. "Evet, tatlım. Ben yaşayan ölülerin kart taşıyan bir üyesiyim. Evine girmediğimi hatırla. Ama Pete kutuyu almak için girmişti. Bunun sana bir Morganville çocuğu olarak tüyo vereceğini sanmıştım ama kuşkulanmış görünmüyordun."

"Eve tekrar dönmüş olsaydık şüphelenirdim ama sizden birini burada bulmayı beklemiyordum."

"Böyle hatalar ölümüne yol açabilir," dedi Jesse. "Vahşi dünyanın dışında bizden pek fazla yok elbette ama olanların hepsi de benim kadar iyi değil." Jesse'nin suratında ancak Eve'de uygunsuz düşmeyecek türde bir sırıtma belirdi. "Rahatla. Isırmam."

"Ah. Isırır," dedi Anderson. "Sadece davet edilmediği sürece..."

"Hani, bunu da bilsen olur," diye mırıldandı Jesse ve Doktor Anderson'ın yanakları al al olurken güldü.

"Pekâlâ, sen kendi sayını yaptın Jesse. Şimdi ben de bu silahı sana doğrultup tetiğe basacağım ve senin de bunun sana kendini nasıl hissettirdiğini bildirmen gerekecek."

"Gerekmezse?" Jesse kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu ifadedeki çeşitlilikten hoşlandığımdan emin değilim. Claire, bunu daha önce bir vampir üzerinde denedin mi?"

"Myrnin," dedi Claire.

"Ona zarar verdi mi?"

"Pek sanmıyorum."

"Peki, ben Myrnin değilim ve senin çılgın trenine binmeye de çok istekli olduğum söylenemez. Ama tam sana göre Reenie."

Anderson gözlerini devirdi. "Tanrım, lütfen beni bu adla çağırma. Sadece git ve sandalyede otur. Söz veriyorum çok kısa bir deneme olacak."

Jesse duvara karşı kurulmuş, düz alüminyum sandalyenin olduğu odaya geçti ve elini üstüne koydu. "Buraya mı?" dedi.

"Evet, lütfen."

Jesse oturdu ve bacak bacak üstüne attı, ellerini bir rahibe gibi dizinin üstünde kavuşturdu. "Hazır, nişan al, ateş."

"Hiç komik değil," dedi Anderson sakince. VAKA'yı kaldırdı, nişan aldı ve tetiğe bastı.

Silahtan hiçbir şey çıkmadı; ışın, duman veya görünmez herhangi bir şey... Jesse ayağa kalktı, gözleri gittikçe büyüyordu. Anderson tetikten elini çekti ve masanın üzerine bıraktı.

"İyi misin?" dedi ve bir adım attı. "Jesse?"

"Dur," dedi Jesse ve elini uzattı. Tuhaf görünüyordu ve yüzü tamamen ifadesizdi. "Irene, orada dur, lütfen."

Doktor Anderson durdu, meraklı gözlerle bakıyordu ve Jesse ellerini dizinden çekip rahatladı. "Bu çok... İlginçti."

"Görünüşe göre öyleydi," dedi Doktor Anderson. Gülümsedi. Fakat tuhaf, tasalı bir gülümsemeydi. "Sana ne oldu öyle?"

"Tam emin değilim. Olacak şey konusunda kendimi çok tedirgin hissediyordum ve ayrıca biraz şey..." Jesse bir an için Claire'i bakışıyla kesti ve muhtemelen söyleyeceği şeyi değiştirdi. "Biraz eğlenmiş, sanırım. Aniden bu ikisini aynı anda hissettim. Çok rahatsız ediciydi çünkü bunlar birbiriyle çok uyumlu duygular değil. Anlıyor musun?"

"Gücünü artırıyor," dedi Claire. Her ikisi de ona odaklandı. "Bu, başlamak için kurduğum yol. Vampir her ne hissediyorsa, alet onu güçlendiriyor. Bu insan üzerindeki çalışmalarımdan biri. Ama daha çok vampirler üzerinde."

"Pekâlâ, eğer sorun çalışıp çalışmadığıyla ilgiliyse, çalışıyor." Jesse ayağa kalkmak istedi ve inanılmaz bir şekilde, aniden bocaladı ve duvara yapıştı. "Ayrıca başını da döndürüyor. Eğer bilmiyorsan."

"Bilmiyordum," diye itiraf etti Claire. "İyi misin?"

"İyiyim. Sadece silkelenmem gerek." Jesse duvardan kurtuldu ve Doktor Anderson'a güldü. "Ben solan bir çiçek değilim. Yani, benim için özel bir tehdit oluşturmadıkça."

"Oluşturabilir," dedi Doktor Anderson. "Üzgünüm. Bunu yapmanı senden istememeliydim ama böyle bir potansiyelinin olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Yoksa bu da başka boş bir umut olurdu."

"Ah, böyle bir potansiyeli var, evet," dedi Jesse. "Bu bir oyuncak değil. Kızgın bir vampiri acıktırabiliyor."

"Bu, duyguları dönüştürmek için," dedi Claire. "Kızgın bir vampiri daha az sinirli yapmak ve açlığını da azaltmak için. Ve senin de dediğin gibi, bu çok rahatsız edici. Sanırım bu bir tür, vampir şok silahı olabilir."

"Sen kendini savunmak için öldürücü nitelikte olmayan bir şey arıyorsun," dedi Jesse. "Pekâlâ, bu kötü bir amaç değil. Sanırım bir sonraki adımda bunu senin için test etmemde sorun yok ama şunu da unutma; ben alışılmış vampirlerden değilim. Kendi üzerimdeki hâkimiyetimi kaybedebilirim. Karşılaşacağın bir sonraki davranış, çok kontrollü olmayabilir."

"Jesse, Amelie'ye bu şey hakkında bilgi vermek için daha hazır değilim. Claire onun üzerinde çalışırken, Myrnin bir sebeple bunu ondan sakladı. Şimdi, eğer bu konuyu bilseydi Amelie'nin cihazı imha edeceğinden eminim. Gerçekten araştırmaya devam etmek istiyorum ama onun da itiraz edeceğinden korkuyorum. Bu yüzden bunu şimdilik gizli tutabilir miyiz? Lütfen?"

Jesse uzunca bir an kaşlarını çatarak sessiz kaldı. Kollarını kavuşturdu ve biraz yürüdü, dudağını ısırdı ve başıyla onayladı. "Sadece bir süreliğine," dedi. "Ama biliyorsun, bunu ondan uzun süre saklayamam ve bu konuda doğrudan bir soru sorarsa, yalan söyleyemem."

"Biliyorum," dedi Anderson. "Her zaman, sadakatinin kime olduğunu açıkça belirttin."

Gülüşünde bir tuhaflık vardı, ayrıca kızgınlık belirten bir tını. Jesse'yle Anderson'ın bakışları uzun bir an kenetlendiğinde, rahatlık gerginliğe dönüştü.

O an Jesse de gülümsedi. "Bilirsin bu çok eğlenceli ama akşama gidip biraz içki dağıtmam gerekiyor ve hazırlanmam lazım. Böyle muhteşem olmak kolay bir iş değil, bilirsin."

"Bunu sen mi söylüyorsun," dedi Anderson. "Şimdi devam et ve güneşten uzak dur."

"Başımın etini yeme. Güneşten koruyucu süper elbisemi giyiyorum, sen merak etme." Jesse üç yaşındaki bir çocuk gibi dilini dışarı çıkardı, Claire de kendini tutamayıp güldü. Jesse'nin, bir anda her şeye kayıtsız kalma yeteneğine sahip olduğunu düşündüren, çocuksu bir tuhaflığı vardı. Gün boyu etrafında olan bitenlere karşı umursamaz olmak için yeterince yaşlıydı. Ayrıca vampirlerin en çok tercih ettiği ince tabakalı koruyucu ceketler ve şapkaları bile giymiyordu. "Siz ikiniz, burada eğlenceli bir şeyler yapmaya kalkışmayın. Önümüzde birkaç gün için insanları beladan kurtarma konusunda bana güvenmeyin. Yoğun olacağım."

"Öyle mi? Bugün beladan kimi kurtardın ki?"

Jesse gülümsedi. "Söyleyemem ama gerçekten çok şirin biriydi. Belki sana hikâyeyi sonra anlatırım."

"Anlatsan iyi olur."

Jesse parmak uçlarını sağa sola oynattı ve kimlik kartını kullanarak laboratuvardan çıktı. Claire onun etkileyici olduğunu düşündü ve gerçekten de soğukkanlı...

Doktor Anderson da öyle düşünüyordu. Jesse kapıdan çıktıktan sonra on saniye kadar arkasından bakakaldı. Sonra kendine geldi, boğazını temizledi, gözlüklerini taktı, VAKA'ya tekrar göz atmak için geri gitti. "Evet," dedi. "Yapacak birkaç işimiz var. İlk adım, markasını ve bu parçanın her bir parçasını sökmek. Böylece sağlam bir model yapabiliriz. Gelecek sefere 3D yazıcısı üzerinde bir ön model oluşturabilmeyi istiyorum."

"Neyin üzerinde?"

"3D yazıcısı," diye tekrar etti Jesse ve laboratuvarın köşesindeki tuhaf görünümlü bir çantayı işaret etti. "Kâğıt ve plastiğin üç boyutlu bir kalıbını alıyor ve tekrar tasarlıyor. Yeterince iyi kalıbı olan herhangi bir şeyi kopyalayabilirsin. Koridorun sonundaki adamlar, insan organlarının 3D'si üzerinde çalışıyor. *Star Trek*'teki yazıcıların, istediğin herhangi bir şeyi yapabildiklerini hatırlıyor musun? Biftekli sandviçten, planlayıcıya kadar. Bunun üzerinde çalışıyoruz ve aslında göz korkutucu derecede ilerleme kaydettik."

Claire, antika mikroskoplarına ve zaman içinde kendini kanıtlamış aletlere bağlı Myrnin'i düşündü. Acaba bütün bunlar hakkında o ne düşünürdü diye merak etti. Muhtemelen doğadan, güneş ve ayın devinimlerimden çok uzak olduğunu hissederdi. Onun anlama çabasından vazgeçmediği şeyler hakkında daima söylediği şeydi bu. Bütün dehasıyla, o simya alanındaki bilgisinin kemiklerinden sıyrılamazdı. Claire, VAKA'yı kopyalamaya yarayan, yeni, parlak bir 3D yazıcısı getirseydi, belki de fikrini değiştirirdi.

Bazı hafif araç gereçleri makine ile işleyebilseydi, önemli problemleri de çözebilirdi. Belki de yeterince hayal gücüyle, Myrnin'in bilgisayarına uyan yapay bir vampir beyni modeli de oluşturabilirlerdi.

Tüm bunları hayal edebiliyordu.

Doktor Anderson montaj için bol seçenekli aletler dizinini ortaya çıkardı ve Claire'e 3D yazıcısını işaret etti. Onun işi, VAKA'nın her parçasını söküp bir sayı ve isimle etiketlemekti. Sonra da tek tek tarayıp bir kutuya koymak... Doktor Anderson, içinde köpüklü bir sıvı bulunan küçük şişeleri aldığında çok dikkatliydi. Elinde ayrıca pervane takımları da vardı. Sıvılardan birini, test için cebine koydu. Cihazın bileşenleri, aşama aşama, bir bütün olarak ortaya çıktı. Laboratuvar, sıcak lehim ve soğuyan metal gibi kokmaya başladı.

Nihayet iş bitmişti, Claire esnedi, gerindi ve saate baktı. Saat çoktan beş olmuştu. Orada bu kadar uzun süre kalmaya niyeti yoktu ama hâlâ yapılacak bazı şeyler vardı. Yazıcının ana sisteme indirilmesi gerekiyordu, böylece Doktor Anderson, tel kafes biçimindeki parçalarla çalışmaya başlayabilirdi.

"Sen gidebilirsin," dedi Doktor Anderson ve esnedi. "Affedersin, erken kalktım ve senin için de uzun bir gün olduğunu biliyorum. Bu akşam montajla ben ilgilenirim."

"Bu parçaları kenara koymamı ister misin?" Kutu dolmuştu ve şimdi cihazın tek parça hâli kadar ağırdı. Doktor

Anderson başıyla onayladı ve Claire onu hâlâ açık olan gizli panele taşıdı. Kutuyu içeri iterek yerleştirdi ve köşedeki butona bastı. Kırmızı yandı ve kapı kapandı.

"Onu senin avuç içi izine göre programladım," dedi Anderson. "Onu artık kendin açıp kapatabilirsin ama sadece odada benden başka kimsenin olmadığı zamanlarda... Biri kapıyı açman için seni zorlamaya çalışırsa, kesinlikle kapalı kalacak ve sen de onlara böyle bir yetkinin olmadığını söyleyeceksin. Yetkin olmadan bunların hiçbirini kullanamazsın."

Claire, kadının gelecekte olabilecek ihtimaller üzerinde çok fazla durduğunu düşündü. Birinin Claire'in başına silah dayayıp onu gizli kapıyı açmaya zorladığını düşünmesi biraz ürkütücüydü ve bunun en kötü senaryosu da onun Morganville'den birinin olmasıydı.

Claire iyi geceler dileyip eve doğru yola koyuldu.

Mudd binasının aşağısındaki sokağa doğru yürüyordu. Telefonu çaldığında, görünüşe göre biyopolimer laboratuvarına doğru giden telaşlı öğrencilerin arasından geçiyordu. Hayır, aslında çalmamıştı, sadece bir mesaj iletisi sesiydi, bir arama değil. *Laboratuvarda telefon çekmiyordu herhâlde*, diye tahmin etti.

Çağrı Liz'dendi ve üç mesaj vardı. Hepsi de neşe dolu nüktelerle onu ikaz ediyordu. Liz birisini akşam yemeğine davet etmişti ve altıdan önce evde olmasını rica ediyordu.

Claire saatine baktı. Henüz zamanı vardı.

*

Elizabeth, Claire'i kapı tokmağına daha uzanmadan önce karşıladı. Üstünde şık bir elbise, güzel ayakkabılar, küpeler ve parıltılı bir kolye vardı. Ruj da sürmüştü.

Claire şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sadece akşam yemeğinde birini ağırlayacağımızı düşünmüştüm."

Liz onu içeri çekti ve kapıyı kapattı. Fısıldamak için daha yakınına sokuldu. "Ağırlıyoruz ama biraz güzel bir şeyler giyerek. Onu etkilemek istiyorum, tamam mı? Bu çok önemli..."

"Mmm, tamam."

Claire, Elizabeth'in, hoşlandığı çocuğu etkilemesi için neden iyi giyinmesi gerektiğinden emin değildi ama arkadaşının hatırına, onunla orta yolda buluşma konusunda istekliydi. Yukarı, odasına çıktı ve hâlâ yapılmamış yatağının üstüne sırt çantasını attı. Sınırlı elbise seçeneklerini gözden geçirdi. Üzerine tam uyan beyaz bir gömlekle siyah bir pantolonu üzerine geçirdi. Sade ama güzel... Eve'in verdiği kolyelerden birini taktı; rengârenk parıldıyor, ortama renk katıyordu. Claire aynada saçını kabarttı ve makyajın uygun olmayacağına karar verdi, ne de olsa bu Liz'in erkek arkadaşıydı.

Merdivenlere yöneldiğinde, Elizabeth'in güldüğünü duydu. Mutfakta güzel elbisesi içindeydi ve bir adam, mutfak masasında oturuyordu. Kesinlikle üniversiteli değildi. Şakaklarında küçük grilikleriyle, kırklarında bir adamdı ve bronzlaşmış yüzündeki gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Oturmasına rağmen uzun görünüyordu. Yakası açık, kot

gömlek ve ceket giyiyordu. Yüzünde, Claire'in nedense hiç hoşlanmadığı, hafif bir tebessüm vardı.

Claire birinden nadiren hoşlanmazdı ama istisnalar olabileceğini düşündü.

"Claire, bu Patrick," dedi Elizabeth. Claire her nedense Liz'in, adamı babası olarak tanıştıracağını düşündü. Babası olabilecek kadar yaşlıydı ya da bir amca veya başka bir şey. Ama sadece Patrick miydi?

"Doktor Patrick Davis, kendisi profesörlerimden biri."

"Gerçekten mi?" Claire kaşlarını yukarı kaldırdı ve dikkatli bir şekilde başını salladı. "Hangi bölüm?"

"Biyoloji," dedi Patrick. "Elizabeth gerçekten çok parlak bir öğrenci. Beni yemeğe davet etmesinin umarım bir sakıncası yoktur."

Claire ocağın başındaki Liz'e sokularak cevap vermekten kaçındı. "Ne pişiriyorsun?"

"İçi doldurulmuş tavuk ve bezelye," dedi Elizabeth. Heyecanlanmış gibi gülümsedi. "Nasıl, sence iyi mi?"

"Lezzetli görünüyor. Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Ekmeği ısınması için mikrodalgaya koy istersen."

Claire arkadaşının dediğini yaptı ve buzdolabından kendine bir bardak kola çıkardı. Doktor Davis'e bir şey isteyip istemediğini sormadı çünkü bardağına buz koyarken, adamın, Liz'e bakışını yakaladı. Profesörüymüş gibi değil daha çok, yırtıcıydı. *Ah, Tanrım. Cidden mi? İğrenç.*

"Garip," dedi Claire. "Akşam yemeği için profesörlerimden birini evime hiç davet etmedim. Hoşlandıklarımı bile..."

Liz ona rica edercesine baktı. "Pekâlâ, bu çok kötü. Çünkü sanırım senin, benim gibi harika hocaların olmadı," dedi. "Patrick mükemmel biri."

"Eminim." Claire bardağını yudumlarken düşünüyordu. "Biliyor musun? Şu an gerçekten çalışmam gerekiyor ve..."

"A, hayır, hayır, lütfen. Varlığım seni rahatsız etmesin," dedi Patrick. Sesi samimi ve nazikti. Kibar aksanı, İrlanda dilini çağrıştırıyordu. "Sanıyorum ki Liz çok sık yemek pişirmiyor. Bizimle kalma cömertliğini gösterir misin? Muhabbet etmeyi gerçekten çok isterim. Liz bana gerçekten çok ilginç bir iş yaptığını söyledi."

"Ne? Anlamadım." Claire elinde ekmek tabağıyla bir an duraksadı. Bakışlarını yemek karıştıran Liz'e kilitledi. Liz bir şey duymamış gibiydi. "Hangi ilginç iş?"

"Pekâlâ, MIT'de bireysel bir çalışma programında yer aldığını duydum. Orada üniversitenin bütün tarihini açıklayabilecek bir avuç insandan daha fazlası olduğunu sanıyorum. Söyle bakayım, nasıl gerçekleşti bu?"

Claire fırını açıp içine ekmek tabağını koymakta güçlük çekti. Sıkıntılı ve tedirgin göründüğünü biliyordu. Çok sıkıntılı... Beyni, etrafta olanlara ayak uydurmakda zorluk çekiyordu. Doktor Davis'in o öğretmenlerden olduğunu düşünüyordu. Mesleklerini, korunmaya ve şefkate ihtiyacı olan Liz gibi kolay hedefleri avlamak için kullananlardan... Adamın, ev arkadaşını baştan çıkarmak ve avlamak istediğinden emindi, eğer çoktan yapmamışsa.

Bu çok keskin bir sola dönüş gibi görünüyordu. En iyi ihtimalle.

Adam cevap bekliyordu. Claire, "Aslında geçici olarak buradayım. Bu bir tür özel projeyle ilgili, profesörlerden biriyle birlikte çalışıyorum. Her zaman bu ziyaretçi öğrenci projeleri üzerinde çalışırlar. Muhtemelen basit nesnelerle köyünün teknolojisini güçlendiren Afrikalı çocuğun hikâyesini duymuşsunuzdur," dedi.

"Ah, evet. Halkla ilişkiler projeleri hakkındaki her şey bilirim," dedi Patrick. "Ama yaptığın şey, bundan daha ilginç bir çalışma. Doğru değil mi?"

Claire çekmeceyi sertçe çekti ve içinden bir kapak çıkardı. Kapak yere düştü ve zil gibi çınladı. Ses bir süre dikkat dağıttı ve etkili bir sessizlik oluştu. Kapağı el yordamıyla ararken Liz de eğilip yardım etti. Claire kargaşa sürerken arkadaşına fısıldadı, "Bu adam ne istiyor benden?"

"Ne? Hiçbir şey tabii ki!" Liz kapağı kaptı ve lavaboda yıkadı. Sonra tencereyi kapattı. "Böyle peşin hükümlü olacağını bilseydim, seni davet etmezdim."

"Davet etmedin," diye dişlerinin arasından söylendi Claire. "Her neyse."

"Her şey yolunda mı bayanlar?" diye sordu Doktor Davis ve Liz derin bir nefes alarak arkasını döndü. Ellerini önlüğüne kuruladı ve plastik bir manken gibi gülümsedi.

"İyiyiz Patrick," dedi. Claire bakışını ona yönelttiğinde savunmaya geçti. "Adıyla seslenmemi o söyledi. Biliyorum, bir profesörü kendi adıyla çağırmak çok tuhaf görünüyor ama..."

"Ama samimi olmayı seviyorum," diye araya girdi Patrick. Masadan kalktı ve Liz'in ellerinden tencereyi kaptı. Liz de masayı düzenledi. "Lütfen, bırakın yardım edeyim. Oturun bayanlar. İçecek bir şey ister misin Liz?"

"Ah, sadece su," dedi Liz. Adam lavaboda bardaklar ve buzla meşgul olurken, Liz, Claire'in omzunu demir gibi kavradı. "Bunu benim için berbat etme. İyi bir nota ihtiyacım var ve ondan hoşlanıyorum."

"O da senden hoşlanıyor," diye fısıldadı Claire. "Muhtemelen biraz fazla... Baksana, akşam yemeğine geldi. Kim yapar ki bunu?"

Liz gerildi ve gözleri dehşetle parladı. Claire biraz ürktü. "Dediğim gibi, bunu sakın mahvetme," dedi. "Yeni bir hayat için iyi bir şey hak ediyorum. Yeterince kötü şey yaşadım."

Belki o da güzel vakit geçirmeyi hak ediyordu ama Claire bunun o vakit olmadığına yüzde yüz ikna olmuştu. Doktor Davis hoş ve sıradan biriydi ama ayrıca yağcı ve çıkarcıydı. Liz'le sinsice yakınlaşmıştı ve kendisinin kişisel çalışma programı hakkında ne öğrenmişti? Ne biliyordu?

Belki çok şey. Belki de çok fazla. Claire, kuralları ya da oyuncuları bilmediği ölümcül bir oyun oynuyormuş gibi hissetti kendini.

"Evet, işte," dedi Patrick ve soğuk su bardağını Liz'in önüne koydu. Kızın omzuna dokundu ve ikisi arasında üçgen oluşturan sandalyesine oturdu. "Neden bahsediyordunuz? Ah, evet."

"Tavuk çok lezzetli görünüyor," dedi Claire. "Bunu nasıl yaptın?"

Liz ayrıntılı bir şekilde anlattı. Rachael Ray bile onunla gurur duyardı çünkü Liz bütün tarifi ezberlemiş görünüyordu. Doldurulmuş tavuk tarifini anlatırken, Doktor Davis'in yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi ama yine de dinledi. Bakışlarını çoğunlukla Liz'in üzerinde tutuyordu. Ama Claire bir süre sonra, bakışların kendisine yöneldiğini hissetti.

Açıkçası, bundan hoşlanmadı.

Tavuğu ve sebzeleri bölüştürme işi zamanın çoğunu aldı ve Doktor Davis sorusunu farklı şekilde yinelediğinde, Claire kaçmak için ekmeği mikrodalgadan aldı. Liz gergin bir biçimde söylendi, Doktor Davis'in, istenilmediğini düşüneceğinden ölesiye korkuyordu (ki Claire açısından, istenilmiyordu zaten). Ama bu hamle, Claire'i yeni bir konuşmanın içine tıkma teşebbüslerini engelleme konusunda iyi bir yan etki yaptı.

Bir süreliğine adam da bundan vazgeçti ve Liz ile havadan sudan konuşmayı tercih etti. İkisi de Claire'i konuşmaya davet etmedi veya katılımını beklemedi bu yüzden o da sadece akşam yemeğini yedi. Tavuk gerçekten çok güzeldi. Nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordu.

Tabağındakileri silip süpürdüğünde, diğer ikisinin yemekleri daha bitmemişti. Claire, kolasının geri kalanın bitirdi ve tabağını lavaboya götürmek için kalktı. "Eline sağlık Liz," dedi. "Artık gidip ders çalışmam lazım."

"Hımmm," dedi Liz. "Gerçekten mi? Peki, eğer gerekiyorsa..." Sembolik bir protestoydu ve altında, *lütfen git artık, şimdi bizi yalnız bırak*, mesajı yatıyordu. Claire de gönül rahatlığıyla merdivene yöneldi.

Daha iki adım atmıştı ki Doktor Davis, "Doktor Irene Anderson ile çalıştığını duydum. MIT'de bile alışılmamış bir ünü var. Onunla çalışmak nasıl bir şey?" dedi.

Duymazdan gelmek büyük bir kabalık olacaktı, Claire kapıda duraksadı. "Güzel. Ben gerçekten gidip..."

"Doktor Anderson'ın çalışmaları gerçekten çok ilgimi çekiyor."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Oldukça yakından aslında. Kriptobiyolojiye karşı büyük bir ilgisi var. Hayali yaratıkların hassasiyetleri ve yetenekleri ile ilgili projelere. Kurt adamlar, zombiler, vampirler gibi. Bu konuyu sık sık tartışırız. Canlı bir tartışma konusu. Vampirlerin ana hassasiyeti sana göre nedir?"

Claire adama ince bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bu tür şeyler için hiç zamanım yok. Şu anda daha çok, gerçek dünyayla ilgili endişelerim var." Konuyu kapatmak istediğini açıkça belli etmişti ama adam aldırmadı.

"Pekâlâ Claire, varsayalım ki sen çok zeki genç bir kadınsın. Varsayımsal olarak, vampirlerin kontrol edilebileceğini ve asker olarak kullanılabileceklerini düşünüyor musun? Ya da gizli ajan? Onların, insanların yapmaya tereddüt edecekleri tehlikeli işler konusunda mükemmel

olacaklarını düşünüyorum. Eğer tamamıyla uyumlu olmaları sağlanabilseydi."

"Sanırım." Claire konuşmanın gideceği yerden gerçekten hoşlanmamıştı. "Liz, akşam yemeği için sağ ol."

"Seninle tanışmak güzeldi," dedi Doktor Davis. "Bayan Danvers."

"Sizinle de," dedi Claire düz bir şekilde ve kapıyı arkasından kapattı.

Odasına çıkıp kapıyı kilitledi. Kulaklıklarını takıp dış dünyayla bağlantısını kesti. Gelip kapısı tıklatılsaydı dahi umursamayacaktı ve Doktor Anderson'a kesinlikle bundan bahsedecekti. Amelie'ye de...

Bir saat sonra kulaklıklarını çıkardı ve esnedi. Banyoya geçmenin müsait olup olmadığına bakmak için kulağını kapıya dayadı. Müsaitti. Mutfak sessizdi ve banyo da boştu. İkinci katta Liz'in odasından sesler geldiğini işitti ve merdivenleri hızlıca çıktı.

Doktor Davis kendine, kesinlikle akşam yemeğindeki tavuktan daha fazlasını alıyordu. Liz de her dakikasını zevkle geçiriyordu.

Ah.

Claire kulaklıklarını tekrar taktı ve artık hiçbir ses duymamak için müziğin sesini yükseltti. Bu, gerçekten yardımcı olmuyordu ve olanlar onu huzursuz, kızgın, endişeli, usanmış hissettiriyordu.

Shane aramamıştı. Neden aramamıştı? Telefonunu kontrol etti ve evet, şarjı hâlâ doluydu. Her şey tamamdı.

Kızgınlıkla kulaklıklarını tekrar çıkardı ve bir duygu karmaşasına sürüklendi. Gerçekten bunu didiklemek istemiyordu. Shane'in numarasını bulup ara tuşuna bastı.

Shane bu kez cevapladı. "Claire?"

Sesi yakından geliyordu ve nefes nefese kalmıştı. Claire ona ulaşıp dokunabilecekmiş gibiydi. Kendini onun kollarına bırakıp öylece kalmak ve her şeyi tekrar yoluna sokmak istiyordu. Evet, bunu istiyordu. Çok, çok istiyordu. Sesini uzun bir an boyunca toparlayamadı.

"Claire?" Sesi daha sakindi şimdi ve neredeyse fısıldıyordu. "Tanrım, lütfen konuş benimle."

"Buradayım." Claire de fısıldıyordu. Her nedense, sesini yükseltmek istemiyordu. Sesi böyle daha içten çıkıyordu; yakın ve kişisel. "Seni aradım ama cevap vermedin."

"Biliyorum. Üzgünüm. Lütfen, bu aldırmadığım anlamına gelmesin, ben sadece..." Yürüyordu ve Claire onun nefes alıp verişlerini işitiyordu. Sesi iyi değildi. "Sadece seni geri arayamadım."

Claire birden doğruldu çünkü içindeki tehlike çanları çalıyordu. "Shane, sen iyi misin? Ne oldu? Yaralı mısın?" Evet, o yaralıydı ve Claire bunu duyabiliyordu özellikle gülmeye çalıştığında.

"Ben iyiyim."

"Değilsin, beni uyutmaya çalışma. Ne oldu?"

"Kıçımı tekmelediler," dedi. "Aslında bu tam olarak son dakika haberi sayılmaz. Vampirlerin sanki başka bir işi yokmuş gibi beni kurtardıklarına inanabiliyor musun?

Beni ölümden döndürdüler. Neyse olan oldu. Bu uzun bir hikâye, sana bir ara anlatırım."

Claire ağlamak istiyordu. Shane'le olmamak onu çok üzüyordu. Ona ihtiyacı varken yanında olmamak... "Sesin iyi gelmiyor. Ne kadar kötü yaralandın?"

"Morluklar belimde çok iyi duruyor. Kırık çıkık yok, Tanrı'ya şükür. Daha kötülerini de atlatmıştım. Merak etme, ben gerçekten iyiyim." Sesi tekrar hafif bir tonda çıkmaya başlamıştı. "Ya sen, sen iyi misin?"

"Evet," dedi Claire, "Seni özlüyorum. Eve ve Michael'ı özlüyorum. Evimi özlüyorum. Bu kötü mü? Muhtemelen kötü. Küçük bir çocuk gibi mızmızlandığımı düşüneceksin."

"Yo, hayır. Ben..." Bir şeyi itiraf edecekmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı ama iç geçirdi. "Çok harika olduğunu düşünüyorum ve bunu yapman gerçekten iyi bir şey. Bu senin hayalin Claire ve ben yolunda durmak istemiyorum."

"Durduğunu mu düşünüyorsun? Durmuyorsun. Ben kendi yolumda duruyorum sadece ve yine de bunun benim hayalim olduğundan o kadar emin değilim. Kâbusa dönüşüyor benim için." Yukarıdan bir inilti duydu ve başını yastığın altına gömüp telefonu kulağına dayadı. "Elizabeth ile yaşamaktan gerçekten nefret ediyorum ve şu an son derece iğrenç profesörüyle sevişiyor."

"Tam şu an mı?"

"Evet. Bu iğrenç. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu sana anlatamam. Kelimeler yetersiz."

"Tamam, o zaman sadece benim sesimi dinle," dedi. Claire gözlerini kapattı ve kendini onun nefesine bıraktı. "Başka bir şey dinlemek zorunda değilsin, sadece benimle konuş. Hayatında neler olup bittiğini anlat bana."

"Ben sadece..." Sesi boğuk çıkıyordu ve kendini ağlamamak için güçlükle tutuyordu. Boğazını temizledi. "Profesörle, getirdiğim şey üstünde çalışıyoruz. Biliyor musun? Hiçbir şey evde olduğu gibi değil. Burada kimseye güvenemezmişim gibi hissediyorum kendimi. Birinin beni takip edip etmediğini bilmiyorum. Liz var belki ama tamamıyla acayip bir tipe dönüştü o da. Her şeye rağmen, onu sevip sevmediğimden bile emin değilim. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama hiçbir şeyimiz aynı değil Shane, hiçbir şeyimiz. Profesör de öyle. Ona da güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bazen güveniyorum ama sonra..."

"Demek öyle? Son işinden farksız o zaman, değil mi?"

Claire acıyla gülümsedi. "Ve gerçekten kimseyi tanımıyorum. Gördüğüm insanları, uyum sağlamak istediğim insanları tanımıyorum, tanıyamıyorum. Daha kötüsü, burada önemsizim Shane. Önemsenmiyormuşum gibi hissediyorum kendimi. Aptal gibi, tamam mı?"

"Hayır," dedi Shane. Sesi o kadar masumdu ki Claire'in kalbine işledi. "Çoğu insan, zamanın çoğunda böyle hisseder Claire. Sen özel olarak büyüdün. İnsanların çoğuysa hayatlarını böyle sürdürüyor. Yalnız, kendi başlarına, fark edilmeden... Daha sonra da bu hisse alışıyorlar. Bu senin için sadece yeni bir şey."

tg: kaktusunx

"Evet," diye fısıldadı Claire. "Üzgünüm, şikâyet etmemem gerekir. Bu çok bencilce, böyle olsun istemiyorum..."

Shane derin bir nefes aldı ve bu, Claire'i korkuttu. Çarşafın altında onun sıcaklığını yanında hayal ederek, cenin gibi kıvrıldı. Teselli edici, tatlı, yumuşak ve güvenli... Bu kadar ihtiyacı varken, onun çok uzakta olmasını düşünmek gerçekten çok zordu. Shane'in de ona ihtiyacı vardı ve bu, telefonun diğer ucundan, bir humma ateşi gibi üstüne geliyordu. "Yapma bunu. Sen tanıdığım en bencil olmayan insansın Claire. Sen bana her gün nasıl biraz daha iyi olunabileceğini öğretiyorsun ve ben seni özlüyorum, bunu biliyor musun? Seni görmeden, sana dokunmadan yapamıyorum..." Sesi hafif ve titrek çıkıyordu. Claire derinlerde, ürperdiğini hissetti. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Her şeyi."

Claire nazikçe gülümsemeyi başardı. "Şimdi darbe aldığına hiç kuşku yok."

"Hayır, ben ciddiyim Claire. Ben... Bak, hayatım hatalar ve kötü kararlarla dolu ve ben bunu biliyorum. Bunlar benim. Ama senin mutlu olmanı istiyorum ve sen mutlu olmadığında inciniyorum."

"Ben seninle mutluyum," diye fısıldadı Claire, çok yavaş bir sesle. "Ve seni seviyorum. Morganville'den ayrılmam seninle ilgili değildi, bunu biliyorsun. Benimle ilgiliydi. Hayallerimi dışarıda gerçekleştiriyorum belki de veya her şeye karşın, onlar gerçekten de istediğim şeyler değiller."

"Öyle mi?" Claire bu kez onun sesindeki gülümsemeyi duydu. "Öyleyse gerçekten ne istiyorsun? Vampirville'de roman gibi bir hayat mı?"

"Bunu düşünüyorum."

"İyi," dedi Shane. "Bu iyi. Öyleyse artık tası tarağı toplayıp geri döneceğini mi söylüyorsun?"

Tanrım, Claire etkilenmişti. "Ben... Bak, benim nasıl olduğumu biliyorsun, değil mi? Bir şeyi yarıda bırakmayı sevmem, bırakıp kaçmayı. Liz'i burada bırakmak için doğru bir zaman olduğundan emin değilim."

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Pekâlâ, hoşlanmıyorum ama onu ev kirasıyla ve peşindeki röntgenciyle bir başına bırakmak büyük bir zalimlik olur."

"Röntgenci mi?" Shane'in sesi keskinleşti. "Anlat bana."

"Hayır, çünkü gelip beni korumaya çalışırsın."

"Claire..."

"Hayır, sorun yok. Bunu biz halledebiliriz." Sesiyle üstünlük kurmayı başardı ve Shane, büyük bir sessizlikten sonra iç çekti. Claire de bunu bir tür teslimiyet olarak kabul etti. "Senin günün nasıl geçti?" diye sordu. "Şu hırpalandığın kısım dışında yaptıkların. Her zamanki işler. Bilmek istiyorum."

"Bir iş buldum," dedi. "Olasılıkların ne olduğunu biliyorum, tamam mı? Her şey yolunda. Zor iş ama bunda bir sorun yok. Uzun saatler, düşük ücret ama kimse arkamdan bir bıçakla, silahla ya da vampir dişleriyle gelmiyor. Her şey yolunda anlayacağın... Ayrıca lağım tıkanıklıklarını temiz-

lemek zorunda değilim. O işi hatırlıyor musun? Eğlenceli işti ha?"

"Sadece otuz dakika sürdü."

"Ama hak ettiğimden yirmi dokuz dakika daha fazlaydı. Neyse, Cambridge'te en çok sevdiğin şey ne?"

"İnsanları," dedi Claire. "Çok ilginçler. Onları seviyorum. MIT ineklerle dolu ve ben kendimi onlarla evde hissediyorum. Yalnız, burada bir tür kaçak gibiyim. Sanki bir şeylerden saklanıyorum. Belki de kendimden..."

"Bak, en sevdiğin şeyin fasulye olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. Boston'da fasulye yapmıyorlar mı? Fasulyeyi kim sevmez ki?"

"Bir de pizza. Pizzayı da iyi yapıyorlar."

"Evet, iyi bir pizzayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Çıkıp buraya gelmelisin."

Shane bir an için tereddüt etti ve "Gerçekten bunu istiyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum," Claire aniden bir top gibi içine çekildi. Üşüyordu ve çarşafı üzerine sardı. "Gelseydin, ne yapardım bilmiyorum. Yanımda kalmana izin veremezdim çünkü Liz çıldırırdı. Tekrar."

"Bu, şu an profesörünün becerdiği kız mı?"

"Aynen, ama ben daha çok laboratuvarda olurdum ve sen de..."

"Uygunsuz kaçardım," diye tamamladı Shane. "Fazlalık. Evet, anladım. Etrafında dolanıp seni uyanık tutmama ihtiyacın yok. MIT'den olmayan biri olarak."

"Hayır, hayır. Bunu demek istemedim..."

"Claire. Tamam, sorun değil. Sen süre istedin ve ben de sana onu veriyorum işte. Oraya gelmeme ihtiyacın olduğu zaman, hayal edebileceğinden daha hızlı bir şekilde kapının eşiğinde olacağım. Ama sen hazır olana kadar buradayım. Sana söz verdim."

"Tamam." Yavaşça nefes alıp bıraktı. "Michael arkanı kolluyor mu? Bir tür beyin kanaması filan geçirmediğinden emin olmak için..."

"Ah, ne demezsin, beni atmaca gibi izleyen dostlarım var. Korumasız işemeye bile kalkmıyorum. İşte bu çok eğlenceli."

"Güzel, seni koruyup kolladıkları için onlara çok minnettarım. Lütfen, sen de kendine dikkat et. Keşke orada olabilseydim."

"Keşke olabilseydin. Neyse, biraz senaryo yazmak ister misin?"

"Evet."

"Ne giyiyorsun?"

Claire küçük yastığının içine gömülüp gülümsedi. "Futbol pijamaları ve bekâret kemeri."

"Senaryoda böyle bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Benimle ilgili her şeyi sevdiğini sen söylemiştin."

"Bekâret kemerini değil. Dinle, şey yapsam daha iyi..."

"Evet," dedi Claire. "Evet, biliyorum. Biraz dinlen sen. Kafanı topla. Shane, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Shane. "Arkanı kolla."

Önce Shane kapattı ama o ana kadar bir sorun yoktu. Claire onun kendisine o kadar yakın olduğunu hissetmişti ki Shane bir anda odada bitebilirmiş gibiydi.

Başını yastığın altından çıkardı ve etrafı dinledi.

Huzur dolu sessizlik... Belki de Profesör Tüyler Ürpertici çoktan gitmişti. Ama gitmemiş olsaydı bile, en azından jimnastik sona ermişti.

Claire telefonu kalbine dayamış bir şekilde uyuyakaldı.

Sabah Claire kapısını tıklattığında, Elizabeth odasından çıkmadı. Suskun ve ağlamaklı bir sesle, "Git buradan," dediğini duydu Claire ve başını salladı. Evet, o bunun olacağını görmüştü. Profesör Pislik çoktan kendi yolunu tutmuş ve Liz'e bir daha onu aramamasını söylemişti. Ne de olsa baştan çıkarabileceği bir sürü üniversiteli kız mevcuttu. Claire Profesör Pislik'ten daha büyük birkaç profesörle daha tanışmıştı. Onlar da onu hasta etmişti. Bu çok berbat bir işti.

Birdenbire vampir konusunu açması ise tesadüften başka bir şey olmayabilirdi ama bu, onu hâlâ ürkütüyordu.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Claire. "Liz, iyi misin gerçekten?"

"İyiyim," dedi Liz ve gözyaşlarına boğuldu. Kalbi kırılmıştı. "Üzgünüm. Bunun buraya varacağını bilmem gerekirdi, değil mi?"

"Herkes hata yapar," dedi Claire. "Bir daha böyle bir hata yapmazsın."

"Hayır." Liz boğuk bir şekilde yutkundu ve burnundan soludu. "Artık böyle bir şey yaşamayacağım. Ah, bunların hepsi şeytan... Şeytan!"

Claire bazılarının öyle olmadığını biliyordu ama aynı fikirde olunmayacak bir zaman değildi. O an dayanışma zamanıydı. "Hepsi şeytan," diye katıldı. "Onlara güvenemeyiz. Bak, iyi olduğundan emin misin? Seni incitmediğinden emin misin?"

"Kalbimi kırdı!" dedi Liz ve yeniden hüngür hüngür ağlamaya başladı. Claire bunu, *hayır*, olarak aldı; en azından fiziksel manada. "Sen git, ben iyi olurum."

Liz bunu dramatik bir tonda söylemişti. Claire gözlerini devirdi. Çünkü rolünün, kalmaya ısrar etmek, ona kahvaltı hazırlamak, gözyaşlarını kurulamak, Büyük Başarısızlık Romanı'nın öyküsünü tekrar tekrar dinlemek, ona çikolata getirmek ve tamamıyla anlaşmaya varana kadar hiçbir şey söylememek olduğunu biliyordu. Daha önce lisedeyken de Liz'e yapmıştı bunları. Ama şimdi yapmayacaktı.

"Tamam o zaman. Akşama görüşürüz. Derse gidecek misin?" dedi.

"Hayır," diye acıyla inledi Liz.

Claire hâlâ vakti varken evden kaçtı.

Telefonu titrediğinde kampüs yolunun yarısındaydı ve mesajı kontrol etti. Açıkça, İKİ GÜN GELME, yazılıydı. Profesör Anderson'dan değildi. Tuhaftır ki bilmediği bir numaradandı. *Belki de Jesse'den*, diye düşündü Claire. Belki de

Profesör Anderson ile ilgili bir durum değildi. Bir tür kumpas da olabilirdi. Kafasını bunlar kurcalıyordu.

Pekâlâ, iyi yanından bakarsak, bugün boştaydı. Çünkü Profesör Anderson, onun bütün kredi saatlerini bağımsız çalışmasına adamasını istemişti. Gününü nasıl geçireceğini çok iyi biliyordu ve *Defter* filmini yeniden izlemek için gerçekten uygun bir zaman değildi.

Claire de bunun yerine, kampüste elinde kahveyle dolaşarak, internette takılarak ve Nick ile karşılaşarak tamamıyla stresten uzak bir öğlen geçirmeyi tercih etti.

Nick tek başına ders çalışıyordu. Claire elinde kahvesiyle yanından gülümseyerek geçerken Nick kızı fark etmemişti.

Claire duraksadı ve bu bir karar değildi. Daha çok, kontrol edemediği, içgüdüsel bir şeydi. Oğlanın çok tatlı ve deli bir gülümsemesi vardı. Aynı Myrnin gibiydi. "Selam," dedi Claire. "Ne haber?"

"Kötünün karşıtı, verebileceğim en sersem cevap olurdu," dedi Nick. "Yoksa, bilirsin, her zamanki gibi. Hangisi daha doğruysa..." Karşısına bir sandalye çekti. "Oturmak ister misin?"

Claire paylaştığı sadece bir masa olsa bile, bir an kendini suçlu hissetti. "Elbette," dedi sonunda ve oturdu ama rahat değildi. Nick başını salladı, ifadesi tamamıyla tarafsızdı. Claire onun, kendisini korkutmuş olabileceğinden endişelendiğini düşündü ki bu doğruydu. Nick herhangi bir şey yapsaydı, Claire kahvesini alıp hemen tüyebilirdi.

"Ders mi çalışıyorsun?"

"Deniyorum," dedi Nick. "Ama şu an bütün düşünebildiğim bir pizza. Böyle günlerin oldu mu? Pizza günleri?"

"Pizza günleri, dondurma günleri, hamburger günleri... Neden bizim için yararlı olan şeyleri hiç istemiyorsun?"

"Makul bir insanın brokoli günleri olmaz. Bu deli saçması bir şey..."

Bir müddet böyle sohbet ettiler, acemice ama sakin bir şekilde. O sırada üçüncü bir kişi aralarına katılmıştı ve onun arkadaş canlısı takılmaları, tansiyonu düşürmüş, her şeyi yoluna sokmuştu. Aradan çok geçmeden iki kişi daha katıldı ve bir grup oldular. Eğlenceli bir grup.

Claire bunu fark etmeden önce bir pizza siparişi vermişti (Pizza Günü adına). Sonra kötü filmlerin değerleri üzerine konuşmaya başladılar ve kendilerini evde hissettiren şeyler konusunda da sohbet ettiler.

Telefon çalana kadar...

Kimin aradığına dikkat etmeden cevaplarken hâlâ siyah saçlı kız Jacqui'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Kahkahaların karşı tarafa gitmesini engellemek için eliyle telefonu kapatarak "Alo?" dedi.

"Claire?" Arayan Eve'di ve sesi gergin geliyordu. "Hey, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama seni bir konuda hemen uyarmak için aradım."

"Ne hakkında?"

"Mmm, bunu buradan söylemek sana biraz çılgınca gelecek ama Myrnin birden ortadan kayboldu ve muhtemelen sana doğru geliyor. Sadece bilmeni istedim."

Claire doğruldu, sırt çantasını kaptı ve hâlâ kahkahalarla gülen gruptan uzaklaştı. "Ne oldu?"

"Bütün bildiğim, Myrnin'in sinirlenip buradan ayrıldığı ve Amelie'nin de iyi bir ruh hâlinde olmadığı... O kızgın olduğunda korkutucudur. Michael'ın arkasından gitmesini ve en kısa sürede Myrnin'i eve getirip güvenliğinden emin olmasını istiyor. Ve tabii ki yanlış insanların dikkatini çekecek kadar çılgınca şeyler yapmamasından da... Ben de Michael ile gidiyorum. Neden olmasın? Misafir için boş yatağınız var mı?"

"Bir döşeme tahtam var," dedi Claire. Sevinç ve korku karışımı bir duyguya kapıldı, Myrnin tek başına ortalıkta mı dolanıyordu? Ve neden ona geliyordu? Yine de bu, Michael ve Eve'i tekrar görebilmesi demekti. Ve bu, iyi olabilecek tek şeydi. "Ne zaman geliyorsunuz?"

"Ah, aslında şu an arabadayız, karayolundan geliyoruz. Çünkü bilirsin, vampirlerin havayoluyla arası pek iyi değildir. İçi bağırıp çağıran çoluk çocukla ve pencerelerin gölgesinden korkan insanlarla doludur. Ayrıca, çoğunun yükseklik korkusu var." Claire arka planda yakın duran Michael'ın sesini duydu ve Eve, "Onun hariç," diye ekledi.

"Ona benden selam söyle," dedi Claire.

"O da sana öpücük yolluyor. Tamam, aslında yollamıyor ama yollamalı. Bu yüzden yolladı diyorum. Neyse, biz birkaç gün içinde orada olacağız çünkü Michael uyumayı planlamadığını söylüyor. Myrnin çılgın başını belaya sokarsa beni ara ve gözünü üzerinden ayırma."

Claire gülümsemeden edemedi. "O hâlde, Shane de sizinle geliyor?"

Uzun bir sessizlik oluştu bir an, çok uzun ve Eve, "O çalışıyor tatlım," dedi. "Üzgünüm, sadece biz olacağız... Mmm, sevgilim bu bir polis arabası mı acaba? Of, lanet olsun. Pekâlâ, kapatmam gerek, seni seviyorum, hoşça kal."

Claire bir şey söyleyemeden, Eve çoktan kapatmıştı.

Çalışıyor mu? Shane çalıştığı için onlarla beraber gelmiyor muydu? Hiç mantıklı değildi bu. O, en iyi iki arkadaşıyla kasabanın dışında bir tur atmak için bile işten kendini kovdururdu. Özellikle bu turu Claire'e doğru yapıyorlarsa...

Açıkçası bu, üzücü ve endişe vericiydi.

Claire telefonunu cebine soktu ve sırt çantasını omuzladı. Masadakilere dalgın dalgın baktı. Gruptakiler, gitmek üzere olduğunu bile fark etmemiş neşeli bir şekilde konuşuyorlardı. *Bu sahte bir arkadaşlıkmış*, diye düşündü Claire. Kendini onlardan biri gibi hissetmişti ama gerçekte öyle değildi. Onu özlemeyeceklerdi.

Nick özlerdi. Claire'i izliyordu, kaşlarını kaldırdı ve dudak büktü. "Sen iyi misin?"

Claire başını salladı ve çıkışı göstererek "Gitmem gerek," dedi.

Nick kalkabilirmiş gibi Claire'e baktı ama o an Jacqui bir şey söyledi. Nick bakışlarını Claire'den ayırmadan cevap verdi ve tekrar sandalyesine gömüldü.

Claire çekip gitti. *Bu iyi bir şey*, diye düşünüyordu; Nick'in onu takip etmek zorunda olmadığını hissetmesi

iyiydi. Claire onunla ilgilenmiyordu ne de olsa. Kahretsin, o Shane'i düşünüyordu. Neden gelmiyordu?

Eve, ne gizliyordu?

Sonraki birkaç gün bir bulanıklık içinde geçti çünkü Claire, Michael, Eve ve Shane'i sürekli arayıp durdu ama kimse telefona cevap vermedi. Ondan kaçıyorlar gibiydi. Claire'in kendini meşgul edecek bir işi dahi yoktu. Doktor Anderson onu aradı ve sakin ama katı bir şekilde özel projesini bitirmesi için yalnız başına biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Claire'i olup biteni öğrenmesi için internet üzerinden bazı okumalarla görevlendirdi. Karışık bir işti bu ve Claire'in gerçekten minnettar olabileceği tek şeydi. O daha önce de bir profesör tarafından bir hayli zorlanmıştı ama bu, kesinlikle zor bir aşamaydı. Doktor Anderson onu hafife almıyordu.

Liz sonunda odasından çıktı ve tabii ki kız kıza pizzayla romantik bir film izleme gecesi talep etti. Claire, *Kill Bill*'i önerdi çünkü muhtemelen arkadaşı sonunda kendini mutlu hissedecekti. Liz de kabul etti ve artık ağlamaklı değildi. Artık daha çok öfke duyuyordu ve Claire'e göre öfke iyi bir şeydi. Liz'in öfkeli olması, aynı hatayı bir daha yapmayacağı anlamına geliyordu. Böylesi, onu tuhaf bir şekilde daha sevimli yapıyordu. Claire'in liseden hatırladığı gibi...

Claire pizza için dışarı çıktı. Boston mükemmel pizza seçenekleriyle doluydu ve evden sadece birkaç blok ötede iyi bir yer vardı. İçgüdüsel bir şekilde, Derrick için etrafı kola-

çan etti. Adam her zamanki gibi, sokağın karşısındaydı. Bir otobüs durağında oturup kitap okuyor ya da okuyormuş gibi yapıyordu. Claire'i görünce el salladı.

Claire ona el hareketi çekti ama bu, onu eğlendirmişe benziyordu. Çok kötüydü. Çünkü Claire, yaptığı hareketin, Derrick'in tutuklanabilmesi için bir şey yapmasına yetecek kadar kızdırmasını umuyordu.

Pizzanın bir parçasını yiyerek dönerken, ürkütücü Profesör Davis'i, bir açık hava kafesinde oturmuş, kahvesini yudumlarken gördü. Adam yine, kızı olacak yaşta genç bir öğrenciyle oturuyordu. Kız da büyülenmiş gibiydi. Gözleri ışıl ışıldı ve profesörün, bütün problemlerini çözebilecek, hayatında özlem duyduğu baba figürü olduğuna inanmaya istekli görünüyordu.

Claire manzaraya dayanamadı.

Rotasını değiştirdi.

Davis ve yeni kurbanı birbirlerine o kadar yakınlardı ki nefeslerini hissedebiliyorlardı kesin. Claire masalarının dibinde durduğunda, onu fark etmeleri tam bir dakikalarını aldı. Doktor Davis kahvesini, Claire bir garsonmuş gibi ona doğru itti. Kızgınlık, merak ve kafa karışıklığı içinde bakıyordu. Sandalyesinde doğruldu ve Claire ona gülümsedi.

Eve olsa ne yapardı?

"Çağrılarıma cevap vermiyorsun," dedi Claire, incinmiş ve dudak büken bir sesle. "Sorunlarımızı çözmek için geleceğini sanıyordum."

"Claire," dedi adam.

Onu tanıdığını açık eden, acemice bir hataydı bu. Davis bunun farkına vardığında, Claire adamın yüzüne hayal kırıklığının yerleştiğini gördü. Yanındaki kıza döndü, şüphesiz masum olduğunu haykıracaktı.

Claire ona bu şansı vermedi.

"Karınla karşılaştım ve bana seni boşamayacağını söyledi. Ayrıca, bebekler konusunda ne yapmalıyım? İkizlerimize iyi bir baba olacağından asla kuşku duymuyorum. Söz verdin!"

Attığı bombaların sonuçlarını görmeyi beklemedi. Başını dik tuttu ve pizzasıyla yola koyuldu, arkasına bile bakmadı. Bakmak zorunda değildi. Kızın ferforje sandalyesinin kaldırımdaki gıcırtısını duymuştu ve Patrick'in masumane çabalarının resmini neredeyse görebiliyordu. Yine de Davis için muhtemelen bir sorun olmayacaktı. Claire bir randevuyu mahvetmişti ama adam yarın yeni birini daha bulacaktı ve öbür gün birini daha...

Yine de Claire, Liz'in intikamını aldığı için kendini iyi hissediyordu.

Claire basamakları zıplaya zıplaya çıkarken mırıldanıyordu. Anahtarları aradı ve kapının açık olduğunu gördüğünde birden donakaldı. Kapı açıktı ve rüzgârdan hafifçe sallanıyordu.

"Liz?" Claire içeri bir adım attı, kalbi hızla çarpıyordu ve ışığı açıp bütün koridoru aydınlattığında elindeki pizzayı düşürdü. Büyük sarı ampulün Claire'e söylediği şey, kimse-

nin zorla içeri girmediğiydi. Ama Liz'in kapıyı açık bırakması normal değildi. "Liz!"

Aceleyle mutfağa girdi ama etrafta hiçbir tuhaflık yoktu. Liz bulaşıkları yıkamış olmalıydı çünkü hepsi kurulama sepetinde duruyordu ve tezgâh temizlenmişti.

Claire merdivenleri hızlıca çıktı ama Liz'in odasına doğru yaklaşırken yavaşladı. Yatak odasının kapısı açıktı ve dışarı sızan karanlık bunaltıcıydı. Korkmuştu. Kapının yanındaki elektrik düğmesini bulup bastı.

Liz'in yatağı yapılmamıştı. Elbiseleri, köşedeki sandalyenin üzerinde dağınık şekilde duruyordu. Makyaj malzemeleri şifonyerin üzerindeydi. Masa lambası komodinin üzerinde, açıktı.

Ve kapının bir adım ötesinde, yerde kan vardı ve hâlâ tazeydi. Bir damla kan değildi bu, her tarafa sıçramıştı. Üstünde belirsiz şekiller vardı. Elektrik düğmesinin olduğu duvarda da kan vardı.

Claire kana basmamaya dikkat ederek yatağın altını ve dolabı kontrol etti. Arkadaşından hiçbir iz yoktu. Odadan çıktı, telefonunu çıkardı. Elleri titriyor ve etrafa bakmakta zorlanıyordu. Odanın dışında da kan lekeleri vardı. Claire, Liz'in alınıp götürüldüğü yeri gördü. Birkaç adım ötede izler kaybolmuştu. Liz'i ya bir şeye sarmalayıp ya da kaldırıp öylece götürmüşlerdi.

Claire merdivenlerden yukarı çıktı ve odasını kontrol etti. İçeri kimse girmemiş görünüyordu. O sırada, gün içinde ona mesaj yollayan numarayı tuşlamıştı.

"Selam," dedi telefonun diğer ucundaki sıcak, dumanlı bir ses. "Claire?"

"Biri ev arkadaşımı aldı," dedi Claire. "Sen miydin?"

"Ben, ne?"

"Sen bir vampirsin. Onu sen mi aldın?"

"Lanet olsun, hayır. Onu ben almadım." Jesse'nin sesi gerildi ve Claire, onun ayağa kalktığını, vampirlerin yaptığı gibi avına doğru adım atarcasına gerildiğini görür gibiydi. "Biri onu aldı derken ne demek istiyorsun?"

"Gitmiş diyorum, kapı zorlanarak açılmış ve odada kan var," dedi Claire. Tekrar titremeye başladı ve önceden yapması gereken şeyi yapmaya karar verdi. "Polisi arıyorum."

"Hayır, lanet olsun, sakın yapma bunu, henüz değil. Orada kal." Telefonda homurtular vardı ve Claire, onun bir misafiri olabileceğini fark etti. "Bana tam olarak ne olduğunu söyle Claire."

"Dışarı pizza almaya çıkmıştım. Arkadaşım evde yalnızdı. Geri döndüğümde kapı açıktı ve odada kan vardı. Yaralanmış ve burada değil."

"Eve zorla girildiğine dair bir iz var mı?"

"Hayır," dedi Claire. "Kapı kilitli değildi ve..." O sırada, geçen gece eve giren siyah elbiseli adamları hatırladı. Kapıları zorlanmadan açarak... "Ah, Tanrım. Doktor Anderson sana geçen gece evime giren adamlardan bahsetti mi?"

"Evet. Onların seni oda arkadaşınla karıştırmış olma ihtimali var mı?"

Aslına bakılırsa, Jesse bunu söyleyene kadar, Claire hiç böyle düşünmemişti. Titrek bir nefes aldı. "Belki."

"Tamam o zaman. Sen olduğun yerde kal ve hiçbir şeye dokunma. Kapıyı kapatma ve kendi başına çözmeye kalkma. Her şeyi olduğu gibi görmem gerekiyor. Üç dakika sonra oradayım. Irene'i arayıp uyaracağım."

Jesse telefonu kapattı ve Claire, merdivenlere oturmadan önce birkaç saniyeliğine tereddüt etti. Titriyordu, ev soğuk ve boştu, ön kapıyı böyle açık bırakmaktan nefret ediyordu. Derrick'in korkunç yüzünün belirmesini bekliyordu.

Derrick yoktu. Tuhaftı. O, Liz'in yolunu gözleyerek daima etrafta dolanmıyor muydu? Daha önce merdivenlerde bitivermişti ve Claire onu görmüştü. Acaba bu işi yapan Derrick olabilir miydi? Sonunda Liz'i incitecek cesareti göstermiş olabilir miydi? Ama Liz onun içeri girmesine izin verir miydi? Claire'in içgüdüleri hayır diyordu ama belki de Derrick giriş için başka bir yol kullanmıştı. Claire'in başı dönüyordu ve acı veren saniyeler geçerken, parmağını telefonundaki acil çağrı butonunda tutuyordu. Üç dakikadan daha uzun sürerse, kendine polisleri arayacağına dair söz verdi. Ya her şeye rağmen bunu yapan Jesse ise? Belki de karışıklığı düzenleyip Claire'i ortadan kaldırmak için geliyordu?

911'i tuşlamak üzereydi ki birden kapı eşiğinde bir şekil belirdi. İçeri girmiyor, sadece bekliyordu. Ah, Tanrım. Claire bir an kendini tehlikede hissetti ve ayakları tutmadı

sonra kapıdakinin Jesse olduğunu fark etti. Üstünde, kafasına geçirdiği bir kapüşon ve altında da solgun yüzünü gölgeleyen bir beyzbol şapkası vardı. Elleri cebindeydi. Kasabalı, normal biri gibi görünüyordu.

Bir saniye sonra, Jesse konuşmadığı hâlde, Claire ne için beklediğini fark etti ve "İçeri gel," dedi.

Jesse konuşmadan antreye doğru adım attı. Claire'e tanıdık gelen korkunç bir sessizlikle içeri süzüldü. Başındaki kapüşonu ve şapkayı çıkarıp etrafı profesyonel bir şekilde inceledi. Bulanık, loş kırmızı gözleri Claire'in üstünde durmadan etrafta hızlıca dolaştı, merdivenlere yöneldi ve basamaklardan birine yakından bakabilmek için eğildi. Sonra birkaç basamak çıktı ve tekrar eğildi. İkinci katın merdivenlere açılan bölümünü de hızlıca inceledi ve sonra Liz'in odasına girdi.

Bütün bunları ürkütücü bir sessizlikle yapmıştı. Jesse, Claire ile konuşmadı ya da onu hiçbir şekilde bilgilendirmedi. Ta ki Liz'in odasından çıkıp merdivenlerde duran Claire'i görene kadar. Vampir kadının suratındaki ifade, bir boşluktan ibaretti. Claire beklemesi mi yoksa koşması mı gerektiğinden emin değildi.

O sırada Jesse, Claire'in duymayı umduğu şeyi söyledi. "Bu, senin ev arkadaşının kanı değil."

"Ne? Ama öyle olmalı!" *Liz belki de davetsiz misafirlerden birini yaralamıştır,* diye düşündü Claire ama Liz'in birine vurması fikri pek akla yatkın değildi. "Peki, kimin olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu kolay değil. Kanı en başında tatsaydım kimin olduğunu söyleyebilirdim ama etrafa sıçramış kandan, bunun, yirmili yaşlarda, çok fazla Red Bull içen bir erkeğin kanı olduğunu söyleyebilirim." Claire ona sessizce bakakaldığında, Jesse omuz silkti. "Keskin bir kokusu var. Kahve ve güçlü alkol karışımı. Neyse, burada yaralanmış olanın, senin yaşlarında bir kız olmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Kapının açık olduğunu söylemiştin. Belki de birine karşı direndi ve onu yaralayıp sonra kaçtı. Adam takip etmeye koyulduysa, bu, kapının niye açık olduğunu açıklar."

"Onların izini takip edebilir misin?"

"Onların değil, sadece adamın ve tabii ki kanaması devam ediyorsa. En azından, deneyebiliriz." Jesse şapkasını ve kapüşonunu başına tekrar geçirdi. "Haydi, bu konuyu bir polis kadar çözme şansımız var. Polislerin bu işe karışmasını, işin bana ya da Irene'e dokunmasını istemiyorum."

"Ama ya Liz..."

"Bana güven," dedi Jesse.

Claire vampirlerin bunu söylemesinden nefret ederdi ve bir başkası merdivenin başında dikildiğinde böyle söylemek üzereydi. Uzun ve geniş omuzlu bir adamdı. Claire, *Derrick*, diye düşündü ve bir öfke dalgasına tutuldu.

Derrick değildi.

Shane, kapının eşiğinde durmuş kıza bakıyordu. Yüzü kararlı ve solgundu, bütün vücudu, ona acı bir darbeye hazırlıklı olması gerektiğini söylüyordu ama sadece başını salladı ve "Bunu sonra konuşacağımıza dair hiç şüphem yok

ve bu çetin olacak ama şimdilik, yardımıma ihtiyacın var," dedi.

Jesse kaşlarını çattı. "Shane?"

Claire, ne yaptığını fark etmeksizin merdivenleri indi ve kendini kapının önünde buldu. Korkulukları öyle sıkı kavramıştı ki eli acıyordu. Dizleri titriyordu ve vücudunun geri kalanını uyuşmuş hissediyordu. "Bekle," dedi Jesse'ye. "Sen onu tanıyor musun?"

"Evet, tabii ki tanıyorum. O, Florey'in Yeri'nde bulaşıkçı."

Claire'in ağzı açıldı ve kapandı. Ama kafasında uçuşan ve devinen kelimeleri aydınlığa çıkaramadı. *Yanılmıyordum, onu daha önce orada görmüştüm.*

Demek Shane günlerdir buradaydı. Belki de daha uzun bir süredir...

Ona bu konuda yalan söyleyecek kadar uzun. Ve Michael ile Eve'in de söyleyeceği kadar...

"Ah, konuşacağız," dedi ve sesindeki ürperti onu şaşırtmıştı. "Ama şimdilik, bana bu konuda bildiğini düşündüğün her şeyi anlatsan daha iyi olur."

"Dışarıda," dedi Shane. "Gitmemiz gerek, hemen."

"Neden?" diye sordu Jesse.

"Çünkü Claire'in arkadaşını alanlar her an geri gelebilirler."

9

Shane

Günlerdir Claire ile yüz yüze gelmek istiyordum. Benim tercih ettiğim bir yüzleşme değildi bu. Tesadüfen karşılaştığımıza dair zayıf bir ihtimalin olduğunu da biliyordum. Ama bu bir tesadüf de değildi. Kapının eşiğinde bile bile ortaya çıktığımda, daha önce burada değilmişim, hayatına sanki hiç müdahale etmemişim gibi yapmanın bir yolu yoktu.

Bütün her şeyi itiraf etmek üzereydim.

Jesse'nin güneşten koruyucu kıyafeti oldukça iyiydi; büyük boy gözlüklerini takıp ellerini cebine soktuğunda, solgun vücudunun büyük kısmı güneşten korunuyordu. Bugün havanın kapalı ve biraz yağmurlu olması da yardımcı oluyordu. Claire ön kapıyı kilitledi, sokakta ilerleyen Jesse'yi takip etti. Ben onları bir ağacın altında bekliyordum. İkisine de kafa salladım ve hızlıca, birkaç blok öteye doğru onlara yolu gösterdim. Sonra köşeyi döndük. Hemen

orada, tenteli bir kafe vardı, masalardan birine oturdum, Claire ile Jesse her iki yanıma sandalye çektiler. Jesse memnun görünmüyordu.

Claire'e ne hissettiğini sormak için doğrudan ona baktığımda çok korkmuştum. Kollarıma atlayıp sonsuz aşkını dile getirmemişti sonuçta ve bu yüzden ben de büyük bir sorunun içinde olduğumu düşünüyordum. Büyük bir sorun. Ama bu ertelenmesi gereken bir sorundu.

Jesse'nin bakışları benimle Claire arasında gidip geliyordu. Aramızda bağlantı kurmaya çalıştığını gördüm.

"Shane, şu konuya bir açıklık getirelim; Morganville'den buraya onu takip ettin ama bununla ilgili ona hiçbir şey söylemedin. Ve sen Claire, onun burada olduğunu bilmiyordun."

"Bu doğru," dedi Claire.

Ben hiçbir şey söylemedim ama o an... Söylememe gerek yoktu.

"Geldiğini bilmiyordum."

"Bu bana mı? Bilmeni istemiyordum."

O an kendini yokladığını söyleyebilirim çünkü onu tanıyordum ve bunun ilişkimizdeki en kötü şey olmadığını düşündüğünü biliyordum. "O hâlde söyle bana, bugün ne oldu?"

"Tamam, gerçek şu," dedim. "Ara sıra evin önünden geçiyorum, işe gitmek için, tamam mı? Ve son kez oradan geçerken ön kapıyı zorla açmaya çalışan iri yarı bir adam gördüm ve onu uzaklaştırdım, polisleri arayıp buraya bir devriye göndermelerini istedim."

"Kapı kartla zorlanarak açılmaya çalışılmıştı," dedi Claire. "Eve girmeye çalışan, Derrick miydi?"

Başımı salladım. "Evet, kendini tanıttı. O, gerçek bir bela. Liz'in erkek arkadaşı olduğunu söyledi."

"Değil," dedi Claire, düz bir şekilde. "O bir röntgenci."

"Pekâlâ, bu uyuyor. Böyle bir his taşıdığı kesindi."

"Öyleyse onu kaçırmak için eve giren Derrick'ti."

"Hayır," dedim ve sesimi alçaltıp öne doğru eğildim. "Dikkat çekici askeri yeteneklere sahip dört adamdı. Biri ön kapıda olup bitenin görülmesini engellemek için kapıya kamyonet çekmişti ve diğer üçü de içeri girmişti. Maymuncukları vardı, böylece kapıyı hızlıca açıp içeri sessizce süzüldüler. Yaklaşık bir dakika sonra, yüzü siyah bir örtüyle örtülü bir kızla çıkageldiler. Kız çok fazla tepki vermiyordu; sanırım çok korkmuştu. Harekete geçecektim çünkü açıkçası onun sen olabileceğini düşünmüştüm, Claire. Ta ki kamyonete bindiğini görene kadar. O senin gibi hareket etmiyordu ve Eve kadar uzundu. Bu yüzden, arkadaşın olmalı diye düşündüm. Adamlardan biri tekrar içeri girdi ve aniden Derrick ortaya çıktı. Neler olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sokağın karşısında, her zamanki köşesindeydi. Sokak lambasına dayanıyordu. Bütün bildiği, kapının açık olduğuydu. Bu yüzden içeri koştu; kızı alıp götürdüklerini dahi bilmiyordu."

"Liz," dedi Claire. "Onun adı Liz."

"Biliyorum. Üzgünüm. Eğer kendimi iyi hissetseydim mutlaka bir şeyler yapardım."

Claire duraksadı, dudağını ısırıp yüzümü inceledi. "Tanrım, Shane. Şaka yapmıyordun, değil mi? Seni gerçekten hırpaladılar."

Hırpalanmıştım ve acısı hâlâ geçmemişti. Ağrılarım gerçekten çok kötüydü ve yüzümün yarısı zonkluyordu. Morarmaların gittikçe siyahlaşacağını biliyordum. Ayrıca kolum, kırılmadığını bildiğim hâlde, içeriden kemiğim kırılmış gibi acıyordu. Cildim zehirli sarmaşık çalılıkların içine düşmüşüm gibi çılgınca kaşınıyordu.

Ben gerçekten Claire'e doğrudan bakmayı hiç istemiyordum çünkü sözlerindeki görünen ilgiye rağmen, sesi kırılgan ve sevmediğim, sert bir tondaydı. En kötüsü ne olurdu bilmiyorum. Ondan biraz merhamet ya da başka bir şey görmek... Masadaki boyası çıkmış bir noktaya baktım ve hikâyeme devam ederken tırnağımla orayı kazdım. "Derrick ve diğer adam bir dakikadan daha az bir süre içinde sendeleyerek geldiler. Derrick yaralıydı. Kamyonetin içinde onu biraz silkelediler ve gittiler."

"Onları nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok ama kamyonetin ve plakanın bir resmi var, ayrıca en azından, adamlardan birinin." Telefonumu çıkardım ve menüyü etkileyici bir kolaylıkla kullanan Jesse'ye uzattım. Onun çok eski bir vampir olduğunu düşünüyordum. Öyle olduğunu hesaplamıştım çünkü özellikle güneşe karşı çok hassastı. Kapüşon ve şapkasıyla bile çoğu vampir ondan korkardı. Jesse sakin ve soğukkanlı görünüyordu. "Belki de bunu kullanabileceğin temasların vardır?"

"Olası," dedi Jesse. "Pekâlâ Claire, öyle anlaşılıyor ki eve geri dönemezsin. Orası artık senin için güvenli değil. Zor durumda olmana rağmen orada kalman bizim hatamız. İlk olayı Irene'e bildirdiğinde, evden hemen çıkman için seni uyarmalıydım. Ama Irene, sadece cihazı aradıklarına ikna olmuştu."

"Bekle," dedim. "Hangi olaydan bahsediyoruz?" Çünkü bana önemli bir noktayı kaçırmışım gibi geldi. Claire'in bana söylemiş olması gereken bir şeyi...

Claire konuşmaya başladığında, Jesse onun yerine araya girdi. "Geçen gece eve iki casus girdi," dedi. "Claire saklandı. Onu görmediler. Evi aradılar ama kimse zarar görmedi."

Çenemi sıktım ve dişlerimi birbirine kenetlemekte zorlandım. "Şimdiye kadar demek istiyorsun. Kaçırılan insanları zarardan saymazsan."

"Sakin ol çocuğum. Ben senin düşmanın değilim. Claire beni yardım etmem için çağırdı." Jesse'nin yüzünde, kısa, keskin bir gülümseme belirdi. "Gördüğün gibi arkadaşını yemedim. Ama bu senin geldiğin yerdeki biri için akıllıca ve makul bir soru. Senin yerinde olsam bunu ben de sorardım. Rahatla şimdi." Parmaklarını telefonun üzerinde gezdirdi ve sonra geri verdi. "Resimleri, çalışmayı yürütebilecek bir arkadaşa gönderdim. Senin de sonun Derrick gibi olabilirdi, darılma ama bu heriflerin adam kaçırma için eğitildikleri kesin. Bu vampirlerle savaşmaya benzemez."

"Burada hiçbir şey vampirlerle savaşmaya benzemiyor," dedim. "Daha çok, dumanla savaşmak gibi. Gerçek

bir düşmanla yüz yüze geldiğimde bunu sevdiğimi sanıyorum."

"Ah, merak etme, birkaç düşmanın var ama onlarla henüz karşılaşmadık," dedi Jesse. "Ama karşılaşacağız ve o zaman..." Dişlerini gösterdi ve onları gören herhangi biri, kadının akıl sağlığından şüphe ederdi. "O zaman, Morganville yöntemleriyle hareket edeceğiz."

"Liz ve Derrick hakkında ne yapacağız?" diye sordu Claire. "Konu Profesör Anderson ve vampirlerle ilgili bir şeyse, onların yapacak bir şeyleri yok. Sadece yanlış yerdeydiler."

"Yanlış yerde olan insanlara genellikle ne olduğunu biliyorsun, değil mi Claire?" diye sordu Jesse. "Yaylım ateşi." Beni uzun bir bakışla mıhladı ve aynı şekilde karşılık verdim. "Shane, onu güvenli bir yere götür. Bundan seni sorumlu tutuyorum. Telefon numaran bende ve bir şey bulduğumda seninle temasa geçerim. O zamana kadar göze batmamaya çalış."

"Peki ya polis?" diye sordu Claire. "Onları aramayayım mı?"

"Eğer istiyorsan ara," dedi Jesse. "Ama bunu yaptığında, taze pizzayı neden yere düşürdüğünü, arkadaşının odasında bulunan kanı ve neden hemen 911'i aramadığını açıklamanı isteyecekler. Ayrıca, fişinle, eve girerken görüldüğün zamanı eşleştirecekler ve hapse tıkacakları ilk kişi sen olacaksın. Senin anahtarın vardı. Girmek için de hiç güç kullanılmamıştı ve polislerin deneyimlerine göre, şüphelenilecek ilk kişi genellikle evde yaşayan diğer insandır."

Söylediklerinin hepsi gerçekten de mantıklıydı. Vahşi ve mantıklı... Claire zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Polis yok o zaman."

"Akıllı kız."

Jesse'yi, kapüşonunu başına geçirmiş, elleri cepte uzaklaşırken izliyordum. Hiç acele etmiyordu. Evet, bu korkutucu bir özgüvendi, özellikle burada korunmasız ve yalnız olduğunu düşünürsek. Sonra Claire'e dönerek "Üzgünüm," dedim. Hâlâ gözlerine bakmamaya çalışıyordum. "Bunu daha güvenli bir yerde konuşsak daha iyi olur. Gidebilir miyiz?"

"Burada konuşmayı tercih ederim," dedi, "çünkü en azından burası, hayal kırıklığı içinde bağırmayacağım bir yer."

Ah, harika, ürkmüştüm ama soruyu sordum. "Ne yani, çığlık atmak filan mı geçiyor içinden? Özel olarak bana mı?"

"Birazcık," dedi. "Ama Tanrım, bu şimdi sorun değil. Liz'e ne oldu? Ona ne olacak? Yani Derrick onu hak etmiyorsa bile... Jesse yaylım ateşi derken bunu kastetmemişti, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Claire, burası bunu söylemek için uygun bir yer değil. Jesse seni güvenli bir yere götürmemi söyledi. Bana kalırsa, kaldırım üstündeki açık bir masa, tam olarak güvenlik kitabındaki tanımlara uymuyor."

"Kaldığın bir yer var mı?"

"Florey'in Yeri'nde bir odam var. Ferah ya da konforlu bir yer değil ama ucuz ve sağlam. İşler yoluna girene kadar iş görür, tabii sen mızmız değilsen."

"Pekâlâ, yaşadığım yerden daha kötüsü olamaz," diye iç geçirdi Claire. "Bütün eşyalarım, elbiselerim orada kaldı. Her neyse. Kitaplarım ve bilgisayarım vardı, önemli olan da bunlar. Hey... Jesse'nin şey olduğunu biliyor muydun?" Claire boynundaki Morganville'in evrensel diş işaretini gösterince gülümsedim.

"Hey, karşındaki benim," dedim. "Onları bir mil öteden görebilirim."

Keşke doğru olsaydı bu, böylece yıllar boyu birçok sorundan uzak kalırdık. Babam, Nosferatu'yu arayıp duran biriydi, beni değil. "Pete bir insan bu arada... Merak edersin diye. Geçen gün bir şişeyle kendini kesti ve ona yardım ettim. Yarası hemen iyileşmedi."

Claire başını salladı çünkü bu iyi bir kanıt sayılırdı. "Bildiğin tek kişi Jesse mi?"

"Evet, bugüne kadar... Burada onun gibi birini bulmak oldukça nadir bir şey, değil mi? Vampirler sayıca güvenliği severler çünkü çok nadirler, özellikle bugünlerde. Burada kendi başına kalmak isteyecek kadar kendini güvende hissediyorsa, karşısında olmayı istemeyeceğimiz birisidir." Yerimi değiştirdim çünkü koluma tekrar ağrı girdi. Üstüne tuğla düşmüş gibi zonkluyor ve deli gibi kaşınıyordu. Yumruğumu sıkıp bıraktım ve belki iyi gelir diye biraz salladım. İşe yaramadı.

"Neyin var?" diye sordu Claire. Sesi hâlâ soğuk geliyordu ve sormaya pek istekli değildi. Ama yine de sordu. Böylesi, bana cesaret veriyordu.

"Bir şeyim yok, birkaç serseri tarafından pataklandıktan sonra bile insan kendini iyi hissedebilir. Korkma, yaşayacağım."

Sadece sert çocuk olmaya çalışıyordum ama o an kendimi öyle hissetmiyordum. Ona yakınlaşmak ve bu harika, yumuşacık elleri yüzümde gezdirmek, yaralarımın üstüne hafifçe dokundurmak istiyordum. O, yaralarımı her zaman iyileştirirdi. Onunla olmak, insanı gerçekten tedavi ediyordu. Bütün hayatımı karanlıklar içinde geçirdikten sonra güneşin karşısında durmak gibiydi.

Ama o an onda hissedebildiğim en iyi şey, gölgeydi.

Uzun bir süre öyle sessizce kaldık ve garson gelip bize bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Ben sade, Claire ise sütlü bir kahve söyledi. Birbirimizle konuşuyor, aynı anda birbirimize bakıyorduk ve...

Sadece birbirimize bakarak öylece durduk.

Claire, "Senin Morganville'de olduğunu sanıyordum. Michael ve Eve'e yalan söylettin," dedi.

"Ben sadece nerede olduğumu söylememelerini istedim, hepsi bu. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bazen gerekiyor işte. Doğru ya da yanlış; ben seni görmek ve iyi olduğunu bilmek zorundaydım. Etrafında dolaştığım için üzgünüm ama seni merak ettiğim için özür dileyemem. Kapına dayanıp seni görmeye çalışmadım. Sadece yakınında olmak istedim."

"Belli bir mesafeden beni izleyerek," dedi. "Sen bana işleri tek başına idare etmem konusunda güvenmedin."

Paniğe kapıldım ve bunu bir dizi kafa karışıklığı izledi. Acaba haklı mıydı? Güvenle alakalı bir şey miydi bu? Merakla ilgili değil miydi yani? Onun tarafından nasıl görünüyordu? Onu takip edip gözetliyor ve yargılıyormuşum gibi mi? Evet, muhtemelen böyle görünüyordu ama öyle bir şey yapmamıştım. Ya da en azından, bunu amaçlamamıştım.

Dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru eğildim, bakışlarımı bakışlarına sabitleyerek konuştum. "Claire, seni bırakmak istemiyorum ama bu sana güvenmememle ilgili bir şey değil. Sana sonsuz güveniyorum ve hep güvendim."

Konuşmayı çok fazla sürdürmedim çünkü söylemek istediğim her şeyi yeterince söylemiştim. Gözlerini yavaşça kırpıştırdı ve iç çekerek başını salladı, "Sen bir aptalsın ama amacının bu olmadığını biliyorum ve kızgın değilsin, bunu da biliyorum. Sen sadece..."

"Seni istiyordum," dedim. "Sana ihtiyacım vardı, bu yüzden buradayım. Belki bu kötü bir şey, bilmiyorum. Eğer gözlerimin içine bakıp bana Morganville'e geri dön dersen, giderim. Bundan hoşlanmayacağım ama..."

Birden olduğu yerde doğruldu ve biri onu iğneyle dürtmüş gibi gözleri büyüdü. Üzerime atladı ve ellerimi tuttu. Şaşırmıştım. İçimde, daha önce bilmediğim durgun bir ses çığlık atıyordu.

"Michael ve Eve seni aradılar mı?" diye sordu.

"Birkaç gündür aramadılar, bekle bir dakika..." dedim ve telefonumu kontrol ettim, Eve'den cevapsız bir arama vardı. "Neler oluyor?"

"Oraya gitseydin bile geri gelmek zorunda kalacaktın," dedi. "Michael ve Eve şu an yoldalar. Amelie onları Myrnin'in arkasından yolladı."

"Myrnin buraya mı geliyor? Tek başına mı?" Şunu kabul etmeliyim ki bu beni öyle güçlü bir gerilim dalgasına kaptırdı ki Myrnin'i kazığa bağlamak istedim. "Ne yaptığını sanıyor bu?"

"Hiçbir fikrim yok ve Eve de bilmiyor ama peşindeler. Onu eve götürmeleri gerek."

"Ben bu adamla aynı arabada geri dönmüyorum," dedim ve bunu söylerken ciddiydim. "Yanımda silah getirdim."

Ellerimi bırakmamıştı ve bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Geriye çekilirse ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. İçgüdülerim onu tutmayı istese bile, bırakmam gerektiğini düşündüm. Ama bu kez geri çekilmedi.

"Her şeyi berbat ettin," dedi. "Beni böyle sinsi sinsi izleyebildiğine inanamıyorum."

"Seni sinsi sinsi izleseydim, sokağın karşısında duran Derrick'ten sigara otlanırdım," dedim. "Sadece, aynı kasabada, bağımsız olarak çalışıyordum, seni ne aradım ne konuştum. Buna seni izlemek diyorsan, bir hakemin de görüşünü almak zorundayım."

"Bu tarz kötü ilişkilerde hakem olmaz."

"Haklısın, bu iğrenç işte. Şimdiden ağır çekimi tekrar görebiliyorum."

"Seni aptal," dedi Claire ve içim buz gibi oldu. İşte o hep düşünmekten kaçındığım anlardan biriydi. Claire'in

günün birinde aklını başına topladığını ve ümitlerini bel bağlayacağı o akıllı çocuğun ben olmadığımı fark ettiğini düşünmeye dayanamıyordum. Ama Claire gülümseyince ferahlatıcı bakışları yüreğime işledi, kalbimi eritti. "Sen bir aptalsın ve senin neden geldiğini biliyorum. Kendini her şeyin bir tehdit olduğuna şartladın ve burada bir belaya bulaşacağımı sandın. Beni kurtarmaya çalışıyordun ama Shane, beni daima kurtarmana ihtiyacım yok, anlıyor musun?"

"Ah, evet," dedim. "Sen beni pek çok defa kurtardın. Anladım ama Morganville'den hiç kimse dışarıda olmamalı, bu güvenli değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Hiçbir yer güvenli değildir," dedi Claire, kendinden daha yaşlı biriymiş gibi. "Hiç kimse tam olarak güvende değildir ama bu, istediğim şeylere saygı göstermemene gerekçe olamaz Shane."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama orada kalamazdım. İyi olduğundan emin olmadan orada duramazdım. Senin de dediğin gibi, Morganville koşulu. Eğer gitmemi istersen, giderim. Sadece, bunu bana şimdi söyle."

Onu ürküttüm ve endişelendirdim, analiz yapmasını engelledim. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve "Gitmeni istemiyorum," dedi. "Seni özledim Shane. Seni çok özledim."

Sesi son kelimede titredi ve gözlerindeki yaşların parıltılarını gördüm. İçimdeki halkalar koptu ve onu kollarımın arasına almak istedim. O sırada garson masanın başında dikildi ve anlamlı anlamlı boğazını temizledi, ben

de adamın karnına dirseğimle vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Biz kalkıyoruz," dedim ve Claire'in elini bırakmadan ayağa kalktım. Onu kendime çekerek "Haydi, Florey'de sana bir kahve yapacağım," dedim.

Sadece yarım blok öteye varabilmiştik ama artık dayanamıyordum. Durdum ve onu bir binanın duvarına yasladım. Kısa bir öpücükle yetinmeye çalıştım ve "Bir sorun var mı?" dedim.

"Kapa çeneni," dedi Claire ve beni yakamdan tutup kendine çekti.

Bu bir anda yazın içine düşmek gibiydi, sıcak, tatlı ve ateşliydi. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı ve dokunmuştum. O sıcak dudaklarının, nemli, yumuşak dokunuşuyla beni baştan çıkardı. Tatlı rahatlama, müthiş gerilim, hepsi aynı zamanda oluyordu. Bir süre dudak ve dilimle yaklaştım ama ilk geri çekilen ben oldum. Çünkü aramızdaki gücü bir an unutmuştum. Onun bana neler hissettirdiğini, benim ona neler hissettirdiğimi... Benim sevgili Claire'imin dudakları kırmızılaşmış ve yanakları al al olmuştu, gözleri de parlıyordu. Memnuniyet ve hazdan sarhoş olmuş gibi görünüyordu. Sabah güneşinde nasıl göründüğünü hayal ettim, onu en iyi hâliyle görmeyi sevdiğim zaman...

Elini sıktım ve "Seni eve götürmem gerekiyor, şimdi," dedim.

Başını salladı ve omzuma yaslandı. Hızlıca Florey'e doğru yola koyulduk.

Köşeyi döndüğümüzde ön kapıda bir polis aracı duruyordu ve Müdür Mick, iki polisle konuşuyordu. Çok ciddi görünüyorlardı. Claire'i hemen durdurdum ve Mick'in beni fark ettiğini gördüm.

Başıyla bana doğru işaret etti. *Git buradan.* Mesajı aldım ve Claire ile geri döndük. "Plan değişikliği," dedim. "Florey artık olmaz. Gidebileceğimiz başka bir yer biliyor musun?"

"Gerçekten yok, neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok ama ne olursa olsun. Unutma, ben Morganville'liyim."

Ne demek istediğimi bir saniye için anlamadı ve bana ters bir şekilde baktı. "Ah, Tanrım, Shane. Silah mı getirdin sen?"

"Sadece en sevdiklerimi," dedim. "Ama yasal olmayan türden tabii," dedim.

Başını salladı ve elimi çekiştirdi. "Haydi."

10

Claire polislerin Shane'in peşinde olup olmadıklarından emin değildi ama eğer peşindelerse, ortalıkta görünmek kötü bir fikirdi. Claire, Shane için -onun karşı çıkmasına rağmen- hediyelik eşya dükkânından kapüşonlu bir MIT sweatshirt'ü aldı. Shane de kızgınlıkla iç çekerek giydi. Claire, "Bana güven, çok göze batmaman gerekiyor," dedi. "Bu polisler Kurucu'ya dilekçeyle şikâyet edebileceğin polislerden değil. Bu adamlar ciddi ve şunu unutma ki benim evim bir suç mahalli. Eğer seninle bağlantımızı anlar ve silahları bulurlarsa, durum daha da kötüye gider."

"Tamam, durumu anlayabiliyorum. Öyleyse nereye gideceğiz? Aranan kaçakları evinde saklayabilecek bir arkadaşın var mı? Çünkü bu işleri halletmek birkaç günden daha fazla sürüyor," dedi.

Shane iyi bir noktaya değinmişti ama Claire'in bir cevabı yoktu. Yine de sorun değildi. Shane çoktan telefonunu

çıkarmıştı. Ekranı açtı, numarayı girdi ve telefonu kulağına dayadı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Claire.

"Pete," dedi. "Bak, bu adam vampir bir piliçle takılıyor ve bir tür yasadışı kanun infazcısı. Başka insanların sırlarını saklama söz konusu olduğunda peşin hüküm veren biri değildir muhtemelen."

"Jesse'yi bildiğini düşünüyor musun?"

"Evet, bildiğine eminim. Bekle..." Shane kulağındaki sese odaklanarak yan döndü. "Merhaba dostum, ben Shane. Bak, peşimde polis var. Hazır bundan söz etmişken, ortalıkta görünmemem için güvenli bir yer lazım. Bir önerin var mı?" Birkaç saniye dinledi ve Claire'e işaret etti, Claire bir kalemle kâğıt çıkardı ve avucunun içinde tuttu. Shane bir adresi not aldı. "Tamam aldım, sana fena hâlde borçlandım Pete."

Telefonunu kapattı ve sweatshirt'ünün cebine soktu. Claire adrese baktı. "Bizi nereye gönderiyor?"

"Kendi yerine," dedi Shane. "Çok uzak değil." Kol kola girdiler ve üç şeritli sokaktan aşağı doğru yola koyuldular. Başka bir kasabada, başka bir sokakta, tanıdıklığın verdiği bu his çok güzeldi ve onlar artık birlikteydiler. Liz'in kayıp olduğunu bilmek, polisin Shane'in peşinde olması tuhaf olsa bile, o tanıdık his yine de huzur dolu hissettiriyordu kendilerini. Her ne gelirse gelsin, bununla yüzleşeceklerdi.

Shane gerildi ve Claire'in, sweatshirt'ünün üstünden kolunu kaşımasına izin verdi. "Bir şey yok," dedi, o sormadan

önce. "Deli gibi kaşınıyor ve yanıyor. Hiçbir şeye karşı alerjim olmadı ama belki de artık var. Belki de sadece ateşli ve akıllı üniversiteli kızlara karşı alerjim vardır."

"Ha, ha," dedi Claire ve diğer koluna geçti. "Belki de sürekli bela içinde olmaya karşı alerjin vardır."

"Ah, hayır, buna bağışıklığım var. Genlerimde mevcut." Shane not aldığı kâğıdı ve telefondan haritayı kontrol etti. Başıyla sokağı işaret etti. "Bir blok sonra sağa döneceğiz. Evi sol tarafta."

Son dönüşlerini yapıp adrese ulaştıklarında, en azından görünürde polisin varlığına dair bir işaret yoktu. Bina daha uzun bir diğeri tarafından gölgelenmiş, alçak ve basıktı. Tuğladan yapılmıştı ve diğer yanında sıra sıra, daha zarif evler vardı. Claire'in gözlerine, evden ziyade, bir deponun sundurması gibi göründü. Ön kapısı, solgun yeşile boyanmış düz bir tahtadandı ve hiç tasarım yoktu. Diğer köşesinde de pencere görmüyordu.

"O burada mı?" diye sordu Claire.

"Hayır, ama bana içeri nasıl girileceğini söyledi."

Shane yukarı tırmandı, tuğlaları saydı ve birini çekti. Ardından bir anahtar bulup kapıyı açtı.

"Arkandayım."

"Hayır, önden sen git. Bu adamı çok az tanıyorum. Ya Liz'i götüren insanlarla birlikte çalışıyorsa?"

"Pete mi?" Shane bunu eğlenceli bularak başını salladı, hâlbuki Claire için bu makul bir şüpheydi. "Asla olmaz ama ben seni korurum yine de."

Claire onun omzuna vurdu ve "Senin korumana ihtiyacım yok benim," dedi.

"O hâlde neden ilk ben gidiyorum?"

"Birinci yumruğu sen karşılarken, ikinciyi ben arkadan atabileyim diye."

"O zaman yem ben oluyorum öyle mi? Of, Morganville tarzını çok benimsemişsin kızım." Shane bunları söylerken sırıtıyordu ve ilk o gitti. Tetikte ve her şey için hazırdı. Claire arkasından onu takip etti ve kapıyı kapattı. "Pete? Kimse var mı?" Shane devam eden sessizlikte başını salladı. "Oda arkadaşı olmadığını söyledi. Sanırım yalnızız."

Birlikte küçük, dar bir koridordan, evin tamamı gibi görünen büyükçe bir odaya çıktılar. Oda, taşınabilir perdelerle bölünmüştü. Bir kısım uyuma bölgesi olarak kullanılıyordu, düzgün yapılmış bir yatak vardı. Diğer alanda, iki kişilik bir masanın olduğu, küçük, temiz bir mutfak. Diğer tarafta ise televizyonlu, küçük bir oturma odası göze çarpıyordu. Kitaplar dışında başka bir şey yoktu. Pete onları şaşırtmıştı, Bütün duvarlarda kitaplık vardı. Shane etrafına bakıp ıslık çaldı. "Tamam, Pete'i tanıdığımı sanıyordum ama en iyi ihtimalle onun bir kadın dergisi fanı olduğunu sanırdım," dedi. "Bütün bunları okuduğunu bir düşünsene."

"Düşünüyorum," dedi Claire. Çok sık kıskançlık göstermezdi ama her nedense bu küçük, düzenli, temiz yer ona mükemmel görünüyordu. Duvarla ayrılan tek yer, köşeye sıkıştırılmış banyoydu. Tuvalet, lavabo, parke zemin ve duş alanı... Kendini davetsiz misafir ve aynı zamanda başka-

sının hayatındaki bir turist gibi hissederek, içeri şöyle bir göz attı. Pete düzenli, sakin ve ilginç bir kişilik olarak göze çarpıyordu.

"Bütün bunları ona soracağım," dedi Shane, etrafta dolanırken. "Yalnız yaşıyor ve yatağını mı yapıyor? Bunu kim yapar ki?"

"Düzeni seven insanlar olabilir mi?"

"Bu hiç olağan değil," diyen Shane, ona yöneldi. Claire, evin köşesindeki pencerelerden gelen ışıkla, onun üzerindeki morlukları daha belirgin olarak gördü ve ürktü. Şimdi korkunç görünüyorlardı ama muhtemelen eskisi kadar acıtmıyordu. *Biraz yorgun görünüyor*, diye düşündü Claire ve bunu her ne kadar belli etmemeye çalışsa da biraz endişeliydi. Evden bu kadar uzakta, ne denli yalnız ve kırılgan olduklarını biliyordu. Ayrıca, Shane'in, silahlarını özlemesi de olasıydı.

"Evet, işte buradayız," dedi Shane.

"Evet, buradayız." Daha fazla bir şey söylemedi ve Shane ne düşündüğünden artık emin değilmiş gibi, Claire'i dikkatle izlemeye devam etti. Claire bir adım yaklaştı ve sonra bir adım daha. Onun yüzüne çenesinin altından bakmak zorunda kalana kadar devam etti. Claire, Shane'in yarı kapalı kahverengi gözlerindeki bu keskin bakışları biliyordu. "Claire, ikimiz de buradayız ama sence birlikte miyiz?"

Cesur bir soruydu. *İnsanların çoğu bu soruyu sormazdı*, diye düşündü Claire. Bazı şeyleri varsaymak, öyle düşünüyormuş gibi yapmak ve geçiştirmek her zaman tercih edilen

kolay yol olurdu ama bu Shane'di ve ürkmemişti. "Olmak istiyorum, ya sen?" dedi Claire.

"Hayatımda bundan daha fazla isteyeceğim bir şey yok," dedi. "Sorun şu ki senin de bunu istemen gerekir. Mıknatıslar birbirini çeker."

"Zıt kutuplar," diye belirtti Claire ve bir adım daha attı. Shane'in bedenine yaslanmıştı. Shane kollarını yavaşça ona doladı. Sokakta yaptıkları gibi değildi ama güven ve güç doluydu. Onu deniyor, ne yapacağını görmek istiyordu. "Bütün gün manyetizma, kutuplar ve Pauli dışarlama ilkesi hakkında konuşabilir ya da bununla ilgili bir şey yapabiliriz."

Claire ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve onu öptü. Shane'in gergin kaslarının gevşediğini hissetti. Genç adamın üzerine nasıl bir rahatlık çöktüğünü hissedebiliyordu. Aralarında gülüşerek birbirlerinin dudaklarına titreşim gönderiyorlardı. "Fizikten bahsetmeni seviyorum," dedi Shane ve kasları tekrar gerildi. Ama bu, Shane için iyiydi. Claire'i kollarına aldı, kaldırdı ve Pete'in düzgün yapılmış yatağına birlikte yıkıldılar. Yatak sallandı ve gıcırdadı. Claire, Shane'in üstüne çıkıp onu ateşli ve tatlı bir şekilde öpmeye başladı. Claire bunun ne kadar zevkli olduğunu unuttuğunu sanıyordu ama bedeni onun için bu hatıraları muhafaza etmişti ve şimdi bütün sinirler uyanmış, hatırlamıştı. Deli gibi onu arzuluyordu. Shane koca elleriyle kızın omzunu tuttu. Sonra yüzünü okşamak için ellerini kaydırdı. Claire, genç adamın montunun fermuarını açıp giysilerini çıka-

rırken Shane titriyordu ve içindeki şeytan açığa çıkıyordu. Claire ellerini onun karnında ve göğsünde gezdirirken, derin bir iç çekiyordu. Claire'in elleri saten kadar yumuşaktı ve Shane'i heyecanlandırıyordu.

Shane kızın gömlek düğmelerine parmaklarını götürdü ve "Buna yardım etmemin sakıncası var mı? Altına ne giydiğini görmem gerekiyor da," dedi.

Claire gülümsedi ve izin verdi. Shane ilk düğmeyi açtı.

"Nasıl, gördün mü?"

"Sanırım en azından altı düğme daha açmam gerekiyor."

Claire, onun dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Shane kıyafetini o kadar hızlı çıkardı ki neredeyse bağlarını koparacaktı. Üstündeki morluklarla bile çok şirin görünüyordu, tek kelimeyle *göz kamaştırıcıydı*. Claire'in nefesi kesilmişti. Başını yastığa geri koyarken, gözlerindeki parıltı odayı aydınlatıyordu.

"Senin sıran," dedi Shane ellerini başının altına koyarak. "Altı düğme."

"Beş olsa?"

"Sonuncusunun gömlekte kalmasını istiyorsan neden olmasın?"

Claire gülümsedi ve gömleğini yavaşça çıkarmaya başladı. Her seferinde bir düğme açıp Shane'in gözlerindeki ateşi izliyordu. Shane'in bakışları ne kadar gevşemişse de bedeni Claire'in altında gergindi.

Claire bluzunu çıkarırken soğuk hava omuzlarını öptü. "Güzel," dedi Shane. Sesi artık daha farklıydı. Bir kedinin-

ki gibi kısık ve hırıltılı. "Sanırım külotunun da sütyeninle takım olup olmadığını görmem gerekiyor."

Takımdı.

Ama ikisi de Claire'in üzerinde fazla kalmadı.

Shane'in kollarında mutluluktan uyuşmuş hâlde sıcacık yatarken, Claire ondan nasıl kopacağını düşünüyordu. Bu duygudan. Eve'le seks hakkında, nesinin iyi ya da kötü olabileceği konusunda samimi konuşmaları olmuştu. Eve'in dediğine göre en kötüsü bir erkeğin kızı sadece kendini tatmin etmek için kullanması, kızı değersiz bir oyuncak gibi görmesiydi. Hiçbir yere gitmeyecek bir ilişkinin kesin işareti.

Shane hiç de öyle değildi. Asla. Aralarındaki bir iş birliği, bir ortaklıktı ve Shane, Claire'i mutlu, keyifli ve kesinlikle sakin kılıyordu. Endişelenecek çok şeyleri vardı ama orada değil. Birlikteyken değil. Claire uykulu, mutlu bir ses çıkarıp ona daha da sokuldu. Shane kollarını onun beline doladı. Claire'in sırtındaki sağlam, sıcacık bir battaniyeydi sanki. Öğleden sonra bir ara battaniyeyi üstlerine çekebilmişlerdi neyse ki çünkü kıyafetleri rastgele yere dağılmış hâldeydi.

Shane onu ensesinden öperken Claire'in içine heyecan dolu kıvılcımlar gönderdi. Kulağına, "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Claire kıkırdadı. "Belli oluyor. İlki biraz hızlıydı."

Shane inledi. "Beni öldürüyorsun."

"Sadece biraz. İkincisi daha iyiydi."

Shane onun kulağını yalayınca Claire direnerek hafifçe inledi ve çırpınarak ona doğru döndü. Artık yüz yüzeydiler. Shane bir dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. Saçları darmadağındı. Claire onları sevdiği adamın yüzünden çekti. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Shane kızın ellerini tuttu ve avucunu öptü. Dudakları Claire'in yumuşak teninde nemli ve sıcacıktı. "Ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Biliyorum. Bir daha hata yapmam diyemem çünkü yapacağım. Ama bu hatayı yapmayacağıma söz veriyorum," dedi.

"Güzel. Ben de hatalar yapıyorum," dedi Claire.

"Benimle birlikte olmak dışında mı?"

Claire başını salladı ve onu öptü. Bu seferki sevgi dolu, ıslak ve tembel bir öpücüktü.

"Keşke her zaman böyle olsa..."

"Hayat her zaman böyle gitmez, bunu biliyorsun."

"Ya gitseydi?"

"Kartondan bir evde yaşar ve açlıktan ölürdük."

"Vay canına, romantizmin içine nasıl edileceğini biliyorsun."

"Bu bir yetenek." Shane ellerini büyüleyerek kızın üstünde gezdirdi. "Belki de kalkıp akşam yemeği yemeliyiz ve ayrıca Pete gelmeden önce çarşafları yıkasak iyi olur. Bu iyi bir alışkanlık gibi görünüyor."

"Harika, böyle düşünmene sevindim."

"Mümkün olduğunca dikkat ederim tatlım."

"Mmm, seninle bu konuda tartışırdım ama..." Shane kızın omzunu, boynunu ve sonra ağzını öptü. Tembellik dolu huzur birden yine ateşlendi. Ve bu kez cidden bitkin hâldeydiler. Bir yarım saat daha uykulu mırıltılarla geçtikten sonra Claire, Shane'i kalkmaya ikna etti. Giyinip çarşafı ve yastık kılıflarını çıkardılar. Pete'de şu çamaşır / kurutma makinesi bir arada olanlardan vardı. Her şeyi küçük çamaşır makinesine attılar. Claire hızlı bir duş aldı ve saçlarını kurutmadan çıktı. Shane de onun arkasından duşa girdi. Neyse ki duşta iki kişilik yer yoktu. Çünkü Claire'in kasları yeterince ağrıyordu. Tatlı bir ağrıydı gerçi ama olsun.

İkisi de yarı yarıya giyinik hâldeyken, birden kapıdan ses duyuldu, kilit açıldı ve Pete içeri girdi. Arkasından yaylı kilidi kapıya geçirdi ve koridorun tam ortasında durdu. Claire ve Shane masum bir şekilde koltukta oturuyordu. Claire, Isaac Asimov'un kitaplarından birine kapanmıştı ve Shane de kanallarda geziniyordu.

Pete, "Yatak çarşafı neden yerinde değil?" diye sordu.

"Sadece biraz yardım etmeye çalışıyorduk, biraz ev işi yaptık," dedi Shane tatlılıkla. "Ha, bu arada bir müddet evinde kalmamıza izin verdiğin için çok teşekkür ederiz dostum."

"Eğer bir müddetten kastın gün batımına kadarsa rica ederim!" dedi Pete. "Belayı biraz üstüne çekiyorsun dostum. Sadece polislerden bahsetmiyorum. Bunlar korkunç takım elbiseli tiplerden ve Claire'i tanıyorlar. Her neye bu-

laştıysanız, başınız fena hâlde dertte. Yatağıma gelince, siz ikiniz acaba orada..."

"Bir de şu açıdan bak, çamaşırları yıkadık," dedi Shane.

"İşte misafirlerden nefret etme sebebim," dedi Pete. "Pizza yer misiniz?"

Her ikisi de başını salladı ve Claire, "Yatağın için üzgünüz Pete, teşekkürler," dedi.

"Sadece takılıyorum, lanet olsun. Yatağım uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. Jesse'den haber var mı diye soracak olursanız da hayır yok, henüz bir şey duymadım. Ayrıca Mick de onun mülkünde tuttuğun şu yasal olmayan silah dolu çantan hakkında çok endişeli, haberin olsun. Ayrıca bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Ne yapacaktın ki?"

"Mick'e söyleyecektim."

"Bu yüzden sana söylemedim zaten. Bak dostum, ben silah koleksiyoncusu bir tür kaçık değilim, tamam mı? Onların hepsi, benim vampirlerden korunmamı sağlayacak şeyler."

Pete aptal değildi. Elini telefonuna götürürken, gözleri birden küçülüp karardı.

"Jesse burada sorun oluşturmuyor."

"Jesse bir vampir. Onu bir sorun olup olmadığının hiçbir önemi yok. Onun burada olması buralarda başka vampirlerin de olabileceğine işaret ve hepsi iyi niyetli değil. Sen onunla takılıyorsun. Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmen gerekir, değil mi?"

"O benim tanıdığım tehlikesiz insanlardan biri çünkü her zaman, içinden ne geliyorsa öyle yapıyor. O bir kez bile kontrolünü kaybetmedi. Bunu insanların çoğunun başarabildiğini söyleyemem." Konuşmayı durdurmak için parmağını yukarı kaldırdı ve bir pizza siparişi verdi. Ne istediklerini sormadı. Claire de bunun normal olduğunu düşünüyordu. Onun misafirperverliğini yeterince kötüye kullanmışlardı ve o da başka bir şey beklemiyordu zaten. Pete telefonu kapattığında konuya kaldığı yerden devam etti. "Tanrı'ya yemin ederim, sorunlarınızdan biri ona zarar verecek olursa, geçen gece başına geldiği gibi okşarım seni ve kafatasını da hokey topu gibi kullanırım."

Shane bir saniye sessizce düşündü. Claire, Pete'e, aralarındaki ebat farkına rağmen bunu çok ciddiye aldığını söyleyebilirdi. Pete'in her ne dövüş becerisi varsa, Shane onları görmüş ve saygı duymuştu. "Anlaşıldı," dedi Shane. "Ama bunun Claire ile ilgisinin olduğunu sanmıyorum. Bu daha çok Jesse ile Doktor Anderson arasında olan bir şey ile ilgili ve bu resmi tipli adamların hedefi bu. Polisler hakkında hiçbir fikrim yok, ben hiçbir yasayı çiğnemedim."

"O çiğnedi," dedi Pete ve Claire'e doğru kafa salladı. "Oda arkadaşını senin öldürmüş olabileceğini söylüyorlar ve Shane'in de yardım ettiğini. Bu arada, silah zulan seni ondan daha masum göstermiyor."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Claire. "Liz kaçırıldı ve Shane de onları gördü. Jesse de kamyonetin izini sürüyor. Bak, Shane'de çekilmiş fotoğraflar var."

Shane telefondaki fotoğrafları açtı ve Pete onlara bakıp durumu kabul etmiş göründü ya da en azından, başını dahi sallamadan yorumsuz bıraktı. Sonra mutfağa girdi ve "Bira?" diye sordu. "Sizi fişlemeyeceğim, merak etmeyin."

"Ben bir tane alayım," dedi Shane. Claire istemedi. O bir tür alkol karşıtıydı. Hiçbir zaman alkolü sevmemişti. Pete kıza bir kola getirdi ve kanepenin bir köşesine de o kıvrıldı. Hepsi birlikte sessizce televizyon izlediler ve Shane, "Sanırım siz ikiniz çoktan birbirinizi tanıyordunuz. Bu Claire, benim..." dedi.

"Nişanlısıyım," dedi Claire. Her zaman ve her yerde bunu söylemeye kendini neden mecbur hissettiğinden emin değildi. Shane dönüp ona baktı. Yüzünde bir memnuniyet ve mutluluk ifadesi vardı. "Hey, bana sormuştun, hatırladın mı? Ben de evet demiştim."

"Nişanlım," diye tekrarladı Shane. "Yakında evleneceğiz."

"Öyle mi? Hayırlı olsun. Ne zaman?"

"Bunu henüz konuşmadık," dedi Claire. "Yakında mı?"

"Yakında," diye onayladı Shane. Parmaklarını iç içe geçirdiler ve Shane ona biraz daha sokuldu. "Ama eğer dikkatli olmazsak bu bir hapishane romantizmine dönüşebilir. Bu çok kötü olurdu herhâlde, ben hücrede sen dışarıda elinde çiçek demetiyle..."

"Pekâlâ, bu sefer değişiklik olsun diye ben içeri girerdim, sen de dışarıda olurdun. Beni dışarıya çıkarmanın bir yolunu bulmak için. Korkarım ki sen çılgınca bir şey yapmaya karar verdiğinde bunu iyi beceriyorsun."

"Evet, yasal olmayan aktivitelerde bulunabilirim ve ayrıca bu işin sonunda hapishaneye de girsem bunun benim için bir sakıncası olmazdı. Ama muhtemelen bizi ayırırlardı. Tabii aklımdaki bu değil ama sanırım tek seçeneğimiz, kafesten uzakta ve birlikte kalmak."

"Sanırım bu daha iyi," diye katıldı Claire. "Jesse'den hiç haber aldın mı?"

"Bir mesaj aldım. Bir ipucunu takip ettiğini yazıyordu, hepsi bu. Umarım yakında burada olur. Bir bakmışsın, fark ettirmeden içeri damlamış. Vampirlerin mahremiyete saygıları yok görünüyor."

Çamaşır makinesi birden tınladı ve Claire hemen ayağa kalkıp çamaşırları kurutucuya attı. Pete ve Shane aralarında hiç konuşmadılar. Shane'in Pete'i çözmesi ve onun gerçekte ne hissettiğini anlaması gerekiyordu. Belki de aralarındaki ilişki zamanla gelişirdi ama şimdilik Pete içine çekilmiş gibi görünüyordu.

Belki de bu onun savunma mekanizmasıydı.

Ön kapı tıklatıldı ve Pete oraya yöneldi. Shane kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Pizza siparişi için biraz erken." Pete duraksamadan başını salladı. Adamın yüzünü beyzbol şapkası saklıyordu. Pete kapı dürbününden adamı gözetliyordu.

Claire, "Polis mi?" diye sordu. Birden nefesini tuttu çünkü polisten başkasının olabileceğini düşünmüyordu. Ve polise bu şekilde karşı koyamazlardı. Suçlu olmasalar bile, bu her ne olursa olsun yanlış olurdu.

"Hayır," dedi Pete. Sesinde tuhaf bir gerilim vardı. Bir adım geri çekildi ve kapıyı açtı. "İçeri girin, çabuk."

Çok hızlı olmuştu, adam kapının eşiğinde duruyordu ve arkasından gelen üç kişi vardı. Hepsi bir anda içeri daldı.

Pete kapıyı hızlıca kapatıp kilitlerken, Claire sürgüyü tekrar çekti. Shane de onlara yardım etti.

Eve'in sesi, boğuk ve yarı minnettar yarı ağlamaklı çıkıyordu. Eve ve Jesse'nin yüzü solgundu ve solgun, kıpırtısız Michael'ı içeri çektiler.

Michael'ın kalbinde tahta bir kazık vardı.

"Tanrım, ölü mü?" deyiverdi Pete, Michael'ın kalbindeki tahta kazığı görünce. Shane ona aldırmadı ve Michael'ı omuzlayıp Jesse'nin onu kanepe götürmesine yardım etti. Eve arkalarından gitti ve Claire ona sımsıkı sarıldı. Bütün vücudu titriyordu.

"O iyi," dedi Claire ve Eve'in sırtını sıvazladı. "Eve o iyi ve iyi de olacak..."

"Çıkar şunu," diye tersledi Shane, Jesse'yi. "Acele et, o daha çok genç, bu onu zarar verebilir."

"Dur, dokunma ona. O yay yüklü," dedi Jesse ve tahtanın köşesindeki yanık işareti gösterdi. "Bu işareti biliyorum. Bu Gün Işığı Birliği işareti. İçi gümüş yüklü, onu çıkarmaya çalışırsan kalbi gümüşle dolar ve onu öldürür."

Shane kazığı çıkarmak için uzanmıştı ki geri çekildi. Gözleri küçülmüş ve öfkeyle dolmuştu. "Bu Gün Işığı Birliği de neyin nesi?"

"Güven bana, kimseyle uğraşman gerekmiyor," dedi Jesse. "Bu bir tür yatıştırıcı, sadece biraz dikkatli olmamız gerekiyor o kadar. Daha önce böyle deneyimlerim oldu. Bırak bunu ben halledeyim."

"Lanet olsun, ne oldu size böyle?" diye sordu Shane. Kimse onu cevaplamadı, Eve bile. Eve, Michael'a odaklanmış, solgun yüzüne bakıyordu ve Claire de ona tutunuyordu. Eve bütün bu olanlardan sonra gücünü yitirmişti. Ağlamıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Sadece ölümcül ve umutsuz bir sabırla bekliyordu. Yakut evlilik yüzüğü parmağında titrekçe parıldıyordu. "Claire, git kapıyı kontrol et ve arkalarından kimsenin gelmediğinden emin ol."

Claire, Eve'i bırakmak istemiyordu ama bu önemliydi. Pete odadaki beklenmedik ikinci vampirin varlığından ötürü, olduğu yere mıhlanmış gibi görünüyordu. O anda bütün hayat stratejisini yeniden düşünmeye koyulmuş gibiydi.

"Git, ben iyiyim," diye fısıldadı Eve. Claire onun omzunu sıktı ve hızla kapıya yöneldi. Kapı dürbününden baktı. Sokak lambalarının parlak ışıkları kaldırıma düşmüştü. Sokağın karşısında park edilmiş Jesse'nin arabası dışında, ortalık sessiz sakin görünüyordu. Kapı dürbünü sokağı bütün açılardan göstermiyordu ama Claire dışarısının temiz olduğundan emindi. Geri döndü ve Shane'e her şeyin yolunda olduğunu bildirdi. Shane başını salladı ve tekrar umutsuz bir sessizlikle Michael'a baktı.

O sırada Claire'in arkasından kapı aniden çok güçlü tıklanmanın etkisiyle sarsıldı. Claire küçük bir çığlık attı ve

kapı dürbününden bakmak için ileri atıldı. Saçı rüzgârda savrulan, solgun bir yüz gördü. Hiçbir insanın yüzü böyle soluk olamazdı.

Kapıyı hızlıca açtı ve "Çabuk içeri gir," dedi. Myrnin'di bu, yanındaki de Oliver.

İki vampir de aceleyle içeri girdi ve Oliver kapıyı kapatıp kilitleri tekrar taktı. Myrnin'e yaslanmıştı, yorgun görünüyordu. Claire düşünme fırsatı bulmuştu ve kendine, *Oliver neden burada*, diye sordu. Çünkü Morganville'den Amelie tarafından sürüldüğü hâlde, ülkenin bu kısmında ne arıyor olabileceğini anlayamıyordu. Oliver perişan görünüyordu. Üstünde petrol lekesi olan kot pantolon ve bir penye vardı. Neredeyse tiftiklenmiş saçı dağınık bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı. Son zamanlarda yıkanmış gibi görünmüyordu.

Myrnin en azından, her zamankinden daha kötü giyinmemişti ama o da çok solgun görünüyordu, Oliver'dan daha parlak değildi. Vampirler kolay kolay çok kötü kokmazlardı. *Çok sık seyahat ediyor olmalılar,* diye düşündü Claire. Etrafa yaydıkları pis kokudan anlaşıldığına göre, bir süre çöplerin arasında bulunmuşlardı.

Myrnin birkaç saniyeliğine Claire'e baktı ve dağınık saçını arkaya doğru tırnaklarıyla düzelterek "Seni ele geçirmediler, peki onu ele geçirdiler mi?" diye sordu.

"Onu derken?" diye sordu Claire. Myrnin cevaplamadı. Kıza sadece aniden ve sertçe sarıldı. Kız şaşkın bir çığlık atmaya fırsat bulmadan önce onu bırakmıştı. Bir kardan

tg: kaktusunx

adam tarafından sarılmaya benziyordu. Sadece daha az sulu, daha nahoş kokuluydu.

Oliver, "Irene Anderson'ı görmeye gittik. Myrnin ile araları iyidir ama pek yardımcı olduğu söylenemez. Nereye gittiğinize dair bir fikri bile yoktu, sadece cihazı laboratuvarından aldığın dışında."

"Ben... Ne? Ben hiçbir şey almadım!"

"Ah," dedi Eve'in yanında duran Myrnin, Claire'e doğru dönerek. "Ah, bu çok, çok kötü bir haber. Çünkü eğer onu sen almadıysan, laboratuvara girebilen biri aldı demektir. Çünkü kayıtları daha önce inceledim."

Myrnin, darmadağınık saçına, kirli ve evsizlere uygun elbisesine, çöplük kokusuna rağmen makul konuşuyordu. Sinirleri gergindi, endişeli ve paranoyak görünüyordu ama çıldırmış da değildi.

Gidişat çok, çok kötüydü. Claire bazen onun eğlence için delirmiş olduğunu düşünüyordu; hayat memat meselesi söz konusu olduğunda, patronunun buz gibi bir keskinlikle sıkı bir çaba harcadığı görülüyordu.

"Doktor Anderson'ın laboratuvarına başka birisinin girip VAKA'yı aldığını mı iddia ediyorsun?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "VAKA mı?"

"Silahın adı, Vampir Kontrol Cihazı," diye vurguladı Claire. Oliver pürdikkat dinliyordu ama yorum yapmaktan kaçındı. Dikkatini, önemsercesine Michael'a verdi.

Myrnin sadece başını salladı ve "Hemen gitmeliyiz. Burada kalamayız," dedi. "Oliver'la benim peşimizdeler."

"Kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Ses tonu düzdü, gözleri kıpkırmızı kesilmişti ve bunlar tehlike sinyaliydi. "Bunu yaptığımda, Michael ile bir hesaplaşma söz konusu olacak."

"Bana vurmak istedi," dedi Oliver. "Aptal. Bana bu şansı vermeseydi engelleyebilirdim."

Eve birden ateşlendi ve Oliver'ın etrafında dolanmaya başladı. "Demek engelleyebilirdin, öyle mi? Aşağılık herif, o senin hayatını kurtardı."

Onunla insani bir tonda konuşmak, Oliver'ın söylenerek vampir dişlerini göstermesini sağlardı ve o da karşısındakine dersini verirdi ama bunların hiçbirini yapmadı. Sadece uzağa bakmakla yetindi. Eve diz çöküp Michael'ın yanına sokulmadan önce, sert bir bakış daha attı.

"Üşüyor," dedi Eve, Jesse'ye. "Lütfen, bir şey yapacaksanız..."

"Düşünüyorum," diye tersledi Jesse. "Sadece sessizlik, hepiniz susun. Bunu daha önce iki kez gördüm."

"Ne oldu?" diye sordu Shane. "Diğer iki kez?"

Jesse cevap vermedi. Claire soğuk bir ürpertiyle, bunu daha önce kalbine kazık yiyen hiçbir vampirin hayatta kalmadığına işaret olarak aldı.

Jesse sonunda, "Pekâlâ, bunu etkisiz hâle getirmenin güvenli bir yolu yok. Oliver, yardımına ihtiyacım var," dedi.

Jesse kaşlarını çatarak dönmeden önce Oliver da ona yönelmişti. Oliver, Michael'ın yanına yaklaştı.

"Evet?"

"Sen benden daha hızlı ve daha güçlüsün," dedi Jesse ve bunu bir iltifat tonunda söylemedi. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. "Bu kazığı senin çıkarman gerekiyor, olabildiği kadar hızlı ve düz bir şekilde. Ellerimi gümüşün tetiklenmesi durumunda yaranın üzerine bastıracağım. Böylelikle kana karışmasını engelleyebilirim."

"Ellerin pahasına mı?" diye vurguladı Oliver.

"Başka seçeneğimiz yok. Ben yeterince yaşlıyım. Hayatta kalabilirim. Gündüz yürüyenler beni henüz öldüremedi."

Claire, Oliver başını sallayıp eğildi, nefesini tutarak kazığı kavradı. Bakışlarını Jesse'ye odakladı. Jesse geriye doğru saymaya başladı. Üç, iki, bir...

Tam birdeyken, Oliver bir insan gözünün yakalayabileceğinden daha hızlı bir şekilde hareket etti. Hızı yüzünden hareketleri bulanıktı. Jesse'nin eli, kazık çıkarıldığında açık yaranın üzerine kapanmıştı ya da en azından bu, Claire'in olmasını farz ettiği şeydi. Çünkü ne olduğunu tam olarak görmüyordu. Sadece, Jesse'nin eli Michael'ın göğsündeyken, Oliver'ın bir mermi hızıyla çıkardığı kazığı tuğla duvara fırlatarak paramparça ettiğini gördü.

Gümüş sıvı bütün duvara sıçramıştı.

Jesse, boğazının derinlerinden zayıf bir ses çıkardığı hâlde hareket etmedi. Claire bunun nedenini sonradan fark etti.

Jesse'nin eli gümüşle kaplanmıştı. Sıvılaşmış gümüş, elinden damlıyordu. Michael'ın yarası iyileşene kadar hareket edemezdi. Zehirlenirse, onun yaşında biri hemen ölürdü.

Jesse'nin eli cayır cayır yanıyordu. Claire mide bulantısını engellemek için eliyle ağzını kapattı. Jesse hâlâ hareket etmiyordu ve solgun yüzüyle, demirden bir heykeli andırıyordu.

"Sanırım artık kapandı," diye fısıldadı Jesse sonunda ve çöktü. Oliver hemen hareketlendi ama şaşırtıcı bir şekilde Myrnin ondan önce yetişti. Arkaya doğru düşerken kadını yakaladı ve zemindeki renkli halıya yatırdı.

Eve öne atılıp telaş içinde Michael'ın soluk göğsünü kontrol etti. Zarar gördüğüne dair hiç iz yoktu. "O iyi," dedi. "Michael? Michael!"

Michael mavi gözlerini kırpıştırarak açtı. "Eve?" Sesi bitkin çıkıyordu ama hayattaydı.

Myrnin oldukça büyük olan ceketinin ceplerini karıştırdı, ne çok cebi vardı. Sonunda, küçük bir pudra şişesi çıkardı. Pudrayı Jesse'nin başına, dizlerine ve yaralı eline boşalttı.

Jesse acı içinde bağırdı ve yay gibi yukarı doğru gerildi. Jesse acıdan kıvranırken Myrnin onu tutuyordu. "Rahatlayın sevgili bayan, rahatlayın. Geçecek, ağrı birazdan geçecek. Gümüşün etkisini geçirecek ve yaranızı iyileştirecek. Ama yaraların kapanması biraz zaman alabilir. Rahatlayın Leydi Grey, rahatlayın."

"Leydi Grey mi?" Myrnin, Jesse'yi tanıyordu tabii, öyle ya! Çünkü o, Morganville'den, Amelie tarafından gönderilmişti. Claire hâlâ gözlerini kırpıştırıyordu çünkü Myrnin'in böyle nazik davrandığını daha önce hiç görmemişti. Jesse uzun, titrek bir nefes bıraktı ve ona gülümsedi. Ona her

ne verdiyse işe yaramıştı. Yara oldukça ciddi görünüyordu ama gülümsemesi saniye saniye güçleniyor ve acısı gittikçe azalıyordu. Myrnin elini kadının yanağına koydu ve okşadı. Bu da Claire'in daha önce tanık olmadığı bir şeydi.

"Peki," dedi Jesse sesinde daha önce olmayan bir yumuşaklıkla. "Bugün, seni mağarandan çıkarıp buraya getiren nadir tatlı günlerden biri küçük örümcek."

"Ve seni yerde gördüğüm nadir günlerden biri Leydi Grey. Cesur davranıştı, çok cesur bir davranış."

"Ne yapalım, iş bana düşüyor bazen. Elimi bırak, gümüş hâlâ yakıyor ama geçer. Daha fazla hasar görmeyecek kadar yaşlıyım."

"Seni en son gördüğümden beri bir gün bile yaşlanmamışsın," dedi Myrnin. *Tanrım, Myrnin gerçekten flört mü ediyor*, diye düşündü Claire. Pekâlâ eğer öyleyse bile, onu suçlayamazdı. Jesse bir tür afet sayılırdı.

Michael kanepede dik oturmaya çalışıyor, Shane ve Eve ise bunu engellemeye çabalıyordu; Claire de onlara katıldı. *Hayır*'ın geçerli bir seçenek olmadığı belirginleştiğinde, Claire, Michael'ın doğrulmasına yardım etti.

Claire, "Merhaba," dedi Michael'a, "Belanın tam da ortasında olmak yerine onu durdurman gerekmiyor muydu?"

"Plan öyleydi," dedi Michael ve öksürdü. Endişe verici ıslaklıktaydı sesi. Eve kahve masasının üstündeki kutudan bir avuç dolusu kâğıt peçete aldı ve öksürüğü durana kadar onları Michael'ın ağzında tuttu. Taze ve kırmızı kana bulanmışlardı. Fakat Michael şimdi kendini daha iyi hisse-

diyormuş gibi görünüyordu. "Bence bu, ölüme en çok yaklaştığım an olabilir."

"Neredeyse," diye onayladı Shane. "Daha önce hiç, birinin, bir kazığın içerisine gümüş şırınga yerleştirdiğini duymuş muydun?"

"Hiçbir zaman," diye cevapladı Michael, "fakat o şey göğsümün dışındayken, lanet olası müthiş bir fikir gibi duruyordu."

"Elbette, ben de öyle düşünüyordum." Shane, Michael'ın omuzlarını sıktı ve göz hizasına eğildi.

"İyi misin kardeşim?"

"İyiyim. Medeni bir yerdeyken bile, kahrolası kendini dövdürme geleneğinin devam ettiğini görmek güzel."

"Benim hatam değildi."

Michael sadece başını salladı. Hâlâ solgun görünüyordu ve gözleri kıpkırmızıydı. Eve'in ellerini tutuyordu ve kulağına fısıldamak için onu aşağıya çekiştirdi. Eve başıyla onayladı ve Pete'e döndü. Pete hâlâ, olduğu yerde ayakta dikiliyor ve yaşananların şaşkınlığıyla bakıyordu. Pete kirli çarşafları dert ederken her yer bir anda yaralı vampir dolmuştu ve tuğla duvardan gümüş damlıyordu. Biri Jesse'yi tanımış olsaydı bile bu hızlı vampirin saldırısıyla başa çıkmak biraz zorlu olurdu.

"Affedersin," dedi Eve. "Sende hiç kan var mı? Çantalarda?"

Pete ona boş bir bakış attı ve sonunda arkasını dönüp koltuğa oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve düşünceye daldı. Muhtemelen mevcut durumu gözden geçiriyordu.

"Bu bir *hayır* sanırım," dedi Eve. "Pekâlâ, üzgünüm çocuklar, fakat onun beslenmeye ihtiyacı var ve ben gönüllü damar olacağım. Midesi hassas olan arkasını dönsün."

Claire yan döndü. Çünkü kan görünce bayılıyordu. Shane de döndü ve bakışlarını odada şöyle bir gezdirdi. Oliver tahta kazığın kalıntılarını inceliyordu. Yine de kazığın üzerindeki gümüş kalıntılarına dokunmamaya dikkat ediyordu. Myrnin ve Jesse çok rahat görünüyordu. "Pekâlâ," dedi Shane. "En azından yalnız değiliz artık. Görünen o ki polisler de şimdi en az bizim kadar kaygılanıyor." Shane kollarını Eve'in beline doladı ve onu kendine çekti. O da uysal bir şekilde yaklaştı. "İyi misin?"

"İyi," dedi Eve ve titredi.

"Bence Pete'in migreni tuttu ve gümüşün, halısından çıkacağından emin de değilim." Jesse, Shane cümlesini bitirmeden ayağını kaldırdı ve küçük banyoya gitti. Bir dakika sonra, kalın bir rulo sargı beziyle geri döndü. Onu Myrnin için getirmişti ve kaşlarını kaldırarak uzattı. "Sakıncası var mı?" diye sordu.

Myrnin biraz eğildi ve sargı bezini aldı. Sargıyı sararken, Jesse'nin ellerini tuttu. Claire, onun bu tür yaraları tedavi etmede çok pratiği olduğunun farkına vardı ve o durumdakinin bir vampir veya insan olması önemli değildi. Tüm sargı bezleri aynıydı. Myrnin bir tanesini sargının sonunda parçaladı, ikincisinde güvenli bir şekilde sardı ve bağladı. Claire bu tecrübenin, hazır yara bandı tarzı şeylerin henüz icat edilmediği devirlerden geldiğine emindi.

Jesse'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve Myrnin'in solgun yanakları sadece bir dokunuşla kızardı. Kendini koyverdi ve "Her şey daha iyi," dedi, "leydim."

"Lordum," dedi Jesse. Mavi kot pantolon ve örme dekolte siyah gömlek giyen birine göre, sevimli güzel bir reverans yaptı. Koyu kırmızı saç örgüleri, ince bir ip gibi, omuzlarının üstünden sarkıyordu ve kadın Myrnin'e bakarken, Claire onun en azından birkaç yüz yıl boyunca, flört etme sanatı konusunda pratik yaptığını düşündü. Zavallı Myrnin.

Myrnin ise kesinlikle yeniyetmelik konusunda kadından daha üstündü çünkü boğazını temizledi ve arkasını döndü. Konuşmaya zariflikten en uzak bir şekilde son vererek "Claire, gel benimle," dedi.

Claire içgüdüsel olarak, Myrnin mutfağa doğru yönelirken onu takip etmek için hamle yaptı ama Shane, kızın gitmesine izin vermedi. Güçlü bir kavrayışla onu durdurdu ve Claire kaşlarını çatarak Shane'e baktı.

"Bir şey olmayacak," dedi Claire. Shane'in yüzünde gördüğü şey, kıskançlık ya da merak değildi. Sadece tedbir amaçlıydı. Bugün her şey çılgınca tuhaftı. Claire, Shane'in ne hissettiğini anlayabiliyordu. Shane gidişatı biraz yavaştan alarak, her şeyi daha anlaşılabilir kılmak istiyordu. "Bırak onunla konuşayım, belki olanları daha mantıklı hâle getirebilirim."

"Myrnin'den bahsediyoruz," dedi Shane. "Soru sormaktan daha fazlası gerekebilir." Ama yine de bıraktı ve Claire,

patronunu, arkadaşını ve başının belasını mutfağa doğru takip etti. Giderken, Michael'a ve Eve'e göz attı. Eve bileğinden kan vermeyi kesmişti ve küçük yaranın etrafını bandajla kapatmak için Jesse'den artan bezi kullanıyordu. Michael, Eve'i minnettar ve kelimelerle anlatılamayacak kadar yoğun duygularla izliyordu.

Vampirlerin insanlar gibi hisleri olabileceğine inanmayan biri, Michael Glass'ı daha tanımamıştır.

Pete, küçük evinin duvarları arasında mümkün olduğu kadar diğerlerinden uzaklaşmışlardı ve Claire, Myrnin ile arasına en azından birkaç metre koymaya çalışıyordu. Üfff. O nerelerde geziniyordu, şehir çöplüğünde mi? Yine de hijyenin şu an en önemli konu olmadığı açıktı. "Sen ve Irene," diye başladı Myrnin. "Ne yaptınız?"

Claire afallamıştı çünkü onu bununla suçlamasını beklemiyordu. "Hiçbir şey!" dedi ve kollarını kavuşturdu. Bunun savunmacı bir hareket gibi göründüğünü biliyordu ama önemsemedi. "Bana onunla çalışmamı söyleyen sensin Myrnin, o yüzden bir şeyler ters gittiğinde de beni suçlama. Ben sadece üniversiteye gelmek istedim."

"Ve şu olanlara bak!" dedi Myrnin. "Irene'e kesin olarak güvenmiştim. O bir ara buradaki muhbirim olmuştu ve bizi, gerçek doğamızı aramaya gelenlerden korumaya yardım etmişti."

"Hükümet gibilerinden mi?"

Myrnin bunu cevaplamadı. Hâlâ ayakta durmakta ve ayaklarını hareket ettirmekte zorlanıyordu, tezgâha yana-

şıp çekmeceleri art arda açıp kapadı. Claire hızlı bir bakışla, çekmecelerde kaşık, çatal ve ıvır zıvır olduğunu gördü. Myrnin bir şey aramıyordu, onun sadece durmadan hareket ihtiyacı vardı. "Irene'in federal hükümetle her zaman bağları olmuştur ama son zamanlara kadar asla bizi doğrudan dâhil etmemişti."

"Bana sadece ne olduğunu söyle! Morganville'den ayrılıp bu kadar yolu neden geldin? Oliver'ın zaten yolda olduğunu biliyorum. Onunla yolda mı karşılaştın yoksa özellikle mi peşine düştün?"

"Bu bir harika soru dizisi. Ah, baksana, bir fındık ezmesi. Fındık ezmesi sever misin?"

"Myrnin!"

"Ama bak, çok güzel..." Derdini anlatamayan Claire ona, hayal kırıklığı içerisinde bakakaldı. Myrnin kavanozu arka tezgâha geri koydu ve kapıyı kapadı. "Morganville'den ayrıldım çünkü hiç şüphesiz, dünyadaki vampirlerin varlığını kanıtlayabilecek bir toplumu engelledim."

"Ah, Tanrım, Myrnin, bunu internetten mi buldun? Çünkü orada bulduğun her şeye inanmamalısın."

"Bunu biliyorum! Buna ilk olarak ben de inanmamıştım ama bu arkadaşlarına önerdiğin heyecan verici filmlere benzemiyordu. Bilimsel bir belge üzerinde çalışan bir doktor vardı. Boston'da yaşıyordu ve Irene'e bu kadar yakın olmasının altında bir şeyler olabileceğini düşündüm. Irene'i telefonla aradım. Cevap vermedi."

"İnsanlar bunu bazen yapar, bu..."

"Seni buraya gönderdim Claire. Seni Irene'e gönderdim, güvenlik için. Ve onun bize ihanet etmiş olabileceğinden korktum. Belki de istemeden... Vampir varsayımları ciddiye alınmışsa Morganville gerçeğinin de etrafta dolanması an meselesi olurdu. Biz bu tarz olayları kontrol ediyoruz, etmeliyiz de. Yoksa dünyadan silinir gideriz. Normal olarak da bunu görmemiz için Oliver, ajanları bertaraf etmiş olurdu ama o rahatsız edilmişti."

"Sürüldü, demek istiyorsun."

"Evet, evet ama Amelie'nin bu krizi aşmamızda en iyisinin kim olduğuna karar vermesini bekleyemedim. Irene'i tanıyorum ve Oliver'ın da nerede olabileceğine dair sağduyum kuvvetlidir. İkimizin bu durumu kolayca halledebileceğini düşündüm."

"Peki, halledebildiniz mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. İnternetten bulduğum bu doktorun nerede olduğunu tam olarak saptayamadım. İnsan dünyası, anımsadığımdan daha kafa karıştırıcıydı ve Oliver da hiç yardımcı olmuyordu. O sırada, Amelie beni Morganville'e geri çağırmayı denedi. Her şey çok gerilim doluydu."

Claire iç çekti ve nefesini dışarı salmamak için neredeyse imkânsız bir dürtüye karşı koydu.

"Bana bugün ne olduğunu anlat."

Myrnin ona şaşkınlıkla baktı ve elindeki lastik bandı bileğine geçirdi. "Oliver ve ben bu doktorun izini ofisinde sürmeye başladık ama orada da yoktu. Oliver bizi dilenci diye çağıran biriyle kavgaya girdi, onu aptalca bir şey yap-

maktan alıkoymaya çalıştım ama bu, öteki adam için iyi anlar sayılmazdı korkarım. Daha sonra doktorun evine gittik ama yine yoktu. Ne yapacağımı bilemez olmuştum. Ben genellikle çok çaba sarf etmeye alışkın değilim." Musluğa doğru gitti, açıp kapadı. Claire'in içinde, onun, ellerini yıkayabileceğine dair delice bir umut vardı ama öyle bir şey olmadı. "Michael bizi tam üniversitede Irene'i görmeye çalışırken buldu; kılık kıyafetimizden ötürü kampüsün girişinden geçememiştik ve o bizi yıkanabileceğimiz bir motel odasına götüreceğine söz verdi. Eve, bize giyecek yeni şeyler bulacağını söyledi."

Bu çok ilginçti çünkü Claire, Eve'in Myrnin'den ziyade, Oliver'a elbise aldığını görmek için para öderdi. Böylesi, en azından çok eğlenceli olurdu.

"Başarılı olmadığını tahmin ediyorum," dedi Claire. "Çünkü hâlâ kokuşmuş ve paçavra gibisin."

Myrnin kendine baktı ve iç çekti. "Evet, hayat bazen sert olabiliyor. Üniversiteden ayrıldığımızda, uzun bir aracın içindeki adamlar tarafından takip ediliyorduk. Motelde oda anahtarımızı aldığımızda, aniden saldırıya uğradık. Aralarından bir tanesi, diğeriyle boğuşan Oliver için kazıkla geldiğinde, Michael kendini onun önüne attı. İlk önce kazığın sadece tahtadan ibaret olduğunu sanıyorduk ama Oliver böyle bir şeyi daha önce görmüş gibiydi ve onu çıkarmaya çalışmadan önce beni durdurdu. Leydi Gray'in burada olduğunu ve Irene'yi izlediğini hatırladım, sonra yardımını istedim ve o da bizi buraya getirdi."

"Peki onlar sizi takip etti mi?

"Hayır." Myrnin bundan emin görünüyordu ve nedenini açıklayana kadar Claire bir an nasıl bu kadar kesin konuşabildiğini merak etti. Arkalarında kendilerini takip edebilecek kimseyi bırakmamışlardı. "Polisin gelmesini beklemenin akıllıca olduğunu sanmıyorduk. Jesse en güvenli yerin burası olduğunu düşündü. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Bizim için de olay dolu bir sabah oldu," dedi Claire. "Arkadaşım kaçırıldı ve polis Shane ile benim bu işin içinde parmağımız olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi? Kaçırdın mı?"

"Hayır! Neden yapayım ki?"

Myrnin omuz silkti. "Bilmiyorum ama bu sorulmak zorunda. Bu bahsettiğin arkadaşın, vampirler hakkında bir şey biliyor mu?"

"Hiçbir şey bilmiyor. Onların gerçek olabileceğine bile inanmıyor."

"Hım. O zaman onun ortadan kaybolmasına yapacak bir şeyimiz yok. Bu bizi ilgilendirmez."

"Pardon? İlgilendirmez mi? O benim arkadaşım!"

Kızın tepkisi Myrnin'i şaşırtmış görünüyordu. Bütün dikkatini Claire'e yöneltmiş gibi kol bandını çekiştirmeyi bırakıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Çok bariz bir tehlikenin ortasındayız Claire. Irene cihazının laboratuvardan kaybolduğunu söylüyor ve dünyada itibarı olan biri, vampirlerin varlığını kanıtlamak istiyor. Ellerinde yakalanmış nu-

muneler de olabilir. Bunlar kendi sağlığımız ve varlığımızı korumak için izin veremeyeceğimiz şeyler. Onların yerini saptamalı, durdurmalı ve bu olaya dair bütün bilgileri silmeliyiz. Eğer söz konusu olan kanserse gereken yeri kesmeliyiz. Anlıyor musun?"

"Burada görünenden daha fazlasının olduğunu anlıyorum," dedi Claire. "Doktor Anderson'ın uğraştığı bazı korku veren casuslar benim olmadığımı düşündükleri bir sırada evime girip VAKA olduğunu sandığım bir şeyi aradılar. Daha sonra da arkadaşımı bir kamyonetin arkasına atıp götürdüler. Bir sonraki seviyeye geçeceklermiş gibi geliyor bana. Belki de şu senin doktorun yayımlama planlarıyla ilgilidir."

"Eğer öyleyse bu işin içinde hükümetin parmağı da var Claire."

"O zaman bu kanser gibi bir şey değil."

"Hayır, bunun gibi bir şey ve sanırım çok daha büyük bir neştere ihtiyacım olacak." Claire, Myrnin'in kelimesi kelimesine bunu kastetmediğini umuyordu. Myrnin'in neyi kastettiğini tam olarak hiçbir zaman anlayamazdınız. "Bunların hiçbiri şu an önem taşımıyor. Burdan hemen ayrılmalı ve Irene'i bulmalıyız. O, şu an düşmanlarımızın tam da ihtiyacı olan kişi. Bütün vampirler hakkında derin bir bilgisi olan, toplumla ve itibarı olanlarla bağları bulunan birisi. Yanlış ellere düşmesi riskini alamayız."

Myrnin'in mantığı çoğu kez pusluydu ama bu kez doğru bir noktaya parmak basmıştı. Kriz içinden çıkılmaz bir

hâl almadan önce Irene'nin güvenliği sağlanmalıydı. Liz'i kurtarma konusunda da Claire endişeliydi ama şu an ona yardım edemeyeceğini biliyordu.

O anda daha önce aklına takılan soruyu sormak geldi. "Vampirlere dair elinde kanıt olan şu doktorun adı ne?"

"Doktor Patrick Davis," dedi. "Onu tanıdığını sanmıyorum."

"Pekâlâ" dedi Claire. "Bu konuda yanılıyorsun."

Ve Claire, farklı parçaların bir arada hiç de güzel bir resim oluşturmadığını görmeye başladı.

Oliver onların yanına gelirken Myrnin'e sabırsızlığını belli edercesine kaşını oynattı. "Eğer küçük arkadaşınla dedikodunu bitirdiysen, buradan gitmeliyiz," dedi. "Şimdi, görünüşe göre, aptal çocuk Shane'in başı polislerle derde girdi. Kesinlikle, er ya da geç onu takip edecekler."

"Belki de Shane'i arkada bırakmalıyız. Sonra..." dedi Myrnin gelişigüzel. "Bu, sıkıntılarımızı önemli ölçüde basitleştirirdi."

"Hayır!" dedi Claire, keskin bir ses tonuyla. "Onu bırakırsanız beni de bırakın. Eve ve Michael'ın da bundan mutlu olacaklarını sanmıyorum. Onlarla arkadaş olmaya hoş geldin."

Myrnin denemeye hazırmış gibi baktı, fakat Oliver onu kararlı bir şekilde durdurdu. "Kimseyi arkada bırakmıyoruz. Ve pek önemli olmasa da Shane, Morganville hakkında herkesten daha fazla şey bilir, onu arkada bırakmaya kalkışmayacağız. O bilginin madeni sayılır."

"O asla konuşmaz," dedi Claire.

"Herkes konuşur," diye yanıtladı Oliver. "Soru şu ki; konuşurken doğruyu mu söylerler? Bu çocuğun ırkına güvenmiyorum. Babasının ışığını hâlâ içinde taşıyor. Ailesinin anısına, ilk ve son kez onun Morganville'i yıkmasından birazcık bile gurur duymayacağından emin değilim. Bu yüzden o bizimle ve bu konu kapanmıştır."

Claire birdenbire onun hakkında unuttuğu her şeyi kabul etmek zorunda kaldı. Pete ayağa kalktı. Herkesin dikkatini üzerine çeken, çok ani bir hareketti bu. Solgun, gergin ve çirkin göründü. "Jesse, biliyorum tüm bu vampir saçmalıklarına ansızın yakalandım, fakat bu sonraki mesele. Şimdi ne yapmam gerekiyor, bunu kabullenmeli miyim?"

"Evet," dedi Jesse ve sesi bu konuda oldukça nazik ama kararlı çıkıyordu. "Özür dilerim Pete ama yapmalısın. Senin incindiğini görmek istemem."

"Beni incitebileceğini mi düşündün?"

"Bunu yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum," dedi Jesse. "Ve tekrar özür dilerim. Bizimle gel, burada kalman, seni, peşimizdeki insanların avuçlarına bırakmamız olur. Ve peşimizdekilerin neler yaptığını gördün. Claire'in arkadaşı Michael'ın hayatına kastettiler. Sana soracakları sorularda da pek nazik olacakları söylenemez. Eğer bizimle gelirsen sana göz kulak oluruz."

Pete ansızın sırıttı. İç karartıcı bir gülüştü ama en azından gülmek için sebebi vardı. "Ben bir kızdan ayrılmaya alışkın değilim, bilirsin."

"Ben kız değilim," dedi Jesse ve tek kaşını yukarı kaldırdı. "Öyle mi görünüyorum?"

"Neredeyse," dedi Myrnin. Utanmış görünüyordu ve kararlı bir şekilde ön kapıya yeltendi. "Haydi!"

Claire, Eve ve Michael'ın yanında duruyordu. Onları hızlı, sıcak bir şekilde kucakladı. "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Michael'a. Michael başını salladı. "Devam edecek kadar iyi misin?"

"İyiyim," dedi. Shane'in söylemeye meyilli olduğu sözler kadar abartılıydı bu. "Shane, ahbap, senin kıçını kim tekmeledi?"

"Büyükannen," dedi Shane. "Haydi."

Claire, çalana kadar, cep telefonunun varlığını unutmuştu ve birden panikledi çünkü polis onun için tetikteydi. Ve bir cep telefonu, İŞTE BURADAYIM, GEL TUTUKLA BENİ diyen bir neon işareti kadar tehlikeliydi. Telefonu hemen kaptı ve ekrana baktı. Bilinmeyen numaraydı. "Alo?"

Telefonun diğer ucunda korkmuş ve hızlı nefes alan birinin sesini duyduğunda bunun yanlış bir numara olabileceği umuduna kapıldı. "Claire?" Pürüzsüz bir fısıltıydı, bu Liz'in sesiydi. "Claire, orada mısın?" Arkadaşının sesi tel gibi inceydi, titriyordu ve duyulmaktan korkuyordu.

"Liz? Liz, buradayım. Sen neredesin?" Shane ona bir şey soracakken Claire telefonu kulağına resmen yapıştırdı ve herkes dinlemeye odaklanmak için arkasını döndü. "Liz, beni duyabiliyor musun?"

"Gelip beni alman gerek Claire, lütfen gelip beni al..."

Liz'in sesi oldukça umutsuz ve korku doluydu. "Beni evden kaçırdılar ve Derrick de onları durdurmaya çalıştı ama..."

"Derrick onlarla mıydı?"

"Hayır, hayır, o olanları gördü ve onları durdurmaya çalıştı. Ama onu aldılar ve beni karanlık bir şeyin içine tıktılar. Kendimi şu an çok zayıf ve sersem gibi hissediyorum Claire, lütfen gelip beni kurtar..." Ağlamaya başladı ve Claire onun için bir kez daha üzüldü. İçinde, küçük bir kızın umutsuzluğuna benzer bir acı vardı.

"Geleceğim tatlım, şimdi bana nerede olduğunu söyle."

"Ben..." Liz keskin ve sert bir nefes aldı, birkaç saniyeliğine sessizlik hâkimdi. Kızın sesi geri geldiğinde, bu kez daha alçaktı ve kelimeler hızlı akıyordu. "Telefonu beni kontrol etmeye gelen adamlardan birinden aldım ama bunu fark edeceklerdir... Ben tünellerdeyim. Buhar tünellerinde, kütüphane depo ek binasının altında... Ah, Tanrım, geliyorlar..." Son sözü ağzından soluksuz bir fısıltıyla çıktı ve Claire keskin bir gürültü duydu, Liz'in sesi boşlukta kayboldu.

Claire arkasını döndüğünde herkes ona bakıyordu. İnsanlar: Shane, Eve ve Pete. Vampirler: Oliver, Myrnin, Michael ve Jesse. Herkes ondan açıklama bekliyordu.

"Kütüphane deposu, ek binanın tünelleri... Arkadaşımın başı gerçekten belada," dedi.

"Bunun bir tuzak olabileceğini düşündün mü?"

"Evet," dedi. Telefonunun arka kapağını çıkarıp SIM kartını aldı ve yukarı kaldırıp baktı. "Telefonla aramasına

izin verdilerse, bunun izini süreceklerdir. Bunu mümkün olduğunca uzak bir yere götürmeliyiz."

"Bir dakika," dedi Myrnin ve kapıyı açıp çıktı. Herkes birbirine bakıyordu ve Myrnin biraz sonra tekrar çıkageldi. Elinde öfkeli bir güvercin tutuyordu. Claire, onun bu zavallı şeye bir şey yapacağından korkmuştu ama Myrnin, kuşu Eve'e tutması için verdi. Eve yüzünü buruşturarak elini uzattı. Jesse'nin eline önceden sardığı sargı bezini geri alan Myrnin, SIM kartı küçük bir paket hâline gelene dek sardı. Sonra onu güvercinin bacağına bağladı. "Birileri kuşlarla iletişim sağlamanın yollarını öğrenmiş olabilir." Kuşu tekrar geri aldı, ortadan kayboldu ve ellerini pantolonuna silerek tatmin olmuş bir gülümsemeyle çıkageldi. Kuş pisliği... "Onu bizden kilometrelerce öteye götürecektir."

"Bu etkiyi sen de insanlar üzerinde iyi sağlıyorsun," dedi Oliver. "Ellerini yıka."

Myrnin gözlerini kısarak ona baktı ve Claire de, "Lütfen," diyerek ağız büktü, Myrnin de sonunda ellerini yıkamaya gitti.

Daha fazla tartışma olmadan herkes dışarı çıktı.

Tünellere doğru.

MIT tünelleri, karmakarışık ve efsanevi bir yapıydı; öğrenciler sığınak ve çetin Massachusetts kışı boyunca seyahat için daha geniş olanları kullanırdı. Tünel korsanları da orayı düzenli bir şekilde keşfe çıkar ve haritalandırırdı ama yine de keşfedilecek yeni bölgeler daima olurdu. Bazıları unutul-

muş ya da mühürlenmişti. Claire, Michael'dan ödünç aldığı telefonuyla online haritayı kontrol etti ama kütüphane depo ek binası altındaki tünellere dair hiçbir işaret bulamadı –ki burası, kampüsün en uç noktasıydı. Ama böylesi yine de burada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece gizlenmişti.

Kısaca, birisini saklamak için çok ideal bir yerdi çünkü Claire, yaptığı kısa ziyaretlerinde, buranın çok gürültülü bir yer olduğunu hemen fark etmişti. Buradaki ara ara yükselen bağırtılar kimsenin dikkatini çekmezdi, etrafta birileri olsa bile.

"Bu saçmalık çok can sıkıyor," dedi Oliver, karanlık binanın yanında dururlarken saat çok geçti ve dışarıda çok az hareketlilik vardı. "Yanlış tedbir başarısızlık getirir. Haydi." Kapıya doğru yöneldi, Claire bunu yapmaya pek niyetli değildi ama ortada başka seçenek de yoktu. Oliver doğuştan, bir liderin çekim kuvvetine sahipti.

Jesse'nin ise stratejik bir beyni vardı. Pete, Michael ve Shane'i yanına çekti. "Arka kapıdan," dedi. "Claire, sen, ben ve senin tuhaf arkadaşın..."

"Eve," dedi ikisi de aynı anda. Eve yumruğunu sıktı. "Ya da sen beni Sahibe Büyük Eve diye çağır. Ama kısaca Eve de diyebilirsin."

Jesse ona gülümsedi ve yaşam dolu gözlerini kırpıştırdı. "Tanıştığıma çok memnun oldum Sahibe Eve. Ah, o zaman vampirle evlenen kız sen olmalısın?"

"Bu kadar ünlü müyüm?"

"Ölüler arasında yeterince ünlüsün, bizler korkunç derecede dedikoducuyuzdur. Ayrıca, korkunç derecede kumarbaz. Bu yüzden bir evlilik yıl dönümünü kutlamana karşı olasılıkları duyman seni şaşırtmayabilir. Umarım bu canını sıkmaz."

"Çok değil," dedi Eve, "kendim için bahse girmezsem kazanırım. Biraz değişiklik olsun diye para kazanmak isterdim."

"Seni sevebileceğime inanıyorum güzelim."

"Ben de seni kızıl. Etrafında dolanmak zorunda olduğum bazıları kadar dişlerini göstereceğe benzemiyorsun. Sahi, neden çok sayıda eski kafalı genç vampir var?"

"Çünkü vampirler bencil doğar ve yıllar geçtikçe daha da kötüleşiriz," dedi Jesse. "Bu ürkütücü bir tutuculuğa yol açar."

"Mmm, bu daha önce bahsettiğin gündüz yürüyenlerle alakalı..." dedi Claire.

"Bu, şu an tartışmaya vaktimizin olamayacağı kadar derin ve ciddi bir konu," dedi Jesse. "Ve umarım arkamızda değillerdir ama onların, vampirlerin varlığına ve cehennemde olmalarının daha iyi olduğuna inanan bir grup olduğunu söylemek kâfi. Bu son birkaç yıldır üzerinde uzmanlaştıkları bir şey."

"Bak, bu çok ilginç ama pijama partisi yapıp saçımızı bağlamadan önce, belki de, bilirsin, çocuklara bunun nasıl yapıldığını göstermemiz gerek." dedi Eve.

"Mükemmel fikir." Jesse deri ceketinin içine baktı ve yaklaşık on beş santim boyunda, göz korkutucu bir bıçak

çıkardı. Şeytani kıvrımları vardı ve titanyumu parçalayacak gibi görünen göz alıcı parıltılara sahipti. Claire'in de çantasında böyle bir şey vardı. Jesse onu sol elinde tutuyordu. "Arkanızdayım bayanlar."

"Tesirli bir silahın var mı?" diye fısıldadı Eve, Claire'e, Oliver'ın arkasında giderlerken.

"Evet," dedi Claire ve sırıttı. Eve mahzun görünüyordu.

"Pekâlâ, onlara sıkı bir karşılık vereceğim ve kıvrak zekâmla hepsini biçeceğim."

Oliver bu sırada ince camdan kapıyı tek bir vuruşla paramparça ederek, binaya basitçe girdi. İncelik yoktu ama etkiliydi ve alarmlar harekete geçmesine rağmen, Claire herhangi bir ses duymadı. Oliver ileri doğru adımını attı ve Claire onu takip etti. Ayakkabıları kırık cam parçalarını öğütüyordu.

"Bir tür mekanik oda arayın," dedi Claire. "İşaretlenmemiş olabilir, hava tutucuların, sıkıştırıcıların ve bu tür şeylerin sesini dinleyin."

"Bu taraftan," dedi Oliver ve koridora güvenle çıktı. Aşağı inen bir merdiven buldu. Beton merdivenlerin sonunda, çiftli bej rengine boyanmış, işaretlenmemiş kapılar gördü. Kapı kolları yoktu, sadece anahtar delikleri vardı. Bir süre kaşlarını çatarak durdu ve bu sorunla ilgilenebileceği en doğrudan yöntemi seçerek kapıyı yumrukladı. Yumruğu tamamıyla ince metaldendi ve kapının dişli kısmını tutup açmak için aniden çekti. Bir şey kırılmıştı, muhtemelen kilitti ve kapı açıldı.

Bütün bu yumruklamaların ona maliyetini fark etti Claire. Vampirin eli kanla kaplanmıştı ve parmak eklemleri biçimsiz görünüyordu. Oliver biraz ürktü ve kemikleri yerine oturtana kadar eklemlerini geriye doğru bastırdı. Sonra kesikleri iğrenç elbiselerinin üstünde temizledi. Yaralar çoktan kapanmıştı ve bir an için Claire'in büyümüş gözleriyle karşılaştı. "Pekâlâ? Bu senin arkadaşın, biz arkandayız. Belki de bununla sen ilgilenmelisin," dedi Oliver.

"Ona aldırma," dedi Jesse. "O daima kaba, dar görüşlü bir adam olmuştur. Başkalarının onda ne gördüğünü gerçekten biliyorum."

"Sessiz. Dokuz gündür tek kraliçeydin ve Amelie'nin müdahalesiyle kendi infazından kurtuldun. Yoksa burada beni topa tutamazdın. Boynunu vurdurmak, insan da olsa vampir de olsa bir sona gelmeyi ifade eder."

Jesse'nin canlı, modern görüşüyle pek de uyuşmayan ilginç bir hikâyenin ipucu bu, diye düşündü Claire ama soru soracak zaman yoktu.

"Diğerlerini beklememiz gerekmiyor mu?" diye sordu Claire.

"Arkadaşını canlı istiyor musun?" diye karşılık verdi Oliver. Pete, Shane ve Michael yetişmek zorundalardı.

Mekanik oda karanlık ve soğuktu ama Eve kolayca birkaç el feneri çıkardı. Oliver ve Claire karanlığa doğru ilerken, Eve ışığı arkalarından tuttu. Onlar yavaş yavaş ilerlerken, hava tutuculardan gelen ses, renkle kodlanmış metal borulardan donuk bir bağırtı olarak duyuldu. Kenarlar çok

keskindi, dövüşmek için çok tehlikeli bir yerdi. Etrafta çarpabileceğin çok şey vardı. Sakarlık, bir düşman kadar ölümcül olabilirdi.

Ama ortalıkta hiçbir rakip yoktu. Sadece metalden borular, kontrol panelleri, hafifçe parıldayan göstergeler ve ışıklar... Tozla kaplı bile değillerdi. Claire onlara metal boruların üzerinden şaşkın bir şekilde bakıp duran bir fareyi işaret etti. Fare, onlarla göz göze gelir gelmez, muhtemelen aşağıdaki Fareler Krallığı'nda haberi yaymak için kaçıp gitti. Claire'in zihni, tahtında dev tacıyla oturmuş ve onu öldürüp yerine geçme planları yapan diğer farelerle çevrili kral farenin hayaliyle bir an bulandı. Çünkü eğer Morganville'de olmaktan bir şey öğrendiyse, o da kendini güvende hisseden bir hükümdarın asla olmadığıydı.

Oliver ve ardından ona yakın duran Jesse aniden duraksadı. Kadın, solgun, ince ve narin elleriyle yumruğunu sıktı ve bu, Claire'in Shane'den aşina olduğu, *hemen dur ve gardını al*, hareketiydi. Claire ve Eve durup önlerine çıkacak şey için hazırlandılar. Bir saniye sonra Jesse, Oliver'a başını salladı ve kendi göğsüne işaret edip ileriyi gösterdi. O da başını salladı ve Jesse gölgelerin içinden hızla geçti.

Oliver döndü ve Claire'e arkadan gitmesini söyleyen bir işaret yaptı.

Yem olarak mı?

Tartışacak zaman yoktu çünkü her şey büyük bir sessizlikle yapılıyordu. Claire onun yanından el fenerini ileriyi aydınlatarak yavaşça ilerledi ve ışık sadece, onun önünü

daha yoğun ve boğuk görmesini sağlıyordu. Çıkıntılı metal kenarların üstüne düşmesinden güç bela kurtuldu, başını eğerek savuşturdu ve ileriye süründü. Tavan çöküyor gibi görünüyordu ve etraftan delicesine cırtlak sesler yankılanıyordu. Claire bunların bir alarm gibi çınlayan farelerin sesi olduğunu düşündü.

Claire önünü görmeye çalışarak ileriye doğru süzülmeye devam etti. Orada Derrick'i gördü. Derrick ölmüş ve kanı çekilmiş gibi beyaz görünüyordu. Boynunda büyük delik izleri vardı ve cildinin etrafını dağıtmıştı. Deliklerde bir tek kırmızı damla vardı ve altındaki betona damlıyordu. Gözleri açıktı ve şaşkınlıktan büyümüştü. Siyah beyaz bir film gibi donuklaşmışlar ve havaya maruz kaldıklarından kuruyup gitmişlerdi.

Claire nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Buna dayanamıyordu; burada, bu tüyler ürpertici alanda bir adamın ölü yatması, kontrol edemediği içgüdülerini uyandıran bir şeydi ama Oliver elini uzatarak onu durdurdu. "Sessiz," diye fısıldadı. Vampirin sesi, bir metal kadar keskin ve ilgisizdi. "Saatlerdir ölü yatıyor burada bir şey."

"Bir şey?"

"Evet, bu, bizim gibi hareket ettiği hâlde, vampir gibi kokan bir şey değil." Sesi kaygı vericiydi. Claire duraksadı ve sırt çantasının fermuarını açıp içinden Doktor Anderson'ın verdiği, keskin, parlak bıçağı çıkardı. Shane'in alev makinesinden daha uzun bir şey olduğunu umuyordu ama bunu düşünmeyi hemen kesti. Shane ona her zaman, "Sende olan

şeyle savaş, olmasını istediğin şeyle değil," derdi. "Cesedin arkasında bir kapı var, gidip aç. Hızlı hareket etmeliyiz."

Claire tekrar yem olmuştu ve nabzı, herhangi bir vampirin onu tatmak için kolayca bulacağı kadar hızlı atıyordu. Claire, Oliver'ın da zaten istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda bu, doğru bir stratejik hareketti. Jesse kendi öldürücü silahıyla, karanlıkta bir yerdeydi. Oliver silahsız bile öldürücü bir etkiye sahipti. Onun arkasında olan Eve ise silahsızken bile, yardım etmekten daha fazla yeteneğe sahipti.

Claire dikkatli bir şekilde Derrick'in cesedinin üzerinden geçti ve bu ona korku filmlerindeki kâbuslar gibi gelmedi. İlerlemeye devam etti. Küçük kapı, duvarın altındaydı. Ayakta girmek için çok küçük bir kapıydı. El fenerini dişlerinin arasına aldı ve kapı kolunu itti, kilitli değildi, sadece sıkışmıştı. İkinci defa ittiğinde, kapı şaşırtıcı bir sessizlik içinde açıldı. Claire ürkütücü bir gıcırtı bekliyordu ama birisi, ses çıkarmadığından emin olmak için onu yağlamıştı ve bu kaygı vericiydi.

Ve bir şey kıza, soldan, sert bir şekilde, ihtar etmeden vurdu ve fener elinden yuvarlandı.

Claire bağırmaya bile fırsat bulamamıştı ve nefesi âdeta sessizce patlamıştı. Başının yanında yankı yapan metal bir borunun sesiyle sırt üstü yere düşmüş ve ne olduğunu anlayamamıştı. Üzerine eğilen bir şey vardı, solgun ve çıplak bir şey. Ateş mazgalı gibi korkunç gözleriyle oradaydı ve Claire, o şeyin salyasının, üzerine aktığını hissediyordu, bu çok ani

olmuştu, kâbus gibiydi. Claire'in şu ana kadar gördüğü en uzun ve en geniş çeneye sahip, yılan gibi dişleri olan, çirkin bir yaratıktı. Burnu bir yarasanınki gibi ezik ve dardı. Kulakları başının her iki yanına kırışık bir hâlde kümelenmişti. Saç olması gereken şey ise boylamasına uzamıştı. Dişi mi yoksa erkek mi olduğunu söylemek imkânsızdı. Claire bunu düşünmeyi bile hayal edemiyordu.

Yaratık birden kızın boğazına saldırdı.

Claire bıçağını göğsünün derinliğine iterek içgüdüsel olarak tepki verdi. Kızın bu hareketi, yaratığın, boğazına saldırmasına engel oldu ama hâlâ onu ısırmaya çalışıyordu. Gözlerini kasılarak kapattı ve bu iyiydi çünkü sonra ne olduğunu görmedi, bunu daha sonra anladı. Boynunda buz gibi ısırık hissetmek yerine aniden, aylardır dolapta kalan çiğ et gibi iğrenç kokan bir sıvının üstüne sıçradığını hissetti. Üstündeki ağırlık sarsılarak geri çekildi, böğürerek bütün midesini mahvetti.

Yaratığın başı kızın kalçasına çarptı ve yuvarlanıp gitti. Jesse'nin son derece keskin bıçağıyla başı kesilmişti. Sakin, soğukkanlı sesiyle, "Claire, Claire!" diye seslenen Jesse elini kızın omzuna koydu. "Kalk, hemen gitmeliyiz."

Bu korkunç olaydan hemen sıyrılması neredeyse imkânsızdı ama Claire yine de bunu başardı. Jesse onu ayağa kaldırdı ve Claire tekrar böğürdü. Ölü şeyin kokusu kızı neredeyse boğacaktı. *Bu bir vampir*, diye düşündü Claire ama bildiği türden değildi. Myrnin'in laboratuvar hataları bile, bunu birkaç kezden daha fazla yapmıştı. Onlar da bu

kadar iğrenç değildi. Bir yarasanın, insanın ve örümceğin DNA'sıyla birleştirilmiş bir tür hayvandı bu. Jesse zaten açık duran kapıya doğru onu aceleyle sürüklerken, kıza yakından bakmamaya çalışıyordu. Neyse ki Jesse ilk onun gitmesine izin vermedi. Vampir kadın, daha uzun da olsa, dar kapıdan süzülerek geçti, Claire de beton tünelde emekleyerek onu takip etti. En azından burada metal borular yoktu. Claire bıçağını tutarken el fenerini düşürdüğünü fark etti ama Eve arkadan ışığıyla önlerini aydınlatıyordu. "İyi misin?" diye mırıldandı Eve, Claire arkasına bakış attığında. Eve feneri ağzında tutuyordu ve emekleme işinde daha iyiydi.

"Hayır," dedi Claire ve tekrar öksürdü. Burada kusmayı göze alamazdı, böylesi herkesi iğrendirirdi. Ama şu koku... Eve de öksürüyordu ve vampirler ise buna alışkın görünüyorlardı ve Claire bu yüzden, onlardan öldüresiye nefret ediyordu.

Ufak tünel anormal bir şekilde uzun görünüyordu ama bu, Claire'e kök salan şok edici kâbusla ilgiliydi. Tuhaf bir şekilde sarsılmıştı. *Bu daha sonra acı verecek*, diye düşündü Claire ama o an, kendini acemi ve uyuşuk hissediyordu. Ayrıca, bu tünelde, dokunduğuna sonradan pişman olacağı şeylerin de olduğunu biliyordu. Ellerinin ve dizlerinin baskısı altında ince kemiklerinin çatırdadığını hissediyor ama şu an bunu önemsemiyordu.

Dünya, bu karanlık, beton tünele sığışmıştı ve önünde hızla ilerleyen Jesse gözden kayboluyordu. Nasıl bu kadar hızlı emeklemişti? Ve tekrar büyük, yankı yapan bir odaya

çıkmışlardı. Claire tünelden dışarı süzülüp ayağa kalktığında, ayakkabılarının altında cam parçalarının sert çıtırtılarını duydu ve Eve arkasından sürünüp çıkarken bir an hiçbir şey göremedi. Eve el fenerini ona doğru tuttu.

"Vahşi," dedi Eve ve koluyla ağzını sildi. "İğrenç, salyan akıyor. Bu da neyin nesi böyle?"

Biri burayı keşfetmişti ve muhtemelen bir tür depo işlevi gören büyük odaya fayans döşemeye başlamıştı. Mozaikler koyu, bulanık beyaz kıvrımlı odanın ortasından başlayıp kenarları korumak için baş döndürücü desenlerle etrafa yayılıyordu. Claire bunun, hipnotik mi yoksa kara deliğin bir sunumu mu olduğuna karar veremedi ama ona yıldızların üstündeymiş hissi veriyordu. Henüz köşelere kadar gelinmemişti ve aletlerle fayans parçaları, düzensiz bir şekilde, donmuş metal bir ahtapot gibi duvardan çıkan birçok eski borunun yanına istiflenmişti.

Liz borulara kelepçelenmişti ve Derrick'ten farklı olarak hâlâ hayattaydı. Ama solgun ve korkmuş görünüyordu. Boğazında da açık bir yara vardı, Derrick'inki kadar kötü değildi ama hâlâ kanıyordu ve her yerine yayılmıştı. Hâlâ titriyordu ve bilinci yarı kapalıydı. Eve ona doğru hızla ilerledi ve yarasına eliyle bastırdı. Jesse gömleğinden bandaj olarak bir parça kesmek için bıçağını kullandı.

"Bunları kırabilir misin?" diye sordu Eve, kelepçeleri göstererek. Jesse başıyla onayladı ve metal parçayı çok çaba sarf etmeden, çat diye kopardı. Onu her kim taktıysa, gümüşle kaplamaya gerek görmemişti.

"Tamam, haydi onu kaldıralım."

Claire, Liz'i diğer tarafından tuttu ve Eve'le birlikte, kızı yukarı kaldırmak için çabaladılar. Jesse de yardım edebilirdi ama Claire bu kez onun, saldırıya karşı tetikte olmasını tercih etti.

Çünkü bunun çok kolay olacağını kimse söyleyemezdi.

Arkalarında ağır bir metalin sesi duyuldu ve Eve ışığı arkaya tuttuğunda, Claire daracık küçük tünelin eşiğindeki kalın ızgaranın yıkıldığını gördü. Gümüşle kaplı, ağır ve parlak bir bariyerdi. Jesse ve Oliver bu kadar kolay bir şekilde bunu hareket ettiriyor olamazdı. Ve Jesse gafil avlanmıştı çünkü onun yanmış eli, bu kadar hızlı iyileşemezdi.

"Onunla kal," dedi Claire, Eve'e ve odanın geri kalanına bakmak için el fenerini gezdirdi. Sadece beton duvarlar ve Liz'i buldukları yerde boru tesisatı vardı. Başka bir şey göremiyorlardı. "Belki de diğerleri gelip bizi buradan çıkarabilir."

"Kötü adamlarla karşılaşmadıklarını umuyorum ama tehlikenin uzaklaştığından şüphe ediyorum. Ayrıca, onların şu an kendi sorunları olduğuna sizi temin ederim. Buradan kendi başımıza çıkmamız gerek."

"Lanet olsun," diye söylendi Oliver ve gömleğini çıkardı. Onu ellerine sıkıca sardı, gümüş ızgarayı tutup yukarı doğru iterek hareket ettirdi. O sırada gümüş etkinleşti ve vampirin üstüne sıçradı.

Oliver'ın çıplak göğsü gümüşün hedefi olmuştu ve vampir bir çığlık attı. Claire'in saydam bakışları altında, göğsü

kemik beyazı gibiydi. Gümüş Oliver'ın içine girerken, kızıl parıltılar ve kabarcıklar görünüyordu. Ölümcül değildi ama gerçekten acı verici olmalıydı. Oliver sıvıyı üzerinden atmak için gömleğiyle ovaladı ama aptal tuzağın bununla sınırlı olmadığı açık seçik görülüyordu. Yukarıda bir yerlerdeki fıskiye düzeneğini engellemek için bir yol bulamazlarsa, daha fazla ıslanacaktı. Claire ışığı yukarıya yönlendirdi ve metal kaplı fıskiyeyi bularak aktivasyon devresinin izini sürdü.

Kabloyu, gizlemek için üzerine sıvanmış donuk topraktan çekti ve hızlıca, bıçağıyla ikisini de kesti. "Temiz," dedi.

"O hâlde, tekrar," dedi Oliver. Göğsü yaralanmış görünüyordu ve gözlerindeki kızıl parıltıdan anlaşıldığına göre hâlâ çok acı çekiyordu. Ama ellerini sarıp tekrar ileri adım attı ve gümüş kaplı ızgarayı yeniden tuttu.

İnledi ve kaslarını zorlayarak oynatmaya çalıştı ama ızgarayı hareket ettiremedi.

Claire ızgaraya daha yakından bakmak için el fenerini kullandı. Gördüğü bir tür yay mıydı? Olmak zorundaydı. Diğer yandan görülemezdi. Birileri buraya çalışmak için gelmişti, çıkışı kapatmayı riske atmak istemezlerdi.

"Eve," dedi. "Bana sağlam ama esnek bir şey lazım. Bunu açabileceğimiz bir şey..." Claire cümlesine bitirmeden önce, Eve boğazına taktığı, gümüşle süslenmiş deri yakayı çıkararak ona uzatmıştı. Temel anti-vampir savunması... Claire yakayı alıp tekrar ızgaranın başına geldi. *Bunu ben tasarlasaydım tetiği nereye koyardım?* Izgaranın etrafında döndü. Gözlerden saklamak için tam arkasındaydı ama ulaşılabilir-

di. Tabii kolayca değil. Ama Claire gümüş yakayı tuttu ve çok dikkatli bir şekilde, parçanın bir kısmını yere yatırdı.

Çivilerden biri, deliğin içindeki küçük bir parçaya bağlıydı. Yayın yerini anlamak için yeterliydi. Claire gümüş yakayı tersine çevirdi ve bu kez tokayı kullandı. Gümüşü bağlamadan önce altı deneme yaptı, onu sıkıca bağladı ve hızlıca, düzlemesine çekti.

Bir şey tıkırdadı.

Claire barlardan tutup onu yukarı kaldırmaya çalıştı. Titreyen kasları mücadeleden vazgeçmeden önce, onu üç dört santimetre yukarı kaldırdı. Arkasından bir şeyin onu çektiğini hissetti ürkerek.

"Burada," diye hırladı Oliver ve onu yana doğru sarstı. "Gücünü bunlarla harcamayı bırak, Tanrı aşkına." Elleri yanmıştı. Gözlerindeki canlı ışıltı içindeki şimşek gibi dehşetli kızıllık açıkça seçiliyordu. Oliver tekrar gömleğini kullanarak ızgarayı kavradı. Bembeyaz derisinin altında kasılıp bir araya toplanan omuz kaslarının yardımıyla güçlü bir şekilde fırlattı ve ızgara kuvvetli bir ses çıkardı.

İkinci bir tık sesi daha duyuldu, aşağıdaydı ve keskin uçları gizlenmişti. Claire'in bulması bile mucizeydi.

Oliver derin bir nefesten sonra göğsünü kaldırarak geri çekildi, yanıklar omzuna yayılmıştı. Parlak kırmızı eti, sağlıksız ve hassas görünüyordu. Oliver yaşlıydı, neden bu kadar etkilenmişti ki? Amelie, her ne olursa olsun, bu şeyi halledebilirdi. Jesse de çok kötü yanmıştı. Sadece, onların buna karşı diğer vampirlerden daha hassas olduğu anlamı-

na mı geliyordu bu? Belki de soyla ilgili bir şeydi. Bishop'ın nesli daha dirençli olur. İlginç. Claire, "Yapabileceğim bir şey mi?" diye sorarken bile, zihninde bu sorular cirit atıyordu.

"Uzak dur," diye tersledi onu Oliver ve gözlerini kapattı. Yüzü acıdan gerilmişti; Claire zorlamadı. Gümüş yanığına maruz kalan vampirlerin çoğu kan kaybederdi. Claire, Oliver'ın taşınabilir hayat destek ünitesi olmak istemiyordu.

Jesse hâlâ topallayarak yürüyen Liz'i omzunda taşıyarak ilerledi. "Haydi," dedi. "Daha sonra yığılabilirsiniz ama şimdi kıçınızı kaldırın. Dostlarımızın yardıma ihtiyacı olabilir. Claire, önden sen git. Arkadaşınla ben ilgilenirim. Burada kalamayız artık. Avcı ödülünü er ya da geç almaya gelmeden önce buradan gidersek tuzak kurmana gerek kalmaz."

Claire'in dizleri, dirsekleri, avuç içleri bir önceki yolculuktan ötürü aşınmıştı ve bu sefer çok acı veriyordu. Hepsi yol boyunca, camdan kapının küçük gümüşlerini çıkarıp atmışlardı ve Claire hâlâ vücuduna batan parçaları hissediyordu. İçinde acı, yorgunluk ve kapalı mekân korkusunun olduğu bu büyük alıştırmanın sonunda metal kapak göründüğünde çok sevinmişti.

Bekle.

Bunu biz kapatmadık, diye düşündü ve el fenerini ağzına aldı. Böylece ağırlığını ileri doğru verebiliyordu ama kapağı yerinden bile oynatamadı. Bulundukları taraftan

kapağı açmanın bir yolu yoktu ve eğer olsaydı bile, güçlerinin kapağı diğer yöne kaydırmasının neredeyse imkânsız olduğunu düşündü Claire. Kapağı ne kadar zor açtıklarını hatırladı.

Başka seçenek yok gibi görünüyordu ve olduğu yerde kalakaldı. Arkasına doğru da hareket edemiyordu -Jesse, Liz'in başını, omuzlarını dengelemeyi iyi kötü başarıyordu ve kızı da geriye doğru çekerek emekliyordu. Eve de Liz'in bacaklarını destekliyor olmalıydı. Tünelde görünürde Oliver yoktu -ya geride, odada kalmıştı ya da ızgaranın üstündeki gümüş sivri uçlar, tehlikeli bir şekilde kapanmıştı.

Claire ileriye atıldı ve kapıya üç kez omuz attı. Sonuncusunda kendini diğer odanın içinde buldu. Donuk, çürümüş kan havuzuna doğru yuvarlandı ve şu yarasanın başını fark ettiğinde mide bulantısı tekrar baş gösterdi. O sırada yüzüne vuran parlak bir ışık yüzünden âdeta kör oldu. Shane'in, ruhunun derinliklerinde onu titreten bir ses tonuyla, "Claire!" dediğini işitti ve ses onu çok güçlü bir şekilde sardı. "Tanrım, kan..."

"Benim değil," dedi Claire. "Ve iğrenç kokuyor."

"Bundan bahsetmeyecektim," dedi Shane ve kızı kendine biraz daha yakınlaştırarak güldü. "Orada bu şeyin kibarlığı tuttu sanıyorum."

"Evet, bu şey her neyse..."

"İğrenç. Onu sen mi öldürdün?"

"Müthiş olurdu ama bu onur Jesse'nin." Claire'in sesi, tünelde giderek soldu. Jesse dışarıdaydı ve Myrnin, Liz'i dı-

şarı çıkarmasına yardım ediyordu. Michael, Eve'i kucaklamaya hazır bir şekilde bekliyordu ve yaralı ellerini hızla geri çekti.

Oliver'ı beklendiği üzere kimse kucaklamadı ve Michael onu görünce kaşlarını çattı. "Sana ne oldu böyle?"

"Ne olmuş bana?" diye hırladı Oliver, gömleğini gümüşten aşınmış vücudunda tekrar düzeltirken. Doğrusu bu, acı vermiş olmalıydı. "Birisi peynir yerine sevgilisiyle çok iyi bir fare tuzağı hazırlamış ve bunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de Claire'in parlak zekâsı olmasaydı buraya kısılıp kalabilirdik."

"Kötü haber şu ki biz de buraya kısılıp kalmış olabiliriz," dedi Pete. *Kıçlarını kollamak için en geride olan oydu*, diye düşündü Claire. "Jesse nerede?"

"Geliyor," dedi Claire ve sesi hâlâ soğukkanlıydı. Sesi, herkesin hissettiği gerilimden uzaktı; bunların hiçbiri onu etkilememiş gibiydi.

Myrnin ise bozulmuş görünüyor, diye düşündü Claire. Onda Jesse'ye karşı olan hayranlığı başka kimsede görmemişti ve bu onu biraz şaşırtmış, *bu da ne böyle, yoksa kıskançlık mı,* diye düşündürmüştü. Böyle bir şey olamazdı.

"Neyimiz var?" diye sordu Shane ve ileri atıldı çünkü eğer kavga söz konusuysa, o her zaman ilk sıralarda olmalıydı; Claire gözlerini devirdi ve onu geri çekti. "Ne? Bu sadece bir soruydu!"

"Dışarıda altı adam var sanırım," dedi Pete. "Yani benim görebildiğim, altıydı ve hepsi silahlı. Siz dördünüz kurşun

geçirmez olabilirsiniz ama ben mermilerle yakan top oynama modunda değilim. Fikri olan?"

"Bu bizim tek çıkış yolumuz," dedi Claire. "En azından bunu biliyorum. Sen duvara çıkıp önceden fark etmediğimiz bir şey var mı, bir bak. Ben bu taraftan gideceğim."

Aslında çıkışı bulan Shane değildi ve paslı demir ızgarayı kaldırıp zemindeki su şebekesinin yanına yerleştirmek için çok iriydi.

Taşkınlık kontrolü, diye düşündü Claire. Doğruca akarsu tüneline doğru gidiyor olmalıydı ve bu iyi haberdi. Çünkü akarsu tünelleri bir yere dökülürdü ve eğer dökülmüyorlarsa bile başka çıkış yolları mutlaka olurdu. Bakım ekibi birikintiyi temizlemek için gelirdi.

Oliver dışında başka herkes için yeterince ağır olan ızgarayı Jesse kaldırırken, Pete sesindeki yeni oluşan bir gerilimle onları geri çağırdı. "Tamam, bunu duydular. Yoldalar, konuştuklarını duyabiliyorum. Bir tür anti-vampir cihazları yoksa, sprey sıkıp dua okuyacaklar."

"Sprey ve dua mı?" diye sordu Claire, omzunu silkip etrafında otomatik bir silahı ateşliyormuş gibi taklit yapan Shane'e. "Ah, bu hiç iyi değil."

"Hayır." Shane eğildi ve kaslarını Jesse'ye yardım için çalıştırdı. İkisi birlikte ızgarayı kaldırmayı başardılar. "Tamam Jesse, ilk sen gidiyorsun."

"Hayır," dedi Jesse. "Ben burada kalıyorum. Michael, önden sen git ve yolun temiz olduğundan emin ol. Eve'e ben yardım ederim."

Michael itiraz etmedi ve aşağı atladı. Claire'in, derinliği hakkında bir fikri yoktu ama kulağa uzun bir düşüş olacak gibi geliyordu. Vampir yardımı olmadan bunu yapmanın bir yolu yoktu, yoksa bazılarının kemikleri kırılabilirdi. Bütün bu olanlardan sonra, kırık bir boyunla ölmek çok budalaca olacaktı.

"Hazır." Michael'ın sesi yankılandı. Jesse kendini deliğin ağzında dengeledi ve ellerini tereddüt eden Eve'e uzattı.

"Belki de başka bir yol vardır," dedi Eve.

"Belki de kurşun geçirmez olup olmadığını görmek isterdim," dedi Jesse. "Ama kocanın düşmene izin vermeyeceğine inanıyorum."

"Evet ama senden emin değilim," dedi ve iç çekti Eve. Sonra Jesse'nin ellerini tuttu. "İyi o hâlde, eğer ölürsem geri dönüp seni avlayacağım."

"Bu eğlenceli olacak." Jesse yaralı eline rağmen Eve'in ağırlığını kolayca yüklendi. Eve'in sesi arkada şaşırtıcı bir yankı yapıyordu ve konuşmasını soluksuz bir kahkaha takip ediyordu.

"İyi tutuş yakışıklı," dedi Eve.

"Senin için hiçbir şey," dedi Jesse. "Hazır, sıradaki kim?"

"Claire," dedi Shane ve Myrnin başını salladı. Claire ellerini kaldırdı ve Jesse onu tuttu. Göz kırpıp ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Claire baş döndürücü bir panik anı yaşıyordu çünkü Michael'ın aşağıda, karanlıkta onu yakalamak için beklediğini bilse bile, bu onu çok da rahatlatmıyordu. İnsanlar karanlıktan ve onun içine düşmekten korkarlardı. Çok korkutucuydu bu.

Jesse bırakmadan önce Pete, "Aşağı," diye bağırdı ve Claire kendini deliğin içine savruluyor gibi hissetti ve ne olduysa, bir anda oldu. Kapalı alanda, kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu. Parlak flaşlarla, çığlıklar ve bağırtılar kopuyordu. Bedenler, patlayan flaş ışıklarına doğru hareket ediyordu.

Claire'in yapabildiği tek şey, kendini korumak için cenin pozisyonu almaktı.

Shane de Claire'i korumak için kendini hızla onun üzerine attı. "Bir şeyin var mı?" diye bağırdı ve kız, "Hayır," dedi ama Claire, Shane'in onu duyduğundan emin değildi.

Birden her yeri, kaygı verici bir sessizlik kapladı. Yanmış metalin ve patlayan mermilerin kokusu boğucuydu. Claire öksürdü. İçgüdüleri ona, *yerde kal ve sakın hareket etme*, diyordu.

Shane yuvarlanarak ayağa dikildi çünkü Pete, bağırarak -Claire'in saniyeler sonra silah olduğunu fark ettiği- bir şeyi ona doğru fırlatıyordu. *Bir taarruz tüfeği*, diye tahmin etti Claire. Shane daha önce böyle bir şeyi kullanmış gibi tuttu –muhtemelen kullanmıştı da. Pete hemen yanında bitti. "Bir şey söyle!" diye bağırdı. "İyi olup olmadığını bilmem lazım!"

"İyi." Claire, Oliver'ın sesini duydu. Jesse beklenmedik bir şekilde çıkageldi, Liz'in iyi olduğunu onaylayarak. Pete de iyiydi, Claire de aynısını söyledi.

Ama Myrnin'den ses yoktu.

Claire onu gözleri kapalı bir şekilde yerde yatarken buldu, az kalsın çığlık atacaktı. Myrnin, Derrick gibi yerde

yatıyordu; solgun ve kanlı. Kan, yüzünden betona doğru akıyordu.

Tam o sırada gözlerini açtı ve kızgın bir sesle, "Ah, bu yıllardır olmamıştı ama hâlâ canımı sıkıyor," dedi ve alnından bir kurşunu çıkardı. Claire dizlerinin üzerine çöktü. Kurşunun deriden çıkıp yere yuvarlanışını ve betona yavaşça çarpışını izledi. Claire gördüklerine inanamıyordu. Vampirlerin kendiliğinden iyileştiğini görmüştü ama mermiler konusunda aynı şeyi söyleyemezdi.

"Kurşunun bana değil de sana isabet etmesine sevindim," diyerek Myrnin'e elini uzattı. "Beynin zarar gördü mü?"

"Kurşun tam olarak beynini delip geçtiği için, evet, beyni kesinlikle zarar görmüştür," dedi Oliver. Sol tarafı işlevini tam anlamıyla yitirdiği için, Myrnin ayağa kalkmaya çalışırken tökezleyip yere kapaklandı.

Oliver iç çekip kalkması için ona tekrar yardım etti ve bu kez Myrnin sendelerken ona tutundu. "Yakında geçer. Beyni, her hâlükârda en az narin organı."

"En hassas demek istiyorsun," dedi Myrnin. Kelimeleri ağzında yuvarlıyordu ve bir kolunu Oliver'ın boynuna doladı. "Evlen benimle."

"Kurşun tam olarak beynin hangi kısmına girdi?" diye sordu Shane, yandan manyakça gülerek.

Oliver iç çekti ve "Aslında beni taşı demek istedi ve hayır, taşımıyorum," dedi.

Claire bu tuhaflıktan sıyrıldı ve kalkıp kapının eşiğinde duran Pete'in yanına gitti. Orada iki ölü vardı ve

her ikisi de takım elbise giyiyordu. Yakalarında ise altın broş vardı. Claire cesetleri aramak için eğildiğinde, gözleri hâlâ girişteydi. Hareket etmiyorlardı ve üzerleri kanla kaplıydı ya da vampirlerin deyimiyle, akşam yemeği heba olmuştu. Aslında Claire'in sarsılması gerekiyordu ama bu iki adam, onu ve Shane'i öldürmeye kastetmişti. Ayrıca Myrnin, bir vampir olmasaydı, ceset olarak yerde yatıyor olacaktı.

O anda çok fazla duygusallık gösteremezdi.

"Bir şey var mı?" diye sordu Claire ve Pete başını salladı.

"Kimlik yok," dedi. "Ama bunun şu an önemli olduğunu sanmıyorum. İkisi yerde ama dördü hâlâ yukarıda ve canlı... Bunlar kötü olasılık sayılmaz ama sorun, bize karşı sahip oldukları avantajlar. Biz sadece kapıyı kırmaya yelteniriz ve onlar da bizi teker teker kurşuna dizebilirler."

"Vampirler hariç."

"O kadar aptal değiller. Bir kurşunu kafaya nasıl yerleştirebileceklerini biliyorlar. Örneğin, arkada duran arkadaşın. Vampirler beyindeki kurşunu çıkaramadan önce onları alt edemezler."

"Ama kapıdan çıkmayacağız, değil mi?"

"Hayır, biz dışarı sağ salim çıkana kadar, birinin burada kalıp onların yerinden ayrılmadıklarından emin olması gerek." Pete'in yüzünde bir an tuhaf bir gülümseme belirdi ve Claire aslında onun ne kadar şirin olduğunu apaçık gördü. "Olasılıkla vampirlerden biri olmayacak. Vakit kazanmak için insanları bırakmayı seviyorlar."

"Bu doğru değil," dedi Jesse. Claire onun nereden geldiğini bilmiyordu ama kadın birden Pete'in yanında beliriverdi. Pete'in de onu gelişini görmemesi bir taraftan sevindiriciydi. Pete, kadına bezmiş bir bakış attı. Jesse bu bakışı tanıdı. "Son treni ben alacağım Pete. Sen git, herkesin güvende olmasını sağla."

"Jesse..."

"Sadece git," dedi Jesse. "Ve bana silahı ver. İyi ateş ederim, biliyorsun. Ateşli silahların pudra sürmek ve barmenlik kadar basit bir şey olduğunu öğrendim. Kaldı ki daha önce bundan daha kötü durumlardan da kurtulmayı başardım." Parkta sıradan bir gezintide bir şey tartışıyormuş gibi sakin ve kendinden emin konuşuyordu. Kapıya doğru döndü, silahını kaldırdı ve dört mermi yerleştirdi. "Bu onların biraz düşünmelerini sağlayacak."

Pete, Claire'i, Shane'in aceleyle el hareketi yaptığı delikten geri çekti. Myrnin çoktan aşağı atlamış ve Michael onu yakalamıştı. Oliver, Elizabeth'i aşağı indiriyordu. "Bu seferkine dikkat edin," diye seslendi Michael'a. "Kan kaybından öldüğünü görmek istemiyorum. Bize sonra da gerekebilir."

Liz o kadar sersemlemiş hâldeydi ki aşağı düşerken çığlık bile atamamıştı.

Ve sırada Claire ile Shane vardı. "İlk sen gidiyorsun," dedi Shane.

"Neden?"

Shane ve Pete bakıştılar. "Bu kız ciddi mi?" diye sordu Pete.

"Evet, o böyledir işte." Shane ona döndü. "Çünkü sen benim kız arkadaşımsın. Ve sen güvende olana kadar ben gitmiyorum. Tamam mı?"

"Tamam, yeter," dedi Oliver ve kızı tutup boşluğa sallayıp bırakıverdi.

İşte düşüyordu.

Bütün içgüdüleri tam tersini söylediği hâlde, Claire ne olduysa çığlık atmamayı başarmıştı ve bir anda kendini, düşüşünü yumuşatan bir çift güçlü kolda buldu. "Shane!" dedi Michael. "Atla!"

"Bundan nefret ediyorum," dedi Shane. Oliver davrandığında, Shane onun ellerini doğrudan geri çevirdi. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Michael.

Shane atladı ve Michael da onu yakalayıp akrobatik bir hareket yapıyormuş gibi gelişigüzel ayaklarının altından fırlattı. Claire, *bu yaşam dolu insanların vampir olmadıklarına nasıl emin olunabilir ki*, diye düşündü.

Pete kendini idare edemiyordu, bu yüzden Oliver'ın yardımını kabul etti. Tünelden geçip taş zeminine güvenli bir şekilde indiği için, minnettar görünüyordu.

Ardından Oliver atladı ve Michael da ona boşluk sağlamak için geri çekildi. Bütün vampirler için çok kolay olmuştu bu.

Yukarıda, Jesse'nin silahından ölümcül sesler çıkıyordu ve sesler, yükseldikçe yükseliyordu. Karşılıklı silah sesleri, etrafını daha da sarmıştı. "O geliyor," dedi Oliver, denge-

siz ve delice sırıtan Myrnin'e destek olduğu yerden. "Hazır olun!"

Uyarılmalarına rağmen, kimse hazır değildi. Jesse delikten aşağı hızla düşerken Michael onun yolundan çekilmek için çabaladı. Yere dikey olarak düşen kadının, kızıl örgülü saçları dalgalanıyordu. Nefes nefeseydi, taarruz tüfeğinin ucu sıcak ve dumanlıydı. Hayatının en güzel gününü geçirmiş gibi gülümsüyordu ve ayaklarında amortisör varmış gibi kolayca eğilip kalktı. "Gitme zamanı çocuklar," dedi. "Şimdi."

"Bu taraftan," dedi Oliver ve seçtiği yöne doğru, biçimsiz bir şekilde ilerledi. Takip etmek dışında, yapacak çok bir şey yoktu. Hâlâ sersemlemiş hâldeki Myrnin'i kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Jesse hepsinin önden gitmesini sağlıyordu; deliğe bakarak durdu ve oradan uzanacak herhangi bir kafayı vurmaya hazırdı ama görünürde kimse yoktu: Rakipleri ya afallamışlardı ya da temkinliydiler. Belki de ikisi birden.

Tünele doğru girerlerken, Jesse, Claire'in tam arkasındaydı. Vampir hızına yetişebilmenin imkânı yoktu ama Jesse kolay yolculuklarda hızını ayarlamak için pratik yapmış gibi görünüyordu. Claire akarsu tüneline yığılmış belirsiz bir biçimde görülen enkazdan kaçınmak için yavaşlamak zorunda olduğu hâlde, Jesse onu bile geçememişti. Büyük bir köpeğin kemikleri Claire'in ayağını çeldi ve Jesse, güçlü eliyle onu omzundan yakaladı.

Claire buradan uzaklaşana kadar güvende olamayacaklarını biliyordu ve bunu yüksek sesle söyledi. Çünkü tuzak açılmıştı.

Claire tüneli takip ederken karanlığı umursamıyordu ama sonunda karşılarında beliren sokağın parlak ışıkları ona çok rahatlatıcı göründü. Bir grup silüet yollarının üstünde belirdi. Jesse, kızı durdurdu. Karşılarında üç adamdan ikisi silahlıydı. Biri merkezde duruyordu ve Claire'in görmeye alışkın olduğu kalıba hiç uymuyordu.

Bir adamdı ama farklı bir şey taşıyordu, kocamandı.

Jesse onları güçlükle durdurdu. "Tuzak!" diye bağırdı. Ani, şok edici bir ses, beton tünelin içinde, geriye doğru şimşek gibi yankı yaptı. Aynı zamanda Claire'i ateş hattından çekmek için, duvarın arkasına doğru çekti.

Jesse bıkkın şekilde tüfeğini doğrulturken, ortadaki silüet, o koca, biçimsiz şeyi kaldırdı, nişan aldı ve ateşledi. Işık, ses ve yıldırıma çok yakın bir patlamanın ardından, sinirlerini delip geçen parçalardan başka hiçbir şey yoktu.

Jesse'nin soluğu kesildi ve silahını düşürdü. Sersemlemiş gibi ellerini başına vurarak geriye doğru sendeledi. Ağzından keskin ve acı bir çığlık çıktı. Aniden, işkencecilerden kaçan bir çocuğun nafile çabası içinde, umutsuzca çömelerek yığıldı.

Hıçkırarak ağlıyordu.

Ve bu gazabın akkor ateşi Claire'i can evinden vurdu. Bu VAKA'ydı. Daha önce arkadaşının üzerinde kullandığı, onun VAKA'sı.

Ama işe yarıyor, dedi, içinin soğuk yanı. Saha deneyi başarılı oldu. Diğer yanı, ona çenesini kapamasını ve gebermesini söylüyordu. Elinde kendi icadını tutan ve Jesse'yi

hedef alan adamdan uzaklaşmak için kendini duvarın arkasına attı.

Doktor Davis'ti bu ve çok sevinçli görünüyordu. Zafer içinde sırıtıyordu.

Claire dilsiz bir hiddetle bağırdı ve adama doğru atıldı. Doktor Davis'in yanında duran silahlı adamlardan birinin ona doğru döndüğünü gördü. Silahının namlusu da adamla beraber dönüyordu.

Ve Michael ileri atılıp silahı kaptı, adamın suratına sersemletici bir güçle çarparak onu engelledi. Adam patates çuvalı gibi yere yığıldı. Doktor Davis, Michael'ın arkasından VAKA'yı ateşleyince Claire ona doğru koştu. Michael'ın yüzü mermer gibi bembeyaz olmuştu. Dizlerine doğru düşerken, mavi gözleri korkunç bir şekilde büyümüştü.

Jesse gibi Michael da titreyerek cenin gibi içine çekildi. Jesse'den farklı olarak, boğuk, belirsiz bir çığlık atıyordu.

Myrnin, Doktor Davis'e doğru sendeleyerek yürüyordu. Doktor Davis onu vuramadan önce düştü.

Arkasından Shane geliyordu. Yerden kalın bir ağaç dalı alarak ileri atıldı ve ikinci silahlı adama, sayı yapmayı planlıyormuş gibi bir darbe savurdu. Sayı. Şimdi onun bedeni de Michael'ınki kadar bilinçsiz bir şekilde yerdeydi.

Doktor Davis, kalan son vampire, Oliver'a odaklanmıştı. Claire, Michael'ın iki büklüm olmuş bedeninin üzerinden atladı ve Doktor Davis'i tüm gücüyle omuzlarından itti. Ama Doktor Davis hâlâ ayakta duruyordu. Claire bağırdı,

adamın kaburga kemiğine dirseğiyle vurdu ve eş zamanlı olarak, Shane'in öfkeyle haykırdığını işitti.

Shane'in nidası, bir uyarıydı. "Destek!" dedi ve Claire'in kolunu havada yakalayıp onu çıkışa doğru itti. "Hemen git buradan!"

Pete, Liz ve Eve çoktan gitmişlerdi. Claire, Eve her ne kadar Michael'ı kurtarmak için belaya atılmak istese de Pete'in buna müsaade etmeyeceğini biliyordu. Tünele doğru daha fazla adam akın akın ilerliyordu. Michael, Jesse ve Myrnin yerdeydiler fakat Oliver ilerliyordu.

Shane, "Myrnin'i al!" diye bağırdı. Claire, Michael'ın kolundan tutup onu yukarı çekmeyi bıraktı. Bir çuval ıslak erişteyi çekmek gibiydi. "Claire buradan çık!" Shane çok fazla adamın oraya akın ettiğini biliyordu. Çok çabuk bir karar verdi. Jesse tünelin daha aşağısında, çaresizce diz çökmüştü. Shane, onların Jesse'ye ulaşamayacağını ve zamanında oradan çıkaramayacağını biliyordu. Jesse korkuyla, Shane'in onu plan dışı bıraktığını fark etti. Shane kurtarabildiğini kurtarıyordu.

Fakat Shane haklıydı, birini kurtarmak zorundaydı ve bu Myrnin olmalıydı.

Claire, Myrnin'in kalkmasına yardım etti. Sendeleyerek beceriksizce yürümesine rağmen, tünelin sonunda, Oliver'ın çoktan vardığı yere koşmayı başardılar. Claire arkasına baktı. Shane, Michael'ı tüm ağırlığıyla omuzlarında sürüklüyordu ve yapabildiği kadar hızlı hareket ediyordu. Michael bir ceset kadar gevşekti.

Claire, arkasında konuşlanmış iki silahlı adam gördü ve Shane'in ölüme çok yakın olduğunu fark etti. Eğer Michael'ı isteselerdi (ki Claire öyle olduğunu düşünüyordu) o hâlde bu, onların her ikisini vurmalarını gerektirmiyordu. Shane bunu yapamazdı ama Michael yapardı.

Claire korkuyla çığlık attı çünkü bunun bir tren kazası gibi kaçınılmaz olduğunu görebiliyordu. Silahların gürültüsü, kan... Shane cansız bir yığına dönüşmek üzereydi.

Fakat bir mucize gerçekleşti.

"Ateş kes!" dedi Doktor Davis, buyurgan bir şekilde. "Bırakın gitsinler, ihtiyacımız olana sahibiz."

Sadece bir vampire ihtiyaçları vardı. Hangisi olduğu önemli değildi.

Ve Shane, Claire'e yetişip onu geçti. O sırada Claire, Jesse'yi tamamen terk etmek zorunda kalacaklarının, korkunç bir üzüntüyle farkına vardı.

11

İki blok ötede, birçok dönüş ve ara sokaktan sonra, küçük grupları yeniden buluştu. Yıllarca kimsenin uğramadığı, toz kokulu, ıssız bir açık ambardı. Oliver kırık çiti ayırdı, kilitli kapıyı açtı ve herkesi içeri soktu. Shane, Michael'ı yere bırakır bırakmaz eğildi ve en iyi arkadaşına şöyle bir baktı. Michael yüzünü titreyen ellerinin arkasında saklayıp sessizce gözyaşı döküyordu. Güç bir durumdaydı. Claire, VAKA'ın onu nasıl kötü etkilediğini görünce, güçlükle yutkundu. Claire parçaları bir araya getirdiğinde, Doktor Anderson'ın -her nasıl bir ayarlama yaptıysa- aleti bir kademe daha hızlandırdığını anladı.

Shane, Michael'ın omzunu dostça sıvazladı. Oliver'a doğru ilerlerken yumruklarını sıkıyordu, "Sen nasıl bir adamsın dostum? Jesse'yi geride bıraktın! Bizi geride bıraktın!" Durmadı. Oliver'ın yüzünü tutup itti. Taş bir duvarı itmek gibiydi bu. Yine de Shane onu bir adım geriletmişti.

Ama sakinleşememişti. Aksine, yüzündeki kırmızı ton daha da artmıştı. "Seni aşağılık herif, kaçtın!"

"Evet," dedi Oliver soğukça. "Evet, yaptım. Bu, geri çekilme olarak bilinen bir taktik, belki duymamışsındır. Olasılıklar sana karşı olduğunda zafer imkânsızdır. Stratejik geri çekilme, grubu yeniden toplayabilmek için avantajlı tercihti. Ve sen, aptal çocuk, kendini ölümün kucağına atan birisin. Tabii ki seni bıraktım."

"Bak ne diyeceğim, biliyor musun? Kaçmak, korkaklık olarak da bilinir. İnsanlardan çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Biz arkadaşlarımızı bırakmayız, geri gidiyoruz. Aşağılık herif!"

Oliver onu umursamadı çünkü Shane'in yüzünde kızgınlık vardı ve yumruk mesafesindeydi. Claire'e yoğunlaştı. "Cihaz," dedi. "Bu senindi. Bir tanesi Anderson'ın laboratuvarında ortadan kayboldu." Oliver, Shane'i hızlı ve sinir bozucu bir şekilde geçerken itti ve Claire'e doğru uzun adımlarla yürüdü. "Ona verdin mi? Onunla ne yapacağını biliyor muydun? Ne yaptığının farkında mısın?" Shane ona tekrar engel olmaya çalıştı fakat Oliver oralı olmadı. Oliver bir eliyle Shane'e yavaşça vurdu ve Claire'i tutup yanına çekti, kızı Eve'in Michael'ı kollarında tuttuğu duvarın karşısına götürdü. "Ona bak! Bak! Ona ne yaptığını biliyor musun? Bize karşı ne tür bir yıkım başlattığın hakkında hiç fikrin var mı? Bu bizim sonumuz, anlıyor musun? Bizim sonumuz!" Şimdi öne atılan, Shane değil Myrnin'di. Kendini daha iyi hissediyordu. Oliver'ın omzunu tutacak kadar sağ-

lam görünüyordu. Shane'in insansı çabasından farklı olarak, Myrnin'in vampir gücü, Oliver'ı biraz geriletti. "Bağırma ona!" dedi. Tutarsız davranışlarının aksine o dakikada tamamen sakindi. "Hıncını çıkarmak istiyorsan benimle yüzleş. Yapması ve denemesi için ona ben izin verdim. Onu Irene'e ben gönderdim. Tüm bunlar benim suçum, onun değil. Ve ona el uzatırsan, seni paramparça ederim!" Son sözlerini, Claire'i ürpertecek kadar ölü bir ciddiyetle söylemişti. "Birilerini suçlamayı bırak ve problemi çözmeye başla Oliver. Olan oldu ve ölen öldü. Jesse hâlâ hayatta, Michael da. Silahı geri alıp etkilerini değiştirmeliyiz ve hiçbirimizin ne üzerinde çalıştığını önceden göremediğimiz ve bunca zarara neden olan vampir uzmanını etkisiz hâle getirmeliyiz. İşte plan, strateji üretip üretmemek sana kalmış lordum!"

Oliver hırıldayarak keskin dişlerini gösterdi ve gözleri alev kırmızısı gibi parladı. Claire bir an için, Oliver'ın sahip olduğu tüm gücüyle Myrnin'in üzerine atılacağını düşündü. Ama Oliver kendine hâkim oldu.

Durdu, bir an sessizce dikildi ve "Aklını kaçırmış olabilirsin ama yine de haksız değilsin," dedi. "Bunlar, odaklanmamız gereken hedefler. Çok güzel. İlk olarak, kana ihtiyacımız var. Ama güvenli bölgemizden ve kan bankalarımızdan epey uzakta olduğumuz için, sevgili dostlarımızın bize yardımcı olabileceklerini hatırlatmaktan şeref duyarım. Özellikle Michael'ın kana ihtiyacı olacak, eğer hâlâ dövüşebiliyorsa. Ve sen, bir kedi yavrusu kadar zayıf görünüyorsun."

tg: kaktusunx

"Öyle mi?" diye sordu Myrnin ve sakince gülümsedi. Aklını kaçırmanın eşiğindeydi. Genzinden bir kedi hırıltısı çıkardı. "O hâlde haydi beni besle. Böylece, boğazına bir kez yapıştığımda, pençelerimin ne kadar keskin olabileceğini anlarsın."

"Budala."

"Dar kafa."

Claire, "Yeter!" diyerek hepsinin dikkatini çekecek kadar keskin bir sesle bağırdı. "Biz birbirimizle savaşmıyoruz. Myrnin'in dediği ve senin de kabul ettiğin gibi Jesse'yi kurtarıp VAKA'yı alacağız ve Doktor Davis'i durduracağız. Tamam mı?"

Oliver isteksiz bir şekilde başını sallarken Myrnin de gülümsedi.

Eve de Michael'ın titreyen vücuduna sımsıkı sarıldığı yerden, "Michael'a da yardım etmeliyiz, ona yardım etmeliyiz Claire," dedi.

"Evet," dedi Claire nazikçe. "Ona da yardım edeceğiz. Çok üzgünüm. Ben asla şey..."

Eve'in kara gözleri ona kilitlenmiş ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Bunu duymak istemiyorum," dedi. "Bilim her şeyi çözmüyor. Bazen her şeyi mahvedebiliyor, tamam mı? O seni incitmezdi. O seni asla incitmezdi. Neden bu ona olmak zorunda?"

Michael öne ve arkaya doğru sallanarak kadının kızgınlığına tepki gösteriyordu. Eve onun sırtını ovalayarak huzur-

suz bir çocukmuş gibi yatıştırdı. "Şşşt, tamam tatlım, sorun yok. Ben seninleyim. Her şey yoluna girecek."

Bakışlarıyla, Claire'e, bunun için cesaret veriyordu.

Liz hâlâ bilinçsizdi; çok kan kaybetmişti. Claire her şey yoluna girene kadar savunma mekanizmasının onu uykuda tutacağını düşündü. Kötü bir plan değildi gerçekten ama kimseye bir yararı yoktu. Gerçi kan bağışlamaya uygun da değildi. Eve de zaten kanını Michael'a vermişti. Oysa Michael'ın daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Claire bu sorumluluğun kendine ait olduğunu biliyordu ve olmalıydı da. Çünkü Michael'ın böyle kötü bir şekilde yaralanmasına o sebep olmuştu.

Suçun kendinde olduğunu düşünüyordu ve bu, midesinde asit gibi köpürüyordu.

Potansiyel bağışçılar arasında sorun vardı çünkü Pete bunu göze alamıyordu. "Tanrım, hayır," dedi, oturduğu yerden. Sesi gergin ve tamamen katıydı. "Hiçbir vampir benden bir şey alamaz. Özellikle bu vampirler. Onlar Jesse'yi arkada bıraktılar. O size güvendi ama siz onu hayal kırıklığına uğrattınız."

"Pete..." diye başladı Claire ama Shane onu susturarak bir elini kızın omzuna koydu.

"Dostum, bak, bundan ben de hiç hoşlanmadım," dedi Shane. "Ama Jesse'yi geri almayı istiyorsak, onların yardımına ihtiyacımız var. Görmedin mi, Davis'in tarafında en azından on silahlı adam vardı. Elbette bazılarını yere serebilirdik ama eminim daha fazlasını bulacaklardır. Jesse'yi ele

geçirmekle yetinmeyeceklerdir. Onunla ilgili planları var ve sorun da bu.

Pete biraz sakinleşip başını salladı.

"Peki," dedi. "Bu duruma bir süre daha katlanacağım ama sana söylüyorum ahbap, bir vampirin beni ısırmasına izin vereceğim gün henüz gelmedi. Bu asla olmayacak."

"Sen hiç... Ya Jesse?"

"Jesse böyle değil. İnsanları ısırmak gibi bir derdi yoktur. Onu ilkeleri var."

"Ve asla başarısız olmadı?"

Pete, bakışlarını Shane'inkilerden kaçırdı. "Neredeyse hiç. Her neyse işte... Benimle olmadı."

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Ona güveniyorsun? Onu kurtarmak istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum!"

"O hâlde bu en iyi yol," dedi Shane. "Güven bana. Bir vampirin bir insanı ısırmasına izin vermek için tartışacağımı hiç düşünmezdim ama dürüst olmak gerekirse buna ihtiyacımız var. Jesse'nin buna ihtiyacı var ve hepimiz diken üstündeyiz çünkü neyle uğraştığımızı bile bilmiyoruz. Pete, sen demir gibi bir adamsın, lanet olsun ben de o kadar kötü değilim ama biz gölgelerle, casus zırvalıklarıyla ve yarı otomatik silahlarla falan çatışmıyoruz. Sahip olduğumuz tek avantajı da heba etmeyelim, tamam mı?"

Shane'in argümanları iyiydi ve Pete sonunda isteksiz bir şekilde başını salladı. Shane de karşılık olarak ona başını sallayarak bir *aferin sana* gönderdi ve yumruklarını hafifçe

tokuşturdular. Daha sonra Shane, Myrnin'e doğru yürüdü, gözlerine baktı ve "İşte, al," dedi ve tişörtünü kıvırıp damarlarını göstererek kolunu ona takdim etti. "Bunu devamlı yapacağımız anlamına gelmiyor."

Myrnin ona birkaç saniye bakakaldı ve sonra Claire'e döndü. Claire ondaki kafa karışıklığını ve Shane ile takas yapma isteğini görebiliyordu ama istifini bozmadı ve beklenen öneriyi yapmadı. Çünkü onunla erkek arkadaşı arasındaki soğukluğun bu tuhaf alışverişle son bulduğunu görmeye istekliydi.

Ve Myrnin seçici olabileceği bir durumda değildi; hâlâ zayıftı ve titriyordu. Gözlerindeki ateşli kızıl korlar, öncekinden daha hızlı alevleniyordu. Bu yüzden Shane'in kolunu tuttu ve sivri dişlerini uzattı. Kolaylıkla damarına dişlerini geçirdi.

Shane ürktü ve Myrnin'in ağzı kolunun üstüne kapanırken gözlerini yumdu. Claire, patronundaki, fokurdayan hücreleri çekme dürtüsünün derinliğini görebiliyordu. Her nasılsa, Shane'in her hücresini alıyormuş gibi görünse de bunu kontrol edebiliyordu. Myrnin bu sefer otuz saniyeden daha az bir zaman zarfında durma nezaketi gösterdi ve geri çekilmeden önce, kanamayı durdurmak için yaranın üzerine bastırdı. Kanın bir damlasını bile heba etmedi ve suratındaki ifade asla değişmedi. "Teşekkür ederim," dedi kusursuz bir nezaketle. Genellikle böyle kelimeler kullandığını bilmeseydiniz, kulağa nazik gelirdi. Yüzü gibi, rengi de tamamen boştu.

Diğer yandan, Shane'i de yorumlamak, yanan bir neon işaretini okumak kadar kolaydı. Onda okunan şey çok iyi değildi ama başını salladı. Açık nezaket minimum düzeydeydi ve aralarında biraz mesafe olması için dev adımlarla birbirlerinden uzaklaştılar.

Çocuklar.

Claire başını salladı, Oliver'ın yanına gitti ve ona bileğini sundu. Oliver ona küçümseyici bir bakış attı ve "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Senin için yeterince iyi değil miyim?"

"Aptal olma, kan kandır ama şimdilik çok fazla ihtiyacım yok. Merak etme. Ama ne yazık ki hazırlıksız olacağımız koşullarda, yıkıcı bir felaket olacağından eminim."

"Lanet olsun Oliver, bu bir tür endüstriyel güç şakası mı?" dedi Shane. "Çok şaşırdım. Bunu daha özel bir şey için sakladığını sanıyordum. Kıyamet günü ya da en azından çay saati için."

"Çay saatinden rahatça kaçınabilirim. Bu bir vampir olma avantajı. Kimse sana sormadı."

Myrnin elini kaldırdı. "Ben sordum."

"Bunu tekrar tartışmayacağız," dedi Oliver. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Öf, beynimin bir kısmını kaybettim sadece. Ama en önemli parçası değildi." Açıkça, Myrnin, Shane ile ya da onun kanıyla ilgili en azından övücü bir şey söylemek istemiyordu. "Evet, fabrika ayarlarına geri döndüm. Haydi, şimdi gidip Leydi Gray'i kurtaralım."

"Öncelikleri anlama acizliğin beni hep şaşırtmıştır," dedi Oliver. "Geçen sefer, senin de anımsadığın gibi bir cephe saldırısına uğradık. Bu kez, sarhoş aptallar gibi içeri dalmak yerine, durumu gözlemlemek için bir öncü birlik göndermeliyiz."

Vay canına, Oliver savaş konusunda bile alaycı davranabiliyordu. Claire, onun, Jesse'nin ele geçirilmesinden ötürü üzgün olduğunu düşündü. Çünkü çoğunluğun yaptığı gibi onu hor görmüyordu. "Ben giderim," dedi Claire.

"Hayır, sen gitmiyorsun," dedi Shane. "Çünkü gözcülük yapma konusunda tek mantıklı seçenek benim. Karanlıktan, herhangi bir silahla vurulmaktan korkmuyorum ve bir vampirin suratına yumruğumu geçirebilirim. Düşman takibi konusunda idmanlıyım ve ayrıca senden farklı olarak kötü çocuklar için bir değer oluşturmamak gibi bir avantajım var. Bu yüzden ben gidiyorum."

Eve elini kaldırdı. "Dezavantajları unuttun. Karanlıkta göremezsin ve bir vampir gibi kurşun geçirmez değilsin ve onlar kadar sert yumruk atamazsın."

"Hey, senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

Eve omzunu silkti.

"Yaşamanı tercih ederim." Tekrar Michael'a doğru baktı ve Claire imayı boğazına dayanan bir hançer gibi hissetti. Eve sonuç olarak, Claire'in gidişine itiraz etmemişti. Michael biraz kıpırdadı ve hafifçe itiraz eden bir ses yükseldi. Eve ona daha sıkı sarıldı. "Şşşt, tatlım sorun yok, her şey yolunda. Kimse ölmeyecek, sakin ol."

Claire'in kalbi kırıldı. Olanlar onu hatasıydı ve Eve kızgın olmakta haklıydı. Claire kendini bu konuma soktuğu için kendinden nefret ediyordu. Şu lanet olası aptal aleti keşke hiç tasarlamasaydı.

Ama işe yarıyor, diye not etti beyninin soğuk bilimsel tarafı. *Eğer ona sen sahip olsaydın sana saldıran bir vampire doğrultur muydun? Herhangi bir silah yanlış yolda kullanılabilir ama onu doğru kullanırsan hayat kurtarır...*

"Ben gitmek istiyorum," dedi Claire. "Lütfen." Sesi, hissettiği kadar perişan çıkmış olmalıydı. "Benim gitmem gerek."

Her ikisi de şimdilik sorumluları olan Oliver'a baktı. Daha önce de general olmuştu ve hâlâ insafsız bir katılığa sahipti. "Shane gidiyor," dedi. "Büyük planlar söz konusu olduğunda büyüleyicidir."

"Büyüleyici, moralimi yükseltmek için duymak istediğim bir kelime değildi ama her neyse, yine de iyi adlandırma."

Shane silahlarını almak için çoktan harekete geçmişti ve Myrnin'in yıpranmış ceketinin içinden çıkardığı bıçağı da ona uzattı.

"Bekle," dedi Oliver. "Bitirmedim. Claire de gelmeli."

"Bekle bir saniye..." dedi Shane ama artık Claire'in baş sallama sırasıydı ve ileri atılıp Myrnin'in elinden bıçağı aldı. "Bak, Claire onlar için cazip bir hedef. O cihazın nasıl çalıştığına dair her şeyi onlara anlatabilir, değil mi? Onu geri göndermek sence mantıklı mı? Büyüleyicilik konusunda da artık aynı fikirde değilim ama en azından beynimde burunlarını sokmak isteyecekleri çok fazla şey yok."

"Cihazı kullanmak için yeterince bilgiye zaten sahipler," dedi Claire ve bıçağın ağırlığını test etti. Ağır ve soğuktu ama kullanabilirdi. Hiç gümüş yoktu ve bir vampir için makul bir silah gibi görünüyordu. Fakat, sadece insanlara karşı iyi bir silah olurdu. "Beni alamayacaklar ve seni de almalarına izin vermeyeceğim Shane. Biz birbirimizin arkasını kolluyoruz, Morganville usulüyle."

Shane bundan hoşlanmamıştı ama kıza kısa ve zoraki bir gülümseme yolladı. "Kızı kasabanın dışına götürebilirsin ama kasabayı kızın dışına götüremezsin," dedi. "Mükemmel, haydi bitirelim şu işi."

Claire fısıldayarak, başı önde, depo duvarına yaslanmış hâlde, hâlâ diğerlerinin yanında duran tek insanı işaret etti. "Ya Pete? Onu da alalım mı?"

"Pete'in bunu halledebileceğinden emin değilim. O iyi bir adam ama bu konuda biraz yeteneksiz. Bir güvenlik olmak, gizli iş yapmak için yeterli değil. Aslında bunun tam tersi bir iş için daha uygun..."

Claire ve Shane birbirleriyle kucaklaştıktan sonra yanlarına alacakları diğer şeyleri toplamaya koyuldular; Eve'den el feneri ve son olarak Pete'den mermileri aldılar. Pete yerinden kıpırdamamıştı bile. Shane, sıradan bir barda güvenlik olmanın, tipik bir Morganville öğle sonrasında, endüstriyel gücü riske atan bir şey için yeterli olmadığı konusunda haklıydı.

Ve artık yola çıkmışlardı. Liz, Pete'in dizlerine kıvrılarak uyuyakalmıştı. Michael ve Eve birbirlerine sarılmış bir vazi-

yetteydi. Myrnin perişan bir şekilde el sallıyordu ve Oliver asla tekrar görmeyi beklemediği askeri birliklere veda eden bir kral gibi şahane görünüyordu.

"Bu aşağılık heriften nefret ediyorum," dedi Shane. Gülümsedi ve el salladı.

"Bunu duydum," dedi Oliver, yüksek sesle.

Ara sokaktan aşağı doğru koşar adımlarla çıktılar. Claire, "Bizi yem olarak gönderiyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Shane. "Bu kez bunu saklamaya bile çalışmıyor. Sanırım bu kez oyalanan biziz. İyi, oyalanmaya devam edelim."

Gece belirsizliğe doğru uzanıyor ve görünürde gündüze dair hiçbir iz bırakmıyordu. Ara sokak, tuhaf şekilli gölgeler içindeydi. Claire önündeki engelleri görmeleri için, el fenerini dikkatli bir şekilde kullandı ve Shane, öncülük etti. Shane kızı birkaç kez tuttu. Ya tedbir amaçlı oluyordu ya da arkalarında onları kovalayan yardakçılar yüzünden. Akarsu tünellerine geri dönmek yerine, geçtikleri yoldan atlamaktan başka seçenekleri yoktu. Pek çok ıssız sokağın bulunduğu uzun yoldan gitmeyi tercih ettler. Bir polis arabası etrafta dolanırken farların ışığıyla aydınlandılar. Shane kolunu gelişigüzel kızın omzuna koydu ve taşıdığı silahları da gizledi.

Polis aracı yoluna devam etti.

Kütüphanenin ek binasının girişine tekrar geldiler ve Claire polislerin orada olabileceğini düşündü. Çünkü Oliver, içeri girmek için ön kapıyı parçalamıştı. Şimdi orayı

kontrplakla onarmışlardı. Cam kırıkları süpürülmüştü ve polisin de oraya geldiğine dair hiç iz yoktu.

"Ahbapların ortaklık istemiyor," dedi Shane. "Ki bu orada neden alarm olmadığını açıklıyor. Bir kızı kaçırdılar ve isteyecekleri en son şey, polisin oraya baskın yapması. Ayrıca, açıklamaları gereken şu tuhaf yarasa ve Ölü Derrick de orada." Kapıyı zorladı, kilitliydi tabii ki. "Bir saniye bekle."

"El feneri lazım mı?"

"Kilitleri açmak için ışığa ihtiyacım yok," dedi, neşeli bir şekilde. Claire onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama yaklaşık otuz saniye sonra, tatmin olmuş bir şekilde iç çekti. Kırık kapıları sağlamlaştıran asma kilidin sesini duydu. "Yeni en iyi rekorum. Tamam, içeri gir ama dikkatli ol. Düşman bölgesi."

Bina önceden olduğu gibi sessizdi ve mekanik odanın kapısına açılan, birbirine çok yakın depo bölgeleriyle ofislerden geçip gittiler.

Ve bir ses... Doktor Davis'in sesi. "Orada bulacağınız bir şey yok," dedi. "Eğer arkadaşınızı arıyorsanız, o emin ellerde."

Koridorun keskin açısında ayakta duruyordu, yanında iki silahlı adam vardı ve evet, silahlar tam olarak Shane ve Claire'e doğrultulmuşu. Tabii ki bu onları şaşırtmamıştı ama Claire'in kalbinde korku filizlendirdi.

Doktor Davis, elinde VAKA'yı tutuyordu. Bir vampir kurtarma takımı bekliyordu anlaşılan. Claire ve Shane'in yalnız olması, şaşırtıcı gelmişti muhtemelen.

Shane ellerini iki yanında, aşağıda tutuyordu. "Bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

"Olmaması için bir neden görmüyorum fakat gerçek şu ki kızıl saçlı arkadaşın hiçbir yere gitmiyor. Diğer vampirler nerede? Erkek olanlar?"

"Erkek olanlar," diye tekrar etti Shane. "Sanırım Jesse'yi dişiden sayıyorsun."

"Pekâlâ, klinik açıdan evet... Onlar insan olmaktan çok uzaktalar. Gerçi istediklerinde insanları yeterince kolay taklit edebiliyorlar. İkinizin de neye karıştığınızla ilgili bir fikriniz yok, değil mi? Ne kadar tehlikeli ve güvenilmez yaratıklar olduğuklarıyla ilgili? Hayır, yok. Hepinizi öldürecekler."

"Silahı olan sizsiniz," diye hatırlattı Claire. "Ve Derrick'i öldüren de."

"Derrick sizi ilgilendirmez ve kesin olarak beni de," dedi Davis. "Siz ikinizi rehine olarak almanın, bana ölümsüzlerden herhangi bir şey kazandıracağını sanmıyorum. Onlar insanları önemsemiyor."

"Tabii ki önemsiyorlar," dedi Shane. "Bize yürüyen et gözüyle bakıyorlar fakat endişelenme, onlar özellikle beni kurtarmaya gelmeyecekler. Babam gerçek bir vampir avcısıydı."

"Sahiden mi?" David'in ilgisini çekmişti bu sözler. "Her zaman, böyle bir şeyin kendi ilmim ve becerimle olacağından şüphe ettim. Stoker'ın romanı, bu kadarının ipucunu veriyor. Zannederim ki bu iş eskilerden kalma değildi. Ne oldu, pek motive olmuş gibi görünmüyorsun."

Shane keyifsizce sırıttı. "Ah, bilemiyorum, bu benim zamanımda olan bir şey."

"Bana ulaşmak için Liz'i kullandın," dedi Claire. "Değil mi?"

"Fazlalıkları severim, hepsinde yaptığım şey bu," dedi ve VAKA'ya şahsi eşyasıymış gibi dokundu. "Hizaya getirmeyi başardığımız esirleri tutmak için, çok ihtiyacımız olan bir nesne geliştirdin. Ölümsüzler çok tehlikelidir, eminim bunu siz de biliyorsunuzdur. Bundan dolayı, sanıyorum ki sorunuzun cevabı evet. Liz sona giden yolda bir vesileydi. Son, sizin projenizin kazancı oluyor."

"Ölümsüzler derken, vampirleri kastediyorsun."

"Bu, onlar için kullanılan yaygın bir kelime. Fakat onlar hakkında önemli olan şey; biyolojik bir bakış açısı ki onların dokuları yaşlanmıyor. Onlar bir anlamda taşlaşmışlar ve yine de hayattalar. Bu tür sıra dışı davranışlara yetenekli birkaç başka organizma var fakat..."

"Biyoloji dersi için burada değiliz Profesör," dedi Shane, adamın sözünü keserek. Myrnin olsaydı, bu konudaki bilgisiyle adamı boğardı.

Claire biraz hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. "Jesse'nin serbest bırakılmasını istiyoruz, şimdi. Ve elindeki şey de sana ait değil. Bu yüzden onu da geri istiyoruz."

Doktor Davis iki yardakçısıyla eğlenmiş bir şekilde bakıştı.

"Bu konu seni aşar evlat. Lütfen blöf yapma, bu utanç verici."

"Blöf yapmıyorum profesör," dedi Claire. "Gerçekten."

Shane başını salladı. "Ah, haydi ama... Ona profesör diye seslenme, bunu hak etmiyor. O, yüksek not karşılığında üniversite kızlarını beceren pislik torbasının teki. Değil mi Claire?"

"Kesinlikle. Bu arada Liz tüm gece ağladı. Belki onu umursarsınız diye profesör."

"Sana bir tavsiye," dedi Shane. "Eğer geride ağlayan bir kız bırakıyorsan, Don Juan rolünü iyi oynamıyorsundur, değil mi aşağılık herif?"

Doktor Davis hiçbir şey demedi, ifadesi sinirli bir maskenin içerisine sıkışmıştı ve göz çukurlarının ikisi de delinmiş gibiydi. VAKA'ya daha sıkı sarıldı.

Tam o an, kesinlikle iki adamın ona bitişik durduğu bir andı ve birden ortadan yok oldu. Kelime anlamıyla değil ama bir sigara dumanının etrafa yayılışı gibiydi. Davis bile, birkaç saniyeliğine farkına varamadı ve artık çok geçti. Oliver oradaydı, dişlerini gösterdi ve onunla yüzleşti. Davis'in korkusunu ele veren haykırışıyla tökezleyip geri geri çekilmesini görmek, neredeyse eğlenceliydi. Neredeyse...

Myrnin de adamın arkasındaydı ve onu Oliver'ın kucağına doğru itti. Oliver adamın etrafında döndü ve Myrnin aygıtı Davis'in ellerinden söküp aldı.

Ve anında dondu kaldı. Myrnin boş, garip bir ifadeyle Claire'e bakıyordu.

"Bir tane daha yapmıştın değil mi? Çünkü bu, kesinlikle çalışan model değil."

Birden Doktor Irene Anderson, kapalı kapı aralığından dışarıya çıktı. Elinde VAKA'yı tutuyordu ve onunla Oliver'ı vurdu.

Etki, ani ve şiddetliydi. Oliver, Doktor Davis'i yana doğru itti. Elleriyle başına vuruyor, bağırıyordu. Titreyerek duvarın dibine çöktü. Ağlıyordu. Tekrar kalkmaya çalıştı ve kadın onu tekrar vurdu. Oliver bu kez kalkamadı.

Claire ağzı açık bir şekilde Anderson'a bakıyor ve ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki de yanlış anlamıştı, belki...

Yanlış anlamamıştı.

Doktor Anderson kıza döndü. Gözlerindeki bakış, düz, soğuk ve korkutucuydu. "Üçü de kötü durumda," dedi. "Ama Oliver'ın buraya yalnız gelmediğini biliyorum. Myrnin nerede?"

Claire bakışlarını istemsizce Doktor Davis'in olduğu tarafa kaydırdı. Ama arkasındaki alan bomboştu. Myrnin hiçbir yerde görünmüyordu. "Benimle oynuyordun," dedi. "Benimle hep oynadın. Beni asistanın olarak yanına almaya istekli değildin Myrnin sana sorduğunda. Ama kullanabileceğin bir şeyim olduğunu anlamıştın. Senin kaçık arkadaşlarının isteyeceği bir şey... O sana güvenmişti ama sen..."

"Morganville'den çıkıp gittim Claire. Tıpkı senin yaptığın gibi. O yüzden, lütfen bana ahlak dersi vermeye kalkma. Vampirler seni kullandıkları gibi beni de kullandılar. Aşırı hassas, parlak bir kız buldular ve onu canavara yem

diye attılar. Sadece sen ve ben hayatta kaldık. Başka kimse değil."

Doktor Anderson'ın söyledikleri doğruydu ama bu Myrnin'i tanımlamıyordu. Onun hatası değildi. O gerçekten iyi biri olmaya çalışmıştı, insanların kanını emen ruhsuz bir canavar değil.

Ama bunu beceremediğinde, göz alıcı bir şekilde başarısız olmuştu. Dünyaya çarpan talihsiz bir meteor gibi.

Claire aniden diğer yanda, Shane'den yaklaşık üç metre ileride bir gölgenin belirdiğini fark etti. Myrnin oraya geçmeyi başarmıştı. Artık silahı yoktu, elleri boştu ve çok sessiz bir şekilde, tamamıyla hareketsiz duruyordu. Kadının üzerine atılmak için fırsat kolluyordu.

Ama Doktor Anderson her an onu fark edebilirdi, bu yüzden Claire konuşmaya devam ediyordu. "Bu sana..."

"Bana, ne?.." diye tersledi kadın, gözleri alevlenerek. Öne doğru bir adım attı ve sonra bir tane daha. Shane içgüdüsel olarak Claire'i Myrnin'in yolunun üstünden itti ve bu Anderson'ı ona daha çok yaklaştırdı. Claire, patronunun Anderson'a bir hamle yapmasını bekliyordu ama yapmadı. Myrnin, kadının gardını tamamıyla düşürmesini bekliyordu. "Tam olarak senin yapmayı planladığın şeyi yapmaya, insanların kendilerini vampir saldırısından gerçekten koruma fırsatını onlara verecek bir silah geliştirme hakkı mı vermiyor? Varlıklarını bildiğin problem için ölümcül olmayan bir silah yaratmaya mı Claire? Sen onları yok eden hastalığa çare buldun; en büyük korkularını yenmelerine yardım et-

tin. Yırtıcı hayvanları tekrar zirveye taşıdın ve onları durdurmak için bir yol bulmamız gerektiğini düşünmekte de haklıydın." Doktor Anderson, VAKA'nın ışıklı gövdesine, neredeyse hürmetkâr bir şekilde dokundu. "Bunu onlara doğrultan tek kişi benim."

Kadının söylediği her şey kulağa doğru geliyordu ama aynı zamanda da bir o kadar yanlıştı. Anderson'ın tutkusu, Claire'in tartışma yeteneğini zayıflattı. Shane araya girene kadar...

"Saçmalık," dedi Shane, tuhaf, kararlı bir gülümsemeyle. "Dostum, aynı babam gibi konuşuyorsun. Babam bunda gerçekten çok iyiydi, hem de çok. Yalanlarını, çaldıklarını, vurduklarını, öldürdüklerini haklı çıkarmada gerçekten çok iyiydi. *Ah, hepsi daha ulu bir amaç için çocuğum. Detaylara çok takılma. Biz canavarlarla savaşıyoruz. Ellerimiz kirlenmek zorunda.* Ama sen Claire'i silahı buraya getirmesi için kullandın. Ve sonra da burada sorun olduğunu duyduğunda, onu kurtaran Myrnin'i ele geçirmek için kullandın. Sonra da Liz'i kullandın çünkü Claire'in onun için buraya geleceğini ve hepimizin de ona yardım edeceğini biliyordun. İnsanlara zarar gelmesi konusunda seçici değildin, hâlâ da değilsin. O yüzden bize bir tür azizmişsin gibi nasihatte bulunma. Sen de başka bir günahkârsın."

Claire başını salladı.

"Kayıp silah hakkında seninle konuştuğu zaman da Myrnin'i ele geçirebilirdin. Ki o zaman kayıp da değildi ama sen bekledin."

"Tabii ki bekledim. Hepsini istiyordum. Deneylerimizi, belge sonuçlarımızı yürütmek ve Doktor Davis çalıştığımız acenteye hepsini sunmak için, mümkün olduğunca geniş çapta numune haznesine ihtiyacımız var. Ayrıca, Claire, hayır, ben hükümetle çalışmıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama beni göreve alanlar gerçekten iyi finanse edilmişler ve aslında, insanların çıkarlarını düşünüyorlar." Doktor Anderson'ın gözleri gittikçe daha duygusuz görünüyordu ve cihazı Shane'in tam göğsüne nişan aldı. "Myrnin'in burada bir yerde olduğunu biliyorum. Muhtemelen onu nerede bulacağına dair iyi bir fikrin vardır. Tasması senin elinde gibi görünüyor. Elimdeki şey, erkek arkadaşını öldürmez ama saatlerce belki de günlerce acı içinde kıvrandırır. Şu an etkisini en yüksek güce ayarladım. Bir insana neler yaptığını görmek ister misin? Çok şirin olmayacağını sanıyorum."

Yardıma gelecek destek kuvvetleri vardı. Doktor Davis kayıplardaydı ve muhtemelen bir orduyla gelecekti. Oliver acizdi ve Jesse de öyle. Michael ve Eve'in de gidecek güvenli bir yerleri olmayacaktı. Sayıca güçleri vardı ama bu güç, çoktan yok olup gitmişti. Shane, Doktor Anderson silahı ateşlemeden önce ona engel olamazdı ve Claire de olumlu bir amaç için yarattığı icadının, sevdiklerine büyük bir zarar verebileceğini üzüntüyle kavramıştı.

Uzun bir an için gözlerini kapattıktan sonra nihayet açtı ve "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Belki de her şeye rağmen haklısındır. Vampirlerin gerçekten de ne kadar

zarar verebileceklerini gördüm. Bunun ne çok ölüme sebep olduğunu... Bu silahı bir amaç için tasarladım."

"O zaman bana yardım et," dedi Doktor Anderson. "Sana ya da Shane'e zarar vermemi engelle. Bana bilmem gerekeni söyle."

Doğrunun söyleneceği andı ve Claire tereddüt etmedi. Myrnin'in gölgede saklandığı yeri işaret etti.

"İşte tam orada... Üzgünüm Myrnin, çok üzgünüm."

Son kısım çığlıklara sebep oldu çünkü Myrnin hızlıca kaçmaya koyuldu. Ama yeterince hızlı değildi.

Irene Anderson çabucak tetiğe bastı ve VAKA'nın ateşlenmesiyle, Myrnin saklandığı yerden üç adımdan daha fazla kaçamadı. Myrnin çığlık atarak sendeleyip iki büklüm olurken, Claire donmuş ve uyuşmuş hissederek olanları izliyordu. Myrnin, işkence görmüş, kapkara bir ifadeyle kıza bakıyordu. Kızgınlık değildi bu, sadece hayal kırıklığıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Doktor Anderson ona tekrar ateş ederken. Şimdi Myrnin'in yerinde yeller esiyordu.

12

Shane

Bunların olacağını hiç tahmin etmemiştim. Claire'in Myrnin'i satmasını anlayamamıştım. Oliver olsa neyse, ikimizin de bunu yapmak için yeterince nedenimiz vardı. Ama Anderson'ın ateş edeceğini bile bile Claire'in hiç uyarıda bulunmadan, tereddüt etmeden Myrnin'i ele vermesi beklenmedikti.

Aynı şeyi benim de yapmayacağımı söyleyemem ve zaten o adamdan hoşlandığımı da iddia etmiyorum. Birbirimize karşı bir tür zoraki nezaket gösteriyorduk. O hayatımı kurtarmıştı ve ben de aynısını onun için yapardım ama hiçbirimiz trajik bir olay üstüne gözyaşı dökmezdik.

Ama Claire'in, Myrnin'e karşı iyi şeyler hissettiğini biliyorum. Aşk değil tabii, romantik bir sevgi de değil. Ama derinden Myrnin'e bağlıydı.

Ben bütün her şeyi hâlâ kurtarabileceğimi düşünüyordum; Myrnin'in Anderson'ı ele geçirmesini, Oliver'ı kur-

tarmasını ve Doktor Davis silahlı süvarisiyle geri gelmeden önce bu cehennemden çıkmayı... Ama Claire her şeyden vazgeçmişti. Kazanma fikrinden tamamıyla vazgeçmişti ve bunun olacağını tahmin edemedim.

Claire onu işaret ettiği zaman Myrnin'in yüzündeki donmuş ifadeden, bunu ondan beklemediği kesinlikle anlaşılıyordu.

O adamdan hoşlanmıyordum ama geri çekildim ve Doktor Anderson'ın ona ateş açtığı yere doğru gözlerimi kaydırdım. Görünürde hiç yara izi ya da kanama yoktu ama acı çektiği açıktı. Anderson, gözlerinin içindeki amansız alevle Myrnin'i ateşe veriyordu. Bunca yıl boyunca, onun Myrnin'e karşı ne tür bir tutkulu öfke barındırdığını merak ediyordum.

Adım atmaya çalıştım ama Doktor Anderson birden bana dönüverdi ve ateş etmeye hazırdı. Ellerimi havaya kaldırmakta bile zorlandım. "Tamam, sorun yok," dedim ve sesimi olabildiğince sakin tuttum. "O zaten yerde. Şimdi buna son verebilirsin. Artık sana karşı bir tehdit oluşturmuyor."

Doktor Anderson o sırada ateş etmeyi kesti ve olanlardan ötürü hastalanmış görünen Claire'e baktı. Ama bu sadece bir saniyelikti ve ifade yerini, babamdan çok iyi hatırladığım, erdemli bir görüntüye bıraktı. Bütün her şey davasıyla ilgiliydi ve bunun için her şeyi ve herkesi feda etmişti. Tabii ki beni de...

Eğer bu da bir davaysa, Claire'in kimi ve neyi feda ettiğini merak ediyordum. Çılgın olan şey, Myrnin'in ona gü-

venmesiydi. Claire'in ona güvendiği gibi, Myrnin de ona güvenmişti. Onu satabileceğinden asla şüphelenmemişti.

Ve şimdi Claire bıçağı ona saplamıştı. Vampir Takımı için iyi bir gün değildi.

Myrnin'in iyi olup olmadığını görmeye çalışmadım. Öyle olmadığı zaten açıktı; köşede kıvranıp duran Oliver ve Eve'in kollarında korkmuş bir çocuk gibi titreyerek bıraktığımız Michael gibi... Ben vampir avlardım. Beni yanlış anlamayın; yapılması gereken şeylerin zamanı geldiğinde korkak tavuk değilimdir.

Ama Doktor Anderson'ın yaptığı zalimceydi.

Claire kireç gibi beyazdı ve gözleri büyümüştü. Her an düşebileceğinden korkuyordum ama bunun yerine çenesini kaldırdı ve çekinmeden bakışlarıma karşılık verdi. Bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama belki de Claire bir tür plan yapmıştı.

Böylesi, bana, onun ikiyüzlü bir ihanet yeteneği geliştirdiğini düşünmekten daha mantıklı gelmişti.

İçimden bir ses, *ona güven*, diyordu. *Nasıl göründüğünün hiçbir önemi yok. Ne söylerse ya da ne yaparsa veyahut başka birisi ne söyler ve yaparsa sorun yoktu. Tanrı aşkına güven ona.* Çünkü bu, geçen haftalarda çok zor öğrendiğim bir dersti. Her şey kötüye gittiğinde ve hiçbir şey mantıklı gelmediğinde... Claire her şeyi çözerdi. Anlayamadığım zaman bile ona sadece güvenmem gerekiyordu.

Elini yavaşça okşayarak iş birliği etmek istediğimi anlamasını sağlamaya çalıştım. Mesajı aldığını umuyordum

çünkü bundan sonra yaptığım tek şey, onun üstüne gitmekti. "Kahretsin, Claire. Bundan kurtulmak için sahip olduğumuz tek hamle oydu! Sen ne sanıyordun?"

Claire sendeledi, sersemlemiş görünüyordu. Bir an onunla aynı fikirde olduğumu, oyun oynadığımı anlamadı sandım. Ama nasıl bilmiyorum, anlamıştı ve ikimiz de aynı oyunu oynuyorduk. Birbirimizi anlıyorduk. "O tek hamlemiz değildi ve bundan yararlanmıyorduk," dedi Claire. "Ve sen de beni zorlama Shane. Bunu bir kez daha yapma."

"Yoksa ne yaparsın? Beni oradaki vampir arkadaşına mı yedirirsin?" Anderson bizi yakından izliyordu. Hissedebildiğim kadar çok öfkeyi sözümün içine yerleştirdiğimden emin oldum. "Sen Myrnin'i arkadan bıçakladın Claire. Onu sevdiğini sanıyordum."

"Senin sevdiğinden daha fazla," diye karşılık verdi Claire. "Seni bıraktım Shane. Morganville'i bıraktım. Myrnin'i bıraktım. Yeni bir hayat kurmak ve başka biri olmaya çalışmak için buraya geldim ama sen hep beni takip ettin! Neden kötü olan ben oldum? O onlara zarar vermiyor, sadece onların etkisini kırıyor. Senin de dediğin gibi, ŞOK TABANCASI sadece vampirler içindir."

"Onlara bir bak. Bak! Bunun kalıcı etkilerinin olmadığından emin misin?" diye sordum. "Michael'ın kalkıp bunu gülerek geçiştireceğinden emin misin? Evet, bu geçici bir şey olsa bile, Oliver'ın bir çocuk gibi ağlamayı kestiğinde bunu çok ciddiye alacağından eminim. Siz sadece, onların bizi kesinlikle öldürmesini garantiye aldınız. Gerçek bir ölü

olacağız, bunu anlıyor musun? Amelie ile bir savaşa girişmek istiyorsan, bunu çoktan yaptın. Bunun devam etmesine izin vermeyecektir."

"Amelie bunu asla bilmeyecek," dedi Doktor Anderson. "Oliver sürgünde. O, Michael'ı, kayıp ev delisini bulmak için gönderdi. Herkes birden kaybolursa... Ki vampirler de kaza geçirebilir. Ayrıca, kimse onların burada olduğunu dair yemin bile edemezdi."

"Liz, Pete, Claire, Eve ve ben dışında," dedim. "Bu yüzden gül bahçeni ziyaret etmemiz gerekecek sanıyorum, doğru mu? Ah, bekle bir dakika, buradaki iyi çocuk sensin. Üzgünüm, bir saniye için kafam karıştı."

"Bu dört vampirin öldürülmeyeceğine dair seni temin edebilirim. Onlar bizim için bu silahı çok daha iyi hâle getirecek çok değerli laboratuvar denekleri. Tabii onları uslu tutabildiğimiz sürece," dedi Doktor Anderson. "Ve sanırım geri kalanınız için en iyisinin, sessiz kalmak olduğuna dair sizi ikna edebilirim. Liz genç ve çok duygusal bir kız. Sen, Shane, pekâlâ, eğer ikna olmayacaksan, Liz'in kaçırılmasını sana yıkmak için onunla konuşabileceğimden eminim. Hayatının yarısını hapiste geçirirsin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Claire. "O hiçbir şey söylemeyecek. Shane, dinle beni. Eğer birlikte hareket edersek, aynı hikâyeyi anlatabilir ve güvende olabiliriz. Hayatımızda ilk defa güvende... Amelie buraya gelmez. Bu onun için çok riskli... Onlardan korkmadan hayatlarımızı burada devam ettirebiliriz. Birlikte mutlu olabiliriz."

"Ve tabii ki, eğer ilkelerinin daha önemli olduğuna karar veriyorsan, birinci şıkka hâlâ başvurabileceğimizden eminim," dedi Doktor Anderson. "İlk tercihimin bu olmadığını kabul ediyorum. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum. Amacım, vampirlerin bizim güvenliğimiz ve kendi güvenlikleri için sınırlanabileceği ve yapısal olarak idare edebilecekleri bir dünya yaratmak. Eğer bu konuda aynı fikirdeysen, her şeyi iyi bir şekilde devam ettirebiliriz."

"Eve'in de aynı fikirde olmasını, Michael'ın bir tür laboratuvar faresi olmasına izin vermesini sağlayacak mısın?" diye atıldım. "Lanet olsun Claire, bunun asla olmayacağını sen de biliyorsun. Belki geri kalanlar konusunda beni ikna edebilirsin ama Michael konusunda değil. O bizim dostumuz. O benim kardeşim."

"Dört özneye ihtiyacım yok," dedi Doktor Anderson. Ödün vermeye hazırdı. Babam olsa gurur duyardı. "Üç olacak. Michael, zarar görmeden güvende kalabilir. Bu endişelerinizi karşılıyor mu?"

Claire'in Myrnin'ini ele verdiği andan itibaren sergilediğimiz performans parmak ısırtıyordu doğrusu. Çünkü bu, ölümcül bir pazarlığa dönüşmüştü ve Doktor Anderson'ın, Claire'in -tıpkı ona yaptığı gibi güzel ve ustaca- oynadığını fark ettiğini sanmıyordum. Açıkçası, etkileyiciydi ve biraz da korku verici. Ağır kokulu silah artık bana dönük değildi; yere doğrultulmuştu. Ama böylesi, tekrar bana doğrultulmayacağı anlamına gelmiyordu. Kızgınlığı Claire'e odaklamak dışında aptalca bir şey yapsaydım, gerçek hedefle

aramda biraz soluk alma mesafesi kazanabilirdim. Claire ve Anderson'ı aynı kefeye koymuştum ve onlar şimdi detayları çözümlüyorlardı.

Ben sadece sattığım şeyi Claire'in yutmadığını umuyordum. Çünkü açıkça anlatamıyordum. O hâlâ solgun, hassas ve şaşkın görünüyordu. Onu kollarıma öyle alasım vardı ki... Ama bunun ikimize de yardımı olmazdı.

"Bunu Eve'e yutturman gerekecek, bana değil," dedim. "Ama belki de sen Michael'ın ensesinden düşersin, ben de onun geri kalanıyla yaşayabilirim."

"Belki diye bir şey yok Shane. *Belki* sana hapishaneyi kazandırır, bu yüzden bir sonraki cevabın konusunda iyi düşünmeni öneririm, tamam mı?"

Bu anın uzamasına izin verdim ve sonunda başımı salladım. Myrnin'e bakmamaya çalışıyordum çünkü zeminde kendi kendine fısıldayarak cenin gibi kıvrılmıştı ve delirdiğini daha önce söylemişsem de sanırım yanılmışım. Perişan görünüyordu ve parçaların tekrar bir araya geleceğinden emin değildim. Myrnin şimdi paramparçaydı.

Claire'in gözlerinde, bana tanıdık gelen, donuk ve sert bir bakış vardı. Acıyı hiç hissetmeden sadece bir sonraki ana geçmek için, her şeyi içinde tutmaya çalışıyordu. Bu bakışı çok iyi tanıyordum.

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsunuz, söyleyin?" diye sordum ve doğrudan Claire'e bakıyordum. "Claire, bana ne söylememi istediğini söyle. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Daima yaptım."

Claire keskin ve titrek bir nefes aldı. "Amelie ile konuşmak zorunda kaldığımda, sadece beni destekleyeceğini söyle. Ona bunların hiçbirini görmediğini söyle. Ona, bildiğin kadarıyla, burada her şeyin olağan olduğunu söyle."

"Ya Jesse? Amelie onu buraya patronunu izlemek için gönderdi. Jesse'nin kayıp olduğunu öğrendiğinde bundan şüphelenecek."

"Jesse halledilecek," dedi Doktor Anderson. "Onun baskın noktaları var ve onları nasıl uygulayacağımı biliyorum. Kendine geldiğinde bunları ona söyleyeceğim. İstediklerimi yapacaktır. Ne de olsa, o Amelie'ye biraz tutkun."

Aniden, bu baskın noktanın ne olduğu zihnimde uyandı. Baskın nokta, Myrnin'di. Jesse onunla konuştuğunda, Myrnin'in özel, küçük bir ateşleyicisi tetikleniyordu. Kadının Oliver ile arası iyiydi. Ama Kont Drakula'yla daha da iyiydi. Doktor Anderson, Jesse'yi, Myrnin'e daha fazla zarar vermekle tehdit ederek hizada tutacaktı ve böylelikle her şey tıkırında olacaktı. Çünkü lanet olsun, onlar sadece vampirdiler, değil mi? İncinip incinmediklerinin hiçbir önemi yoktu, onlar laboratuvar faresi sayılırdı.

Mutabık görünerek kafa sallayan babamın hayaletini hissedebiliyordum ve bu beni derinden hasta ediyordu. "Sen ve Jesse'nin bir tür arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedim.

"Bir zamanlar öyleydik," Doktor Anderson. "Ve siz insanlar, aşırı duygusallıkla, bir vampire asla güvenemeyeceğinizi anlamalısınız. Onların beyinlerinde, bizdeki gibi,

gerçekten hissedecek bir kabloları yok. Onlarınki sahte ve avlarını içine çekmek, onları kendilerine daha yakın tutmak için giydikleri bir maske. Onları yırtıcı, katıksız ve basit... Bu konuda sadece son derece iyiler."

Koridorda sesler vardı ve otoparka çekilen araç seslerini duyuyordum. Eğlence artık bitmişti. Claire onu desteklediğim oyunu görmüştü ve artık Doktor Anderson'ın bize güvendiğini açıkça görebiliyorduk.

Bay Pislik Patrick Davis, koridorda göründü. "Dışarıda güvenli araçlarımız var," dedi. "Vampirleri gümüşle kelepçeleyebiliriz, böylelikle bir yere gidemezler. Ya bu ikisine ne olacak? Onlar da mahkûm mu?"

Anderson'ın bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Ateş çukurunun üstünde asılı gibiydim. Liz'e onu kaçıranlardan biri olduğumu söyleyeceği konusunda şaka yapmıyordu ve böylesi, beni uzun zaman geçireceğim federal hapishaneye yollardı. Aslında, Morganville'in hapishane hücrelerine alışkındım ama bu başka bir şeydi.

"İyi niyetli olduğunu görmem lazım," dedi Doktor Anderson. "Bu yüzden, Michael'ı ve Eve'i nerede bıraktığınızı bize göstereceksiniz. Pete ve Liz'i de ele geçirmemiz lazım, kendi güvenlikleri için."

"Kendi güvenlikleri mi?" Dişlerim gıcırdadı ama ona belli etmemeye çalıştım. "Elbette," dedim. "Sizi oraya götüreceğim."

"Tabii ki götüreceksin," dedi. "Çünkü eğer götürmezsen, onları bir şekilde ben de bulurum ve sana söz veri-

yorum, sonuçlar o kadar iyi olmaz. Claire'in yardım ve desteğini istiyorum. O bunu önermek için açıkça istekli görünüyor ama seninkine ihtiyacım yok Shane. Vampirler kadar kolay bir şekilde kayıplara karışabilirsin ve Boston'da her yıl ölen sayısız kimliği belirsiz kişi var. Tıp okuluna bedenini bağışlayarak onlardan biri olabilirsin. Her şey açıklığa kavuştu mu?"

O kadar açıktı ki, parlaklığını üzerinde uygulamalı olarak görebiliyordum. Bir şey söylemeye zahmet etmeden başımı salladım ve Patrick bana el işareti yaptığında onu takip ettim. Kapkara kamyonetin içine binmeden önce, arkamda, Claire'in yanında duran Doktor Anderson'a döndüm.

"Tek bir şey var," dedim Anderson'a. "Doktor Davis'e bir şey borçluyum."

Anderson gelen şeyin muhtemelen ne olduğunu biliyordu çünkü tek bir hareket yapmadı ve iznini de beklemedim. Bazen özürsüz bir şey istemek daha iyidir.

Adamın yüzüne bir tane geçirdim ve lanet olsun, bu beni gerçekten iyi hissettirdi. Kollarımdan gırtlağıma kadar bedenimi titreten şiddet, fokurdayan demlikten dumanların çıkması gibiydi.

"Bu Liz içindi, seni aşağılık herif," dedim.

Doktor Anderson, Davis kırık burnuyla yere serilirken gülüyordu. Biri de burun kanamaları ve vampirle ilgili bir espri yapmıştı. Ben dinlemiyordum çünkü yolcu koltuğunda eğilip başımı cama yaslamış bir şekilde gidiyor-

dum. Bir iki saniye sonra kızıl pus her yeri sarmıştı. Bir yaratığın zincirlerinin çıkmasına izin vermek kadar tehlikeliydi bu. Bazen. O tekrar geri gelmek istemeyebilirdi. Sürücü onu kayışla bağlayıp kapıyı çarparak kapattığında, yine neşeli hâlime geri döndüm ve ona gülümseyerek baktım.

"Bizden birisi size kurşun sıkmadığı için çok şanslısınız," dedi sürücü.

"Çok cazip bir hayat yaşıyorum," diye katıldım. "Şu arsaya doğru sür. Oradan sola dön, sana yolu gösteririm."

Claire ve Doktor Anderson kamyonete bizimle binmemişlerdi. Arkamı döndüm ve takım elbiseli iki adamı gördüm. *Umarım doğru şeyi yapıyorum*, diye düşündüm. Çünkü eğer öyle değilse, her şey birden felakete dönüşebilirdi.

İşte bunun ceremesini çekmek için hep birlikte gidiyorduk.

Depo her zamanki gibi ıssız görünüyordu. Arabayı, Michael'ın bir tür ihtar vermek için yeterince iyileşmiş olması durumuna karşı, bir blok aşağı park ettirdim. Sürücü de dâhil olmak üzere, dört kişinin önünde gidiyordum. Sürücü nazik bir adamdı ama bu onu kalıp ve ceket büyüklüğü dışında, diğerlerinden daha farklı yapmıyordu.

"Eee, ne işle uğraşıyorsun?" diye sordum ona, deponun aşağısındaki ara sokağa doğru ilerlerken. "Bir tür şirket için mi çalışıyorsun?"

"Evet evlat. Van Helsing Anonim Şirketi'nde başkan vekiliyim."

"Aaa, öyle mi? Çok eğlenceli, evet, ben Drakula'yı okumuştum, sürpriz..." Budala. "Demek istediğim, sen gerçek bir destekçi misin yoksa kiralandın mı?"

"Vampirlere insanları kaptırıp kaptırmadığımı mı soruyorsun? Çünkü evet, burada hepimiz kaptırdık. O yüzden kapa çeneni ve işini yap. Bırak da biz de kendimizinkini yapalım."

Söyledikleri, sorumu çok iyi cevaplıyordu, aslında. Gerçek destekçiler... Bu tür insanlarla birçok deneyimim olduğunu düşünürsek, bu iyi haber değil. Yaptığı şeye karşı duygusal bir bağı olmayan kiralanmış adamlarla uğraşmak daha iyiydi...

"Ben Shane," dedim. İlk adımı ben atmıştım. Herhangi bir rehine pazarlıkçısı, bunun hayatta kalmak için önemli olduğunu size söyleyecektir.

"Babanın ve annenin seni ne diye çağırdıklarını önemsemiyorum," dedi. "Şimdi kapa çeneni ve bize onları nerede bıraktığınızı göster."

Talimatlara uydum ve sürünerek gittiğimiz deponun eğimli cephesine ulaştık. Orayı işaret ettim ve ilk benim gitmem gerektiğini ima ettim. Başıyla onayladı.

İçeriye başımı soktum ve boğazımda kırık bir şişenin keskin parçasını hissettim.

"Oha, oha, tamam kızım, ben senin tarafındayım," dedim Eve'e ve rahat bir nefes alıp cam şişeyi bırakarak geri çekildi. Kollarını bana sarmak için koynuma atıldı. Gözyaşı ve çaresizlik kokuyordu.

"Ah, Tanrım, çok teşekkür ederim, çok korkmuştum. Shane, o kendini hiç iyi hissetmiyor. Onu hemen buradan çıkarmalıyız. Çıkarmalıyız." Sesi, benden geri çekilirken soldu. Hiçbir şey dememiştim ama beden dilimin işlerin yolunda gitmediğini ona anlattığını tahmin ediyordum. "Claire nerede?"

"Bana güven," dedim ve artık söylemek zamanıydı, bu yüzden hızlıca söyledim. "Her ne olursa olsun bana güven, tamam mı?"

"Tamam," dedi ve sesi titriyordu. Yüzünde gördüğüm şey tamamıyla korkuydu. "Shane..."

Tam o sırada sürücü yavaşça içeri girdi, Eve el fenerinin ışığıyla olduğu yere çivilendi. Işığa engel olmaya çalışırken, sürücü diğerlerini de içeri soktu. "Kımıldamayın! Dizlerinizin üstüne çökün!" diye bağırdı ve her şey saniyeler içerisinde oldu. Liz uyanıktı ve çok korkmuştu. Çığlık attı ve bir köşeye saklanmaya çalıştı. Pete birkaç yumruk savurdu ama on saniye sonra, kirli betonun üzerine yüzüstü düşmüştü.

Eve sürücünün elinde, kıpırdayamaz hâldeydi. Kömür gibi yanan gözlerle bana bakıyordu ve hiçbir şey söylemedi.

Güven bana, dedim dudak hareketiyle ve bunu okuyabildiğini umdum. Tam o anda kırık şişeyi alsaydı onunla beni deşeceğinden neredeyse emindim. Özellikle, dört adamın ikisi Michael'ı tutarak sürüklediğinde...

Michael daha iyi değildi. Biraz bile iyi değildi. Onu, dünyadaki tüm iblisler hep birden kafasına doluşmuş gibi

böyle titreyip inlerken görmek, beni gerçekten korkutuyordu.

Eve'i kelepçeleyip götürürlerken, gözlerindeki karanlığı görmek beni daha da korkutmuştu. Pete ve Liz'i de kamyonete yüklerlerken, ben olanları izliyordum.

Sürücü bana doğru geldi ve başını sallayarak "Fena değil," dedi. "Yine de bir söz vermiş olabilirsin. Eğer vampirlerden nefret ediyorsan, seni kullanabiliriz. Biz iyi adamları daima kullanırız."

"Bu kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim ve kamyonetteki yerime geri döndüm. Yoldayken, bağırsaklarımı çöp kutusuna atmak için çok ani bir ihtiyaç hissettim. Kokmuş Çin yemeği gibi kokuyordu ama kendimi bu kadar kötü hissetmemin sebebinin bu olmadığından oldukça emindim.

İhanetin acı, korkunç bir tadı vardı ve ağzımı suyla ne kadar çalkaladığımın da bir önemi yoktu. Bir türlü kurtulamıyordum bundan.

Claire'in de bunu tadıp tatmadığını merak ediyordum. Eğer bunu hissediyorsam, o nasıl bir acı çekiyor olabilirdi? Çünkü o, bu gibi şeyleri çok derinden hisseden ve önemseyen biriydi.

Bundan sonraki yolculuk, şaşırtıcı bir şekilde çok uzun sürdü ve biz vardığımızda, manzarasını görebildiğim bir tür çiftlik evinin üzerinde, güneş çoktan doğuyordu. Küçük Starbucks merkezlerinden çokça olduğu hâlde, şehrin dışına ve ülkenin içine bunu yapmıştık. Doğu kıyısında iki

yüz kilometre araba sürelebilen Batı Teksas'takine benzer değildi.

İşaretleriyle görebildiğim son kasaba, Meldon olmuştu. Çünkü bir harita çıkarıp konumumuzu saptamaya çalışmadım, sadece daha sonrası için onu dosyaladım.

Yeni arkadaşlarım konusunda öğrenecek bir şey yoktu; duvar olmaya devam ettiler ve konuşkan da değillerdi.

Eve konuşkandı ama söylediği şeyler çok kötümserdi ve hiçbirisini duymamaya çalışıyordum. Öfkeden kaynıyordu ve bu, beni suçladığı anlamına geliyordu. Çok şaşırtıcı değildi. Bana göre, Claire'den daha iyi. Bir müddet sonra, bana cani ve arkadan bıçaklayan bir hain olduğumu söyleyebileceği bütün yolları tüketmişti. Beni asla tanımamış olmayı diliyordu ama dahası, sonrasında büründüğü sessizlikten korkuyordum.

Ve tüm bunlar bana çok acı vermişti. Eve'i çok fazla kızdırabilirdim ama onu kız kardeşim gibi seviyordum. Onun zeki, eğlenceli ve en iyi bıçağım kadar keskin olduğunu düşünüyordum. Benden nefret ettiğini düşünmek, beni derinden yaralardı.

Kamyonet sonunda durduğunda lanet olası şeyden hemen uzaklaşmayı umarak çıktım ama bunu daha da kolaylaştırmayacaklardı. Sürücü kaputun etrafında dolandı ve beni tekrar kamyonete doğru itti.

"Şu gevezeden sen sorumlusun," dedi. "Çenesini kapat yoksa bunu senin için ben yaparım. Ama benim tarzımdan hiç hoşlanmazsın."

Kendimi kötü hissediyordum ama bu konuda yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu. Eve'i kolundan tutup kamyonetin dışına çekerek başımı salladım. Onu hızlıca kendime doğru çektim. Gün ışığı tamamıyla yüzünü kapladı ve Eve gözlerini kırpıştırdı.

"Bırak beni aşağılık herif!" dedi ve bağlı elleriyle beni itti. "Tanrı'ya yemin ederim, eğer bana bir daha dokunursan parmaklarını kemireceğim."

"Eve sakin ol, bana güvenmeni söylemiştim, değil mi?" Sesimi alçak tuttum, neredeyse fısıltıyla söyledim ama kolunu daha sert bir şekilde çektim. Öyle ki bizi yakından izleyen sürücü, onun yüzünde beliren acıya şahit oldu. "Seni canlı tutmaya çalışıyorum. Seni, beni, Michael'ı, Claire'i ve diğerlerini... Şimdi sadece gevşe. Aslında benden nefret etsen daha iyi. Ama bunu alçak sesle yapsan olmaz mı? Yoksa o seni incitecek."

Bana ters ters baktı ama başını hafifçe salladığını gördüm. Bana güvenmesiyle ilgili bir şey değildi; gözlerindeki ateşten öyle olmadığını görebiliyordum. O sadece beni daha sonra asarak boğmak için bir ip uzatıyordu, böylesi daha iyiydi.

"Eğer ona ya da Claire'e bir şey olursa derini yüzeceğim ve postunu paspas olarak kullanacağım," dedi.

Ortam, çiftlik gibi kokuyordu. Her yerde tarlalardan gelen savruk tezek parçaları vardı ve ineklerin sesini duyabiliyordum. Bunların vampir inekler olmadığını umuyordum. Bir biftek tarafından yenmek istemiyordum. Orada

çok büyük, eski, panoramik görünümlü bir çiftlik evi, verandasında beyaza boyanmış, sallanıp duran sandalyeler ve onu takip eden yol üzerinde iki seramik ördek heykeli vardı. Eve'in de daha iyi bir ruh hâlindeyken söyleyeceği gibi, tapılasıydı. Puslu havada bir tür ambarın belirsiz çizgilerini görebiliyordum. Kırmızı olabilirdi ama söylemesi zordu.

"İçeri," diye komut verdi sürücü ve ben de Eve'i basamaklardan eve doğru ittim.

Bütün o pastel renklerle ve dantellerle sanki seksenli yıllardaydık. Burası Pislik Davis'in eviyse, eşi orayı kesinlikle dekore etmiş, daha sonra da herifi boşamıştı. Ve Davis, evi bir daha değiştirme zahmetine hiç girmemişti. Kabarık perdelerin ve eşyaların üzerini kaplamış toz tabakaları beni haklı çıkarıyordu

Dekora övgü düzecek çok fazla zamanımız yoktu. Sağda keskin nesnelerin ve patlayabilir kimyasalların bütün türleriyle bezenmiş dev bir mutfak vardı ama sürücü, silahıyla tam arkamızdaydı. Pete de onun arkasındaydı. Liz'i omzuna almıştı ve bütün bu savaşın dışındaymış gibi bana bakıyordu. Onun da arkasında, diğer adam geliyordu ve diğer ikisi, hâlâ titreyen bir top gibi kıvrılmış Michael'ı sürükleyerek çekiyordu. Yandaki oda, çelik bir kapıyla ve beyaz duvarlarla yenilenmişti. Yukarısına da floresan lambalar takılmıştı. Bir laboratuvardı burası. Kimya sınıflarında çok fazla zaman harcayan biri olmadığım hâlde, bunun neye benzediğini biliyordum. Duvarın yanında çeşitli kafesler vardı. Küçük olanları fareleri tutabilecek

küçüklükte, büyük olanları ise bir kaplanı içine alabilecek büyüklükteydi.

Michael'ı birinin içine tıktılar.

"Hayır, rahatla, sakin ol," dedim Eve, benden kurtulmaya çalışırken. Sesimi alçak ve nazik tutuyordum çünkü ondaki umutsuzluğu görebiliyor ve kırılmak üzere olduğunu biliyordum. "O güvende. Ona hiçbir şey olmayacak. Bizim için daha endişeliyim."

"Biz?" Kaşlarını çattı, hâlâ aklı başında değildi, bunu görüyordum. Kafesteki Claire olsaydı, ben de dikkatimi veremezdim. "Bize neden ihtiyaçları var?"

"İhtiyaçları yok," dedim. "Bu benim endişe ettiğim şey."

Sürücü tam o sırada dördümüze -bana, Eve'e, Pete'e ve topallayan Liz'e- döndü, "Oraya," dedi. Silahıyla diğer kapıyı işaret ederek vurguladı bunu. Çıkıntılı, kilitli, demir bir kapıydı.

"Hey," dedim ve ellerimi kaldırdım. "Ben senin tarafındayım, hatırladın m?"

Güldü. "Evet evlat, elbette öylesin. İçeri. Merak etme. Tehlikede değilsin. Zeki küçük kız arkadaşını hizada tutmamız için sana ihtiyacımız var."

"Bekle," dedi Eve. Balatayı tekrar sıyıracağını sanıyordum ama adama sakince baktı. Adam başını salladığında devam etti. "Belki ilk önce bir tuvalet arası verebiliriz? Çünkü deli gibi işemem gerekiyor."

Adam öfkelenmiş görünüyordu ama tuvalet ihtiyacından anlamayan başkaları gibi değildi. Herkes bunu anlardı

ama hepsi önemsemezdi. Odaya bir kova ya da bunun gibi bir şey atmayacağını umarak bir saniye için nefesimi tuttum ama sonra gönülsüz bir şekilde başını salladı. "Onunla git," dedi ve Michael'ı tutan diğer adamlardan birini işaret etti. "Kapılar açık kalıyor."

"Şaka mı ediyorsun?" Eve'in sesi yükseldi ve ellerini dudaklarına götürdü. "Nesin sen? Bir tür sapık mı? Kızları izlemekten keyif mi alıyorsun?"

Adam geri çekildi. "İyi ama sadece bir dakikan var. Eğer işini bitirmezsen kapılar sert bir şekilde açılır." Adam, Eve'i diğer kapının dışına götürdü. "Aranızda başka utangaç sidik torbası var mı?"

Pete ve ben başlarımızı salladık. Ben elimi kaldırdım. "Ben de tuvalete hayır demezdim."

"Ben de," dedi Pete. "Bu, hapishanede uzun bir kalış olacak."

"Bekleyin," dedi sürücü. "Pekâlâ, kız geri geldiğinde ilk sen gidiyorsun." Pete'i işaret etti. "Sonra sen gidiyorsun Shane."

"Neden ben?"

"Çünkü en az senden hoşlanıyorum."

Aynı şeyi düşündüm ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Silahı ondan nasıl uzaklaştıracağımı düşünüyordum ve muhtemelen o da bunu yaptığımda bana ne kadar sert vuracağını düşünüyordu.

Diplomasi...

Göz ucuyla Michael'ı görebiliyordum, kafeste başını kaldırmıştı. Ne güzel, gözleri kırmızılaşıyordu. Myrnin'in,

Michael hakkında, onun kana ihtiyacı olduğunda her koşulda savaşacağını söylediğini hatırladım. Kafesin ne kadar sağlam olduğunun bir önemi yoktu. Kafesler, eğer gerçekten isterlerse, Michael'ı ya da diğer vampirleri tutacak kadar iyi değildi.

Michael yavaşça hareket ederek barları tuttu ve onları bükmeye başladı. Çok fazla uzaklaşmamışlardı. O denemeye devam ediyordu ama bu kafes her neyden yapıldıysa, vampir kaslarına karşı kesinlikle dayanıklıydı. Gümüşten değildi çünkü onu yakmıyordu ama sadece daha sağlamdı.

Korumalardan biri ona doğru baktığında bükmeyi bıraktı ve bir top gibi, ızdırap içinde titreyerek çöktü.

İyi, diye düşündüm. En azından delikte kilitli olsa bile bir kahramanımız vardı. Er ya da geç onu önemsemeyecekler ve salacaklardı.

Ve sonra, joker vahşice ortaya çıkacaktı.

Eve banyodan döndü ve Pete gitti. Eve duvara yaslandı ve sürücümüze cüretkâr bir şekilde bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Duvara yığılmış Liz'i kontrol etmeye gitti. Ben bunu çoktan yapmıştım. Nabzı iyiydi ama vücudunun tebeşir gibi solgun olmasından hoşlanmamıştım. Onu kaçırdıklarında uyuşturmak için her ne verdilerse, kızı gerçekten devirmişti. Aynı sakinleştiriciden bize vermedikleri için şanslı olduğumuzu düşündüm.

"Bunu düşünüyordum," dedi Eve.

"Neyi?" diye sordum, sürücüyü izleyerek.

"Sanırım sen hâlâ aşağılık bir herifsin." Döndü ve beni tokatladı. İz bırakacak kadar sertti. Gözlerimi kırpıştırdım, ikinci hamlesini yakalamak için elini tuttum ve gizlenmiş diğer elini hissettim. Kot pantolonumun cebine bir şey soktu. Aşağı değil, doğrudan onun suratına bakıyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Sanırım meseleni anlıyorum." Onu geriye ittim ve sürücü bizi fark etti. Kaşlarını çatıp çelik kapıyı açtı, Eve'i içeri itti ve daha sonra benle Liz'i de arkadan zorladı.

"Birbirinize girişmek istiyorsanız, bunu içeride yapın," dedi. "Ama benden sargı bezi falan beklemeyin. Size pansuman yapacak kimse yok burada."

"O, yumruk atmak için çaba göstermeye değmez," dedi Eve ve arkasını dönüp gitti, kollarını tekrar kavuşturdu.

Pete de geldi ve o da içeri atıldı. Kapı güm diye kapandı. Ben tuvalet gezisine çıkamadım. Muhtemelen beni cezalandırıyordu.

İçerisi, denetim altındaki oda penceresinin dışında hiçbir şeyi olmayan düz betondan bir kutuydu. Hava, burası tıbbi malzeme deposu olarak kullanılmış gibi, bunaltıcı bir şekilde antiseptik kokuyordu ama odada bizden ve zeminin ortasındaki küçük çaplı bir kanaldan başka hiçbir şey yoktu. Babam, bir bedenin, kafayı sokabileceğin büyüklükteki bir deliğe sığabileceğini söylemişti; sadece kemikleri mafsaldan çıkarma meselesiydi.

Ama bu delik, kafatasımı bırak sıkılmış yumruğumu alacak kadar bile büyük değildi, bu yüzden bir çıkar yol görünmüyordu.

Kapıyı, tavanı ve köşeleri kontrol ettim. Bizi izleyen bir kamera göremiyordum ama mahremiyete güvenebileceğimi sanmıyordum; teknoloji bunu çok iyi sağlamıştı. Bir keresinde arkadaşımız olduğunu düşündüğümüz biri tarafından gözetlenmiştik ve durum böyleyken, planlarımı Pislik Davis ve arkadaşlarına söylemeye hiç niyetim yoktu.

Claire için öyle korkuyordum ki kalbim duracaktı. O tamamıyla yalnızdı ve etrafı her an onu devirebilecek kurtlarla çevriliydi. Kullanabileceği tek şey, cesareti ve bileğiydi. İşte o zaman, tam olarak silahlı demekti ama yine de beni korkutuyordu.

Ellerimi cebime soktum ve herhangi bir sokak serserisi gibi omuzlarımı sarkıttım. Bana bir şapka ve bir spor forma verin, bütün bakışları üzerime çekerdim ama niyetim bu değildi. Bu bana, Eve'in pantolonuma ne tıkıştırdığını anlama fırsatını vermişti. Lafı geçerse Claire'e pantolonumu elledikleriden bahsetmemeliydim.

Cebimdeki paslı bir metal parçasıydı. Muhtemelen lavabonun gider borusunun parçasıydı. Yaklaşık on beş santimetre uzunluğunda ve bitimi kıvrımlıydı. Çok kötü görünse de aslında oldukça mükemmel bir silah olabilirdi.

Bir tuvalet gezisine çıkmamam çok kötüydü; orada eğlenceli bir kargaşa çıkarmak için başka birçok fırsat olmalıydı. Yeterince sert bir şekilde denersen, bir sabunla bile birini öldürebilirdin.

"Eee," diye mırıldandı Eve. Kameralar görmesin diye başını eğmişti. "Bizim oyunumuz ne o hâlde?"

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Kameralarla birlikte mikrofonların da olması ihtimaline karşı, yavaş sesle, ayakkabılarıma doğru konuşuyordum.

"Ateşin geçmesi için biraz zaman gerekebilir. Evet, neden? Senin küçük hassas duygularını incitiyor muyum?"

Önce evet, demeyi düşündüm ama, "Haydi ama, benim hislerimin olmadığını biliyorsun," dedim.

"Şu plana geçelim."

"Evet, şu plan," dedim. "Beni öldürmen gerekecek gibi görünüyor."

"İlgi çekici."

13

Ben ne yaptım?

Anderson tetiği çektiği anda Claire'in aklından çığlıklarla bu soru geçiyordu. Tanıdığı Myrnin bir anda yok olmuştu. Ondan geri kalan şeyse, vampire benzemeyen, ağlayan bir adamın sallanan enkazı ve bir insanın parçalar hâlindeki kalıntısıydı. Eğer Claire bilmeden onun yanından geçseydi, onu perişan bir evsiz sanabilirdi. Aklını kaybetmiş biri.

Ki zaten öyleydi. Ve bunu ona Claire yapmıştı.

Claire nadiren kendini bu kadar yalnız hissetmişti. O, ülkeyi baştan başa katedip MIT'ye gelmenin onun için yeni bir başlangıç olduğunu düşünüyor ve öğrenmek, kendisini geliştirmek ve değişmek için burada olduğunu sanıyordu. Fakat içinde bulunduğu durum, aslında bir sahtekârlığın hedefi olduğuna işaretti. Anderson asla ona bir şey öğretme niyetinde değildi. O sadece VAKA'yı istiyordu ve Claire, onun için bir araçtı.

VAKA'dan bahsetmişken, Doktor Anderson görünüşe göre onun üzerinde çok sıkı çalışmıştı. Claire başa geri dönmeyi planlarken, Kadın geliştirmeyi hedeflemişti. Bütün bu yaptıkları (Claire bunu şimdi anlıyordu) bir oyalamadan ibaretti. Doktor Anderson, onun çok önceden yaptığı şeyi kusursuzlaştırıyordu.

Ve onu test ediyordu.

Claire, VAKA'yı elinde tutan Doktor Anderson'a, "Onu görebilir miyim?" diye sordu. Doktor alete Claire'in de düşündüğü bir taşıma askısı eklemişti. Yine de cihaz çok çok ağırlaşmış olmalıydı. "Ben sadece senin ne yapmaya çalıştığını anlamak istiyorum. Ona modülatör eklemeyi düşünüyorum, fakat..."

Anderson, "Onun hakkında düşünme bile," diye karşılık verdi. Cihazın ağırlığının yerini değiştirdi. Claire'in umduğu gibi, bu onun kendini yorgun hissetmeye başladığı anlamına geliyordu. "Ve biz teknik hakkında konuşmayacağız."

"Fakat ben... Ben yardım edebileceğimi umuyordum."

Anderson ona kısa, havalı, yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Buna kalkışma. Myrnin'i etkisizleştirmiş olabilirsin, fakat bu, hâlâ oyuncaklar konusunda sana güvenebileceğim anlamına gelmez Claire. Yani, bunu hak etmek zorundasın. Ben sana, erkek arkadaşını uzaklaştırabildiğim kadar inanıyorum. O oldukça sert görünümlü bir çocuk."

Claire kadının yorgun ve güçsüz göründüğünü düşündü. Şimdi, Myrnin'den biraz kan örneği almaya çalışan Anderson'ı izliyordu. Myrnin sadece debelendiği için değil,

ağır olduğu için de kadına zaman kaybettiriyordu. En sonunda, üç silahlı adama, Myrnin'i aşağı indirmeleri emrini verdi. Yarı yolda Myrnin, çığlıkla ağlama arasında bir ses çıkardı ki bu Claire'in yüreğine işledi. *Bunu ben yaptım. Bunların hepsini ben yaptım.*

Güçlükle yutkunuyordu. "Şimdi ne oldu?" diye sordu. Ses tonu gittikçe sertleşiyordu ve onu yumuşatamayacak gibi görünüyordu. "Sen Myrnin'i, Oliver'ı, Jesse'yi ve Michael'ı aldın. Ayrıca Shane ve Eve'i de aldın. Daha ne yapmak istiyorsun?"

"Veri istiyorum," dedi Doktor Anderson. "Claire, sen bir bilim insanısın. Bunun ne kadar az bulunan bir fırsat olduğunun farkındasındır umarım. Biz laboratuvar ortamında test edilebilen vampirleri şu an elimizde bulunduruyoruz. Doktor Davis'in bir süredir uğraştığı biyolojik verileri analiz edebiliriz. Biz kazanabiliriz."

"Savaşta olduğumuzu bilmiyordum."

"Tabii ki savaştayız. Ve artık kazanıyoruz. Ben Morganville'den ayrıldığımda vampirler hastaydı ve gittikçe hastalanıyorlardı. Eğer sen onları yalnız bıraksaydın ve doğaya kendi hâllerine salsaydın, bu şimdiye kadar bitmiş olurdu."

"Onları sen mi hasta ettin?" diye korkuyla sordu Claire. Myrnin, hastalığı Amelie'nin vampir babasının geliştirdiği ve yaydığı fikrine asla inanmamıştı. Her şey onun gözünün önünde mi olmuştu?

Fakat Doktor Anderson kafasını sallıyordu. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Ben sadece hastalıkla nasıl mücade-

le edeceğimiz konusunda yapacağımız araştırmanın, başka hiçbir yerde yapılmadığından emin olmak istedim. Bir kez daha görüldüğü gibi, doğa, vampirlerden ziyade insanların tarafını tutuyor."

Claire ürperdi. Doktor Anderson'ı anladığını ve aynı fikirde olduklarını düşündü. Fakat onlar, esasta aynı değillerdi. İkisi de Morganville'de hayatta kalmış ve oradan, birbirlerinden tamamen farklı olarak dönmüşlerdi.

"Eğer savaşta olduğumuzu düşünmediysen, o zaman niçin bunu yaptın?" diye sordu Doktor Anderson, VAKA'nın metal gövdesini sıvazlayarak.

"Ben sadece istedim ki... Bir kavga çıkarsa, onları durdurmak için bir yol bulmayı istemiştim. Hepsi bu. Onun savunma için olduğunu zannetmiştim."

"Pekâlâ, onların ne dediklerini biliyorsun. En iyi savunma, iyi bir saldırıdır. Biz bir süredir anti-vampir silahı geliştirmek için çalışıyoruz. Buna biyolojik silahlar da dâhil."

"Doktor Davis deneyler yapıyor," dedi Claire. "Derrick'i öldüren şu yarasa şey... O yaratığı Davis mi yaptı?"

"Evet," dedi Anderson. Myrnin'i izliyordu, fakat herhangi bir merhamet ya da pişmanlıkla değil. Gözlerindeki bakış ilgisizdi. İlgisiz ve çok soğuk... "O dikkate değer bir ilerleme kaydetti ama bizim numunelerimiz azaldı. Morganville'in dışında, yanımda getirdiğim şeylere güvenmek zorundaydık, bu fazla bir şey değildi. Ben Jesse'yi benimle iş birliği yapması için ikna etmeye çalışıyordum. Eğer

onu barış içinde yapsaydı, bir girişimde bulunmak zorunda kalmayacaktım."

"Jesse?.."

"Yaşıyor mu diye soracaksın? Evet. Mutlu musun?" Anderson kafasını salladı. "Bunu yapmayı istemezdim. Fakat beni buna o zorladı. Onun üzerine bir monitör koymuştum. Bu zamana kadar, etkilerde bir azalma olmadı. Ben de ışının sinirlerinde kalıcı bir hasara neden olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Kalıcı mı? VAKA'ya ne yaptın? O kadar güçlü olacağını zannetmiyorum."

"Onu çalıştırdım," diyerek tersledi Anderson. "Şimdi senin görevin, eğer kavgada kazanan tarafta olmayı istiyorsan, Doktor Davis'in kullandığı yöntemi örnek alıp onu çalıştırmak olacak. Kriz patlak vermeden önce, onu tamamlamak için vaktim yoktu. Myrnin'in gelişi bizi hızlandırılmış bir zaman sürecine soktu. Ben durumu kontrol altına aldığımızı düşünüyorum ama Amelie'ye herhangi bir bilgi giderse, kendimizi savaşın içinde bulabiliriz. Ve güvenlik amacıyla, en az bir tane daha çalışan araca ihtiyacım var. Bu yüzden, onu yapmanı istiyorum. Ben de erkek arkadaşının ve diğer arkadaşlarının bu durumdan bir çırpıda kurtulmalarını garanti edeyim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Claire. "Doktor Davis'in silahı çalışmayacak mı? Bu blöf müydü?"

Doktor Anderson omuzlarını silkerek "Ben farkına vardığını düşünmüştüm. O seni yavaşlatacaktı, bu yüzden, ben

yapılmış olanı kullandım," dedi. İyi bir stratejiydi. Shane olsa bunu takdir ederdi.

"İşte hazırız," dedi Doktor Davis. Adamın kiralık katilleri, Myrnin'i koşum takımına benzer şeylerle bağlıyordu. Daha önce Oliver'ı da deli gömleğine benzer bir şeyle bağlamışlardı. "Çiftliğin arkasına mı?"

"Mümkün olduğu kadar hızlı," dedi Doktor Anderson. Saat ona kadar bu binaya hiç kimse gelmeyecek. Erken gelen biri her şeyi mahvedebilir. Şimdi ayrılalım. Buraya tekrar gelmeyeceğiz."

"Çiftlik mi?" Claire bir tür kod olup olmadığını bilmiyordu, fakat burası hiç de MIT laboratuvarını andırmıyordu. Myrnin, keten ceketin içine mumya gibi sarılıydı ve kafası, dalgalar hâlinde yüzündeki peçenin üstüne uzanan koyu saçlarının içinde gizlenmişti.

"Üzgünüm," diye fısıldadı ona Claire. "Çok üzgünüm." O dalga dalga ağrıyı ya da korkuyu veya her ikisini birden, adamın içinde titreyen hayvanı hissedebiliyordu. "Bunun olmasını asla istemezdim, yemin ederim. Ben sadece... Sadece onu görmedim."

Myrnin kafasını kıza doğru çevirdi. Perde şeklindeki saçlarının arkasından, gözlerindeki kırmızı ışığı gördü ve nabzını hissetti. Açlık, şuursuz öfke. Daha sonra, iç çekerek döndü ve kamyonetin metal kapağına yaslanarak dinlendi. Yer değiştirdikçe zincirler şıngırdıyordu. Hiçbir şansı olmadığını gördü, zincirler gümüşle kaplıydı. El ve ayak bileklerindeki kelepçeler de gümüş kaplamaydı.

Karşısındaki Oliver da benzer bir durumdaydı, fakat o kadar kötü titremiyordu. Belki de korku ve ağrıya karşı daha deneyimliydi ya da VAKA'nın dozu fazla değildi. Fakat, hiç tuhaf da görünmüyordu.

Son olarak Jesse'yi yüklediler.

Kadın çok kötü görünüyordu. Kırmızı saçları kurumuş bir ağa dönüşmüştü, dudakları kuru, solgun ve kabuklanmıştı. Gözleri acıdan kor gibiydi ve kanlanmıştı. Yaratık gibi, tuhaf bir şekilde acınası görünüyordu. O da pamuklu bir ceket giymiş ve zincirlenmişti. Onu da Oliver'ın yanına kilitlediler. Jesse, Claire'i görmemişti muhtemelen. Zaten görseydi, neler olup bittiğini anlar ve tehlikeli bir hâl alırdı.

Fakat Jesse'nin varlığı, her nasılsa Myrnin'i biraz daha iyileştirmiş gibiydi. Sallanmayı bıraktı ve tekrar dik bir şekilde oturdu. Onca işkenceden sonra, belki içinde hâlen bir şeyler kalmıştı.

Claire de öyle umdu. Aksi düşünülemeyecek kadar kötüydü.

Uzun ve sessiz bir yoculuktu. Doktor Davis, Doktor Anderson'ın önündeydi ve Claire'in tek tayfası, vampirler dışında, kalabalık içindeki üç silahlı adamdı. Adamların hiçbiri konuşkan değildi Claire onların gözlerini kırptıklarından bile emin değildi.

O, arka bölümde hiç penceresi olmayan, bu loş yerde onları gözlemlemek için yeterince zamana sahipti ki orası vampirler için de uygun bir ortamdı. Hemen hemen aynı

yaştaki üç adamdan en yaşlı olanının saçında, sadece birkaç beyaz tel vardı. Hepsi zindeydi. Hepsi birbirine benzeyen siyah takım elbiseler giyiniyorlardı. Claire bu konuda uzman değildi ama elbiseler, pahalı olmaktan ziyade üniforma gibi görünüyorlardı.

Ve hepsi, yakalarında birer broş taşıyordu. Doğan bir güneş broşu. Resmi olmaktan ziyade, daha çok, Doktor Anderson'ın kendi düşüncesine göre yaptırdığı, özel bir şeye benziyordu. Özel ve pahalı... Gün Işığı Birliği. Jesse'nin, haklarında son derece endişeli olduğu insanlar.

Her nedense, bu, hükümetin vampirleri bilmesinden daha az rahatsız ediciydi.

"Eee," dedi Claire, yanında oturan adama. "Siz Boston'dan mısınız?" Adam ona bakmıyordu bile. Saatine baktı ve silahına uzanmaya hazırlandı. Adam oldukça sakin görünüyordu, fakat Claire gözünü ondan ayırmıyordu. Hatta hiçbirinden.

Birkaç konuşma teşebbüsü sonuç vermeyince beklemeye başladı.

Bekleyiş sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu, fakat en sonunda çinko hissi veren bir yola döndüler ve daha sonra çakılları çıtırdatarak durdular. Kapı açıldığında, gün ışığının içeri vurmasıyla, vampirler gözlerini kıstı ama hepsi güneş ışığından etkilenmek için çok yaşlıydı. Oliver, içeri tıkılmadan önce biraz öfkelendi ve onu apar topar dışarı çıkardılar.

Claire tırmanarak çıkarken, aniden yanında oturan adama yakalandı. "Hey!" diyerek karşı koydu fakat bu hiçbir

işe yaramadı. Adam onu ileri sürüklerken, Claire çevresine bakınıyordu.

Gerçek bir çiftlikti burası. Bir tane ahır ve iki göz çiftlik eviyle, bir veranda vardı. Claire çiftlik evine gitmeyi umuyordu. Fakat onu, çiftlik evi yerine, büyük, koyu kırmızı bir ahıra tıktılar. İçeride saman ve at başlığı bulmayı umuyordu, fakat, laborvatuara dönüştürülmüş, kalın beton zeminli, temiz duvarlı, çelik masaların, kabinlerin ve parlak tepe lambalarının bulunduğu bir ortamla karşılaştı. İçerisi ayrıca bir sürü ekipmanla doluydu. Claire onların bir kısmını biliyor ama çoğunu yeni görüyordu. Doktor Davis üç tane vampirle ilgileniyor ve uygun bir taraftan ışık almalarını sağlıyordu. Vampirler zemine çelik çivilerle kelepçeliydi. Üçü de korunmak istercesine yere çökmüştü.

"Bu taraftan," dedi güvenlik. Irene Anderson'dan sonra, onu da sol tarafa yönlendirdi.

Laboratuvarın o bölümü, birkaç değişiklik dışında Doktor Anderson'ın MIT'de oluşturduğu ortamın benzeriydi. İki tane masa, düzenli ve şematik bir şekilde duruyordu. Claire, onlardan birinin VAKA'nın bileşenlerinden oluştuğunu düşündü.

Claire planları toparladı, her bir parçasını alıp üzerlerinde çalıştı. Doktor Anderson VAKA'yı masaya gürültülü bir şekilde indirene kadar da devam etti. Aletin çalışanlardan biri olmadığını fark etti. Hâlâ Anderson'ın göğsüne dayalıydı.

Hâlâ geliştirilmemiş bir ön modeldi.

tg: kaktusunx

"Bunu çözümleyebileceğinden adım gibi emin," dedi Anderson. "Planlar tam orada. Laboratuvar asistanım olmayı istedin. Şimdi işini yap. Herhangi ters bir durum olursa, bunun cezasını erkek arkadaşın çekecek. Yap haydi."

Claire başıyla onayladı ve ilk olarak planlara odaklandı. Anderson haklıydı, bu yeterince açık bir işti. Ama önce temel modeli sökmesi ve yeni kurulumu düzenlemesi gerekiyordu. Tasarılar üzerinde çalıştı ve makineye eklenen her parçayı inceledi. Sinyali, temel olarak planlananın yüz kat fazlasına yükseltebilecek bir kuvvetlendiriciydi. Altına bağlı parça da etkisiz hâle getirilen bir şeyin, değerini yükselttiği bir şeyin sinyalinin değişmesini sağlayan bir dönüştürücüydü. Tüm bu düzenekler, saldırıya geçen bir vampirin iradesini kırabilmeyi amaçlıyordu. Claire daha önce, VAKA'yı daha çok tehlikesiz bir savunma silahı olarak tasarlamıştı.

En kötü olanıysa, son parçaydı. Birkaç parçanın karışık bir birleşimiydi ama Claire'in çözebildiği kadarıyla, bir dizi duyguyu tetiklemek için tasarlanmıştı. Korku ve dehşet uyandırarak karşı tarafı kuvvetli bir şekilde felce uğratmak için... Ayrıca başka bir bileşeni daha olduğu görülüyordu. Sinirler duyarlılaştırılmış ve güçlü bir acı tepkimesi oluşturması amaçlanmıştı. Temelde ŞOK SİLAHI gibi. Ama daha yoğun ve etkisi çok uzun süren bir türü.

"Ne yapıyorsun?"

İrkildi. Doktor Anderson, gözlerinde donuk bir şüpheyle ona bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Claire. "Ben sadece ilk olarak ne yaptığımı anladığımdan emin olmak istiyordum. Hata falan yapmak istemedim."

"Yapma," dedi Anderson, düz bir şekilde. "Bir saatin var, başla."

Claire derin bir nefes aldı ve çalışmayan VAKA'yı masanın ortasına koydu, son bir kez daha planları gözden geçirdi ve çalışmaya başladı.

Aletler tam oradaydı, her şey tastamam önünde duruyordu. Anderson onu izliyor ve kızın, şüphe uyandıracak hiçbir şeyi yapmadığından emin oluyordu.

Doktor Anderson bile bütün dikkatini sonsuza kadar onun üzerinde tutamazdı. Claire, kadın dolaşmaya başladığında, üzerine gelen bir baskı olduğunu hissetti. Bir şeyi değiştirdiğini belirten herhangi bir fiziksel sinyal göndermemek için çok dikkatli çalışmak zorundaydı.

Sadece işini yap. İşini yap.

Claire sona doğru yaklaşırken, Anderson tamamen ona odaklanmıştı. Myrnin acı içinde kıvranıp ağlamaya başladığında, Doktor Anderson'ın dikkati birkaç saniye için oraya kaydı. Claire o sırada masada duran makinenin son parçasını sabitliyordu.

Tekrar planların üzerinde eğildiğinde eline bir fırsat geçmişti. Son parçanın içine eklenmiş düğmeler vardı. Çok küçüklerdi ve bu, özel aletler olmadan elle takıldıkları anlamına gelmiyordu. Ama Claire, yaptığı iş için en kötü seçim olduğu hâlde, mümkün olan en küçük tornavidayı kasıtlı

olarak seçmişti. Küçük düğmeler, yönergelerin karşısındaki düğmeleri kaydırmak için yeterince yer sağlayan boşlukların içine sokulmuştu.

Bunları buraya uygulayıp uygulamayacağıma dair hiçbir fikrim yok, diye düşündü ama bütün yapabildiği, düğmeleri tersine çevirmek ve işe yaracağını umut etmekti.

Claire işini bitirip tornavidayı yerine koyarken, Doktor Anderson kontrol etmek için oradaydı ve silahı kaldırdı.

"İyi iş ve tam zamanında," dedi Anderson ve aleti, Claire'i gölgesi gibi takip eden adama verdi. "Güvenilir olup olmadığını görme zamanı Claire. Eğer güvenilir değilsen, aklını beni baltalama fikriyle doldurduysan, bunu şimdi göreceğiz, senin için hiç iyi olmayacak. Ve arkadaşların için. Bu senin son sınavın, anlıyor musun? Bu sınavı geç ve önemsediğin kişilerin hayatta kalmasını sağla."

Claire, kadının gözlerinin içine baktı. "Ya başarısız olursam?"

"O zaman, gübreleme için bekleyen çok arazimiz var demektir," dedi Doktor Anderson. "Ben insan ırkı için mücadele ediyorum. Gelecek için, masum yaşamları kurtarmak adına ne yapmam gerekiyorsa, bunu yapmaktan çekinmeyeceğim."

"Ya da hiçbirini yapmayacağım," dedi Claire. "Bana güvenmiş olman gerekirdi. Bana güvenmeyen insanlardan gerçekten yoruldum."

Shane olsaydı bunu önemserdi ama Doktor Anderson, uyarıyı umursamamıştı. Anderson iki bölüme ayrılmış, açık cam kapıdan içeri girdi. Üç vampir de bırakıldıkla-

rı yerde diz çökmüş bir hâldeydi, hepsi itaatkâr görünüyordu. Doktor Davis'in masasında kan örnekleri vardı. Düzgün bir şekilde etiketlenmişlerdi. Davis, beyaz önlüklü bir laboratuvar çalışanıyla konuşuyordu. Claire, adamın yakasında doğan bir güneş broşu olduğunu fark etti. Davis, Anderson'ı görünce bakışlarını kaldırdı. Claire ve koruma başlarını salladı.

"Mükemmel," dedi. "Biz de sizi bekliyorduk."

"Birini ortadan kaldırabilir miyiz dersin Patrick? Mümkün mü?"

"Aslında şu an fazlalığım var," dedi Davis. "Bu yüzden, evet, birini kaldırmak zorunda kalsaydım, daha yaşlı olanı tercih ederdim. En baş belası o gibi görünüyor."

"Oliver mı?" diye başıyla onayladı Anderson. "Çok güzel. Katil olarak oldukça ünlüdür. Sanırım bu uygun görünüyor." Korumaya döndü, ağır silahı aldı ve onu Claire'e uzattı. "Al şunu."

Claire tereddüt etmedi. Ağırlık, dengesini bozarak ellerine yerleşmişti ama ona sahip olduğu için, kendini daha iyi, daha güçlü hissediyordu.

"Onu bana doğru kullanmayı düşünüyorsan," dedi Anderson, "lütfen, buradaki arkadaşımın sana doğrulttuğu bir silahı olduğunu hatırla."

Claire bakışlarını yana kaydırdı ve arkasındaki korumanın belinde silah olduğunu gördü. Evet, koruma silahı ona doğrultmuştu, sabit ve durgun... Claire, adamın tereddüt etmeyeceğini düşündü.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Claire ama zaten biliyordu.

"Oliver'a ateş etmeni istiyorum," dedi Anderson. "Sana güvenebileceğimizi bana kanıtlamanı istiyorum. O diğerlerinden daha hızlı iyileşiyormuş gibi görünüyor ve onu bize tehdit oluşturmayacak bir hâle getirmeni istiyorum. Daha sonra, ona ateş etmeye devam etmeni istiyorum. Anlıyor musun?"

Claire zorlukla yutkundu ve Oliver'a doğru baktı. Oliver başını kaldırmamıştı. Çelimsiz, beklenmedik bir şekilde yaşlanmış ve kırılgan görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü onları bu şekilde öldürebileceğimizden emin olmam gerek," dedi Anderson. "Simülasyonlar, işe yarayacağını söylüyor. Teoriyi kanıtlamam gerek. Bir bilim insanı olmak istedin Claire. İşte bu, üstlenmek istediğin şey..."

Oliver bedeninin titremesini engellemek için büyük bir çaba harcıyor gibi görünüyordu, başını kaldırdı ve Anderson'ın bakışlarıyla karşılaştı. Vampirin bakışları kırmızı değildi. Karanlıktı, insancaydı ve korkmuştu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen."

Claire onun tam olarak ne sorduğunu, ne istediğini bilmiyordu ama kendisinin yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Hızlı ve kendinden emin olmak zorundaydı. Tereddüte yer yoktu.

Derin bir nefes aldı ve "Gerçekten çok üzgünüm ama o haklı. Bunu yapmak zorundayım," dedi.

Ardından silahı kaldırıp tetiğe bastı.

Çok zaman alacak gibi görünüyordu. Oliver, gözleri büyümüş ve ağzı açık bir şekilde yakalandı. Zincirler, gıcırdayan dişleri gibi takırdıyordu ve o anda çöktü, ölü gibi ağırdı. Kendini kurtarmaya hiç teşebbüs etmedi, acıyla kıvranarak, beton üzerine cansız hâlde, hafifçe düştü. Kalan bütün renkler, tüyler ürpertici bir şekilde, beyazlaşmış yüzünden akıyordu; gözleri ise açık, karanlık ve boştu. Sivri dişleri dışına çıkmıştı ve ağzı yarı açıktı.

Hareket etmiyordu.

"Ölü olup olmadığını nasıl söyleyebiliriz?" diye sordu Davis. Olanlardan etkilenmemiş görünüyordu. Claire âdeta şok olmuştu. Yüzünü Oliver'ın bakışlarından alamıyordu.

Doktor Anderson, Oliver'ın yanına gitti, diz çöktü ve kesmek için kayışından gümüş bir bıçak çıkardı. Vampirin derisinin yanmasına ve kesiğin köşelerinden kıvılcım çıkmasına rağmen, tepki yoktu.

Kadın onu bıçaklamış ama Oliver hiçbir tepki vermemişti.

"Ölü," dedi Anderson. "Tebrik ederim Claire. Bu büyük bir buluş. Daha küçük bir deneyle, vampirler hakkındaki her şeyi, onları nasıl kullanabileceğimizi ve düzgün bir şekilde nasıl kontrol edebileceğimizi anlayabiliriz. Ve tabii, hepsi senin sayende."

"Biliyorum," dedi Claire. "Öyle."

Claire ardından tereddüt etmeden silahı Jesse'ye doğrulttu ve ona da ateşledi. Sonra Myrnin'e çevirdi. Güvenlik

ona koşturmaya başlamadan önce tetiği çekmek için fazla zamanı yoktu.

VAKA'yı beton zemine atıp parçalamak ve koruma onu sıkıca yakalamadan önce, hassas devreleri yerle bir etmek için yeterli bir zamandı.

"Hayır!" diye bağırdı Anderson. Ama çok geçti. Jesse ve Myrnin de Oliver gibi cansızdı.

"Seni aptal. Ne yaptın?"

"Deneyini sona erdirdim," dedi Claire korumalar ona diz çöktürürken. "Çünkü sen bir bilim insanı değilsin," dedi Claire. "Sen bir canavarsın. Onların hiçbirini senin merhametine bırakmıyorum."

Anderson'ın yüzü hiddetle kırmızıya döndü ve yerdeki silahın enkazını eline aldı. "Vurun onu!" diye bağırdı. "Onu vurun. Ve arkadaşlarını da vurun. Michael'ı da bana getirin. En azından elimizde o var."

"Haydi," dedi koruma ve Claire'i gömleğinin yakasından yakaladı. "Artık onlarla birlikte ölebilirsin. Bu çok aptalcaydı, biliyorsun. Gerçekten aptalca."

Claire bunu biliyordu ama aptalca bir şey yapmak, düşmanlarını yenebileceği tek seçenekti.

Doktor Davis, bedenlerin yanında diz çökmüştü. "Hepsi ölmüş gibi görünüyor. Artık hiçbirinin bize faydası yok. Onları buradan çıkarın ve cesetlerden kurtulun. Yakın onları."

Tam olarak doğru bir tutumdu bu. Yakmak, vampirlerin kesin olarak öldüğünden emin olmanın tek yoluydu.

Doktor Davis kendini riske atmıyordu ve Claire de öyle. Onun, vampirlerin kilit altından çıkmalarına ihtiyacı vardı.

Ambarın dışında, hava oldukça soğuktu. Güneş parlıyordu ama soğukluk, karın habercisiydi. Güzel bir sabahtı, muhtemelen onun görebileceği son sabah...

Bu işten kurtulabilecekleri fikri çılgıncaydı. Claire bu umudundan vazgeçmişti. Derin bir nefes alarak, dünyadaki son anlarının tadını çıkardı. Yapabileceği tek şeyi yapmıştı ve belki de işe yarardı.

Ama büyük bir ihtimalle yaramayacaktı. Arkalarındaki ambarı ölümcül bir sessizlik sarmıştı. Hayalinde bir an, Jesse'yi, Myrnin'i ve Oliver'ı serbest bırakan Doktor Davis'in laboratuvar çalışanlarının resmini çizdi. Zihninde, yere yığılmış ölü ve gevşek bedenleri de çok açık bir şekilde görebiliyordu.

Onları ya kurtarmış ya da mahvetmişti. Ara bir seçenek yoktu.

Ve tam o sırada Shane, Eve ve Michael'ın tutulduğu çiftlik evinden yükselen bir çığlık duydu. Gün şimdi biraz daha aydınlanmıştı. Kıyameti koparan tek kişi, Claire değildi.

Biraz daha karışıklık çıkarma zamanıydı.

Korumanın bir an için dikkati dağılmıştı ve Claire aniden adama atılıp dengesini kaybettirdi. Korumanın silahı hedeften kaymıştı.

Claire bunu zihninde, Shane'in onu çalıştırdığı yolla, ağır çekimde görüyordu. Silahlı bir rakibe karşı kararlı ve hızlı olmak zorundaydın çünkü herhangi bir tereddüt, sonun olurdu.

Elini tutup hızla çevirdi ve korumayı ileri savurdu. Koruma, tuhaf şekilde sendeleyerek topaç gibi yuvarlandı. Claire adama çelme taktı ve o sırada birlikte yıkıldılar. Koruma içgüdüsel olarak, düşmekten kendini alıkoymak için silahı düşürüverdi. Yere doğru düşerlerken, Claire ağırlığını adama doğru veriyordu. Silah yerde yuvarlanırken, onu yakalamak için bir elini dışarı doğru savurdu.

Silahı neredeyse kaçırıyordu. Parmakları silahın kabzasından kaydı ve el yordamıyla aradı. Koruma üstünde debelenmeye devam ederken, kendini zorlayarak silahı geri aldı. Fiziğini bu kez kendi lehine kullandı, bacaklarını adamınkine sardı, hızla dönmek için ivme hızını kullandı. Claire korumanın üstüne yuvarlandığında, adamın sırtı, sert bir çakıl taşına isabet etti.

Şimdi silah Claire'deydi ve tam adamın başına nişan almıştı.

Koruma ellerini yana düşürdü, teslim olduğunu işaret etti. Çok korkmuş görünüyordu.

Claire silahı adamı vurmak için almamıştı. Adama sert bir şekilde silahın kabzasıyla vurdu.

Hemen, kıyametin hâlâ sürdüğü çiftlik evine doğru koştu ve her şey bütün çıplaklığıyla gözünün önündeydi. Korku, derinleştikçe derinleşiyordu.

Ya herkesi öldürmüşsem?

14

Shane

Bizi harekete geçiren, eski bir güreşçi hilesiydi. *Adamlar boşuna dünyanın parasını kazanmıyor herhâlde, bir bildikleri vardır*, diye düşündük. İlk önce bir dövüş seç. Gürültülü bir tane. Güvenliklerin dikkatini çekecek kadar gürültülü. Sonra dövüş. Ne kadar gerçekçi olursan o kadar iyi. (Güven bana, Eve bile bunu hissettiğinde bir yumruk atabilir. Kızlar, omuzlarından nasıl güç alacaklarını bilirler.)

Son olarak kafanı yardır. Başarısız olup kaybetmiş gibi. Şovu yutturmak için gerçekten ölü görün. Arkadaşlarının elleri kanlıyken, yardım istemek için çığlık atarak yutmalarını sağla. Eve biraz fazla abartıyor olabilir ama Pete başarılıydı. Suratı asılmış, korkmuş görünüyordu. Sanki atardamarım patlamış da hızla kan kaybediyormuşum gibi kanı etrafa bulaştırıyordu.

Güvenlikler kapıyı açıp içeri girdiler ve ben kafama yarık açtırttığım paslı bir demir parçasını Pete'e verdim. Pete

kanı durdurmak için boynuma bastırıyordu. İçeri giren iki güvenliğe, "Haydi dostum, biraz acele et çok fazla kan kaybediyorum," dedi. Güvenliklerden biri silahını doğrultarak bana doğru geldi. Diğer güvenlik ise eli silahında kapıda bekliyordu.

Pete yanında tek dizinin üstüne çökmüş güvenliğe yer vermek için ayağa kalktı ve geri çekildi. Eve çok rahatsız edici bir şekilde bağırıyor, ağlıyor, nabzımın atmadığını söyleyip duruyordu. Pete geri çekilmeye devam etti ve kanlı elleriyle yüzünü kapattı; omuzları gerçek gözyaşı döküyormuşçasına sallandı. Etkilenmiştim. Herifin sahnede geleceği vardı. O kadar gerçek görünüyordu ki kapıda duran güvenlik, Pete'in ona ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. Şimdi hücuma geçmenin tam zamanıydı.

Pete dönüverdi, adamın silahlı elini tuttu ve dizini hayalarına geçirdi. Koruma iki büklüm oldu. O sırada Eve, beni kontrol eden korumaya hamle yaptı. Adamın silahını kapıp ona doğrulttuğunda mücadele etmek için yeniden canlandım.

Diğer güvenliğin silahı, Pete onunla boğuşurken patladı. Ama Pete adama paslı demir parçasıyla sertçe vurdu ve silahı kaptı. "Onu al ve götür!" diye bağırdı ve kapının eşiğindeki Liz'i işaret etti. Doğruldum, Liz'i tuttum, omzuma aldım ve kız hareket edince dengemi kaybettim.

Kahretsin! Kızın uyanması için doğru zaman değildi. "Bu odadan çıkmamız lazım!" dedim Eve'e. Eve arkasında kendisinin olduğunu anlaması için Liz'in omzuna dokundu

ve Pete hızlıca ateş ederek odadan çıktı. Onun kasten havaya ateş açtığını anladım çünkü güvenlikler, ters çevrilmiş çelik masaların arkasına eğilmişti.

Onlar kendilerini toparlayamadan biz kollarımızı sıvamıştık, çünkü yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu. Eve ayrıldı ve Michael'ın hücresine koştu. Bir seçim şansım olsaydı izin vermeyeceğim bir şeydi ama o koşmaya devam etti. Etkisiz hâle getirdiğimiz güvenlikten anahtarları aldı ve Pete diğerlerinin kafalarını aşağıda tutarken, Eve anahtarı buldu. Michael göründüğü kadar zayıf değildi. Ayağındaki gülleden kendini kurtardı, dışarı sürüşündü ve Eve'in üstüne atıldı.

Birkaç korkunç saniye boyunca onun ölüm fermanını imzaladığından korktum ama öldürücü bir saldırı değil sadece bir sarılmaymış. Sivri dişleri içerideydi, ayağa kalkmak için harcadığı güç, sahip olduğu tüm enerjiymiş gibi görünüyordu. Eve'in onu kapıya doğru taşıması gerekiyordu. Eve'in omuzlarının üstünden, onu bir an gördüm. Michael geri dönmüştü. İyi değildi ama işte oydu ve mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Kurtuldun kardeşim.

Hepsi on saniye kadar sürdü ama odanın uzak köşesine gitmek yarım saat gibi gelmişti. Hemen ardından güvenlikler bize ateş açmaya başlamıştı ve Pete kafalarına nişan almayı bırakmış, arkalarında saklandıkları çelik masalarda delik açıyordu. Pete'in akıllı taktiği, onların yerlerinden kıpırdayamamalarını sağladı. Liz tekmelemeye ve kıvranmaya

başladığında neredeyse geride kalmıştım. Kız, Claire'den daha uzun ve daha güçlüydü. Uzak kapı aralığına vardığımızda onu aşağı indirdim, kendini iki ayağının üstünde tutmaya çalışırken neredeyse yıkılıyordu. Benden kurtulmaya çalışırken, onu iyice kendime çektim. "Ben Claire'in erkek arkadaşıyım!" diye bağırdım. Galiba, suratımdan damlayan kan, beni güvenilebilir biri gibi göstermiyordu. "Yürü!" diyerek onu öne itekledim ve zar zor sendeleyerek kapalı çelik kapıya doğru gitti.

Ama kapı açılmadı.

"Eve!" diye bağırdım ve silahı ateşlemesi için el kol işareti yaptım. Eve silahı bana doğru fırlattı ve telaşlı bir şekilde anahtarları kontrol ederek kapıya doğru hamle yaptı. Pete ve ben, her birisinde on beş mermi bulunan yarı otomatik silahlarla ateş ediyorduk. Ama Pete çoktan dokuz adamı alaşağı etmiş, dördünü daha yere sermişti. Tamamı teçhizatlı ve sıkı eğitimden geçmiş adamlar aniden içeri girdiğinde, onlara karşı mücadelemiz fazla uzun sürmeyecekti.

Eve'in anahtarlarının hiçbiri işe yaramadı. Telaşla baştan başladı, tekrar denedi ve ben mermilerimizden dört tanesini daha harcadım. Hiç kimseyi vurmak istemiyordum, fakat şu an bunu düşünecek zaman değildi.

Michael bize doğru geldi. Kapının kolunu tuttu ve güçlükle çekti. Kapının kolu kırıldı, onu diğer tarafa attı ve kilit dilini geriye doğru çekti. Daha sonra, yine yere yığılacak gibi oldu. Şimdi Eve onu kollarından tutup koridora doğru sürükleyerek taşımak zorundaydı.

Biz çatışmanın dışında değildik. Ancak en azından, kızartma tavasının içinde de değildik ve oradan uzaklaştıkça Pete'in rahat bir şekilde nefes alarak iç çektiğini hissediyordum. Michael, "Bir şeyi yakalayamadım," diye bağırdı. Daha sonra ayakları ileriye doğru uzadı ve vampir şeklini aldı. Ama daha çok bizi köstekleyen bir kereste gibiydi, çünkü bizden daha hızlı hareket edemiyordu. Yine de Eve'e saldıran bir adamı yere serdi ve vampir içgüdüsü sonunda etkisini göstermeye başladı. Boğazdan gelen bir hırıltı duydum, aşağı doğru inen köpek dişlerinin parıltısını gördüm ve içeride aniden bir yanık kokusu hissettim. Koku ilk başta benim kolumdan geliyordu, Morganville'den ayrılmadan önce kolumda bir ısırığın olduğunu neredeyse unutmuştum ama şimdi kolum çok fena sızlıyordu. Duvara yaslandım. Sancı kemiklerim üzerinde geziniyordu ve bir ateş gibi yayılıyordu. Bana ne halt olduğunu bilmiyordum. Öksürerek yere çöktüm ve Pete bana vurulup vurulmadığımı sordu. Kafamı hayır anlamında salladım.

Yaralı değildim ama kendimi hasta hissediyordum. Gerçekten hasta... Bir şeyler yolunda değildi. Çok yanlıştı...

Liz'in kafası karışıktı ve korkmuştu. Bizim gibi çılgın insanlardan kurtulmak için kaçmaya çalışıyordu; onu suçladığımı söyleyemem. Biz, kanlı hâllerimizle, dünyanın en başarılı kurtarma timi gibi görünmüyorduk. O sırada, Michael, bir adamın boğazına diş geçiriyordu, Eve bunu

umursamayarak adamın yere düşen silahını aldı ve ben de duvara yaslanmış bir şekilde kusmaya çalışıyordum.

Eve bu durumu fazla uzatmadı.

Doktor Davis mutfaktan çıktı. Üzerinde bir silah taşıyordu ve onu Liz'e doğrulttu. Liz hızını kontrol etmeye çalışırken ileriye doğru savruldu. Kendini kontrol edemedi ve Doktor Davis'e çarptı. Doktor Davis kızı yakaladı, kollarını boğazına doladı ve silahlarına davranan Pete ve Eve'e karşı kalkan gibi kullanmak için kucakladı.

Michael akşam yemeğini bitirdi (keşke bunun bir şaka olduğunu söyleyebilseydim) ve gözlerine, sadece korku filmlerinde rastlanan kırmızı bir perde çökmüş bir şekilde Davis'e baktı. Dudaklarını yaladı ama çömeldiği yerden kalkmadı. Her nedense, bu daha da korkutucuydu.

Ve şimdi yeni bir şeyler hissediyordum. Tam olarak iyi diyemezdim ama daha güçlü. Daha hızlı. Ve bu duygu yüzünden Michael'ın kafasını koparmamak için kendimi zor tutuyordum. Sanki odadaki tek gerçek düşman oymuş gibi.

Son bölümün yanlış olduğundan oldukça emindim.

Kendimi toparlamak için kafamı salladım. Kanım, iyi bir antrenmandan sonraki ter gibi akıyordu. Kafamdaki yarık hâlâ kanamaya devam ediyordu. Michael'ın bu durumu önemsediğini gördüm, sanki akan kan kendisininmiş gibi. İçimde bir şey beklentiyle sırıtıyordu ve denemesi için ona bağırıyordu.

Michael bana saldırmadı ve her nasılsa, bu dürtünün ona ulaşmasını engellemeyi başardım. Liz tehlikedeydi. İçimde

ne delilikler dönerse dönsün, dikkatimizin dağılmaması gerekiyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Doktor Davis ve Liz'i kapıya doğru itti. Davis kızı arkasında sürüklüyordu. Ben doğruldum, çelik kapıyı tutup kapatmaya çalıştım. Michael bize onu kilitlemenin hiçbir yolunun olmadığını söyledi ama onları en azından yavaşlatabilirdik. Hemen ardından metal masayı sürüklediklerini duydum.

Eve, Doktor'a doğru ilerledi. Eğer savaşçı prensesler bu sezon yarı otomatik silahlarla çıkagelseydi, Eve de donuk bir buzul savaşçı prensesi gibi görünürdü. "Devam et," dedi. "Bunu yaptığın anda ölüsün."

Dudaklarını yaladı ve yüzünde bir şüphe sezdim. Eve'in tetiği çekeceğini sanmıyordum, ancak emin de değildim.

O da emin değildi. Devam edemedi, çünkü onun destek kuvvetleri yeterli gelmiyordu ve bizimkiler de. Bildiğim kadarıyla, aslında biz hiçbir şeye sahip değildik. Tek şansımız, kamyonetin anahtarının üstünde olması umuduyla oraya varmak ve cehennemden kaçarcasına oradan uzaklaşmaktı.

Ama böylesi, Claire'i geride bırakmak anlamına da geliyordu. Ve ben onunla birlikte olan vampirler için gözyaşı dökmeyecektim. Şu lanet olası çiftlikten sevgilim olmadan ayrılmaktan başka çarem yoktu.

Doktor Pislik'in arkasındaki ön kapı açıktı ve Claire içeri girdi. Yorgun, stresli ve endişeli görünüyordu. Gözlerini, bir süre benim üzerime diktikten sonra durumu anlamak için hepimizde gezdirdi. Onun ne düşündüğünü ya da ne

hissettiğini söyleyemezdim ama Tanrım! Claire ileri doğru büyük bir adım atıp silahı Doktor Davis'in ensesine dayadığında ona yeniden âşık oldum. Claire sakin bir şekilde, "Bırak kızı," dedi.

Davis, Wile E. Coyote'nin bir kanyonda mahsur kalması gibi şaşırmış görünüyordu. Silahını indirdi ve Liz'in gitmesine izin verdi. Liz sendeleyerek bir iki adım attı, daha sonra dönüp silahı kaptı ve onu tam doktorun yüzüne doğrulttu.

Ah! Hiç dostça görünmüyordu. Gerçekten kızın bunu yapacağını düşündüm... Daha sonra geri çekildi ve sallandı.

Davis etrafı tamamen sarılmış bir vaziyette yere çömeldi ve ellerini yukarıya kaldırdı.

"Haydi," dedi Claire. "Haydi, gitmek zorundayız. Şimdi."

Özel bir davetiyeye ihtiyacımız yoktu. Ayrılırken hepimiz onu takip edecektik. Arkamızdaki çiftlik evi bağrışmalarla çalkalanıyordu ve çelik kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Daha önce onların nişan mesafesinden bu kadar uzaklaşmamıştık. Ama o sırada, çakıl deposunun karşısındaki ambardan üç koruma çıkıyordu.

Üç baygın vampiri ayaklarından tutup çekiyorlardı.

Neden bilmiyorum ama bu durum beni şok etti. Myrnin, Oliver ve Jesse sadece solgun değillerdi ayrıca bembeyazdılar. Ölü beyazı... Tanrım, ne olmuştu orada?

Korumalar bizi gördüğünde haykırıp silahlarına davrandılar. Biz hızla kamyonetin arkasını kendimize siper yaptık

ve Michael'ı içeri soktum. Gün ışığından yanmaya başlamıştı bile. Eve, Pete ve Liz sırasıyla yanıma yığıldı.

Claire zorlukla soluyarak arkasını soğuk metale dayadı. Benim kadar hasta görünüyordu. Hızla kan kaybediyordum, her yanımı ateş basmıştı ve ölüm kalım savaşının tam ortasında olmasaydık, muhtemelen acı içinde kıvranıp çökerdim. Şimdilik buna katlanmak zorundaydım. Mermi yemektense, yanmak daya iyiydi.

"Onları öldürdüm," dedi Claire. Sesi, yıkıma uğramış gibiydi. "Onları kurtardığımı sanıyordum ama sanırım, onları öldürmekten başka bir şey yapmadım."

Haklıydı. Üç vampir de hareket etmeden güneş altında yatıyordu. Oliver'ın bedeninden, gölün üstüne çöken sis gibi duman çıkmaya başlamıştı. Kararması ve yanmaya başlaması çok zaman almazdı. Diğerleri de onu takip ederdi. Myrnin en az Jesse kadar yaşlıydı ama emin değildim. Eninde sonunda onlar da kül ve iskeletten ibaret olacaklardı.

Bütün bunların nedeninin kendisi olduğunu bilmek, Claire'i öldürecekti.

"İçeri gir," dedim ona. Eve çoktan sürücü koltuğundaki yerini almıştı. Anahtarları buldu, marşa bastı ve motor çalıştı. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Claire'i kamyonetin içine aldım, ardından kapıyı kapattım. Eve çakıl taşlarını püskürterek tam gaz yüklendi ve çıkışa doğru yöneldik.

Diğer kamyonet ileride önümüzü kesmek için hızlanmıştı.

Eve gaza basarak bağırdı. "Sıkı tutunun!" Ambarın etrafına çekilmiş çite çarparak geçti. Tarlalarda kuru izler bırakarak çalkalanıyorduk ve Eve, bizi buraya getiren yola yöneldi. Fazla uzaklaşamadan kamyonet bir anda çamura battı.

Eve aracı arkaya ve öne doğru sarsarken, bizi sadece daha da derine gömüyordu.

Çakılı kalmıştık.

Sonuç olarak dört büyük silahımız vardı. İkisi boştu ama diğer ikisi neredeyse doluydu. Bir de biraz daha kendinde gibi görünen bir vampirimiz vardı ama yaklaşık çeyrek hızda işliyordu. Bir de kesinlikle mantıklı bir sebebi olmadan, en iyi arkadaşını vurma ve kafasını bedeninden ayırma ihtiyacıyla yanıp tutuşan ben vardım. Durumum beni dehşete düşürüyordu. Âdeta delirmiştim.

Bir tür mucize yaratacağını düşünerek Claire'e bakıyordum, dâhice bir hamleyle bizi buradan çıkarabilirdi.

Ama Claire, o anda on sekiz yaşındaki bir kız gibi kırılgan, korkmuş, sersemlemiş ve bunalmış gibi görünüyordu. Onu kollarıma çekip sarıldım. Çünkü onu tutmak ve son dakikada bile güvenliğinden emin olmaya çalışmak, yapabileceğim tek şey gibi geliyordu. Çünkü her an bir kamyonet etrafımızı sarabilir ve bizi mermilerle delik deşik edebilirlerdi. Kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. Onlara faydamız olmayacağını da kanıtlamıştık. Ve Claire laboratuvar faresi stokunu mahvetmişse, Doktor Anderson'ın artık ona da ihtiyacı yoktu.

"Onları öldürdüm," diye fısıldadı bana. Sesi titriyordu, sıcak gözyaşları tenimi ıslatıyordu. "Ah, Tanrım, Shane, ben onları öldürdüm..."

Ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyordum. Sarılmanın ona yardım edip etmediğini bilmiyordum ama aramızda kalan tek vampiri ortadan kaldırmam gerektiğini söyleyen içimdeki şiddetli içgüdüleri bastırmama yardım ediyordu.

Ateş başlamıştı ve Claire'i korumak için geri çekip kamyonetin arkasına ittim. Diğerlerinin de arabanın üst kısmına vurduğunu hissediyordum. Metalin delinip camların kırılan sesini duymayı bekliyordum ama hiçbiri olmadı.

Nereye ateş ettiklerini bilmiyordum ama bizi hedeflemiyorlardı.

Birkaç saniye daha bekledim ve sonra çömelerek kalktım. Ön camlardan tek bir şey bile göremiyordum çünkü yanlış yoldaydık ama eğer kimse bize ateş etmiyorsa, bu boşa harcamamamız gereken bir fırsat veriyordu bize.

Kamyonetin yan kapısını açtım. "Dışarı! Herkes dışarı! Koşun!"

Orada beklemek mantıksızdı, evet ama nereye gideceğimizi bilmiyordum. Gün ışığında devam etmek Michael için çok kötü olacaktı ve ona yardım edecek bir şey bulmak için etrafıma bakındım. Sürücü koltuğunun arkasındaki bir kutunun içine dürülmüş plastik bir muşamba buldum ve ona attım. Michael onu taşınabilir bir çadır gibi etrafına sardı.

"İlk ben gideceğim," dedi. "Eve'i koru."

Başımla onayladım. Ona bu kadar yakınken, ters bir şey yapmamak çok zordu. İçimdeki yırtıcı çekişme beni parçalara ayırıyordu ama buna izin vermemek için çabaladım. Yine de Michael mavi paraşütüyle, dünyanın en ağır su geçirmez pelerini gibi rüzgârda uçuşarak atlamadan önce, bana tuhaf bir bakış attı. Pete'le Liz onu takip ettiler ve ardından Eve.

Claire ve ben en sondaydık.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım. "Kımıldayın..." Çünkü diğerleri oldukları yerde donmuşlardı. Bir adım attıktan sonra nedenini anladım.

Korumalar yere serilmişti. Pekâlâ, biri hâlâ delice koşuyor ve vahşice ateş ediyordu ama Jesse, bir seferde en az yirmi adım uzunluğunda koşuyordu. Adamın önünde birden durdu, boğazından yakaladı ve yirmi adım geriye, Oliver'a fırlattı. Oliver da adamı parçalara ayırdı. Görmek zorunda olduğumdan daha fazlasını görmemeye çalışıyordum.

Myrnin de ayaktaydı. Ambarın içine girdiğinde yanıp sönen ışık gibi hareket etmesine rağmen onu görebiliyordum. Oliver korumayla işini bitirdi, Jesse'ye başını salladı ve Myrnin'i takip etti.

Jesse çiftlik evine girdi ve bir anda her yeri çığlıklar kapladı.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Eve. Çocukluğundan kalan istemsiz bir güdüyle istavroz çıkardı. O anda tanık olduğu, daha önce hiç görmediği bir şeydi. Vampirler zincirlerinden tamamen kurtulmuş ve harekete geçmişlerdi.

Korkunç derecede kanlı bir sahneydi.

"Öldürüyorlar... Herkesi öldürüyorlar..."

Claire'in sesi titriyordu ve yüzü ifadesizdi. "Herkesi öldürüyorlar."

Kollarımla onu sardım ve hiçbir şey demedim. Nefes almaya ve kanımdaki ateşi söndürmeye odaklandım. Gittikçe zorlaşıyordu bu. Şimdi bu üç yaşlı vampir oyuna dönmüş ve masayı temizliyorlardı ama aslında böylesi daha da kötüydü. İçgüdülerim bana, bir şey yapmam için çığlık atıyordu.

Öldür onları! Hepsini öldür!

Elimdeki silahı bıraktım. Tutmaya devam etmekten korkuyordum. Şu vahşiliği içimde uzun süre zaptedebileceğimden emin değildim.

Myrnin ambardan çıkageldi ve hâlâ buz gibi solgundu, yürüyen bir ceset gibiydi. İki büyük silah tutuyordu. Claire'in vampirleri etkisiz hâle getirmek için geliştirdiklerini... Birinden kırık teller sarkıyordu.

Bunlardan işe yarayan birini hâlâ kullanabileceğimizi düşündüm. Jesse çiftlik evinden çıktı; dehşet verici görünüyordu. Orada tek bir şeyin bile canlı kalabildiğini sanmıyordum. Sadece onunla açığa çıkan tek bir his vardı, karanlığı ve yıkımı andırıyordu.

Oliver da ambardan dışarı çıktı. Onları rahatlamış bir ruh hâli içinde gördüm. Onu arkadaş canlısı bir hippi kafe sahibi olarak bilirdim bir de katı, rahatsız edici bir komutan olarak...

Onun bu hâlini ise daha önce görmemiştim. Baştan aşağı vampirdi. Bir ölüm tanrısı...

Güneşin altında mermer beyazı gibi parlıyor ve yakut kırmızısı gözleriyle bize bakıp gülümsüyordu. Sivri dişleri dışarıdaydı ve inanılmaz bir şekilde ürkütücüydü. Güneşte kararak yanıyordu ve bunu hiç umursamıyordu. Michael saklandığı muşambanın altından öne çıktı ve "Bitirdiniz mi?" dedi. Sesi, paniklemiş ya da rahatsız olmuş gibi çıkmıyordu. Bütün bu olanların ona çok normal geldiğini tahmin ediyordum. "Çünkü burada sağ kalanlar dost. Anlıyor musun?" dedi Michael.

Oliver başını salladı.

Ama ben anladığından hiç de emin değildim ve kendimi saldırıya karşı hazırladım.

15

Oliver'ın, Jesse'nin ve Myrnin'in avlanma içgüdülerinin dindiğini görmek, Claire'de derin bir korkuya neden oluyordu ama en korkunç olanı sondaydı ki Oliver geride kavga edecek hiç kimseyi bırakmamıştı.

Onlardan başka hiç kimseyi...

Uzun, çok uzun saniyeler boyunca Claire, Oliver'ın onları da öldüreceğini düşündü. Ama Oliver daha sonra döndü ve uzaklaştı.

"Bekle," dedi Claire. Shane muhtemelen Oliver'ın dikkatini çekmenin kötü bir fikir olduğunu düşünerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Claire bilmek zorundaydı. "Onların hepsini öldürdün mü?"

"Ne yapmamızı bekliyordun?" diyerek tersledi Oliver, yüzünü ona dönmeden.

Claire şimdi kendini uyuşuk hissediyordu. O, bu insanların hepsinin öldürülmesi gerektiğini biliyordu, çünkü

onlar arkadaşlarını öldürmeye çalışmışlardı. Ama bununla yüzleşemezdi. Ahıra girmeye kalkıştı ama Shane onu sırtından kavradı. "Hayır," dedi. "Claire, yapma. Bunu görmek zorunda değilsin."

"Ya Doktor Anderson?"

"Ah," dedi Myrnin. "Neredeyse unutuyordum." Ahırın içine girdi ve dışarı çıktığında, Doktor Anderson'ı laboratuvar gömleğinin yakasından tutmuş, sürüklüyordu.

Kadın hâlâ hayattaydı. Yara bere içindeydi, yıpranmıştı ama hayattaydı. Myrnin, onu ve Oliver'ı bağladıkları deli gömleğinin içine Anderson'ı sardı. Kadını hareket edemeyecek şekilde sıkıca bağladı.

Claire, kadına baktı. Bir yandan da kendini suçluyordu. Bu saçma projeyi başlatmamış olsaydı -o aptal VAKA silahları- bunların hiçbiri olmayacaktı.

Bu insanların hiçbiri şimdi ölü olmayacaktı.

Oliver ve Jesse, arazinin içinde karaya oturmuş ve sıkışmış kamyonete doğru yürüdüler. Onu çekip çıkarttılar ve çakıl yola geri taşıdılar. "Gitmemiz gerekiyor," dedi Oliver. Doktor Anderson gömleğin içinde çığlık atıyordu ve ona aldırış etmeyen Jesse'ye vurmaya çalışıyordu. "Biz her iki kamyoneti de alacağız. Myrnin seninle birlikte gelecek. Michael..."

"Biz seninle geleceğiz," dedi Michael ve Eve kafasını salladı. Shane'e döndü ve ikisinin arasında, Claire'in anlayamadığı bir şey geçti. Claire onların iyi olduğunu düşündü ama yine de biraz önlem aldı. "Evin arkasında görüşürüz."

Shane başını salladı. "Dikkatli ol dostum, tamam mı?"

"Anlaşıldı," dedi Michael. Daha çok kendisininkine benzer bir ses çıkardı, en azından diğer vampirlerinki gibi değildi... *Onlara ne yaptım*, diye merak etti Claire. O, VAKA'nın ayarlarını nasıl yapacağı konusunda tahmin yürütmek zorundaydı ve ilk darbenin etkilerini geri çevirmek konusunda yeterince etkili olacağından emin değildi... Düğmeleri tersine çevirme konusunda haklıydı ama başka bir şeyin daha yapılması gerektiği açıktı. Daha da korkunç bir şey... Onların içindeki insanlık kırıntılarını soyup çıkarmak gibi... Myrnin'in bile.

"Biz buradan tamamen ayrılamayız," dedi Shane. "Ve bir şey daha. DNA'mız binanın her yerinde."

"Ne yapmayı öneriyorsun?" diye sordu Oliver.

"Burası bir çiftlik. Burada benzin ve gübre vardır."

Pete kafasını salladı, ansızın dikkat kesildi. "Sana yardım edeceğim," dedi. Pete ve Shane ahırın yanındaki bir depoya gitti. Ekipmanı açmaya başladılar. Bomba gibi bir şey yapmaları, vampirlerin yardımı sayesinde uzun zaman almadı. Shane babasından bir şeyler kapmıştı. Claire'in de yardımıyla onları ahıra ve çiftlik evine yerleştirdiler.

"Bu ne?" diye sordu Claire, uyuşuk bir şekilde. "Ben... Onlar kim?"

"Onlar *kimdi* demek istiyorsun," dedi Myrnin. "Onlar Gün Işığı Birliği'nden."

"Ama ne istiyorlar ki?" Titriyordu, korkuyordu, Myrnin'in bu durumu anlamasını ve ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormasını bekliyordu.

Sormadı. O an, Myrnin'in önemseyeceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Vampirlerin ölmesini istiyorlar," dedi ve soğuk yüzünde hafif, acımasız bir gülümseme belirdi, "Bir süredir süregelen bir savaş var ama onlar kazanmak için yanlış yolu seçti."

Shane, Pete ile geri geldi ve kamyonete atladılar. Kamyonetinde Liz, Pete, Claire, Shane ve Myrnin vardı, Eve diğer kamyonette kalan tek insandı, Michael tek başına muhtemelen onlardan birini koruyabilirdi.

Myrnin, Liz'e ve Pete'e bakıyordu, "Şimdi biz bu ikisiyle ne yapalım?"

Claire söyleyecek bir şey bulamayarak ürperdi ve çabucak konuştu. "Onlarda sorun yok Myrnin. Onlar iyi olacaklar."

"Onlar Morganville'den değil," dedi Myrnin. "Ve onlar iyi de değil." Myrnin silahını kaldırdı ve Claire, onu durdurmadan önce, Liz'i tutup yanına çekti. İki kız çığlık attı ve Pete ileri doğru hamle yaptı. Shane sürücü koltuğuna daha yeni oturduğu için hamle etmeye fırsat bulamadı. Myrnin, Pete'in onu çekmesine aldırış etmedi, tıpkı onu incitmemesi için Claire'in sözlerine aldırış etmediği gibi. Liz kurtulmak için çabalıyordu.

Daha sonra Liz çığlık atmayı bıraktı. Myrnin'in ellerinde kaskatıydı. Claire yutkunup onu bıraktı. Bir silaha ihtiyacı vardı, mümkünse gümüş bir silaha. Ancak kamyonette Myrnin'i gerçekten incitebilecek hiçbir şey yoktu.

VAKA dışında hiçbir şey...

Pete bunu çoktan düşünmüştü ve iki silahtan hasarlı olanı aldı. Onun çalışıp çalışmayacağını sadece Tanrı biliyordu ve eğer çalışırsa, işleri daha da kötü yapacaktı. "O değil!" diye bağırdı Claire ve diğerini kaptı. "Onu aşağı indir," dedi Pete'e ve orijinal VAKA'yı Myrnin'e doğrulttu. "Lütfen. Lütfen bana bunu yaptırma. Bunu yapmayı istemiyorum."

"Claire," dedi Shane, yumuşak bir sesle. "Yapma."

Çünkü Myrnin'in kafası ona dönüktü ve insanın içini sızlatan bir bakışı vardı. İnsana ait bir ifade değildi bu. Claire, eski kötü günlerde ona ne diye seslendiklerini hatırladı, Morganville'deki komşusu Büyükanne Day, Myrnin'den hâlâ öyle söz ediyordu. *Tavan arası örümceği*. Myrnin'in eski ve en kötü hâliydi bu. Ve en güçlüsü.

"Onu yere at, yoksa bunun kafasını papatya gibi koparacağım ve bununla sana vuracağım," dedi Myrnin. Sadece bir mırıltıydı. "Onu incitme niyetinde değilim. Ama o şeyi benim üzerimde tekrar denersen, bunu yapmaktan mutluluk duyacağım ve asla durmayacağım. Vahşi bir cinayet anında benimle birlikte bu kamyonette olmayı gerçekten istiyor musun?"

Myrnin'in sesi, aklı başındaymış gibi çıkıyordu ama değildi ve Claire donakalmıştı. Onu vurmaya cesareti yoktu. Myrnin çok hızlıydı ve sadece çeyrek saniye içinde namlunun ucuna dikilirdi ve bu tam bir kan banyosu olurdu.

Myrnin muhtemelen daha sonra pişman olurdu. Muhtemelen...

Claire silahı indirdi.

Myrnin bakışlarını, dehşete düşmüş ve aynı zamanda büyülenmiş görünen Liz'e çevirdi. "Şimdi," dedi, aynı korku veren sıcak mırıltıyla. "Hatırlamanı en iyi neyin sağlayacağına bir bakalım. Ah, biliyorum, kaçırılmıştın ve bu yere hapsedilmiştin. İşlerinin ne olduğunu bilmiyorsun ama uyuşturucu ve kölelerle uğraştıklarını biliyordun." Duraksadı ve kaşlarını çattı, sonra kafası karışmış göründü. "Bugünlerde, hâlâ köle diye bir şey var mı?"

"Seks köleleri," dedi Shane. "Evet."

"Ah, ne kadar tatsız... Çok güzel. Burada uyuşturucu ve seks köleleriyle uğraşıyorlardı. Sonra rakiplerden gelen bir saldırı oldu. Herkes öldürüldü ve o sırada çiftlik harap oldu. Tarlalara saklanarak hayatta kaldığın için çok şanslıydın." Kamyonetin arkasına sırtını dayayan Liz'i ortaya çıkardı. "O hiçbir şey hatırlamayacak. Onunla konuşmayın. Şimdilik cevaplayamayacak."

Claire'in, Myrnin'in böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama aslında tahmin etmesi gerekirdi. Myrnin insan hafızasını silen bir makine icat etmişti. Bunu kendine yapabiliyorsa başkalarına neden yapamasındı ki? Ama Claire, onun bu işi tam anlamıyla yaptığını asla görmemişti.

Myrnin ona şimdi tamamıyla uzaylı gibi görünüyordu. *Onu iyice zıvanadan çıkardım*, diye düşündü Claire ve korkunç, tamamıyla kaçık bir kahkahayı geri yutmak zorunda kaldı. Myrnin'in atmaya devam eden dört nabızla bir arada olması hiç iyi bir fikir değildi. Acıkacaktı. Acıkmak zorundaydı.

"Evet, biraz acıktım," dedi Myrnin ve Claire gözlerini kırpıştırdı. "Düşüncelerini okuyabilmem seni şaşırtıyor mu? Senin hatan Claire. Yıllar önce kapattığım beynimin parçalarını uyandırdın. Jesse ve Oliver'ın da aynı şeyi yaşadığını düşünüyorum. Umarım Eve onları çok sinirlendirmez. Zavallı Irene'nin çok şansı yok ama buna kendi neden oldu..."

"Myrnin..."

Myrnin başını salladı. "Bırak onu." Tam o sırada Pete'e döndü ve bakışıyla onu yerine çiviledi. "Şimdi, sana gelelim. Sanıyorum, burada olmaman senin için daha iyiydi. Seni geri kalanlarla bırakırdım ama neyse ki Jesse'nin arkadaşısın. O bundan memnun olmazdı. İşte senin hikâyen: Evde uyuyordun, bu meseleyle uzaktan yakından ilgin yok. Aslında çok içmiştin. Eve vardığında yapacağın ilk şey içmek olacak. Bunu mümkün olduğu kadar düzgün yapmanı istiyorum." Pete kamyonetin duvarına, Liz'in yanına çökmüştü, tam karşıya bakıyordu. Pete ve Liz bir tür araftaydılar, Myrnin'in zihin gücüyle orada tutuluyorlardı.

"Shane," dedi Myrnin ve Claire'in erkek arkadaşı ona döndü.

"Benim kafamla uğraşmaya kalkarsan, boğazını keserim," dedi Shane. Sesinde, Claire'in daha önce duyduğunu hatırlamadığı yoğun ve titrek bir tekdüzelik vardı. Ama Shane büyük ihtimalle, Claire kadar korkmuş durumdaydı. "Ve Claire'e dokunmayı bile hayal edersen... Söylediğimde çok ciddiyim."

"Sür," dedi Myrnin. Olumsuz bir duyguya kapılmış gibi görünmüyordu. Shane'in söylediklerine dikkatini veriyormuş gibi bile görünmüyordu. Claire, bir an tereddüt etti ve bakışlarını Myrnin'den, boş bakan Pete ve Liz'e çevirdi. Sonunda kamyonetteki yolcu koltuğunda yerini aldı. Shane gaza basarken kemerini bağladı.

"Şunu iyi bilmelisin ki o beynime etki ettiği için arabayı sürmüyorum," dedi Shane. "Sürüyorum çünkü ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsam kendimi o kadar iyi hissedeceğim." Tereddüt etti ama çakıllı yol üzerinde büyük kamyoneti kullanırken Claire'in ellerini tuttu. Claire, Shane'in sıcak dokunuşunun rahatlığıyla iç çekti.

"İyi misin?" diye sordu Shane.

Claire güldü. Gülmesine engel olamıyordu ve bu, ona paniğe kapılmış bir görüntü verdi. "İyi miyim? Hayır, hayır, ardımızda ölü bir insan güruhu bıraktık Shane. Ölü insanları..."

"Bunun farkındayım fakat onlar da çirkin bir şekilde bizi öldürmeye çalışan türdendi. Bizi oradan canlı şekilde çıkaracaklarını gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Bilemiyorum. Ben sadece..." Duyguları içinde yine coşmuştu; çaresizlik, umutsuzluk ve suçluluk. Öfke... Kendine, Myrnin'e, Oliver'a, Jesse'ye ve tüm dünyaya öfkeliydi. Fakat en çok da yaptığı hatalardan ötürü kendine... "Bu benim hatam." Tüm mutsuzluğu, bu üç kelimelik cümlenin içine yerleşmişti. Zehir gibiydi. Claire elleriyle yüzünü kapadı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Ah, evet, enfes... Suçluluk ifadesi. Tam da ihtiyacımız olan şey." Claire, Myrnin'in iç çekişini ve kamyonete sert bir şekilde vuruşunu duydu.

Shane hiçbir şey söylemedi. Yükselen gün ışığına doğru sürerken, elini kızın bacağının üstüne attı ve nazikçe orada tuttu.

Patlayıcılar havada toz bulutuna dönüştüğünde, yaklaşık bir buçuk kilometre ötedeydiler. Claire soluk soluğa kaldı ve arkadakilere baktı. Hayatta kalanların tümü diğer siyah kamyonetteydi, onları yakından takip ediyorlardı. Duman temiz sabah havasının içerisine siyah bir balon gibi yükseldi ve sonraki beş dakika içinde eyaletler arası kavşağa ulaştılar. Shane, Boston yolundaki trafiğe takılınca rahatladı. Bağlantı yolunda sirenler çaldı. İtfaiye ve polis, patlamanın olduğu olay yerine doğru gidiyorlardı.

Claire yakasıyla gözyaşlarını sildi ve nefesini düzenledi. "Böylece kurtulacak mıyız?" diye sordu.

"Değişir," dedi Shane. Dikkatle dikiz aynasını izliyordu. "Herhangi biri bu kamyonetleri çiftlik ve patlamalarla ilişkilendirirse, belki hayır. Ama Doktor Anderson'ın küçük oyun arkadaşlarının çoğu, çiftliğin dışındadır. Değillerse bile, ne tür tuhaf bir operasyon yürüttükleriyle ilgili polislerle konuşacaklarını sanmıyorum. Eminim cevaplamaları gereken birçok soru olurdu. Kasabadan çıkıp Morganville'e varabilirsek, her şey yoluna girecektir."

"Söz mü?" diye sordu Claire.

"Söz veriyorum," dedi Shane. "Söz veriyorum iyi olacağız."

Claire bunun, onun tutamayacağı bir söz olduğunu biliyordu. Ama bunu denediği için onu çok seviyordu. Aralarında var olduğunu düşündüğü bütün farklılıklar azalmıştı. MIT'de normal bir hayat yaşamak istiyordu ama Morganville'den asla kopamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Bir süre uzaklaştığını düşündüğünde bile, Morganville onu takip etmişti. Hayır, onu beklemişti.

Ve bu küçücük özgürlük anı Claire'e neye mâl olmuştu? Bu uğurda kaç hayatı yok etmişti?

Claire'in gözleri kapandı. Aniden büyük bir yorgunlukla kendini uykunun kollarına bıraktı. Kendini tekrar nasıl daha iyi hissedebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Hiç uyuyamamıştı ama gözlerini tekrar açtığında, Shane arabayı Pete'in evinin önündeki kaldırıma park ediyordu. Her yer sessiz ve huzurlu görünüyordu; polise dair bir işaret ya da olağan dışı hiçbir şey yoktu. "Sanırım, sorun yok," dedi Shane. "Peki, bu şey tam olarak nasıl çalışıyor? Onu büyüleyip kaldırımda mı bırakacaksın?"

"Hafızasını silmeyi tamamlayıp onu içeri göndermemi ve kendinden geçene kadar içmesini sağlayacağımı kastediyorsan, evet. Kesinlikle." Myrnin'in sesi şimdi biraz daha kendisi gibi çıkıyordu. Claire arkaya baktığında Pete'in kamyonetin içinde düşmüş gibi oturduğunu gördü, yorgun da görünüyordu. Elinin arkasıyla, acıyormuş gibi alnını ovalıyordu. Rengi de daha iyiydi, artık o kadar soluk beyaz değildi. "Ama önce Leydi Gray ile görüşmeliyim."

"Jesse'yle mi? Neden?"

"Çünkü Pete onun kölesi, benim değil," dedi Myrnin. Kapıyı açtı, kendini hazırlamak için bir saniye duraksadı, kamyonetten çıktı ve arkalarında park etmiş diğer kamyonete doğru normal adımlarla yürüdü. Kapı onun için açıldı ve içeri atladı.

"Tam şu an arabayla uzaklaşıp gidebilirdik," dedi Shane. "Bu iyi bir plan olabilir aslında."

"Olabilir," diye onayladı Claire, "ama izimizi süreceklerini biliyorsun."

"Koşamayız, saklanamayız," dedi Shane. "Biz olmak korkunç, değil mi?"

"Sen yanımdaysan hiçbir şey korkunç değil," dedi Claire usulca. Shane ona baktı ve bakışlarıyla Claire'in kalbini deldi.

"Tam şu an söyleyebileceğim tamamıyla uygunsuz şeyler var ama iyi bir çocuk olacağım."

Bir an sessizleştiler ve Shane, "Başlar yukarı," dedi. Claire dikiz aynasından Myrnin'in Jesse ile geldiğini gördü. Her ikisi de kapıyı açıp içeri girdi. Jesse, Pete'in karşısına çöktü. O da daha iyi görünüyordu, daha kontrollü. "Pete," dedi. "Ben Jesse. Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi Pete. Muhtemelen bu, Claire'in ondan şu ana kadar duyduğu en düz ses tonuydu. "Seni duyuyorum."

"Pete, barda gelip sana soran herkese şehirden ayrıldığımı söylemeni istiyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorsun, sadece eski bir erkek arkadaşımla karşılaştım." Myrnin'e baktı ve

kısaca gülümsedi. "Tuhaf hiçbir şey söz konusu değil. Ben iyiyim. Yerleştiğim zaman seni arayacağım. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Pete. "Kasabadan ayrılıyorsun ama yerleştiğin zaman arayacaksın."

"İyi," dedi Jesse. Öne doğru eğildi ve onu dudaklarından, sonra da alnından nazikçe öptü.

"Daima iyi bir arkadaş oldun Pete. Bütün bu işlerin içine seni soktuğum için çok üzgünüm ama birkaç dakika içinde bunların hiçbirini hatırlamayacaksın. Sadece seni sevdiğimi hatırla, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum," dedi Pete. Bir an için, eski Pete geri dönmüştü ve kadına gözlerini kırpıştırdı. "Jesse? Sen beni öptün mü?"

Jesse güldü. "Sadece birazcık... Bu nişanlandığımız anlamına gelmiyor." Öne doğru eğildi ve kısa kesilmiş saçları Pete'inkilerle karıştı. "Kendine dikkat et, Pete. Belki bir gün geri dönerim. Tuhaf şeyler hep olmuştur."

"Kesinlikle," dedi Pete ve hafifçe güldü. "Görüşürüz."

Jesse ayağa kalktı ve Pete'e bakmaya devam eden Myrnin'e başını salladı. Pete'in ifadesi yeniden bomboş olmuştu. Myrnin, "Eve git Pete ve sana söylediklerimi unutma," dedi.

"Evet," dedi Pete. "Eve git ve iç. Jesse'nin sana söyledikleri dışında, bugün olan her şeyi unut."

"Tam olarak öyle... Güle güle Pete."

"Hoşça kalın," dedi Pete ve kamyonetten indi. Evin kapısına doğru yürüdü, açtı ve otuz saniye sonra içerideydi.

"Ya ben gitmek istemezsem?" diye sordu Claire. Ciddi değildi ama Shane'in kızgın ifadesini görmeye değerdi.

"Burada kalamazsın."

"Bana en azından ne yapmak istediğimi sorabilirdin," dedi Claire. "Ama evet, burada kalmanın bir manası olmadığını biliyorum. Artık yok. Çok fazla soru ve dışarıda olanlarla ilgili bağlantı kurabileceğim çok fazla fırsat var. Ayrıca, erkek arkadaşım, aranan bir suçlu..."

"Bu benim hatam değil," dedi Shane. Kamyoneti vitese taktı ve Claire'in Liz'le paylaştığı eve kısa sürede vardılar. Kapıda bir tür resmi mühür olmasına rağmen, en azından polise dair bir işaret yoktu. "Artık buralarda dolanmayacağız çocuklar. Resmimin elden ele dolaştığını tahmin ediyorum."

"Hızlı olacak," dedi Claire ve Liz'i elinden çekerek kamyonetten indi, merdivenlere doğru yürüdü. Evin mührünü kırdı, kapıyı açtı ve sonra arkalarından kapattı. İçeride ışıklar kapalıydı ve ev, yıkanmamış bulaşık, eskimiş odun gibi kokuyordu.

Liz gözlerini kırpıştırdı ve komadan çıkan bir uyurgezer gibi etrafa bakındı. "Ben... Ne oldu Claire? Ben... Bu insanlar, beni buradan götürdüler." Tekrar gözlerini kırpıştırdı ve Claire onun gözlerinde korkuyu görüyordu. "Ah, Tanrım, kaçabildiğime inanamıyorum. Beni satacaklardı!"

"Biliyorum," dedi Claire sakince. "Ama şimdi güvendesin tatlım. Derrick de onlardan biriydi ve artık yok. Bundan böyle iyi olacaksın."

Liz gözyaşlarına boğuldu ve Claire onu odasına götürmeyi başardı.

Liz kendini yatağa bıraktı, Claire kendini uykusuz ve yorgun hissedene kadar yanında oturdu.

Daha sonra yukarı çıktı.

Bütün bunları bırakabilirim, diye düşündü. Gerçekten ihtiyacı olan sadece birkaç şey vardı, çokça hatıra... Önemli olan şeyler, bir bavulun içine girerdi.

Oturdu. Liz'e bir not yazdı ve de polise. Çünkü geleceklerdi.

Liz,

Üzgünüm ama sen haklıydın. MIT bana göre değil. Ben özünde küçük bir kasaba kızıyım ve buradaki baskı çok yoğun. Arkadaşlarımı özlüyorum, erkek arkadaşımı özlüyorum, evde geride bıraktığım hayatımı özlüyorum. Bu yüzden, ben artık gidiyorum. Tekrar yerleştiğimde, birkaç hafta içinde eşyalarımı isteyeceğim. Ev konusunda da üzgünüm ve bensiz de iyi olacağını umuyorum. Beni en yakın zamanda ara.

En iyi arkadaşın Claire

Çok fazla bir şey değildi ama kulağa doğru geliyordu. Ve de dürüst. *En iyi arkadaş* kısmı dışında ama Liz de bunu beklerdi.

Claire notunu yatağın üzerine bıraktı, bavulunu kaptı ve kamyonete doğru yöneldi. İçeri daldı, bavulunu arkaya koydu ve yolcu koltuğundaki yerini aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu Shane.

Claire kafasını salladı.

MIT kampüsünü geçtiler ve Claire, Pierce Laboratuvarı ile ikinci binanın arasındaki Maclaurin binalarının kubbemsi güzelliğine son bir kez baktı. Geceleyin biri, Great Dome'un tepesine elinde küçük Amerikan bayrağıyla falan modası geçmiş bir MTV astronotu koymuştu. Başka biri ise yepyeni bir şaka yapmıştı. Killian Court'ta, dev gibi bir Transformers heykeli. Bir öğrenci yaklaşıp bir düğmeye bastı ve heykel, filmdeki efektleri ve sesleriyle birlikte süzülerek, robottan arabaya dönüştü. Kalabalık alkış tuttu ve daha sonra sınıflarına dağıldı.

Claire, *ben de onlardan biri olabilirdim*, diye düşündü. Aklını nasıl bir şaka yapacağına yorabilirdi. Nick ve tayfasıyla takılabilirdi. Turuncu Tur'a öncülük eden bir Jack Florey olabilirdi. Her şeyi yapabilirdi.

Ama bunun yerine, şimdi yaptığı şey, Morganville'e doğru gitmekti.

Ve -şaşırtıcı bir şekilde- her şey yolundaydı. *Dışarıda olmam iyi değil*, diye düşündü. Gittiği yer Morganville'di ve yapmak istediği son şey, bu karanlığı buraya, ışığın içine getirmekti.

"Güvende olacağım," diye fısıldadı virajı alıp yollarını otoyola, eve doğru çevirirlerken.

*

Ohio'da kamyonetleri bir hurdacıya satıp iki büyük spor arazi aracı aldılar. İki aracın dört vampir ve dört insanı konfor içerisinde Morganville'e ulaştıracağına karar verdiler. Ve araç değişikliği yapmaları, yolculuk bitmeden birbirlerini öldürmeyecekleri anlamına geliyordu.

VAKA'nın ışınları Oliver'a, Jesse ve Myrnin'e her ne yaptıysa, o etkiyi üzerlerinden çoktan atmışlardı. Şimdi, soğukkanlı ölüm makinelerinden çok kendileri gibi görünüyorlardı. Ama Claire, çiftlikte olanları unutamıyordu.

Bunu asla unutamayacaktı. Aslında nasıl olabildiklerini.

Eve ve Michael, Shane ve Claire'le yolculuk etmeyi seçtiler. Doktor Anderson da üç vampirle birlikte ikinci araçtaydı. Ve bu, artık her şeyi tekrar normal hissettirmeliydi. En azından, daha iyi...

Ama hissettirmedi.

Belki de bu sadece, bitkinlik, stres ve suçluluk duygusunun ağırlığıydı ama Claire hepsinin, onunla nasıl konuşacaklarını çözmeye çalıştıklarını düşündü. Ne söylenebilirdi ki?

Ne söyleyeceği hakkında da bir fikri yoktu.

Eve radyoyla uğraşıyor, rock istasyonlarını yakalamaya çalışıyordu ama sonunda pes etti. O sırada Shane uyukluyor ve Michael aracı sürüyordu. Claire de uyumalıydı ama uyuyamıyordu.

"Claire?"

Kapanmak üzere olan gözlerini açtı ve ön taraftan ona bakan Eve'i gördü. "Uyanığım," dedi.

"Sadece... Baktım. Bu olanların ne kadarını planladın, bilmem gerekiyor."

"Ne zaman?"

"Liz'i o tuzaktan kurtardığımız zamandan beri bir planın var mıydı?"

"Ben..." Claire yutkundu. Boğazını aniden, kurumuş, kasılmış ve rahatsız hissetti. "Doktor Anderson'ın bize karşı olduğunu anlayana kadar değil. Benim... Benim iş birliği yapmam gerekiyordu. O çok şey biliyordu ve laboratuvar testleri için vampirlerden başka hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Bana güvenebildiği kadar ihtiyacı vardı. Bu yüzden ben... Ben onun bana güvenmesini sağlamalıydım, birazcık."

"Bize arkanı döndün," dedi Eve. "Shane'in de bize arkasını dönmesine sebep oldun, değil mi?"

"Üzgünüm," diye fısıldadı Claire. "Her şey kontrolden çıkmıştı ama Eve, başka ne yapabilirdim, bilmiyordum ki."

Eve yine ona bir süre, acılı şekilde baktı ve daha sonra elini arkasına götürdü. Birkaç saniye boyunca, Claire onun ne yapacağını bilmiyordu. Daha sonra Eve, kızın elini avucuna aldı. "Bunu bir daha yapma," dedi Eve. "Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor, tamam mı? Dördümüz birlikteyiz, daima, söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Claire. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve bir süre ağladı, Eve'in ellerini tutarak bir kez daha, "Söz veriyorum," dedi.

Shane uyanmış, olanları görmüştü. Doğrulup kolunu Claire'e sarmıştı. "Söz veriyoruz," dedi.

"Söz versen iyi edersin zaten iğrenç surat," dedi Eve. "Kafan nasıl?"

"Davul gibi," dedi Shane. "İyi, iyi... Bir dakika, sen bana az önce iğrenç surat mı dedin? İlkokula geri mi döndük?"

"Seni seviyorum," dedi Eve.

Hemen ağzını kapattı çünkü açık bir şekilde bunu söyleyeceğini düşünmemişti. "Iıı, aaa, tamam," dedi Shane. "Ben de seni seviyorum. Şunu kesebilir miyiz? Bu çok rahatsız edici."

"İğrenç surat."

"Bu çok daha iyi."

Sabah olduğunda Shane araçların birine şoför olarak seçildi ve Jesse diğerlerinin komutasına geçti. Dayanabildikleri kadar uzağa gittiler ve sonunda Oliver o gece için onları otele yerleştirdi. Oliver, Myrnin ve Jesse kendilerine tek kişilik odalar tuttu. Michael ve Eve tabii ki aynı odayı paylaştı. Oliver, Shane ve Claire'e odalarının giriş kartlarını verdi. "Şu anki ilişki durumunuz hakkında ne bir bilgim ne de bir alakam var," dedi. "İkisini kullan, birini kullan, hiçbirini kullanma ya da kamyonette uyu. Tercihin beni ilgilendirmez." Jesse ve Myrnin gibi, Oliver da bitkin görünüyordu ve Irene Anderson'ı yanında götürdü. Myrnin, Shane'in deyimiyle Irene'yi büyüledi ve onu kontrolü altına aldı. Oliver'ın onu bağlamasına gerek bile kalmamıştı.

Claire, Oliver'ın onunla ne yapmaya niyetlendiğini bilmek istemiyordu. Onu düşünmeyi kendine yediremiyordu.

Claire bavuluyla birlikte odasının kapısında durdu ve koridora doğru baktı. Shane giriş kartını inceliyordu. Kartın kilidi nasıl açtığını çözmeye çalışıyordu. Claire'in bakışlarını hissetti ve ona doğru kafa salladı.

Claire de ona kafa salladı, odasına gitti ve bavulunu yatağın üzerine koydu. Bir daha asla giymeyeceği elbiseleri üzerinden çıkardı ve duşa girdi. Otel şampuan, havalandırma, bal ve zencefil kokuyordu. Sabun da limon kokuluydu. Claire mutfak kileri gibi kokma fikrinden pek hoşlanmamıştı ama en azından lağım ve kan gibi kokmasından daha iyiydi.

Temiz kot pantolonlarından biriyle düz, mavi bir tişört giydi. Shane'in odasına doğru yürüdü. Kapıyı tıklattı.

Shane kapıyı açtı. O da duş almıştı, saçı nemliydi ve üzerinde otel bornozu vardı.

Claire, "Selam," dedi ve içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadı. "Eğer senin için sakıncası yoksa, bir geceyi daha yalnız geçirmek istemiyorum."

"Buna cidden itiraz edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Claire ve bornozunun ipini tutmak için ileri doğru adım attı. "Ama ya buna ne dersin? Buna itirazın var mı?" Düğümün birini açtı ve tereddüt etti. Shane tuhaf, kırılgan bir yoğunlukla onu izliyordu. "Shane?"

"Seni seviyorum," dedi Shane. Ağzından hızla çıktı bu sözler. "Seni seviyorum ve Tanrı aşkına, beni korkutuyorsun. Senden vazgeçmeye çalışmak, şu ana kadar yaptığım en zor şeydi Claire. Bunu bir daha yapamam. Lütfen bana

temelli olarak geri döndüğünü söyle ya da en azından bırak, nereye gidersen seninle geleyim."

"Bu kez benimle geldin."

"Seni takip ettim, seninle gelmedim." Claire'in farkı anlaması onun için önemli görünüyordu ve Claire gerçekten anlamıştı.

"Morganville'den uzaklaşmam gerekti," dedi ona, "ve bunun, gerçekten istediğim şey olduğundan emin olmalıydım. Geride bıraktıklarımı istiyor muyum bilmeliydim. Sadece bir süre için *normal* hayatı... Bu iyiydi Shane ama bana göre değil. Artık değil. Bu hayatı yaşamak için çok geç. Ama kendi hayatımızı yaşamamamız için hâlâ vakit var. Eğer sen de istersen..."

"Evet," dedi Shane. "Evet, istiyorum. Eğer bana inanmıyorsan, bornozun diğer ipini de çöz."

Claire hafifçe güldü ve onun kollarına doğru yürüdü. Öpücük yumuşak başladı, tatlı ve nemli bir ısrarla sürdü. Sonra Shane kızı yumuşak yatağa götürüp yorganın üstüne yatırdı. Her şey sıcak ve konforlu görünüyordu. Şimdi Claire, Shane'in konforunda yüzüyordu.

Hayır, onun konforuyla, sıcaklığıyla ve tutkusuyla uçuyordu.

Claire dünyada tekrar döndüğünde, Shane sıcaklık ve güvenle orada onu tutuyordu.

Claire uykuya dalmadan önce, Shane onun elini öptü. Hayır, bir gün onunla olacağına dair daha önce verdiği söz yüzüğünü...

Bütün keder, suçluluk duygusu, gece ve gündüzün korkusu... Shane sayesinde hepsi geride kaldı.

Claire'in nefes alabilmesini sağlayacak, ona o sıcak, güvenli alanı temin edecek tek kişiydi Shane.

Sabahleyin, Morganville'e doğru hareket ettiler.

Banyo ve şekerleme için motellerde verilen kısa molalarla, iki gün daha süren zor bir yolculuk olmuştu. Ama sonunda, o tanıdık, artık solmaya yüz tutmuş, MORGANVILLE'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçtiler ve onlara doğru yüksek hızda gelen bir polis arabasının yanan ışıklarıyla selamlandılar.

Shane arabayı kenara çekti ve Jesse arkasındaki aracın kokusunu aldı. Shane gerildi ve esneyerek "Lanet olsun, burayı tekrar gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim ve çok ciddi bir şekilde yatağımı özlüyorum," dedi. Arkalarındaki Michael, Shane'in omzuna şöyle bir vurmak için öne doğru eğildi.

"Ben de dostum," dedi. "Bu arabada üstümde şapka ve muşambayla bir gün daha harcamak zorundaysam, sanırım bir tür uyuşturucuya ihtiyacım olacak."

"Hey, çok eğlendik," dedi Eve ve kulak memesini sıktı. "Gelecek sefere, en azından bir alışveriş merkezinde durabilir miyiz? Belki bir film izleriz."

"Söz," diye onayladı Michael, biraz dalgındı. Karanlık pencerelerden dışarı bakmak için öne doğru eğildi. "Bu Şerif Moses mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Shane ve Hannah Moses yaklaşınca aracının kapısını açtı. Claire, onun yalnız olmadığını fark etti. Yanında Morganville polis üniforması giymiş iki adam daha vardı ve daha fazla polis arabası, ışıklarını yakarak geliyordu.

Çok fazla...

Her nedense Hannah silahını çektiğinde Claire çok şaşırmamıştı. Shane yavaşça ellerini kaldırdı.

"Bunun için üzgünüm Shane," dedi Hannah. "Yasa yasadır ve aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. Claire, Michael ve Eve, hepiniz arabadan inin, hemen."

O bütün güzel hisler yok oldu, diye düşündü Claire ve arabadan inerek Shane'in hemen yanında durup çamurluğa dayandı. Michael ve Eve de çıktı. Rüzgâr çölün üzerinde dalgalanıyor ve Claire'in yüzüne buzdan çizgiler çiziyordu. Diğer polis arabası ikinci aracın arkasına park etti. Ve onlara silah doğrultan daha fazla polis geldi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Oliver, ikinci araçtan çıkarken. Myrnin de huzursuz bir şekilde parlayan kara gözlerle onu takip etti. Jesse de onlara katıldı, bir yandan da elinden kurtulmaya çalışan Irene Anderson'ı tutuyordu. "Buraya girmek için kimseden izin almamız gerektiğini sanmıyorum!"

"Elbette," dedi Hannah. "Ama ilk önce, kontrol etmemiz gereken bir şey var." Shane'in bileklerini kelepçeledi ve sonra Claire'le Eve'e geçti. "Şuradaki kadını da istiyorum Paul, git ona da kelepçe tak ve onu buraya getir. Michael, sen

orada kal." Korumaya alınmış ve kelepçelenmiş Anderson'ı işaret etmişti. Michael diğer kamyonetin yanına gitti ve orada bekledi.

Olanlar tuhaf ve kafa karıştırıcıydı ama şerife güvenmemek için sebep yoktu. Hannah daima olduğu gibi görünüyordu. Yetenekli, sakin ve profesyonel.

Ancak Claire, Hannah'nın insanları vampirlerden ayırdığını fark etti.

Ve daha sonra polisler geri çekildi, diğer iki polis, arbaletleriyle ileri atıldı. Doğrusu bu çok hızlı olmuştu. Kalbe isabet eden dört hızlı atış... Ve vampirler yere yığıldı. Jesse, sonra Myrnin, daha sonra Oliver, aynı esnada Michael.

Eve çığlık attı. Claire ise tepki vermedi. *Tahta*, dedi kendi kendine. *Oklar tahta. Ölmediler.* Ama bunun neden olduğunu bilmiyordu ve daha kötüsü, bunu Hannah'nın neden yaptığını da anlamıyordu.

"Hannah?" Sesi, kısılmış ve şaşkın çıkıyordu. Polis şefi onlara anlayışla baktı.

"Onlar iyi olacak," dedi. "Ama güvenli bir yere götürülecekler. Üzgünüm Claire. Her şey için üzgünüm ama en iyisi bu..."

"Amelie..."

"Amelie sorumlu değil," diye kızın sözünü kesti Hannah. "Biz sorumluyuz. İlk defa biz insanlar Morganville'in kontrolünü ele aldık. Gün Işığı Birliği'nin yardımıyla. Ve vampirler, onların gözetiminde karantinaya alınacaklar..."

"Onlara ne yapacaksınız?" diye bağırdı Eve. Kurtulmak için mücadele ediyordu, Michael'ı kurtarmak için de. Ama bu mümkün değildi.

"Onlara yardım edeceğiz," dedi Hannah. Sesi tamamıyla kendinden emin çıkıyordu. "Daha iyi olmaları için onlara yardım edeceğiz."

Bütün bunlar kulağa, Shane'in, Bay Malum'un ve diğerlerinin yıllardan beri istediği şey gibi geliyor, diye düşündü Claire. İnsanların yönettiği bir Morganville, vampirlerin değil.

Peki, bu neden böyle *yanlış* geliyordu?

"İyi olacağız," dedi Shane ona. Sanki bir dilekti. "Her şey yoluna girecek."

Her nedense, Claire hiç de öyle düşünmüyordu.

